Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea sa. Iar "Dumnezeu" a venit de pe altă planetă!

ZECHARIA SITCHIN

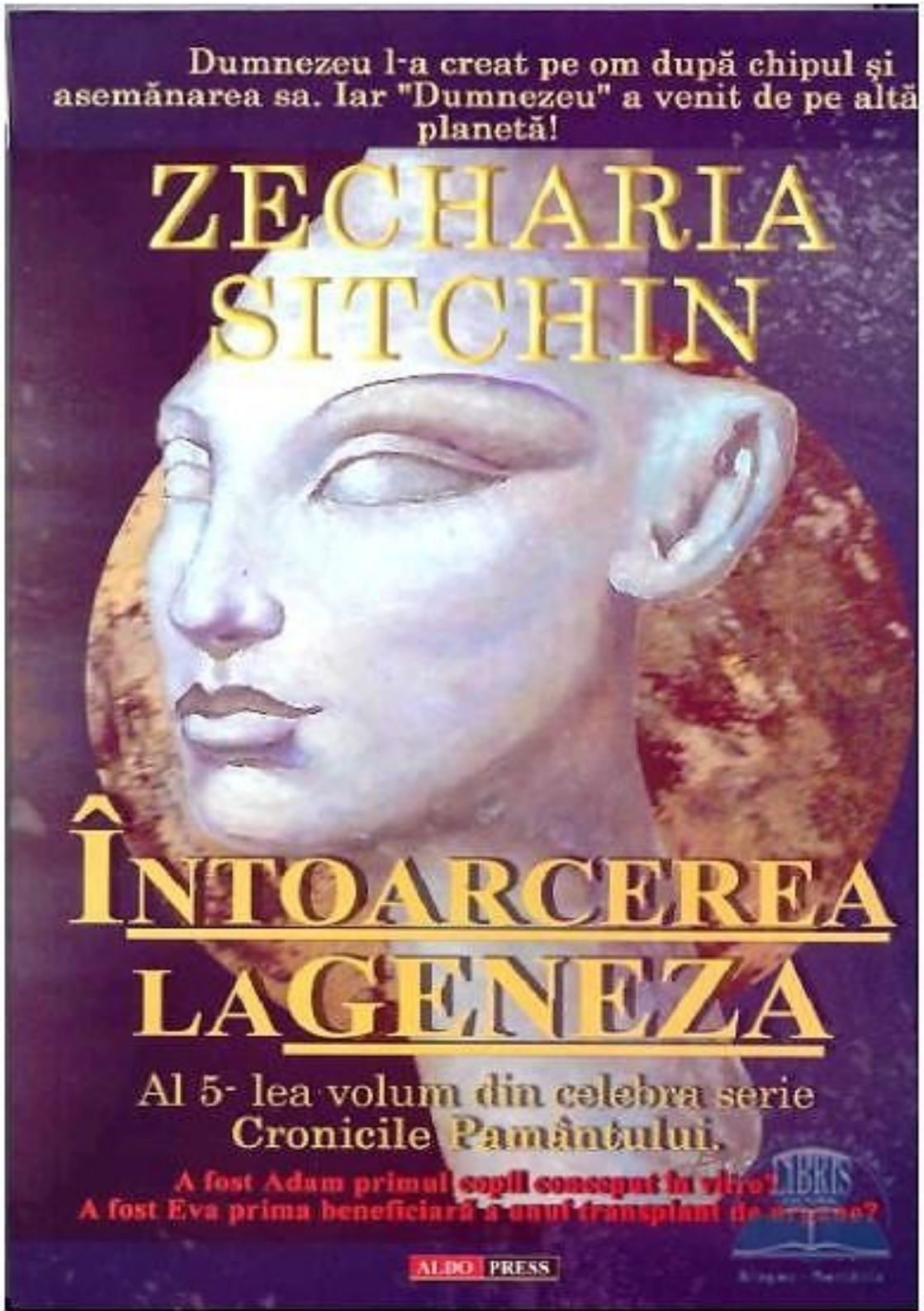

ÎNTOARCEREA LA GENEZA

Al 5- lea volum din celebra serie Cronicile Pamântului.

A fost Adam primul copil conceput în vitro?
A fost Eva prima beneficiară a unui transplant de ovare?

ALDO PRESS

ZECHARIA SITCHIN

ÎNTOARCEREA LA GENEZĂ

Dedicată soţiei mele, Frieda (Rina) născută Regenbaum, care m-a încurajat să „nu mai vorbesc atâta şi să mă apuc de scris” despre Nefilim.

ŞTIINŢA ŞI MITUL: SUNT OARE UNUL ŞI ACELAŞI LUCRU?

- **A fost Adam primul copil conceput *in vitro?* A fost Eva prima beneficiară a unui transplant de organe?**
- **Au fost Sodoma şi Gomorra distruse de o explozie nucleară?**
- **Au existat acum 5 000 de ani documente create pe computer?**
- **Cum au putut anticii să descrie cu fidelitate detalii ale sistemului solar care sunt abia *acum* dezvăluite de sondele spaţiale?**

Incredibilele răspunsuri sunt toate aici – pe deplin documentate prin cele mai recente descoperiri ştiinţifice – într-o importantă şi fascinantă carte nouă scrisă de respectatul autor al lucrării

CRONICILE PĂMÂNTULUI.

CUVÂNT ÎNAINTE

În ultimele decade ale secolului XX am fost martorii unui avânt al cunoaşterii umane care este pur şi simplu năucitor. Progresul nostru în toate domeniile ştiinţei şi tehnologiei nu se mai măsoară în secole sau măcar în decade ci în ani sau chiar luni şi ele par să depăşească în amploare şi profunzime tot ceea ce Omul a realizat în trecut.

Dar e oare posibil ca Omenirea să fi depăşit Evul Mediu Timpuriu şi apoi Evul Mediu, să fi trecut prin perioada Iluminismului, prin Revoluţia Industrială şi să fi intrat în era tehnologiei de înaltă performanţă, a ingineriei genetice şi a zborurilor spaţiale doar ca să recupereze de fapt cunoştinţe străvechi?

Timp de multe generaţii Biblia şi învăţăturile ei au servit drept ancoră Omenirii dornice de cunoaştere, însă ştiinţa modernă părea să ne fi purtat pe toţi în derivă, mai ales prin confruntarea dintre Evoluţionism şi Creaţionism. Acest volum va demonstra că această controversă este lipsită de temei deoarece Cartea Genezei şi sursele ei reflectă cele mai înalte nivele de cunoaştere ştiinţifică.

Deci este posibil ca ceea ce civilizaţia noastră descoperă astăzi despre Pământ şi despre colţul nostru de univers să fie doar piesa cu numele „Întoarcerea la Geneză” – doar o *re*descoperire a ceea ce o civilizaţie mult mai timpurie cunoştea despre Pământ şi alte planete?

Întrebarea nu este pusă doar din curiozitate ştiinţifică, ea merge spre esenţa existenţei Omenirii, spre originea şi destinul ei. Implică viitorul Pământului, supravieţuirea lui, fiindcă se referă la evenimente din trecut; spune încotro ne îndreptăm fiindcă dezvăluie de unde venim. Iar răspunsurile, după cum vom vedea, duc spre concluzii inevitabile pe care unii le consideră prea incredibile ca să le accepte iar alţii prea înspăimântătoare ca să le înfrunte.

1. CEATA DIN CERURI

La început
Dumnezeu a făcut Cerurile şi Pământul

Însuşi conceptul unui început al tuturor lucrurilor este o noţiune de bază a astronomiei şi astrofizicii moderne. Afirmaţia conform căreia înainte de ordine a existat un vid şi haos este în conformitate exact cu cele mai recente teorii că haosul, şi nu stabilitatea permanentă, guvernează universul. Şi apoi mai există afirmaţia despre fulgerul de lumină cu care a început procesul creaţiei.

Este aceasta o referire la Big Bang, teoria conform căreia universul a fost creat printr-o explozie primordială, o izbucnire de energie sub formă de lumină, care a trimis în toate direcţiile materia din care sunt formate stelele, planetele şi fiinţele umane creând minunile pe care le vedem în ceruri şi pe Pământ? Unii savanţi, inspiraţi de discernământul cu care studiază cele mai relevante surse, au crezut asta. Dar atunci cum de a ştiut Omul antic cu atâta vreme în urmă teoria Big Bang-ului? Nu cumva povestea biblică este descrierea unor evenimente mai apropiate nouă, care descrie cum s-au format mica noastră planetă numită Pământ şi zona cosmică numită Firmament sau „brăţara forjată”?

Într-adevăr, cum a reuşit Omul antic să alcătuiască o cosmogonie? Cât ştia cu adevărat şi de unde ştia?

Se cuvine să pornim în căutarea răspunsurilor acolo unde au început să se desfăşoare evenimentele – în cosmos, locul în care din timpuri imemoriale Omul a simţit că se găsesc originile sale, valorile cele mai înalte, dacă vreţi Dumnezeu. Oricât ar fi de tulburătoare descoperirile făcute cu ajutorul microscopului, de fapt ceea ce ne permit telescoapele să vedem ne conving de grandoarea naturii şi a universului. Dintre cele mai recente progrese, cele mai impresionante au fost incontestabil descoperirile făcute în zona cosmică ce ne înconjoară planeta. Şi ce progrese absolut uluitoare s-au făcut! În doar câteva decade

noi, Pământenii, am ţâşnit de pe suprafaţa planetei noastre, am hoinărit prin cosmos în jurul Pământului la sute de mile deasupra lui, am aterizat pe satelitul lui solitar, Luna, am trimis o mulţime de nave spaţiale fără echipaj uman care să sondeze planetele învecinate şi să descopere lumi vibrante, copleşitoare ca şi culori, caracteristici, alcătuire, sateliţi, inele. Poate pentru prima dată putem pricepe şi simţi ceea ce doreau să comunice cuvintele Psalmistului:

Cerurile grăiesc întru slava Domnului iar pe bolta cerurilor vedem măiestria muncii Lui.

O epocă fantastică de explorare cosmică a ajuns la apogeu când în august 1989 nava spaţială fără echipaj uman numită *Voyager 2* a navigat până la îndepărtatul Neptun trimiţând pe Pământ fotografii şi alte date. Cântărind doar puţin mai mult de o tonă dar ingenios echipată cu camere video, echipament de detecţie şi măsurare, o sursă de energie bazată pe reacţie nucleară, antene de transmisie şi microcomputere (Fig. 1), ea a trimis înapoi pulsaţii slabe cărora le-au trebuit mai mult de patru ore ca să ajungă pe Pământ chiar călătorind cu viteza luminii. Pe Pământ pulsaţiile au fost captate de o multitudine de radiotelescoape care formează Reţeaua pentru Spaţiul Îndepărtat al NASA; apoi semnalele slabe au fost traduse prin magia electronicii de vârf şi transformate în fotografii, hărţi, şi alte forme de date cu ajutorul dotărilor laboratorului Jet Propulsion Laboratory (JPL) din Pasadena, California, care coordona proiectul pentru NASA.

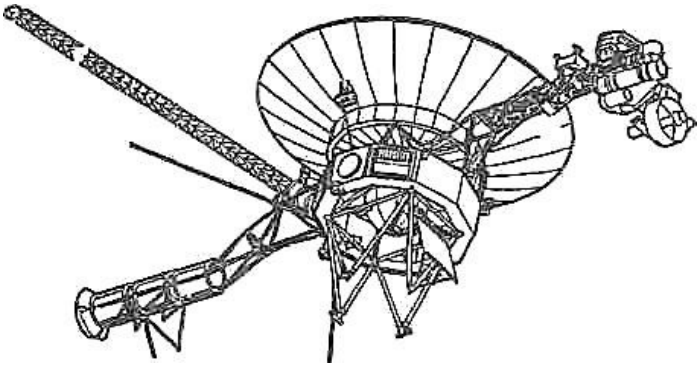

Fig. 1

Lansate în august 1977, cu doisprezece ani înainte să îndeplinească această misiune finală, vizita pe Neptun, *Voyager 2* şi tovarăşa sa *Voyager 1* aveau iniţial rolul de a ajunge pe Jupiter şi Saturn pentru a le scana pentru a spori datele obţinute înainte despre aceşti doi uriaşi gazoşi de către navele automate *Pioneer 10* şi *Pioneer 11*. Dar, cu remarcabilă inventivitate şi pricepere, savanţii şi tehnicienii de la JPL au profitat de o aliniere rară a planetelor exterioare şi, folosind forţele gravitaţionale ale acestora ca pe nişte „propulsoare”, au reuşit să arunce *Voyager 2* de la Saturn la Uranus şi apoi de la Uranus la Neptun (Fig. 2).

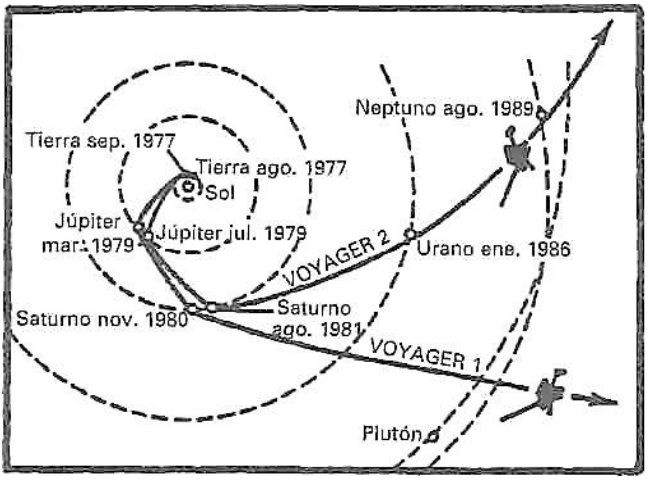

Fig. 2

Aşa se face că timp de mai multe zile de la sfârşitul lui august 1989 titlurile de articole referitoare la o altă lume au prevalat asupra obişnuitelor ştiri despre conflicte armate, tulburări politice, rezultate sportive şi starea Bursei din care se compune porţia zilnică a Omenirii. Pentru câteva zile lumea pe care noi o numim Pământ şi-a făcut timp să contemple o lume nouă; noi, Pământenii, am stat nemişcaţi cu ochii lipiţi de ecranele televizoarelor, înfioraţi de fotografiile făcute, de aproape, unei alte planete, celei pe care o numim Neptun.

În timp ce impresionantele imagini ale globului albastru-verzui apăreau pe ecranele televizoarelor noastre, comentatorii subliniau în repetate rânduri că era prima dată când Omul aflat pe Pământ putea într-adevăr vedea această planetă care, chiar

cu cele mai puternice telescoape de pe Pământ, se vede ca o pată slab luminata în întunericul spaţiului, la aproape trei miliarde de mile distanţă de noi. Ei aminteau telespectatorilor că Neptun a fost descoperit abia în 1846, după ce perturbaţiile orbitei planetei Uranus, mai apropiată, au indicat prezenţa unui alt corp ceresc dincolo de această planetă. Ne-au amintit că nimeni până atunci, nici Sir Isaac Newton nici Johannes Kepler, care în secolele XVII şi XVIII au fost cei care au descoperit şi emis legile mişcării corpurilor cereşti, nici Copernic, care în secolul XVI a stabilit că Soarele şi nu Pământul se află în centrul sistemului nostru planetar, nici Galileo, care un secol mai târziu a folosit telescopul ca să anunţe că Jupiter are patru luni, niciun alt astronom renumit, până la jumătatea secolului XIX, şi cu siguranţă nimeni înainte n-a ştiut de existenţa lui Neptun. Şi astfel nu numai telespectatorul obişnuit ci şi astronomii înşişi aveau să vadă ceva nemaivăzut înainte, avea să fie prima dată când se zăreau adevăratele culori şi adevărata alcătuire a lui Neptun.

Dar cu două luni înainte de întâlnirea din august eu scrisesem pentru un număr din reviste lunare de specialitate din SUA, Europa şi America de Sud un articol în care contraziceam aceste noţiuni existente de atâta vreme si afirmam că Neptun era cunoscut în antichitate iar descoperirile care erau pe punctul de a se face aveau doar să confirme cunoştinţe străvechi. Neptun, am prezis eu, va fi albastru-verzui, cu multă apă, şi va avea zone de culoarea „vegetaţiei de mlaştină”!

Semnalele electronice de pe *Voyager 2* au confirmat toate acestea şi chiar mai mult. Ele au dezvăluit o frumoasă planetă albastru-verzuie, aquamarin, înconjurată de o atmosferă de heliu, hidrogen şi metan, măturată de vânturi turbionare, de mare viteză, pe lângă care uraganele de pe Pământ sunt simple alizee. Sub această atmosferă sunt misterioase „mâzgăleli” a căror culoare e uneori albastru închis şi uneori galben-verzui probabil în funcţie de unghiul sub care reflectă lumina. Aşa cum era de aşteptat, temperaturile atmosferei şi suprafeţei sunt sub punctul de îngheţ, dar inedit este faptul că Neptun emite căldură care vine din interiorul planetei. Contrat previziunilor anterioare că Neptun este o planetă „gazoasă”, *Voyager 2* a stabilit că ea are un miez de rocă deasupra căruia pluteşte, după expresia savanţilor de la JPL, „un amestec noroios de apă şi gheaţă”.

Acest strat apos, care înconjoară miezul de rocă în timp ce planeta se învârte în jurul axei sale timp de nouăsprezece ore, acţionează ca un dinam care creează un câmp magnetic puternic.

S-a constatat că frumoasa planetă (vezi Neptun, pag. 9) e înconjurată de mai multe inele formate din blocuri cratice, stânci şi praf şi are pe orbită cel puţin opt sateliţi sau luni. Cea mai mare lună, Triton, s-a dovedit la fel de spectaculoasă ca şi planeta însăşi. *Voyager 2* a confirmat că acest mic corp ceresc (aproape de mărimea lunii Pământului) are o mişcare retrogradă; el se mişcă pe orbita lui Neptun în direcţie inversă mişcării lui Neptun şi a tuturor celorlalte planete din Sistemul nostru Solar, adică nu invers sensului acelor de ceas ci în sensul mişcării lor. În afară de faptul că există, de dimensiunile aproximative şi de mişcarea lui retrogradă, astronomii nu mai ştiau nimic despre Triton. *Voyager 2* a dezvăluit că este „o lună albastră”, un aspect datorat metanului din atmosferă. Suprafaţa lui Triton vizibilă prin atmosfera subţire este compusă dintr-o zonă roz-gri, cu munţi masivi, neregulaţi, pe o parte şi o alta netedă, aproape fără cratere, pe cealaltă. Fotografiile făcute de aproape sugerează activitate vulcanică recentă şi de un tip foarte ciudat; ceea ce a aruncat în afară interiorul activ, fierbinte, al acestui corp ceresc nu este lavă topită ci jeturi de gheaţă şi noroi. Chiar şi evaluările preliminare arată că Triton a avut în trecut apă fluidă, foarte posibil chiar lacuri care se aflau la suprafaţă până foarte recent, asta vorbind în termeni geologici. Astronomii nu au avut nicio explicaţie imediat pentru „liniile duble ca o pistă” care merg drept sute de mile şi, în unul sau chiar două puncte, se intersectează în ceea ce pare un unghi drept, formând astfel suprafeţe dreptunghiulare (Fig. 3).

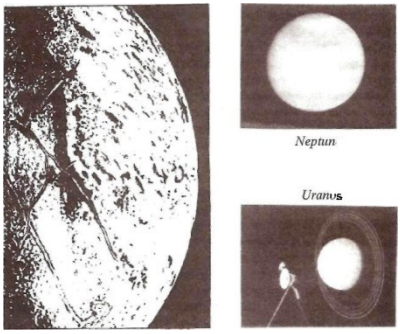

Fig. 3

Astfel, descoperirile au confirmat pe deplin predicţia mea: Neptun este într-adevăr albastru-verzui, este constituit în mare parte din apă şi are parcele ale căror culoare seamănă cu „vegetaţia de mlaştină”. Acest ultim aspect interpretabil poate fi mai atrăgător decât o simplă culoare dacă luăm în considerare întreaga implicaţie a descoperirilor de pe Triton: acolo „zonele întunecate cu contururi mai deschise” le-au sugerat savanţilor de la NASA existenţa unor „depozite adânci de sedimente *organice*”. Bob Davis raporta din Pasadena pentru *Wall Street Journal* că Triton, a cărui atmosferă conţine mai mult azot decât a Pământului, s-ar putea să regurgiteze din vulcanii săi activi nu numai gaze şi apă îngheţată ci şi „material organic, compuşi pe bază de carbon care se pare că acoperă părţi din Triton”.

O asemenea coroborare favorabilă şi copleşitoare a predicţiilor mele nu a fost doar rezultatul unor noroc. Totul începe în 1976 când a fost publicată *A Douăsprezecea Planetă*, prima mea carte din ciclul Cronicile Pământului. Bazându-mi concluziile pe texte sumeriene vechi de milenii eu pusesem o întrebare retorică: „Când vom sonda într-o zi planeta Neptun vom descoperi că asocierea ei frecventă cu apa se datorează mlaştinilor” care au existat cândva acolo?

Aceste rânduri au fost publicate, şi evident scrise, cu un an înainte ca *Voyager 2* să fie lansat şi au fost apoi reluate de mine într-un articol la două luni înainte de întâlnirea cu Neptun.

Cum puteam să fiu atât de sigur, încă înainte de întâlnirea lui Voyager cu Neptun, că predicţia făcută de mine în 1976 va fi confirmată, cum de-am indrăznit să-mi asum riscul ca predicţia să fie infirmată la două săptămâni după publicarea articolului?

Siguranţa mea se baza pe ce s-a întâmplat în ianuarie 1986, când *Voyager 2* a trecut pe lângă planeta Uranus.

Deşi cumva mai aproape de noi, fiindcă Uranus este la „doar” două miliarde de mile depărtare, ea se află mult dincolo de Saturn şi nu poate fi văzută de pe Pământ cu ochiul liber. A fost descoperită în 1781 de către Frederick Wilhelm Herschel, un muzician transformat în astronom amator, doar după perfecţionarea telescopului. La momentul descoperirii şi până astăzi Uranus a fost lăudat ca fiind prima planetă necunoscută în antichitate şi descoperită în timpurile moderne; asta fiindcă, au susţinut toţi, anticii cunoşteau şi venerau Soarele, Luna şi doar cinci planete (Mercur, Venus, Marte, Jupiter şi Saturn) despre care credeau că se mişcă în jurul Pământului pe „bolta cerească”; nu se vedea nimic dincolo de Saturn.

Dar probele culese de *Voyager 2* pe Uranus dovedeau contrariul, că demult cândva anticii au ştiut despre Uranus şi despre Neptun, ba chiar şi despre mult mai îndepărtatul Pluto!

Savanţii mai analizează încă fotografiile şi datele de pe Uranus şi lunile lui extraordinare căutând răspunsuri la enigme fără sfârşit. De ce este Uranus înclinat într-o parte ca si cum ar fi fost lovit de un alt corp ceresc voluminos? De ce vânturile sale au direcţie retrogradă, contrară cu cea normală în Sistemul Solar? De ce este temperatura pe faţa dinspre soare aceeaşi cu cea de pe faţa neexpusă către el? Şi ce a dat naştere la neobişnuitele formaţiuni de pe unele din lunile lui Uranus? Cea mai interesantă este luna numită Miranda, după expresia astronomilor de la NASA „unul dintre cele mai enigmatice obiecte din sistemul solar”, unde un podiş plat, înălţat, este mărginit de povârnişuri cu o lungime de 100 de mile, care formează un unghi drept (o formaţiune poreclită de către astronomi „Galonul”) şi unde de ambele părţi ale acestui podiş apar formaţiuni eliptice care arată ca nişte piste de curse concentrice (Planşa A şi Fig.4).

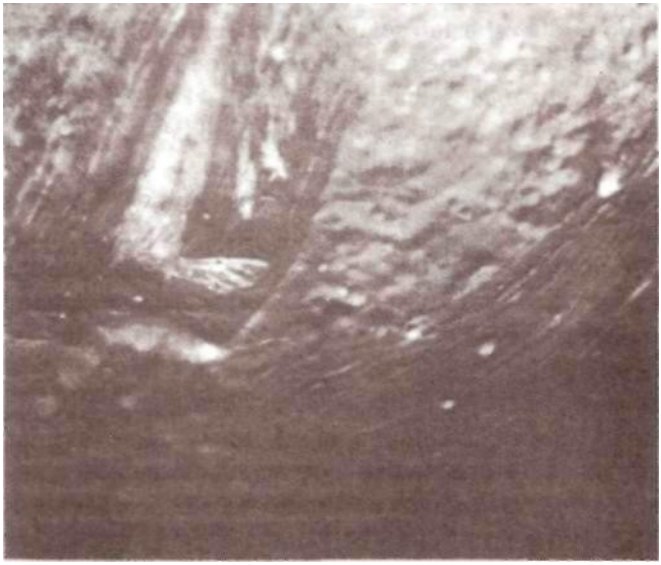

Planşa A

Totuşi două fenomene se detaşează ca marile descoperiri în ceea ce priveşte planeta Uranus distingând-o de alte planete. Unul este culoarea. Cu ajutorul telescoapelor plasate pe Pământ şi a navelor spaţiale fără echipaj uman la bord noi ne-am familiarizat cu griul-maroniu al lui Mercur, ceaţa de culoarea sulfului care-o înconjoară pe Venus, cu Marte cel roşcat şi multicolorele Jupiter şi Saturn în nuanţe de roşu-maro-galben. Dar când imaginile de pe Uranus, care îţi taie realmente respiraţia, au început să apară pe ecranele televizoarelor în ianuarie 1986 cea mai izbitoare caracteristică a fost *culoarea sa verde-albăstruie*, o culoare total diferită de a tuturor planetelor văzute până atunci (vezi Uranus, pag. 9).

Cealaltă descoperire diferită şi neaşteptată era legată cu compoziţia lui Uranus. Sfidând presupunerile anterioare ale astronomilor că Uranus este în totalitate o planetă „gazoasă” ca şi giganţii Jupiter şi Saturn, s-a descoperit cu ajutorul lui Voyager 2 că este acoperită nu de gaze ci de apă, şi nu doar de o peliculă de gheaţă pe suprafaţă ci de *un ocean de apă*. S-a descoperit într-adevăr că planeta este învăluită de o atmosferă gazoasă dar sub ea se găseşte un strat imens, gros de 6.000 de mile!, de „apă supraîncălzită, cu temperatura de până la 8.000 de grade Fahrenheit” (citându-i pe analiştii de la JPL). Acest strat de lichid,

apa fierbinte, înconjoară un miez de rocă topită în care elementele radioactive (sau un alt proces necunoscut) produc o imensă căldură internă.

Pe măsură ce imaginile de pe Uranus se măreau pe ecranele televizoarelor pe măsură ce *Voyager 2* se apropia de planetă, moderatorul de la Jet Propulsion Laboratory atrăgea atenţia asupra neobişnuitei culori verde-albăstrui. Nu m-am putut abţine să nu strig tare „Oh, Doamne, e exact cum au descris-o sumerienii!” M-am dus grăbit în birou, am luat o copie după *A Douăsprezecea Planetă* şi cu mâinile tremurând m-am uitat la pagina 269 (din ediţia necartonată a editurii Avon). Am citit iar şi iar rândurile care citau textul antic. Da, nu era nicio îndoială: deşi nu aveau telescoape, sumerienii îl descriseseră pe Uranus ca MASH.SIG, un termen pe care-l tradusesem prin „verde deschis”.

Câteva zile mai târziu au venit rezultatele analizei făcute asupra datelor aduse de *Voyager 2* şi referinţa din textele sumeriene la apa de pe Uranus s-a verificat de asemenea. Într-adevăr, se părea că există apă peste tot: aşa cum s-a raportat într-un program de sinteză din serialul de televiziune NOVA („Planeta Care Fusese Ciocnită Lateral”), „*Voyager 2* a constatat că toate lunile lui Uranus sunt formate din rocă şi gheaţă obişnuită”. Această abundenţă, de fapt chiar simpla prezenţă a apei pe planetele presupuse „gazoase” şi pe sateliţii lor de la periferia Sistemului Solar a fost total neaşteptată.

Şi totuşi existau dovezi, prezentate în *A Douăsprezecea Planetă*, că din textele lor vechi de milenii reiese că sumerienii nu numai că ştiau de existenţa lui Uranus ci chiar îi descriseseră cu fidelitate nuanţa verzuie şi consistenţa apoasă!

Ce însemnau toate astea? Însemnau că în 1986 ştiinţa modernă nu a descoperit ceva necunoscut ci mai degrabă a redescoperit şi a recuperat cunoştinţe străvechi. Prin urmare, datorită confirmării în 1986 a ceea ce eu scrisesem în 1976 şi implicit a veridicităţii textelor sumeriene m-am simţit destul de încrezător ca să prezic, în ajunul întâlnirii lui *Voyager 2* cu Neptun, ce va descoperi nava acolo.

Zborurile lui *Voyager 2* pe lângă Uranus şi Neptun au confirmat astfel nu numai cunoştinţele vechi despre însăşi existenţa acestor două planete ci şi detalii cruciale legate de ele. Zborul din 1989 în apropierea lui Neptun a venit să confirme şi

mai mult textele antice. În ele Neptun este pus înaintea lui Uranus, aşa cum ar fi de aşteptat din partea cuiva care vine către Sistemul Solar şi vede mai întâi pe Pluto, apoi pe Neptun şi pe urmă pe Uranus. În aceste texte sau lista de planete Uranus era numit Kakkab shanamma, „Planeta Care Este Geamăna” lui Neptun. Datele culese de Voyager 2 susţin foarte mult această noţiune străveche. Uranus este într-adevăr foarte asemănător lui Neptun în ce priveşte mărimea, culoarea şi prezenţa apei; ambele planete sunt înconjurate de inele şi au pe orbită o mulţime de sateliţi sau luni. S-a remarcat o asemănare neaşteptată în legătură cu câmpurile magnetice ale celor două planete, ambele au o înclinaţie extremă, neobişnuită, faţă de axele de rotaţie ale planetelor – 58 de grade în cazul lui Uranus, 50 de grade la Neptun. „Neptun pare să fie aproape un geamăn magnetic al lui Uranus”, a scris John Noble Wilford în *New York Times*. Cele două planete se aseamănă şi ca lunigimea zilei: fiecare cam de şaisprezece – şaptesprezece ore.

Îngrozitoarele vânturi de pe Neptun şi stratul de apă îngheţată, mâloasă, de pe suprafaţă dovedesc ce intensă căldură internă generează, ca cea a lui Uranus. De fapt rapoartele de la JPL susţin că înregistrările iniţiale de temperatură indicau că „temperaturile de pe Neptun sunt similare cu cele de pe Uranus, care este cu mai mult de un miliard de mile mai aproape de Soare”. Prin urmare oamenii de ştiinţă au presupus că „Neptun cumva generează mai multă căldură internă decât o face Uranus”, astfel compensând distanţa mai mare faţă de Soare ca să atingă aceeaşi temperatură ca şi Uranus, ceea ce face ca temperaturile celor două planete să fie asemănătoare, adăugând încă o trăsătură „la dimensiune şi alte caracteristici care fac din Uranus geamănul lui Neptun”.

„Planeta Care este Geamăna”, au spus sumerienii despre Uranus prin comparaţie cu Neptun, „dimensiune şi alte caracteristici care fac din Uranus geamănul lui Neptun”, au anunţat oamenii de ştiinţă de la NASA. Nu numai caracteristicile descrise ci şi terminologia („planeta care este geamăna”, „geamănul lui Neptun”) este similară. Dar o afirmaţie, cea sumeriană, a fost făcută aproximativ în 4.000 î.Hr. şi cealaltă, aparţinând NASA, în 1989, aproape cu 6.000 de ani mai târziu...

În cazul acestor două planete îndepărtate se pare că ştiinţa modernă a recuperat doar cunoştinţe străvechi. Pare incredibil

dar faptele ar trebui să vorbească de la sine. Mai mult, aceasta este doar prima dintr-o serie de descoperiri ştiinţifice făcute după anul publicării cărţii *A Douăsprezecea Planetă* şi care confirmă una după alta afirmaţiile făcute acolo.

Cei care mi-au citit cărţile (*O Scară către Ceruri, Războaiele dintre Zei şi Oameni* şi *Tărâmurile Pierdute* care au urmat după prima) ştiu că ele se bazează, în primul rând şi mai ales, pe cunoştinţele moştenite de noi de la sumerieni.

Lor le-a aparţinut prima civilizaţie cunoscută. Ivită brusc şi aparent din senin aproximativ acum 6.000 de ani, ea are meritul de a avea „întâietate" în toate caracteristicile unei civilizaţii avansate: invenţii şi inovaţii, concepte şi credinţe, care formează baza propriei noastre culturi vestice şi de fapt a tuturor celorlalte civilizaţii şi culturi de pe Pământ. Roata şi vehiculele cu tracţiune animală, bărcile de pe râuri şi corăbiile de pe mare, cuptorul de uscat şi cărămida, clădirile înalte, scrisul, şcolile şi scribii, legile, judecătorii şi juriile, regalitatea şi consiliul cetăţenilor, muzica, dansul şi arta, medicina şi chimia, ţesutul şi textilele, religia, clerul şi templele, toate au început acolo, în Sumer, o ţară în sudul Irak-ului de astăzi, aflată în Mesopotamia antică. Mai presus de toate, cunoştinţele de matematică şi de astronomie au început aici.

Într-adevăr, toate elementele de bază ale astronomiei moderne sunt de origine sumeriană: conceptul unei sfere celeste, al orizontului şi zenitului, a împărţirii cercului în 3.600, a unei benzi celeste pe care planetele orbitează în jurul Soarelui, gruparea stelelor în constelaţii cărora li s-au atribuit nume şi pictograme pe care le numim zodiac, aplicarea numărului 12 acestui zodiac şi diviziunilor timpului, realizarea unui calendar care stă la baza celui folosit astăzi. Toate acestea şi mult, mult mai multe au început în Sumer.

Sumerienii îşi înregistrau tranzacţiile legale şi comerciale, povestirile şi istoria pe tăbliţe de lut (Fig. 5 a); făceau desenele pe cilindri pe care contururile erau încrustate invers, ca un negativ, astfel încât să apară ca un pozitiv când tubul era rostogolit peste lut umed (Fig. 5 b). În ruinele oraşelor sumeriene excavate de către arheologi în ultimul secol şi jumătate, sute, dacă nu mii dintre textele şi ilustraţiile găsite se refereau la astronomie. Printre ele sunt listele stelelor şi constelaţiilor cu amplasarea lor corectă pe cer, precum şi instrucţiuni de

observare a înălţării şi coborârii stelelor şi planetelor. Sunt texte care se referă în special la Sistemul Solar. Pe unele din tabletele dezgropate sunt texte care conţin lista planetelor care orbitează în jurul Soarelui, în ordinea lor corectă; un text dă distanţele dintre planete. Şi mai sunt pe cilindri ilustraţii reprezentând Sistemul Solar, ca de exemplu Planşa B, care are cel puţin 4.500 de ani vechime şi este actualmente păstrată în Secţia Orientul Apropiat a Muzeului de Stat din Berlinul de Est, cu numărul de catalog VA/243.

Dacă schiţăm ceea ce apare în colţul din stânga sus al desenului sumerian (Fig. 6 a) vedem Sistemul Solar complet în care Soarele (şi nu Pământul!) este în centru, pe orbita lui rotindu-se planetele pe care le cunoaştem astăzi. Aceasta devine clar atunci când desenăm aceste planete, cunoscute, în jurul Soarelui, de mărimea corectă şi în ordinea reală (Fig. 6 b). Asemănarea dintre reprezentarea din antichitate şi cea actuală este izbitoare; ea nu lasă nicio îndoială că „gemenii” Uranus şi Neptun erau cunoscuţi în antichitate.

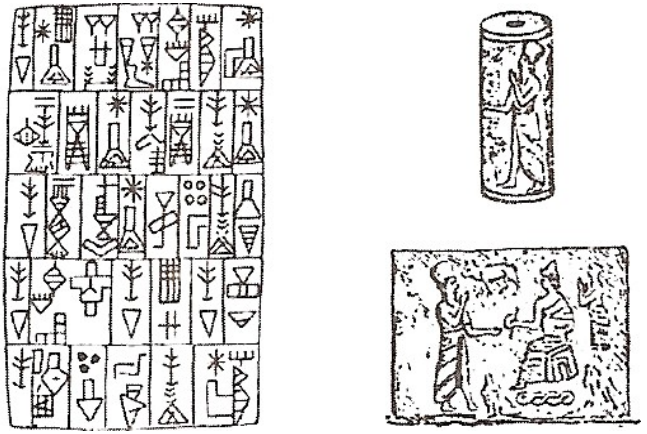

Fig 5 a, b

Totuşi reprezentarea sumeriană dezvăluie unele diferenţe. Ele nu denotă greşeli ale artistului sau erori de informare, din contră, diferenţele, care sunt două, sunt semnificative.

Planşa B

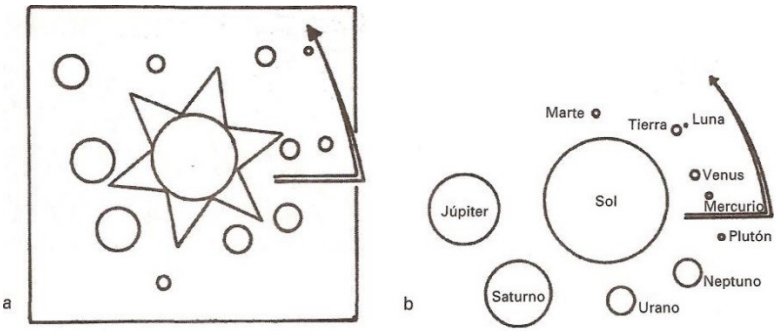

Fig. 6

Prima diferenţă se referă la Pluto. El are o orbită foarte ciudată, prea înclinată faţă de planul comun (numit Ecliptica) în care planetele orbitează Soarele, şi atât de eliptic încât Pluto se găseşte uneori (ca în prezent şi până în 1999) nu mai departe ci mai aproape de Soare decât Neptun. Astronomii au făcut speculaţii, încă de la descoperirea planetei în 1930, că Pluto era iniţial un satelit al lui Neptun care „cumva” (nimeni nu-şi poate da seama cum) a fost desprins din dependenţa lui faţă de Neptun dobândindu-şi independenţa (absolut bizară) pe orbită în jurul Soarelui.

Acest fapt este confirmat de reprezentarea făcută în antichitate, dar cu diferenţă semnificativă. În reprezentarea sumeriană, Pluto este înfăţişat nu lângă Neptun ci între Saturn şi Uranus. Şi textele cosmogonice sumeriene, de care ne vom ocupa în detaliu, relatează că Pluto era un satelit al lui Saturn care a fost „eliberat” ca în final să-şi găsească propriul „destin”, orbita lui independentă în jurul Soarelui.

Explicaţia antică referitoare la originea lui Pluto dezvăluie nu numai cunoştinţe despre fenomen ci şi de matematici superioare

aplicate la mişcarea corpurilor cereşti. Ea implică înţelegerea forţelor complexe care au modelat Sistemul Solar, precum şi dezvoltarea teoriilor astrofizice conform cărora lunile pot deveni planete sau planetele în formare pot eşua şi rămâne luni. Conform cosmogoniei sumeriene Pluto a reuşit; Luna noastră, care era pe punctul de a deveni o planetă independentă, a fost împiedicată de evenimente cosmice să capete un statut independent.

Astronomii moderni au trecut de la speculaţii la convingerea că un asemenea proces s-a petrecut într-adevăr în Sistemul nostru Solar numai după ce observaţiile făcute de navele spaţiale Pioneer şi Voyager au stabilit în ultimul deceniu că Titan, cea mai mare lună a lui Saturn, a fost o planetă-în-devenire care nu s-a detaşat complet de Saturn. Descoperirile de pe Neptun au întărit speculaţiile opuse referitoare la Triton, luna lui Neptun care este doar cu 400 de mile mai mică în diametru decât Luna Pământului. Orbita ei specială, prezenţa vulcanilor şi alte caracteristici neaşteptate au sugerat savanţilor de la JPL, după exprimarea lui Edward Stone, şeful proiectului Voyager, că „se poate ca Triton să fi fost un obiect care trecea prin Sistemul Solar acum milioane de ani, când s-a apropiat prea mult de Neptun, a intrat sub atracţia lui gravitaţională şi a început să orbiteze această planetă”.

Cât este de departe această ipoteză de noţiunea sumeriană că lunile planetelor ar putea să devină planete, să-şi schimbe poziţia în cosmos sau să nu reuşească să capete orbite independente? Într-adevăr, pe măsură ce vom continua să explorăm cosmogonia sumeriană, va deveni evident că multe din descoperirile moderne sunt nu numai o redescoperire a cunoştinţelor anticilor ci că acestea din urmă oferă explicaţii pentru multe fenomene pe care ştiinţa modernă nu le-a clarificat încă.

Chiar de la enunţare, înainte de a aduce în sprijinul acestei afirmaţii restul dovezilor, apare inevitabil o întrebare: cum se face că sumerienii ştiau toate astea cu mult timp în urmă, în zorii civilizaţiei?

Răspunsul se găseşte în a doua diferenţă dintre reprezentarea sumeriană a Sistemului Solar (Fig. 6 a) şi cunoştinţele noastre din prezent despre ea (Fig. 6 b). e vorba de includerea unei planete de mari dimensiuni în spaţiul gol dintre

Marte şi Jupiter. Noi nu cunoaştem o asemenea planetă dar cosmogonia, astronomia şi textele sumeriene insistă că există într-adevăr încă o planetă în Sistemul nostru Solar, al doisprezecelea membru; ei au inclus Soarele, Luna (pe care au considerat-o un corp ceresc din cauza motivelor enunţate în texte) şi zece, nu nouă planete. Înţelegerea faptului că planeta pe care textele sumeriene o numeau NIBIRU („Planeta care Traversează”) nu era nici Marte nici Jupiter, după cum afirmau unii savanţi, ci o altă planetă care trece printre ele la fiecare 3.600 de ani, a dat titlul primai mele cărţi, *A Douăsprezecea Planetă*, planeta care este al „doisprezecelea membru” al Sistemului Solar (deşi strict ştiinţific, ca *planetă* este doar a zecea).

Textele sumeriene repetă şi insistă mereu că exact de pe această planetă au venit ANUNNAKI pe Pământ. În traducere literală termenul înseamnă „Cei Care Au Venit Din Cer Pe Pământ”. Despre ei se vorbeşte în Biblie ca despre *Anakim*, iar în Capitolul 6 al Genezei mai sunt numiţi şi *Nefilim*, ceea ce în ebraică înseamnă acelaşi lucru: Cei Care Au Coborât Din Ceruri Pe Pământ.

Tocmai de la Anunnaki, au explicat sumerienii, ca şi cum ar fi anticipat întrebarea noastră, au învăţat ei tot ce ştiau. Cunoştinţele avansate pe care le găsim în textele sumeriene sunt astfel, de fapt, cunoştinţe pe care le aveau Anunnaki care veneau de pe Nibiru; iar ei trebuie să fi avut o civilizaţie foarte avansată deoarece, după cum am dedus din textele sumeriene, Anunnaki au venit pe Pământ cam acum 445.000 de ani. Deja ei erau capabili să călătorească în spaţiu. Vasta lor orbită eliptică făcea o buclă, aceasta fiind traducerea exactă a termenului sumerian, în jurul tuturor celorlalte planete, funcţionând ca un observator mobil de unde Anunnaki puteau să cerceteze toate aceste planete. Nu e de mirare că ceea ce noi descoperim acum era deja ştiut de pe vremea sumerienilor.

De ce s-ar deranja cineva să vină pe grăuntele acesta de materie pe care noi îl numim Pământ nu din întâmplare, nu accidental, ci în mod repetat, la fiecare 3.600 de ani, este o întrebare la care textele sumeriene au răspuns. Pe planeta lor, Nibiru, Anunnaki/Nefilim înfruntau o situaţie pe care se poate s-o înfrunte în curând Pământul: deteriorarea ecologică făcea viaţa aproape imposibilă. Era nevoie să-şi protejeze atmosfera aflată

în pericol şi singura soluţie părea să fie suspendarea de particule de aur deasupra ei, ca pe un scut (de exemplu ferestrele navelor spaţiale americane sunt acoperite cu un strat subţire de aur care să protejeze astronauţii de radiaţii). Acest metal rar fusese descoperit de către Anunnaki pe ceea ce ei numeau A Şaptea Planetă (numărând dinspre exteriorul Sistemului Solar) şi atunci au lansat Misiunea Pământ ca să-l obţină. La început au încercat sa-l obţină fără efort, din apele Golfului Persic, dar după ce n-au reuşit s-au angajat în dificile operaţiuni miniere în Africa de sud-est.

Cam acum 300.000 de ani populaţia Anunnaki trimisă în minele africane s-a răsculat. În acel moment savantul principal şi ofiţerul medic Anunnaki au folosit tehnicile de manipulare genetică şi fertilizare *in-vitro* ca să creeze „muncitori primitivi”, primii *Homo sapiens* care să-i scutească pe Anunnaki de efortul imens depus în minele de aur.

M-am ocupat în detaliu de textele sumeriene care descriu toate aceste evenimente şi de versiunea lor condensata din Cartea Genezei în cartea mea *A Douăsprezecea Planetă*. Aspectele ştiinţifice ale acestor evenimente şi ale tehnicilor folosite de Anunnaki fac obiectul acestei cărţi. Ştiinţa modernă, aşa cum voi arăta, urmează o uluitoare pistă de descoperiri ştiinţifice dar drumul spre viitor este presărat cu indicatoare, cunoştinţe şi descoperiri care vin din trecut. Voi arăta că Anunnaki au fost aici iar relaţia dintre ei şi fiinţele pe care le-au creat s-a schimbat, aşa că s-au decis să dăruiască Omenirii o civilizaţie, ne-au împărtăşit unele dintre cunoştinţele lor şi ne-au dat capacitatea de a face propriile noastre descoperiri.

Printre descoperirile ştiinţifice care vor fi discutate în următoarele capitole va exista de asemenea dovada zdrobitoare a existenţei lui Nibiru. Dacă n-ar fi prezentată în *A Douăsprezecea Planetă*, descoperirea lui Nibiru ar reprezenta un mare eveniment astronomic dar nu mai semnificativ pentru viaţa noastră obişnuită decât, să zicem, descoperirea lui Pluto în 1930. A fost bine să aflăm că Sistemul Solar mai are o planetă „acolo sus” şi ar fi la fel de minunat să se confirme că planetele sunt zece si nu nouă; asta le-ar plăcea în special astrologilor, care au nevoie de douăsprezece corpuri cereşti şi nu de unsprezece pentru cele douăsprezece case ale zodiacului.

Dar după publicarea cărţii *A Douăsprezecea Planetă* şi dovezile din ea, care nu au fost contestate de la prima publicare a ei în 1976, precum şi dovezile aduse de prograsul ştiinţific făcut de atunci încoace, descoperirea lui Nibiru nu poate rămâne doar o chestiune de aplicare a textelor în astronomie. Dacă ceea ce am scris este corect, dacă, cu alte cuvinte, sumerienii au avut dreptate în înregistrările lor, descoperirea lui Nibiru ar însemna nu numai că mai este o planetă acolo sus ci şi că există Viaţă. În plus, ar confirma că *există fiinţe inteligente în cosmos*, fiinţe care sunt atât de avansate încât, aproape acum un milion de ani în urmă, puteau călători în spaţiu, fiinţe care au venit şi plecat de pe Pământ o dată la 3.600 de ani.

Cine este acolo sus pe Nibiru şi nu doar existenţa acestei planete va zgudui din temelii ordinea politică, religioasă, socială, economică şi militară a Pământului. Care vor fi urmările când, şi nu dacă, Nibiru va fi descoperită?

Este o întrebare la care, vă vine să credeţi sau nu, mulţi deja cugetă.

MINE DE AUR – DE CÂND?

Este vreo dovadă că au existat mine în sudul Africii în timpul Epocii de Piatră? Studiile arheologice indică acest fapt.

Dându-şi seama că amplasarea minelor antice abandonate ar putea indica unde se găseşte aur, principala corporaţie minieră din Africa de Sud, Anglo-American Corporation, a angajat în anii 1970 arheologi care să caute asemenea mine antice. Rapoartele publicate (în jurnalul corporaţiei, numit *Optima*) dau detalii despre descoperirea în Swaziland şi în alte locuri din Africa de Sud a unor vaste zone miniere, cu puţuri cu o adâncime de 59 de picioare. Obiectele de piatră şi resturile de mangal au stabilit că acestea datează din 35.000, 46.000 şi 60.000 î.Hr. Arheologii şi antropologii care au participat la datarea probelor cred că tehnologia de minerit a fost utilizată în Africa de sud-est „într-o perioadă cu mult înainte de 100.000 î.Hr.”

În septembrie 1988 o echipă internaţională de fizicieni a venit în Africa de Sud ca să verifice vechimea habitatelor umane de la Swaziland şi Zululand. Cele mai moderne tehnici au indicat o vechime între 80.000 şi 115.000 de ani.

Referitor la cele mai vechi mine de aur de la Monotapa, din sudul Zimbabwe, legendele zulu spun că erau folosiţi „sclavi din carne şi oase, artificial creaţi de Primii Oameni”. Aceşti sclavi, relatează legendele zulu, „s-au războit cu Omul-Maimuţă” când „marea stea a războiului a apărut pe cer” (referinţă *Indaba Copiii Mei*, de vraciul zulu Credo Vusamazulu Mutwa).

2. A VENIT DIN COSMOS

„Voyager (proiectul) a fost cel care ne-a atras atenţia asupra importanţei coliziunilor” a recunoscut Edward Stone de la California Institute of Technology (Caltech), omul de ştiinţă lider al programului Voyager. „Ciocnirile cosmice au fost modelatoare importante ale Sistemului Solar”.

Sumerienii au exprimat foarte clar acelaşi lucru, cu 6.000 de ani mai devreme. Centrul cosmogoniei lor, viziunii lor asupra lumii şi religiei lor era un cataclism pe care ei îl numeau Bătălia Celestă. A fost un eveniment la care se face referire în diverse texte, imnuri şi proverbe sumeriene, exact aşa cum găsim în Psalmii, Proverbele, Cartea lui Iov din Biblie şi multe alte surse. Dar sumerienii au descris evenimentul în detaliu, pas cu pas, într-un text lung pentru care a fost nevoie de şapte tăbliţe. S-au găsit doar fragmente şi citate din originalul sumerian, cel mai complet text a ajuns la noi în limbaj akkadian, limbajul asirienilor şi babilonienilor care le-au succedat sumerienilor în Mesopotamia. Textul tratează formarea Sistemului Solar înainte de Bătălia Celestă şi insistă asupra naturii, cauzelor şi rezultatelor acestei coliziuni înspăimântătoare. Şi, cu o singură premisă cosmogonică, el explică enigmele care încă îi nedumeresc pe astronomii şi astrofizicienii de astăzi.

Chiar şi mai important, oricând aceşti savanţi moderni au găsit un răspuns satisfăcător la aceste enigme, acesta se potriveşte şi întăreşte povestea sumeriană!

Până la descoperirile făcute de Voyager punctul de vedere ştiinţific dominant considera sistemul Solar aşa cum îl vedem noi astăzi ca identic cu cel de la începuturi, modelat prin legi imutabile ale mişcării corpurilor cereşti si forţa de gravitaţie. Au mai fost corpuri străine, fireşte, meteoriţi care vin de undeva şi se ciocnesc cu membrii stabili ai Sistemului Solar umplându-i de urme de cratere, şi comete care trec în mare viteză pe orbite foarte alungite, venind de undeva şi dispărând, se pare, către nicăieri. Dar s-a presupus că aceste exemple de resturi cosmice provin de la începuturile Sistemului Solar, cam de acum 4,5

miliarde de ani şi sunt bucăţi de materie care nu au putut fi încorporate în planete, lunile sau inelele lor. Un pic mai mult i-a încurcat pe savanţi centura de asteroizi, o bandă de roci care formează un lanţ pe orbita dintre Marte şi Jupiter. Potrivit Legii lui Bode, o regulă empirică ce explică de ce planetele s-au format acolo unde au făcut-o, ar fi trebuit să fie o planetă, cel puţin de două ori mai mare decât Pământul, între Marte şi Jupiter. Sunt meteoriţii din această centură rămăşiţele unei astfel de planete? Răspunsul afirmativ are două fisuri: totalul masei de materie din centura de asteroizi nu egalează masa unei asemenea planete şi nu există o explicaţie plauzibilă despre ce ar fi putut provoca sfărâmarea acestei planete ipotetice; dacă a fost o coliziune cosmică atunci unde, cu ce şi de ce? Oamenii de ştiinţă nu au putut răspunde.

Convingerea că trebuie să fi fost una sau mai multe coliziuni majore care au schimbat Sistemul Solar faţă de forma lui iniţială a venit după zborul pe lângă Uranus în 1986, a admis Dr. Stone. Datorită observaţiilor cu telescopul şi alte instrumente se ştia chiar dinainte de întâlnirea cu Voyager că Uranus este înclinat într-o parte. Dar s-a format aşa chiar de la început sau a existat o forţă externă, o coliziune puternică sau întâlnirea cu alt corp ceresc major, care a provocat înclinarea?

Răspunsul trebuia să fie dat de o examinare de la mică distanţă a lunilor lui Uranus de către *Voyager 2*. Faptul că aceste lui se învârtesc în jurul ecuatorului lui Uranus *aşa cum este el înclinat,* formând un fel de ţintă cu cercuri concentrice îndreptată spre Soare (Fig. 7), i-a făcut pe oamenii de ştiinţă să se întrebe dacă aceste luni erau acolo la momentul când a avut loc evenimentul care a provocat înclinarea sau dacă s-au format după eveniment, poate din materia aruncată în exterior de forţa coliziunii care l-a înclinat pe Uranus.

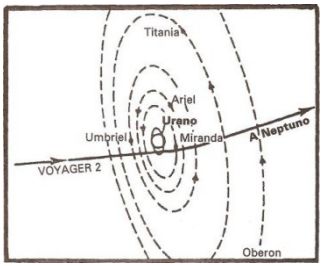

Fig. 7

Baza teoretică pentru răspuns a fost enunţată, înainte de întâlnirea cu Uranus, printre alţii de Dr. Christian Veillet de la Centrul Francez de Studii şi Cercetări Geodinamice. Dacă lunile s-ar fi format în acelaşi timp cu Uranus, „materia primă” celestă din care s-ar fi aglomerat ar fi strâns materia mai grea mai aproape de planetă, ar trebui să fie mai mult material greu, de rocă, şi straturi mai subţiri de gheaţă pe lunile interioare şi o combinaţie de materiale mai uşoare (mai multă apă îngheţată, mai puţină rocă) pe lunile exterioare. După acelaşi principiu de distribuire a materialului în Sistemul Solar, mai multă materie grea lângă Soare, mai multă materie uşoară (în stare „gazoasă”) la distanţă de el, lunile aflate la distanţă mai mare de Uranus ar trebui să fie mai uşoare decât cele aflate aproape de Saturn.

Dar descoperirile au dezvăluit o situaţie contrară acestor aşteptări. În rapoartele cuprinzătoare despre întâlnirea cu Uranus publicate în numărul din 4 iulie 1986 din Science, o echipă de 40 de oameni de ştiinţă a tras concluzia că densităţile lunilor lui Uranus (cu excepţia lunii numite Miranda) „sunt semnificativ mai mari decât cele ale sateliţilor îngheţaţi ai lui Saturn”. Asemănator, datele culese de *Voyager 2* au arătat, din nou în contradicţie cu ceea ce „ar fi trebuit să fie”, că cele două luni interioare mari ale lui Uranus, Ariel şi Umbriel, au o compoziţie mai uşoară (straturi groase de gheaţă, miezuri mici de rocă) decât lunile exterioare Titania şi Oberon, care s-a descoperit că sunt formate mai ales din roci grele şi au la suprafaţă doar straturi subţiri de gheaţă.

Aceste descoperiri făcute de *Voyager 2* n-au fost singurele indicii care sugerau că lunile lui Uranus nu s-au format în acelaşi timp cu planeta însăşi ci mai târziu, în împrejurări neobişnuite. O altă descoperire care i-a nedumerit pe savanţi a fost că inelele lui Uranus sunt negru-catran, „mai negre decât praful de cărbune”, probabil fiind compuse din „material bogat în carbon, un fel de gudron strâns din spaţiul exterior” (accentuarea îmi aparţine). Aceste inele negre, deformate, înclinate, şi „în mod bizar eliptice” erau foarte diferite de brăţările simetrice de gheaţă care îl înconjoară pe Saturn. Tot negru-catran sunt şase din noile luni mici descoperite la Uranus, unele acţionând ca nişte „paznici” ai inelelor. Concluzia evidentă a fost că inelele şi lunile s-au format din resturile unui „eveniment violent din

trecutul lui Uranus”. Asistentul proiectului JPL, Ellis Miner, a expus totul în cuvinte mai simple: „Există posibilitatea ca un intrus din afara sistemului lui Uranus să fi venit şi lovit o lună mare suficient de tare ca să o zdrobească”.

Teoria unei coliziuni cosmice catastrofice ca fiind evenimentul care ar putea explica fenomenele ciudate de pe Uranus, lunile şi inelele lui, a fost mai târziu întărită de descoperirea că resturile negre de mărimea unui bloc cratic din care sunt formate inelele lui Uranus fac înconjurul planetei în opt ore, cu o viteză care este dublul vitezei de revoluţie a planetei în jurul axei sale. Aceasta ridică întrebarea cum li s-a imprimat acestor resturi din inele viteza mult mai mare?

Pe baza datelor enunţate mai sus, posibilitatea unei coliziuni cosmice s-a detaşat ca singurul răspuns plauzibil. „Trebuie să luăm în considerare posibilitatea mare ca circumstanţele formării sateliţilor să fi fost afectate de un eveniment care a dus la pozitia foarte înclinată a lui Uranus” au spus cei 40 de oameni de ştiinţă bine pregătiţi care formau echipa. În cuvinte mai simple asta înseamnă că după toate probabilităţile lunile respective au fost create ca rezultat al unei coliziuni care l-a „culcat” pe Uranus pe o parte. În conferinţa de presă savanţii de la NASA au fost mai îndrăzneţi. „O coliziune cu ceva de dimensiunile Pământului, care se deplasa cu aproximativ 40.000 de mile pe oră, putea să aibă acest rezultat” au spus ei speculând că s-a întâmplat probabil acum cam patru miliarde de ani.

Astronomul Garry Hunt de la Imperial College, Londra, a rezumat totul în opt cuvinte: „Uranus a luat o buşitură zdravănă mai devreme”.

Dar nici în rapoartele verbale nici în cele scrise, voluminoase, nu s-a făcut nicio încercare de a sugera ce a fost acel „ceva” cu care s-a ciocnit, de unde venea şi cum de s-a întâmplat să se ciocnească de sau cu Uranus.

Pentru aceste răspunsuri va trebui să ne întoarcem la sumerieni...

Înainte să ne întoarcem de la lucruri aflate în anii 1970 – 1980 la ceea ce se ştia acum 6.000 de ani, trebuie să mai cercetăm un aspect al enigmei: sunt ciudăţeniile lui Neptun rezultatul coliziunilor sau „buşiturilor” fără legătură cu cea avută

de Uranus sau au fost ele toate rezultatul unui singur eveniment catastrofic care a afectat toate planetele dinspre exterior?

Înainte ca *Voyager 2* să navigheze în apropierea lui Neptun se ştia că planeta are doi sateliţi, Nereid şi Triton. S-a observat că Nereid are o orbită particulară, este neobişnuit de înclinată comparativ cu planul ecuatorial al planetei (cu 28°) şi excentrică, orbitând planeta nu pe un drum aproape circular ci pe unul foarte alungit, care duce această lună la cel mult şase milioane de mile distanţă de Neptun şi cel mai puţin un milion de mile. Nereid, deşi de o mărime care în conformitate cu regulile formării planetelor ar trebui să fie sferică, are o formă ciudată, ca un fel de gogoaşă răsucită. De asemenea, este deschisă la culoare pe o parte şi negru-catran pe cealaltă. Aceste ciudăţenii i-au determinat pe Martha W. Schaefer şi Bradley E. Schaefer într-un studiu major al subiectului, care a fost publicat în revista *Nature* din 2 iunie 1987, să tragă urmatoarea concluzie: „Nereid a crescut ca lună în jurul lui Neptun sau în jurul altei planete şi atât ea cât şi Triton au fost ciocnite pe orbitele lor speciale de un corp voluminos sau de o planetă". „Imaginaţi-vă", nota Brad Schaefer, „că odinioară Neptun avea un sistem de sateliţi obişnuit, ca Jupiter sau Saturn; apoi în sistem a intrat un corp masiv şi a perturbat foarte mult lucrurile".

Materialul închis la culoare care se vede pe o parte a lui Nereid ar putea fi explicat în două feluri dar amândouă implică o coliziune. Sau un impact lateral cu satelitul a înlăturat stratul întunecat care exista acolo descoperind materialul mai uşor de sub scoarţă, sau materialul închis la culoare aparţinea corpului cu care s-a realizat impactul şi acesta „s-a împrăştiat pe o parte a lui Nereid". Faptul că a doua variantă este mai plauzibilă este sugerat de către descoperirea, anunţată de echipa JPL pe 29 august 1989, că toţi noii sateliţi (încă şase) găsiţi de *Voyager 2* lângă Neptun „sunt foarte întunecaţi" şi „au forme neregulate", chiar şi luna denumită 1989N1, care în mod normal ar trebui să fie de formă sferică.

Teoriile care se referă la Triton, cu orbita lui alungită şi retrogradă (în sens invers mişcării acelor de ceas) în jurul lui Neptun susţin de asemenea ipoteza unei coliziuni.

Scriind pentru prestigioasa revistă *Science* în ajunul întâlnirii lui *Voyager 2* cu Neptun, o echipă de savanţi de la Caltech (P. Goldberg, N. Murray, P.Y. Longaretti şi D. Banfield) au afirmat că

„Triton a fost capturat de pe o orbită heliocentrică” (adică o orbită în jurul Soarelui) „ca rezultat al unei coliziuni cu ceea ce la vremea respectivă era unul dintre sateliţii obişnuiţi ai lui Neptun”. În acest scenariu, micul satelit iniţial al lui Neptun „a fost înghiţit de Triton” dar forţa ciocnirii trebuie să fi fost atât de mare încât a disipat destul din energia orbitală a lui Triton încât să-l încetinească şi să permită capturarea lui de către câmpul gravitaţional al lui Neptun. O altă teorie, conform căreia Triton a fost iniţial un satelit al lui Neptun, a fost prin intermediul acestui studiu dovedită falsă şi incapabilă să reziste la o analiză critică.

Datele strânse de *Voyager 2* din zborul în sine pe lângă Triton au susţinut această concluzie teoretică. Ea a fost de a asemenea în acord cu alte studii (cum ar fi cel al lui David Stevenson de la Caltech) care arătau cum caracteristicile de suprafaţă şi căldura internă a lui Triton ar putea fi explicate doar prin existenţa unei coliziuni după care Triton a fost capturat pe orbita lui Neptun.

„De unde veneau aceste corpuri de impact?” s-a întrebat retoric Gene Shoemaker, unul dintre oamenii de ştiinţă de la NASA, în programul de televiziune NOVA. Dar întrebarea a rămas fără răspuns. Tot aşa şi întrebarea dacă aceste cataclisme ale lui Uranus şi Neptun reprezintă un singur eveniment sau incidente fără legătură între ele.

Nu este o ironie ci o plăcere să vedem că răspunsul tuturor acestor enigme a fost dat de vechile texte sumeriene şi că toate datele descoperite sau confirmate de programul Voyager susţin şi întăresc informaţiile sumeriene precum şi prezentarea şi interpretarea făcute de mine în cartea *A Douăsprezecea Planetă*.

Textele sumeriene vorbesc despre un eveniment unic dar extins. Ele explică mai mult decât au încercat să facă astronomii moderni despre planetele exterioare. Textele antice explică de asemenea incidente mai apropiate de noi, cum ar fi originea Pământului şi a Lunii lui, a Centurii de Asteroizi şi a cometelor. Textele continuă cu relatarea unei poveşti care combină convingerile Creaţionişti lor cu Teoria Evoluţiei, o poveste care oferă o explicaţie mai verosimilă decât a dat ştiinţa modernă despre ce s-a întâmplat pe Pământ şi cum au apărut Omul şi civilizaţiile.

Totul a început, relatează textul sumerian, când Sistemul Solar era încă tânăr. Soarele (APSU în textele sumeriene, ceea ce

înseamnă „Cel Care Există de la Începuturi”), tovarăşul lui MUM.MU („Cel Care S-a Născut”, adică Mercur) şi ceva mai departe TI.AMAT („Fecioara Vieţii”) au fost primii membrii ai Sistemului Solar; apoi el s-a extins treptat prin „naşterea” a trei perechi de planete, cele pe care le numim Venus şi Marte, aflate între Mummu şi Tiamat, perechea de giganţi Jupiter şi Saturn (ca să folosim numele lor moderne) dincolo de Tiamat, apoi Uranus şi Neptun chiar mai departe (Fig. 8).

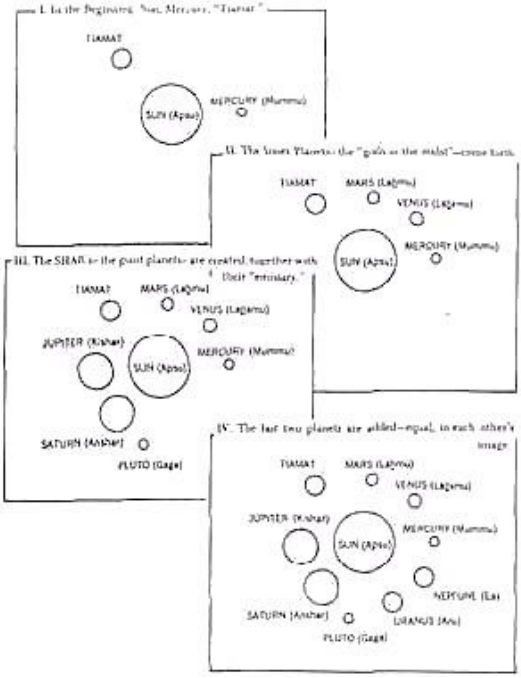

Fig. 8

În acest Sistem Solar originar, încă instabil după formare (am estimat data cam la patru miliarde de ani), a apărut un Intrus. Sumerienii l-au numit NIBIRU, babilonienii l-au renumit Marduk în onoarea zeului lor naţional. A apărut din spaţiu, din „Adâncuri” dupa expresia folosită în textul antic. Dar pe măsură ce se apropia de planetele exterioare din Sistemul Solar, el a început să fie atras către acesta. Aşa cum era de aşteptat, prima planetă exterioară care l-a atras pe Nibiru cu forţa ei gravitaţională a fost Neptun, adică E.A. („Cel Cu Casă De Apă”) în sumeriană, „cel care l-a ademenit a fost Ea” explică textul antic.

Nibiru/Marduk însuşi era o mândreţe; atrăgător, strălucitor, mândru, maiestuos – iată câteva din adjectivele care-l descriu. Scântei şi flăcări se întindeau dinspre el către Neptun şi Uranus în timp ce trecea prin apropierea lor. Se poate să fi venit cu proprii săi sateliţi care îl orbitau deja sau se poate să fi căpătat unii ca rezultat al atracţiei gravitaţionale a planetelor exterioare. Textul străvechi vorbeşte despre „membri perfecţi ...greu de zărit" – „patru îi erau ochii, patru şi urechile".

În timp ce trecea pe lângă Ea/Neptun, partea laterală a lui Nibiru/Marduk a început să se extindă „ca şi cum i-ar fi crescut al doilea cap". Atunci s-a întâmplat ca această proeminenţă să se desprindă si să devină luna lui Neptun, Triton? Un aspect care vine puternic în favoarea ideii este că Nibiru/Marduk a intrat în Sistemul Solar pe o orbită retrogradă (în sensul acelor de ceas), contrar celorlalte planete (Fig. 9). Doar acest detaliu sumerian potrivit căruia planeta invadatoare se mişca pe orbită în sens invers tuturor celorlalte planete poate explica mişcarea retrogradă a lui Triton, orbitele foarte eliptice ale altor sateliţi şi comete, precum şi alte evenimente majore de care ne vom ocupa pe viitor.

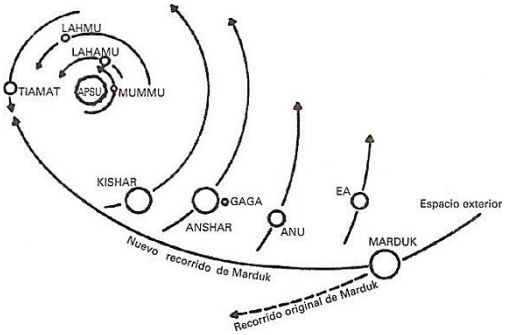

Fig. 9

În timp ce Nibiru/Marduk trecea pe lângă *Anu*/Uranus s-au creat mai mulţi sateliţi. Descriind această trecere de Uranus, textul spune că „Anu a născut, a zămislit cele patru vârtejuri", referinţa cât se poate de clară la cele patru luni mari ale lui Uranus care s-au format, după cum ştim acum, doar în timpul ciocnirii care l-a înclinat pe Uranus. În acelaşi timp aflăm dintr-un pasaj ulterior din textul antic că Nibiru/Marduk însuşi a câştigat trei sateliţi ca rezultat al întâlnirii.

Deşi textele sumeriene descriu cum, după această eventuală captură pe orbita solară, Nibiru/Marduk a trecut iar pe lângă planetele exterioare şi în final le-a modelat în sistemul pe care-l cunoaştem acum, deja prima întâlnire rexplică diversele enigme pe care le-a avut sau încă le înfruntă astronomia modernă referitor la Neptun, Uranus, lunile şi inelele lor.

După trecerea de Neptun şi Uranus, Nibiru/Marduk a fost atras chiar mai adânc în mijlocul sistemului planetar pe măsură ce intra în puternicul câmp gravitaţional al lui Saturn (AN.SHAR, „Cel Mai Avansat Dintre Corpurile Celeste") şi al lui Jupiter (KI.SHAR, „Cel Mai Avansat Dintre Corpurile Tari"). Pe când Nibiru/Marduk „se apropia şi se aşeza parcă gata de luptă" lângă Anshar/Saturn, cele două planete „şi-au unit buzele". În clipa aceea „destinul", drumul orbital al lui Nibiru/Marduk s-a schimbat pentru totdeauna. Tot atunci principalul satelit al lui Saturn, GA.GA (eventual Pluto) a fost atras către Marte şi Venus, o direcţie posibilă doar prin forţa retrogradă a lui Nibiru/Marduk. Făcând o vastă orbită eliptic, în cele din urmă Gaga s-a întors către zonele exterioare ale Sistemului Solar. Acolo el „a comunicat" cu Neptun şi Uranus pe când trecea de orbitele lor pe drumul de întoarcere. A fost începutul procesului prin care Gaga urma să devină Pluto al nostru, cu orbita lui înclinată, deosebită, care uneori îl plasează între Neptun şi Uranus.

Noul „destin" sau traseu orbital al lui Nibiru/Marduk era acum irevocabil trasat către bătrâna planetă Tiamat. În momentul respectiv, relativ devreme în formarea Sistemului Solar, acest destin era marcat de instabilitate, mai ales (aflăm din text) în preajma lui Tiamat. În timp ce alte planete din apropiere încă se împleticeau pe orbitele lor, Tiamat era trasă în multe direcţii de cei doi giganţi de dincolo de ea şi de cele două planete mai mici dintre ea şi Soare. Un rezultat a fost sfâşierea din ea sau adunarea în jurul ei a unui „roi" de sateliţi „orbiţi de furie", în exprimarea poetică a textului, (numit de savanţi *Epopeea Creaţiei*). Aceşti sateliţi, „monştri urlători", erau „învăluiţi în spaimă" şi „încoronaţi de aureole", se învârteau furioşi pe orbita de parcă ar fi fost „zei celeşti", adică planete.

Foarte periculos pantru stabilitatea sau siguranţa celorlalte planete era „şeful roiului" din jurul lui Tiamat, un satelit mare care a căpătat aproape dimensiunile unei planete şi era gata să dobândească „destin" independent, adică propria orbită în jurul

Soarelui. Tiamat „l-a vrăjit şi l-a forţat să rămână printre zeii celeşti”. El a fost numit in limba sumeriană KIN.GU – „Marele Emisar”.

Acum textul înalţă cortina ca să urmărim drama în desfăşurare; eu am relatat-o pas cu pas în *A Douăsprezecea Planetă*. Ca într-o tragedie greacă, „bătălia celestă” era inevitabilă pe măsură ce forţele gravitaţionale şi magnetice intrau inexorabil în interacţiune ducând la ciocnirea dintre Nibiru/Marduk care venea cu şapte sateliţi („winds” în textul antic) şi Tiamat şi „roiul” lui de unsprezece sateliţi în frunte cu Kingu.

Deşi se aflau pe o traiectorie de coliziune, Tiamat orbitând în sens opus direcţiei acelor ceasornicului iar Nibiru/Marduk în sens invers, cele două *planete* nu s-au ciocnit, un fapt de importanţă astronomică absolut capitală. Sateliţii, sau „vânturile” (sensul literal sumerian fiind „Cei Care Le Sunt Alături”) lui Nibiru/Marduk au fost cei care s-au ciocnit de Tiamat şi de sateliţii ei.

În această primă înfruntare (Fig. 10) prima fază a Bătăliei Celeste:

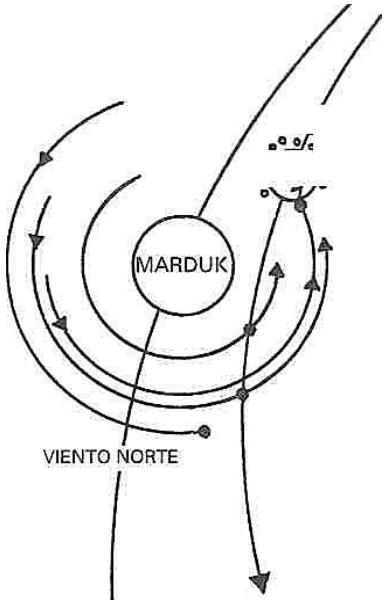

Fig. 10

Cele patru vânturi el le-a aşezat
Ca nimic din ea să nu-i scape:
Vântul de Sud, Vântul de Nord,
Vântul de Est şi Vântul de Vest.
Aproape de el a ţinut năvodul,
Darul de la bunicul lui Anu care născuse
Vântul cel Rău, Vijelia şi Uraganul...
El a trimis înainte vânturile ce le născuse,
Şapte la număr; ca s-o răscolească pe Tiamat
Până-n miez ele s-au ridicat în spatele lui.

Aceste „vânturi" sau sateliţi ai lui Nibiru/Marduk, „şapte la număr", au fost principalele „arme" cu care a fost atacată Tiamat în prima fază a Bătăliei Celeste (Fig.10), dar planeta invadatoare mai avea şi alte „arme":

În faţa lui a trimis fulgerul,
Cu o flacăra arzătoare şi-a umplut trupul;
Apoi a făcut un năvod s-o prindă pe Tiamat înăuntru...
De-un halou înspăimântător îi era capul învăluit,
Era înconjurat de teroare ca de o mantie.

Pe când cele două planete şi roiul lor de sateliţi se apropiau destul de mult ca Nibiru/Marduk să „observe interiorul lui Tiamat" şi „să înţeleagă planul lui Kingu", Nibiru/Marduk a atacat-o pe Tiamat cu „năvodul" (câmpul magnetic?) ca s-o „înfăşoare", împroşcând bătrâna planetă cu puternice descărcări electrice („fulgere divine"). Tiamat „era plină de strălucire", încetinea, se încălzea, „se umfla întruna". În crusta ei s-au deschis cratere largi care emiteau probabil abur şi lavă vulcanică. Nibiru/Marduk a aruncat într-una din fisurile în creştere pe unul dintre principalii săi sateliţi, pe cel numit „Vântul cel Rău". El i-a sfâşiat lui Tiamat „pântecele, a despicat-o pe dinăuntru şi i-a crăpat inima".

În afară de faptul că a despicat-o pe Tiamat şi „i-a curmat viaţa", prima întâlnire a stabilit soarta lunilor mici care o orbitau, adică a tuturor în afară de cea asemănătoare unei planete, Kingu. Prinşi în „năvodul" (câmpul magnetic şi gravitaţional) al lui Nibiru/Marduk, „cutremuraţi, zdrobiţi", membri „cetei lui Tiamat" au fost deviaţi de pe traiectoria lor anterioară şi forţaţi

să intre pe o nouă orbită în direcţie opusă: „Tremurând de frică, ei s-au întors cu spatele”.

Aşa s-au creat cometele, aşa, aflăm dintr-un text vechi de 6.000 de ani, au obţinut cometele orbitele lor foarte eliptice şi mişcarea retrogradă. Cât despre Kingu, principalul satelit al lui Tiamat, textul ne informează că în acea primă fază a coliziunii celeste Kingu a fost doar lipsit de orbita lui aproape independentă. Nibiru/Marduk i-a răpit „destinul”. Nibiru/Marduk l-a transformat pe Kingu în DUG.GA.E, „o masă de lut neînsufleţit” lipsită de atmosferă, ape şi substanţe radioactive, mult micşorat şi „cu lanţuri l-a legat” ca să rămână pe orbită în jurul ponositei Tiamat.

După ce a învins-o pe Tiamat, Nibiru/Marduk s-a îndreptat către noul său „destin”. Textul sumerian nu lasă nicio îndoială că acest invadator orbita Soarele:

El a traversat cerul şi a cercetat regiunea,
Şi locul lui Apsu l-a măsurat;
Stăpânul a măsurat dimensiunea lui Apsu.

După ce s-a rotit în jurul Soarelui (Apsu), Nibiru/Marduk şi-a continuat drumul în spaţiul îndepărtat. Dar deja, prins pentru totdeauna pe orbita solară, trebuia să se întoarcă. La întoarcere Ea/Neptun era acolo ca să-l întâmpine iar Anshar/Saturn i-a salutat victoria. Apoi această nouă orbită l-a adus aproape de scena Bătăliei Celeste, „s-a întors către Tiamat pe care-o legase”.

Stăpânul a zăbovit să-i vadă corpul fără viaţă.
Apoi cu meşteşug a plănuit să-mpartă monstrul.
Şi, ca pe-o scoică a despicat-o-n două părţi.

Odată cu acest act, creaţia „cerurilor” a ajuns la faza finală şi a început creaţia Pământului şi a Lunii sale. Mai întâi noua ciocnire a rupt-o pe Tiamat în două jumătăţi. Partea superioară, „craniul”, a fost lovită de satelitul lui Nibiru/Marduk numit Vântul de Nord; lovitura a dus acest „craniu” şi odată cu el pe Kingu, „către locuri necunoscute”, pe o orbită absolut nouă unde înainte nu mai fusese nicio planetă. Pământul şi Luna noastră fuseseră create (Fig. 11)!

Cealaltă jumătate a lui Tiamat a fost zdrobită în bucăţi mici. Această jumătate inferioară, „coada” ei a fost „modelată şi unită” ca să devină „brăţara” din ceruri:

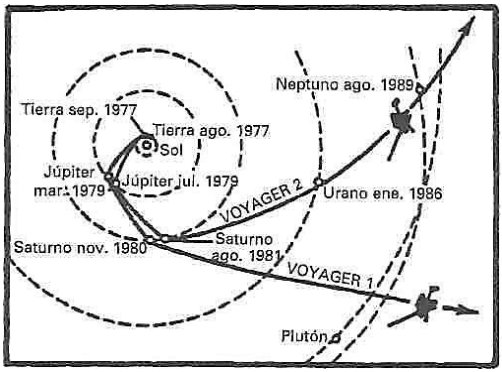

Fig. 11

Punând împreună bucăţile,
Ca un ceasornicar el le-a-mbinat...
A îndoit coada lui Tiamat ca să facă din Măreaţa Centură
O brăţară.

Aşa a fost creată „Măreaţa Centură”, Centura de Asteroizi. După ce s-a descotorosit de Tiamat şi Kingu, Nibiru/Marduk a mai „traversat cerul şi a cercetat regiunea” . De date aceasta atenţia i-a fost atrasă de „sălaşul lui Ea” (Neptun) aşa că le-a dat acestei planete şi geamănului ei, Uranus, ultima tuşă. De asemenea, potrivit textului antic, Nibiru/Marduk l-a îndreptat pe Gaga/Pluto spre „destinul” final, acordându-i „un loc ascuns”, până acum o parte necunoscută a cosmosului. Locul era mai departe de amplasamentul lui Neptun, ni se spune că se afla „în Adâncuri”, departe în spaţiu. În concordanţă cu noua lui poziţie ca planeta cea mai îndepărtată, i s-a dat şi un nume nou: US.MI, „Cel Care Ştie Calea”, prima planetă întâlnită la intrarea în Sistemul Solar, adică dacă te apropii de Soare venind din cosmos. Aşa a fost Pluto creat şi plasat pe orbita pe care o are acum.

După ce astfel a „stabilit bazele” planetelor, Nibiru/Marduk şi-a făcut lui însuşi două „sălaşuri”. Unul era pe „Firmament” acolo unde conform textului antic era plasată şi centura de asteroizi; celălalt, foarte departe „în Adâncuri”, era numit „Măreţul/Îndepărtatul Sălaş” sau E.SHARRA („Sălaşul/Căminul

Domnitorului/Prinţului”). Astronomii moderni numesc aceste două poziţii planetare perigeu (punctul orbital cel mai apropiat de Soare) şi apogeu (cel mai îndepărtat punct) (Fig.12), este o orbită, aşa cum am tras concluzia din dovezile strânse în *A Douăsprezecea Planetă*, pentru a cărei parcurgere este nevoie de 3.600 de ani.

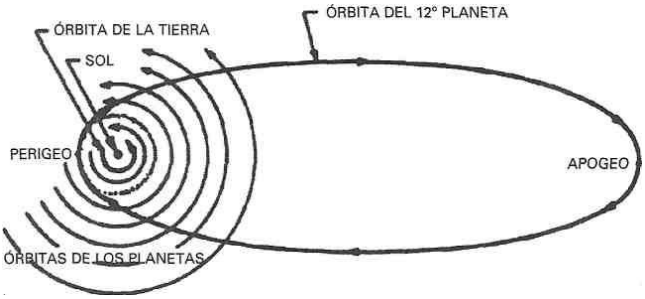

Fig. 12

Astfel a ajuns Invadatorul venit din spaţiu să fie al doisprezecelea membru al Sistemului Solar, un sistem compus din Soare, aflat în centru, din bătrânul său tovarăş Mercur, cele trei perechi vechi (Venus şi Marte, Jupiter şi Saturn, Uranus şi Neptun), Pământul şi Luna, rămăşiţe din măreaţa Tiamat, dar aflate într-o nouă poziţie, Pluto care şi-a dobândit de curând independenţa, şi planeta care a dat întregului sistem forma finală, şi anume Nibiru/Marduk (Fig.13).

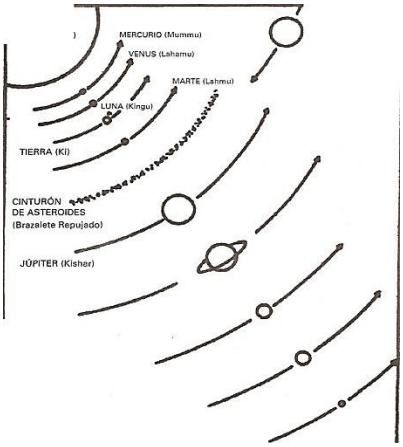

Fig. 13

Astronomia modernă şi descoperirile recente susţin şi întăresc această poveste cu o vechime de mii de ani.

CÂND PĂMÂNTUL ÎNCĂ NU SE FORMASE

În 1766 J.D. Titius a propus iar în 1772 Johann Elert Bode a popularizat ceea ce a devenit cunoscut ca „Legea lui Bode”, care demonstra că distanţele interplanetare se succed, mai mult sau mai puţin, în progresia 0, 2, 4, 8, 16, etc., dacă formula este folosită înmulţind cu 3, adăugând 4 şi împărţind la 10. Folosind ca măsură unitatea astronomică (Astronomical Unit = AU), care este distanţa dintre Pamânt şi Soare, formula indică faptul că ar trebui să fie o planetă între Marte şi Jupiter (există asteroizi acolo) şi o planetă dincolo de Saturn (s-a descoperit Uranus). Formula indică deviaţii tolerabile până ajungem la Uranus dar o ia complet razna de la Neptun încolo.

Planeta	**Distanţa**	**Legea lui Bode**	
	(AU)	Distanţa	Deviaţia
Mercur	0,387	0,400	3,4%
Venus	0,723	0,700	3,2%
Pământ	1,000	1,000	
Marte	1,524	1,600	5,0%
Asteroizi	2,794	2,800	
Jupiter	5,203	5,200	
Saturn	9,539	10,000	4,8%
Uranus	19,182	19,600	2,1%
Neptun	30,058	38,800	36,3%
Pluto	39,400	77,200	95,9%

Legea lui Bode, la care s-a ajuns empiric, foloseşte astfel Pământul ca punct aritmetic de pornire. Dar potrivit cosmogoniei sumeriene, la început exista Tiamat între Marte şi Jupiter, iar Pământul încă nu se formase.

Dr. Amnon Sitchin a subliniat că, dacă se scot elementele aritmetice din Legea lui Bode şi se reţine doar progresia geometrică, formula se aplică la fel de bine şi *dacă se omite Pământul*, ceea ce confirmă cosmogonia sumeriană.

Planeta	Distanţa până la Soare (mile)	Proporţia creşterii
Mercur	36.250.000	-
Venus	67.200.000	1,85
Marte	141.700.000	2,10
Asteroizi (Ti.Amat)	260.400.000	1,84
Jupiter	484.000.000	1,86
Saturn	887.100.000	1,83
Uranus	1.783.900.000	2,01

3. LA ÎNCEPUT

La început
Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul
Iar pământul era fără formă şi pustiu
peste faţa adâncului de ape era întuneric,
Şi Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor.
Şi Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Şi a fost lumină.

De generaţii întregi această magnifică descriere a modului în care a fost creată lumea noastră a stat la baza iudaismului precum şi a creştinismului şi a celei de-a treia credinţe monoteiste, islamismul, ultimele două fiind nişte derivate ale primeia. În secolul XVII arhiepiscopul James Ussher din Armagh, în Irlanda, a calculat, pornind de la acest verset de deschidere al Genezei, ziua precisă şi chiar momentul creaţiei lumii, în anul 4.004 î.Hr. Multe ediţii vechi ale Bibliei au încă tipărită pe margini cronologia lui Ussher; mulţi cred încă faptul că Pământul şi Sistemul Solar din care face parte nu sunt mai vechi de atât. Din nefericire această convingere, cunoscută drept Creaţionism, a considerat ştiinţa ca pe un adversar iar ştiinţa a adoptat cu fervoare Teoria Evoluţiei, a acceptat provocarea şi s-a angajat în confruntare.

Este regretabil că ambele părţi dau prea puţină atenţie la ceea ce este cunoscut de mai mult de un secol, şi anume că poveştile despre creaţie din Geneză sunt versiuni modificate şi abreviate ale mai multor texte mesopotamiene detaliate care erau la rândul lor versiuni ale textelor sumeriene originale. Bătălia dintre adepţii Creaţionismului şi cei ai Evoluţionismului, o departajare complet inadmisibilă după cum vor arăta dovezile prezentate mai jos, sunt neîndoielnic – este acutizată de principiul separării dintre religie şi stat care este concretizat în Constituţia S.U.A. Dar o asemenea separaţie nu reprezintă norma pentru naţiunile Pământului (chiar în democraţii iluminate ca cea din Anglia) şi nici n-a constituit o normă în antichitate, când s-au scris versetele biblice.

Într-adevăr, în antichitate regele era şi mare preot, statul avea o religie naţională şi un zeu naţional, templele erau locaşuri de ştiinţă iar preoţii erau savanţii. Asta s-a întâmplat şi pentru că, atunci când a început civilizarea, zeii care erau veneraţi, accentul punându-se pe aspectul „religios”, nu erau alţii decât Anunnaki/Nefilim, care erau sursa tuturor tipurilor de cunoştinţe, adică de ştiinţă, pe Pământ.

Nicăieri n-a fost mai completă fuziunea între stat, religie şi ştiinţă decât în Babilon. Acolo s-a tradus şi s-a revizuit versiunea originală a Poveştii Creaţiei aşa că lui Marduk, zeul naţional babilonian, i s-a desemnat un echivalent celest. Schimbându-i numele lui Nibiru în „Marduk” în versiunea babiloniană a poveştii creaţiei, babilonienii i-au acordat lui Marduk atributele unui „Zeu Suprem al Cerurilor şi Pământului”. Această versiune, cea mai întreagă găsită până acum, este cunoscută ca *Enuma elish* („Când erau în înalt”), după cuvintele cu care începe. A devenit cel mai adorat document religioso-politico-ştiinţific din ţară; era citit ca parte centrală a ritualurilor de Anul Nou şi actorii jucau cu pasiune povestea în piese care să facă mesajul mai bine înţeles de către mase. Tăbliţele de lut (Fig. 14) pe care s-a scris erau preţioase exponate ale templelor şi bibliotecilor regale din antichitate.

Fig. 14

Descifrarea scrisului de pe tăbliţele de lut descoperite în ruinele Mesopotamiei antice acum mai bine de un secol a dus la

înţelegerea faptului că existau texte care relatau creaţia biblică şi asta cu mii de ani înainte să fie compilat Vechiul Testament. Extrem de importante au fost textele găsite în biblioteca regelui asirian Ashurbanipal din Ninive (un oraş cu renume biblic); pe ele este înregistrată o poveste a creaţiei care se potriveşte, în unele părţi cuvânt cu cuvânt, cu povestea din Geneză. George Smith de la British Museum a pus împreună bucăţile rupte din plăcuţele care povestesc creaţia şi a publicat în 1876 *Geneza Caldeană*; ea trage concluzia că a existat într-adevăr un text akkadian cu povestea Genezei, scris în vechiul dialect babilonian, şi care a precedat cu cel puţin o mie de ani textul biblic. La excavaţiile făcute între 1902 şi 1914 s-au descoperit tăbliţe cu versiunea asiriană a naraţiunii creaţiei, în care numele lui Ashur, zeul naţional asirian, era pus în locul celui babilonian Marduk. Descoperiri ulterioare au stabilit nu numai cât anume a fost copiat şi tradus în antichitate din această naraţiune ci şi originea lui sumeriană incontestabilă.

L.W. King a fost cel care, în 1902, în lucrarea sa *Cele Şapte Tăbliţe ale Creaţiei*, a arătat că aceste diverse fragmente pot fi strânse ca să formeze şapte tăbliţe; şase dintre ele relatează procesul creaţiei iar a şaptea tăbliţă este în întregime dedicată laudelor aduse „Stăpânului”, adică lui Marduk în versiunea babiloniană sau lui Ashur în cea asiriană. Putem doar presupune că această împărţire în şapte tăbliţe stă cumva la baza divizării poveştii biblice în şapte etape, dintre care şase implică lucrul, efortul divin, iar a şaptea este dedicată odihnei şi contemplării cu satisfacţie a lucrurilor deja înfăptuite.

Este adevărat, Cartea Genezei, scrisă în ebraică, foloseşte termenul *yom*, care în mod normal înseamnă şi este tradus ca „ziuă”, pentru a delimita fiecare etapă. Odată, ca invitat într-un talk show radiofonic într-un oraş „fidel Bibliei”, am fost provocat de o femeie care a sunat exact în legătură cu acest lucru. I-am explicat că prin „ziua a...” Biblia nu înţelege cele 24 de ore cât durează ziua terestră ci emite conceptul de fază a procesului creaţiei. „Nu”, a insistat ea „asta-i exact ce spune Biblia: 24 de ore”. Atunci i-am atras atenţia că textul primului capitol al Genezei nu tratează un program uman ci pe cel al Creatorului, iar în Cartea Psalmilor (90:4) ni se spune că în ochii lui Dumnezeu „o mie de ani înseamnă ziua de ieri”. Am întrebat-o dacă cel puţin vrea să admită că procesul Creaţiei putea dura

şase mii de ani. Spre dezamăgirea mea nu mi-a făcut nicio concesie. A insistat: „şase zile înseamnă şase *zile*”.

Este povestea biblică a creaţiei un document religios, al cărui conţinut este considerat obiect al credinţei, acceptat sau refuzat, sau este un document ştiinţific care ne dezvăluie cunoştinţe esenţiale despre cum au început lucrurile în Cosmos şi pe Pământ? Acesta este, fireşte, miezul disputei neîncetate dintre Creaţionişti şi Evoluţionişti. Cele două tabere ar fi depus demult armele dacă ar fi realizat că ceea ce au făcut cei care au compilat şi au editat Cartea Genezei nu este diferit de ceea ce făcuseră babilonienii: folosind unica sursă ştiinţifică din vremea lor, acei descendenţi ai lui Avram, urmaş al unei familii de regi-preoţi din Ur, capitala Sumerului, au mai luat şi *Naraţiunea Creaţiei*, au scurtat-o, au prelucrat-o şi au făcut din ea fundamentul religiei naţionale care îl slăveşte pe Iehova „care este în Ceruri şi pe Pământ”.

În Babilon, Marduk era o zeitate dual㠄 Prezent fizic, strălucitor în veşmintele sale preţioase (Fig. 15), el era venerat ca *Ilu* (în traducere „zeu” dar însemnând de fapt „Cel Înalt”; strădania lui de a dobândi supremaţia asupra celorlalţi zei Anunaki a fost prezentată detaliat în cartea mea *Războaiele Zeilor şi Oamenilor*. Pe de altă parte, „Marduk” era o zeitate celestă, un zeu planetar, căruia în cosmos i s-au acordat atributele, rolul şi creditul de a fi autorul creaţiilor primordiale pe care sumerienii i le atribuiseră lui Nibiru, planeta a cărei reprezentare simbolică cea mai frecventă este un disc cu aripi (Fig. 16). Asirienii, înlocuindu-l pe Marduk cu zeul lor naţional Ashur, au combinat cele două aspecte şi l-au înfăţişat pe Ashur ca pe un zeu în interiorul unui disc înaripat (Fig. 17).

Fig. 15

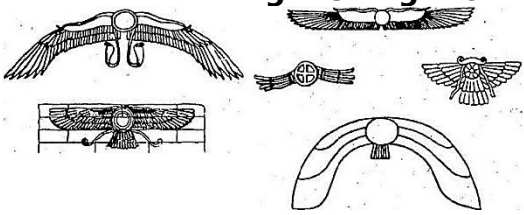

Fig. 16

Fig. 17

Evreii au mers pe acest drum dar, predicând monoteismul şi recunoscând, pe baza cunoştinţelor ştiinţifice sumeriene, universalitatea lui Dumnezeu, au rezolvat cu ingeniozitate problema dualităţii şi multitudinii de zeităţi Anunnaki implicate în evenimentele de pe Pământ născocind o entitate singulară-dar-multiplă, nu un El (echivalentul ebraic al lui *Ilu*) ci *Elohim*, un creator care este multiplu (literal „Zei”) şi totuşi Unul. Această îndepărtare de punctul de vedere al religiilor babiloniană şi asiriană poate fi explicată doar prin înţelegerea faptului că evreii ştiau că zeitatea care le putea vorbi lui Avram şi Moise şi Stăpânul celest căruia sumerienii îi spuneau Nibiru nu erau din punct de vedere ştiinţific unul şi acelaşi deşi făceau parte dintr-un Dumnezeu (Elohim) peren şi omniprezent al cărui mare plan universal este trasat, predeterminat „destinul” fiecărei planete iar ceea ce Anunnaki făcuseră pe Pământ era de asemenea o

misiune predestinată. Astfel a fost mâna/lucrătura unui Dumnezeu universal prezentă în Ceruri şi pe Pământ.

Aceste percepţii profunde, care sunt miezul adoptării de către Biblie a poveştii creaţiei, *Enuma elish*, puteau fi dobândite doar prin îmbinarea dintre religie şi ştiinţă şi reţinând, în naraţiune şi ordinea evenimentelor, baza ştiinţifică.

Dar ca să admită asta, că Geneza reprezintă nu numai religie ci şi ştiinţă, cineva trebuie să recunoască rolul jucat de Anunnaki şi să accepte că textele sumeriene nu sunt „mituri" ci raportări ale unor fapte. Savanţii au făcut mari progrese în această privinţă dar n-au ajuns să admită în totalitate legătura dintre fapte şi texte. Deşi atât oamenii de ştiinţă cât şi teologii sunt deja foarte conştienţi că Geneza are la origine texte din Mesopotamia, ei se încăpăţânează să nege valoarea lor ştiinţifică. Nu poate fi ştiinţă, susţin ei, pentru că „este evident, prin natura lucrurilor, că nici una dintre aceste poveşti nu are vreo şansă de a fi rezultatul unui proces de rememorare" (ca să-l citäm pe N.M. Sama de la Seminarul Teologic Evreiesc şi lucrarea sa *Să Înţelegem Geneza*). O asemenea afirmaţie poate fi contrazisă doar explicând, aşa cum am făcut-o în repetate rânduri în scrierile mele, că informaţiile despre începutul lucrurilor, inclusiv despre crearea Omului, n-au venit, într-adevăr, din memoria asirienilor, babilonienilor sau sumerienilor ci din cunoştinţele ştiinţifice le populaţiei Anunnaki/Nefilim. Desigur, nici aceştia nu-şi puteau „aminti" cum a fost creat Sistemul Solar sau cum a penetrat Nibiru/Marduk în sistemul Solar, fiindcă nici ei nu apăruseră încă pe planeta lor. Dar exact cum astăzi oamenii noştri de ştiinţă au cunoştinţe solide despre cum a apărut Sistemul Solar şi chiar despre apariţia întregului univers (teoria lor preferată fiind cea a Big Bang), Anunnaki/Nefilim, capabili să călătorească în spaţiu acum 450.000 de ani, aveau desigur capacitatea să ajungă la scenarii raţionale despre creaţie cu atât mai mult cât planeta lor, acţionând ca o navă spaţială care naviga pe lângă planetele noastre, le-a dat posibilitatea să arunce în mod repetat, de aproape, „priviri" cu siguranţă mai lungi decât „ocheadele" lui Voyager al nostru.

Diverse studii aduse la zi ale *Enuma elish*, cum ar fi *Geneza Babiloniană* de Alexander Heidel de la Institutul Oriental, Universitatea din Chicago, au tratat paralelismul temei şi

structurii dintre naraţiunea mesopotamiană şi cea biblică. Într-adevăr, amândouă încep cu declaraţia că povestea îl duce pe cititor (sau pe ascultător, ca în Babylon) către timpurile primordiale când Pământul şi „cerurile” nu existau. Dar în timp ce cosmogonia sumeriană tratează crearea Sistemului Solar şi abia după aceea pregăteşte scena pentru apariţia Stăpânului celest (Nibiru/Marduk), versiunea biblică trece peste toate astea şi intră direct în Bătălia Celestă şi ceea ce a urmat.

Cu imensitatea spaţiului drept pânză, iată versiunea mesopotamiană a primului tablou:

Când înălţimile din Ceruri nu primiseră încă nume
Şi când pământul de jos numit nu era, existau
Doar dintâi apăruţii, Apsu, Tatăl tuturor,
Mummu şi Tiamat, ea care i-a purtat pe toţi,
Cu apele lor amestecate-mpreună.
Nicio trestie încă nu se formase
Nicio mlaştină nu apăruse.

Chiar şi în versiunea tradiţională a Regelui Ioan, deschiderea biblică este mai legată de fapte, nu este o lucrare religioasă ci o lecţie de ştiinţă, informând cititorul că a existat într-adevăr o vreme când Cerul şi Pământul nu existau şi a fost nevoie de un act de voinţă a Stăpânului Ceresc, al cărui „duh” se mişca peste „ape” şi care a născut Cerul şi Pământul dintr-o descărcare de lumină.

Progresele făcute în studiul Bibliei şi limbii faţă de epoca Regelui Ioan i-a determinat atât pe editorii catolici ai *The New American Bible* cât şi pe cei al *The New English Bible* de la bisericile din Marea Britanie să înlocuiască expresia „Duhul lui Dumnezeu” cu cuvântul „vânt” (adică traducerea cuvântului ebraic *ru'ach*), aşa că acum ultimul vers este „un vânt puternic a trecut pe deasupra apelor”. Ei au reţinut totuşi noţiunea de „gol” care vine din ebraicul *Tehom* din Biblia originară dar deja chiar şi teologii admit că se face referinţă la sumerianul *Tiamat*.

Înţelegând aceasta, referinţa din versiunea mesopotamiană la amestecarea „apelor” lui Tiamat nu mai este alegorică ci devine relatarea unor fapte. Se leagă de problema abundenţei de apă de pe Pământ şi afirmaţia biblică (corectă, după cum ne vom da în curând seama) că atunci când Pământul s-a format, el

era complet acoperit de apă. Dacă apa era atât de abundentă chiar la momentul creaţiei Pământului, atunci asta înseamnă că şi Tiamat era o planetă plină de apă, fiindcă doar aşa putea jumătate din Pământ să abunde în apă!

Faptul că Tehom/Tiamat era bogată în apă este menţionat în numeroase referinţe biblice. Profetul Isaia (51:10) amintea de „zilele de odinioară" când puterea lui Dumnezeu „a despicat-o pe Trufaşă, a făcut să se răsucească monstrul plin de ape, a secat apele puternicei Tehom". Psalmistul proslăveşte Dumnezeul Începuturilor fiindcă „cu puterea ta apele tu le-ai despărţit, pe cel dintâi dintre monştrii apoşi l-ai despărţit".

Ce-a fost acest „vânt" al lui Dumnezeu care „se mişca pe deasupra apelor" lui Tehom/Tiamat? Nu „Duhul" divin ci satelitul lui Nibiru/Marduk care, în textele mesopotamiene, este numit exact aşa! Textele acelea au descris în ritm alert descărcările de lumină şi fulgerele care au plecat de la Nibiru/Marduk în timp ce se apropia de Tiamat. Aplicând textului biblic aceste cunoştinţe vom obţine versiunea corectă:

Când, la începuturi
Dumnezeu a creat Cerurile şi Pământul,
Pământul, încă neformat, era în gol
şi pe Tiamat era întuneric.
Apoi Vântul lui Dumnezeu a plutit peste ape
şi Dumnezeu a poruncit: „Să strălufgere!"
şi a fost o lumină puternică.

În continuare naraţiunea Genezei nu descrie despicarea lui Tiamat sau despărţirea de roiul ei de sateliţi despre care vorbeşte atât de sugestiv textul mesopotamian. Totuşi este evident din versetele citate mai sus din Isaia şi Psalmi, ca şi din povestirea lui Iov (26:7-13), că evreii cunoşteau porţiunile omise din povestea iniţială. Iov amintea cum Stăpânul ceresc i-a lovit pe „susţinătorii celei Trufaşe", apoi îl lăuda pe cel venit din alte colţuri ale spaţiului ca s-o despice pe Tiamat (Tehom) şi să schimbe Sistemul Solar:

Bolta astfel formată El a întins-o sus
în locul lui Tehom*,*
Iar Pământul l-a suspendat în gol;

El a îngrădit apele între uscat,
fără să clintească vreun nor...

Puterile Lui apele le-au oprit,
Energia Lui pe cea Trufaşă a despicat-o.
Vântul Lui a măsurat Brăţara Forjată,
Mâna Lui a stins dragonul care se zvârcolea.

De aici textele mesopotamiene continuă cu descrierea modului în care Nibiru/Marduk a format centura de asteroizi din jumătatea inferioară a lui Tiamat:

Cealaltă jumătate a ei el a pus-o
ca pe o pavăză în ceruri;
Punând bucăţile împreună
ca un paznic apoi le-a oprit...
A îndoit coada lui Tiamat şi-a modelat
ca pe-o brăţară Marea Centură.

Geneza începe din acest punct al poveştii iniţiale şi descrie astfel formarea centurii de asteroizi:

Şi Elohim a spus:
Să fie un firmament în mijlocul apelor
şi el să despartă apa de cealaltă apă.
Şi Elohim a făcut Firmamentul
împărţind apele care erau sub Firmament
de apele care erau deasupra Firmamentului.
Şi Elohim a numit Firmamentul „Ceruri”.

Dându-şi seama că termenul ebraic *Shama'im* este folosit pentru a vorbi despre cer sau despre ceruri în general, editorii Genezei au îndrăznit să folosească doi termeni pentru „Cerul” creat ca rezultat al distrugerii lui Tiamat. Ce separa „apele de sus” de „apele de jos”, accentuează textul Genezei, era *Raki'a*, în general tradus ca „Firmament” înseamnă literal „Brăţara Forjată”. Apoi Geneza continuă să explice că apoi Elohim a botezat *Raki'a*, aşa-numitul firmament, *Shama'im*, „Ceruri”, nume care la prima apariţie în Biblie era scris din două părţi (sham şi ma'im) care înseamnă literal „unde erau apele”. În

povestea Genezei, „cerurile” erau un loc specificat unde fuseseră Tiamat şi apele ei, acolo unde s-a format centura de asteroizi.

Asta s-a întâmplat, potrivit textelor mesopotamiene, când Nibiru/Marduk s-a întors la Locul Traversării, în a doua fază a bătăliei cu Tiamat: „Ziua a Doua” dacă vreţi, conform naraţiunii biblice.

Povestea antică abundă în detalii uimitoare. Faptul că ele erau cunoscute în antichitate este atât de credibil încât singura explicaţie plauzibilă este cea oferită de sumerieni înşişi, şi anume că cei care au venit de pe Nibiru pe Pământ au fost sursa acestor cunoştinţe. Astronomia modernă a confirmat deja multe dintre aceste detalii şi făcând asta ea confirmă indirect afirmaţiile cheie ale cosmogoniei şi astronomiei antice: Bătălia Celestă a avut ca rezultat împărţirea lui Tiamat, crearea Pământului şi a centurii de asteroizi şi fixarea lui Nibiru/Marduk pe o orbită permanentă în jurul Soarelui nostru.

Haideţi să studiem un aspect al poveştii antice, „roiul” de sateliţi sau „vânturi” pe care îl aveau „zeii celeşti”.

Acum ştim că Marte avea două luni, Jupiter şaisprezece luni şi mai multe luni mici, Saturn douăzeci şi una sau mai multe, Uranus cincisprezece, Neptun opt. Până când Galileo a descoperit cu telescopul lui pe cei patru sateliţi mai strălucitori şi mai mari ai lui Jupiter, în 1610, era de neconceput ca un corp ceresc ar putea să aibă mai mult de un astfel de însoţitor, proba fiind Pământul şi Luna lui solitară.

Dar iată cum citim în textul sumerian că atunci când gravitaţia lui Nibiru/Marduk a interacţionat cu cea a lui Uranus, Invadatorul avea trei sateliţi („vânturi”) şi Anu/Uranus „a adus” patru asemenea luni. Până cand Nibiru/Marduk a ajuns la Tiamat el avea în total şapte „vânturi” cu care s-o atace pe aceasta iar Tiamat avea un „roi” de unsprezece, printre ei aflându-se şi „conducătorul roiului”, care urmează să devină o planetă cu orbită independentă, eventual Luna noastră.

Un alt element al poveştii sumeriene de mare semnificaţie pentru astronomii moderni a fost afirmaţia că sfărâmăturile din jumătatea inferioară a lui Tiamat s-au răspândit în spaţiul ocupat înainte de ea.

Textele mesopotamiene şi prin urmare versiunea biblică a Genezei, subliniază şi detaliază formarea centurii de asteroizi

insistând că o asemenea „brăţară” de resturi există şi orbitează Soarele între Marte şi Jupiter. Dar astronomii noştrii nu au fost conştienţi de asta până în secolul XIX. Prima dată când ei şi-au dat seama că spaţiul dintre Marte şi Jupiter nu era doar un vid întunecat a fost odată cu descoperirea de către Giuseppe Piazzi pe 1 ianuarie 1801 a unui mic obiect cosmic în spaţiul dintre cele două planete. Acest obiect a fost numit Ceres şi are onoarea de a fi primul asteroid cunoscut (şi care a căpătat un nume). Până în 1807 s-au mai descoperit trei asteroizi (Pallas, Juno şi Vesta), nici unul după aceea până în 1845 şi sute de atunci încoace, aşa că deja sunt cunoscuţi cam 2.000. Astronomii cred că s-ar putea să fie 50.000 de asteroizi cu diametru de cel puţin o milă, precum şi multe alte bucăţi de resturi prea mici ca să fie văzute de pe Pământ, pur şi simplu miliarde.

Cu alte cuvinte astronomiei moderne i-au trebuit aproape două secole ca să afle ceea ce sumerienii ştiau acum 6.000 de ani.

Chiar şi având aceste cunoştinţe, afirmaţia din Biblie că „Brăţara Forjată”, *Shama'im* sau „Cerurile” a despărţit „apele care sunt sub Firmament” de „apele care sunt deasupra Firmamentului” rămâne o enigmă. Despre ce oare vorbeşte Biblia?

Desigur, ştiam că Pământul e o planetă apoasă, dar s-a presupus că era singura. Fără îndoială mulţi îşi vor aminti povestirile ştiinţifico-fantastice în care extratereştrii vin pe Pământ ca să-i ia lichidul miraculos, dătător de viaţă, apa. Deci chiar dacă anticii se refereau la apele de pe Tiamat, şi deci de pe Pământ, chiar dacă asta vroiau să spună prin „apele care sunt sub Firmament”, la ce ape se gândeau când le numeau „apele care sunt deasupra Firmamentului”?

Ştim, nu-i aşa, că într-adevăr centura de asteroizi împărţise, după cum spunea textul antic, planetele în două grupuri. „Sub” sunt Planetele Terestre, sau interioare; „deasupra” sunt Planetele Gazoase, sau exterioare. Dar cu excepţia Pământului primele au suprafeţe sterpe iar ultimele nu au deloc suprafaţă şi de multă vreme se convenise că în niciun grup (din nou cu excepţia Pământului) nu găsim apă.

Ei bine, ca rezultat al misiunilor cu nave fără oameni la bord trimise către toate planetele cu excepţia lui Pluto, acum ştim mai multe. Mercur, care a fost observat de nava *Mariner 10* în

perioada 1974/1975, este prea mic şi prea aproape de Soare ca să reţină apa, asta dacă a avut vreodată. Dar Venus, despre care se credea de asemenea că nu are apă din cauza relativei apropieri de Soare, i-a surprins pe oamenii de ştiinţă. S-a descoperit de nave automate, atât americane cât şi sovietice, că suprafaţa estrem de fierbinte a planetei (cam 900 de grade Fahrenheit) se datorează nu atât apropierii de soare cât efectului de „seră”: planeta este învăluită într-o atmosferă groasă de dioxid de carbon şi nori care conţin acid sulfuric. Ca rezultat căldura Soarelui este înmagazinată şi nu se disipează înapoi în spaţiu în timpul nopţii. Acesta a făcut să crească întruna temperatura până la cea de vaporizare a oricărei posibile resurse de apă aflate pe Venus. Dar au existat oare aceste resurse în trecut?

Analiza atentă a rezultatelor probelor aduse de nave fără oameni la bord i-a făcut pe oamenii de ştiinţă să spună un „da” apăsat. Caracteristicile topografice dezvăluite de radar au sugerat existenţa unor mări şi oceane odinioară. Faptul că asemenea întinderi de apă se poate sa fi existat într-adevăr pe Venus a fost indicat de descoperirea că „atmosfera de iad”, cum au numit-o unii dintre oamenii de ştiinţă, conţinea urme de vapori de apă.

Datele furnizate de două nave automate care au adus eşantioane de pe Venus pe o perioadă lungă după decembrie 1978, adică *Pioneer-Venus 1* şi *Venus 2*, au convins echipa de savanţi care a analizat aceste eşantioane că Venus „se poate să fi fost cândva acoperită de apă până la adâncimea medie de 30 de picioare”; Venus, au tras ei concluzia *(Science*, 7 mai 1982) a avut cândva „cel puţin de 100 de ori atâta apă în formă lichidă cât are acum sub formă de vapori”. Studii ulterioare au sugerat că o parte din apa de odinioară a fost consumată pentru formarea norilor de acid sulfuric, în timp ce o altă parte a cedat oxigenul pentru a oxida suprafaţa stâncoasă a planetei.

Urme din „oceanele dispărute de pe Venus” se pot regăsi în rocile ei; aceasta a fost concluzia unui raport comun al oamenilor de ştiinţă din SUA şi Uniunea Sovietică publicat în ediţia din mai 1986 a revistei *Science*. A fost într-adevăr apă „sub Firmament” nu numai pe Pământ ci şi pe Venus.

Cele mai recente descoperiri ştiinţifice au adăugat şi planeta Marte pe lista planetelor mai apropiate de Soare, ale căror ape întăresc afirmaţia anticilor.

La sfârşitul secolului XIX, în urma observaţiilor făcute prin telescop de astronomul italian Giovanni Schiaparelli şi de confratele său american Percival Lowell, a fost popularizată existenţa unor enigmatice „canale” pe Marte. În general lumea a râs de ei şi s-a menţinut convingerea că Marte este aridă şi stearpă. Primele observaţii automate asupra lui Marte din 1960 păreau să confirme ideea că este „o planetă lipsită de viaţă din punt de vedere geologic, ca şi Luna”. Această noţiune a fost complet contrazisă când nava spaţială *Mariner 9*, lansată în 1971, a intrat pe orbită în jurul lui Marte şi a fotografiat întreaga suprafaţă, nu doar cele aproximativ zece procente din ea care fuseseră sondate anterior. Rezultatele, după cum s-au exprimat astronomii care au condus proiectul, „au fost uluitoare”. *Mariner 9* a dezvăluit că vulcanii, canioanele şi albiile uscate de fluvii există din abundenţă pe Marte (Planşa C). „Apa a jucat un rol activ în evoluţia planetei” a declarat Harold Masursky de la U.S. Geological Survey, care a fost şeful echipei care a analizat fotografiile. „Cele mai convingătoare probe s-au găsit în multe fotografii care înfăţişează canale adânci, şerpuite, care se poate să fi fost albii de ape curgătoare rapide... Am fost obligaţi să tragem concluzia că vedem efectele pe care le-a avut apa asupra lui Marte.”

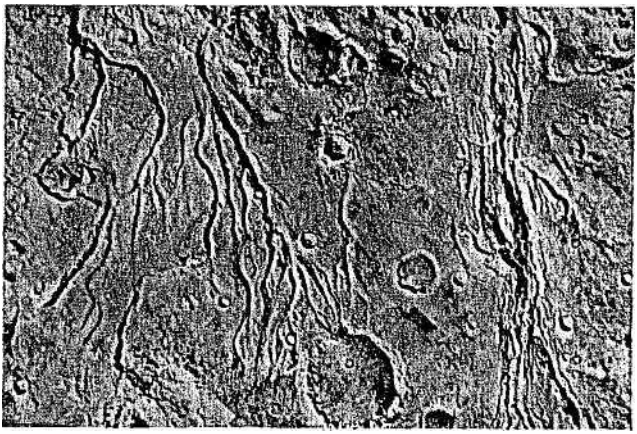

Planşa C

Descoperirile făcute de *Mariner 9* au fost confirmate şi argumentate de rezultatele misiunilor *Viking 1* şi *Viking 2* lansate cinci ani mai târziu; ele au examinat Marte atât prin zboruri pe orbită cât şi prin coborâri pe suprafaţa planetei. Au indicat formaţiuni care sunt dovezi ale unor inundaţii masive, cu însemnate cantităţi de apă, într-o zonă numită Chryse Planitis; canalele care au fost cândva formate şi care conţineau apa curgând dinspre zona Vallis Marineris; topiri ciclice de permafrost în regiunile ecuatoriale; roci atacate şi erodate de forţa apei şi dovezi că au existat altădată lacuri, iazuri şi alte bazine cu apă".

În atmosfera subţire a planetei Marte s-au găsit vapori de apă; Charles A. Barth, principalul om de ştiinţă însărcinat cu măsurările emisiei de ultraviolete în misiunea lui *Mariner 9*, a estimat că evaporarea s-a ridicat la cifra de 100.000 galoni de apă zilnic. Norman Horowitz de la Caltech a realizat că „în eonii trecuţi mari cantităţi de apă, într-o formă sau alta, au fost prezente pe suprafaţa si în atmosfera lui Marte" fiindcă doar aşa putea să existe atâta dioxid de carbon (90%) în atmosfera marţiană. Într-un raport publicat în 1977 de către American Geografic Union *(Journal of Geophysical Research*, 30 septembrie 1977) despre rezultatele ştiinţifice ale proiectului Viking, s-a tras concluzia că „acum multă vreme inundaţii rapide, uriaşe, au modelat peisajul marţian în câteva locuri; un volum de apă egal cu cel al Lacului Erie s-a revărsat... săpând canale uriaşe".

Desenatorul lui *Viking 2* a raportat că în locul de aterizare era gheaţă pe sol. S-a constatat că gheaţa era formată dintr-o combinaţie de apă, apă îngheţată şi dioxid de carbon îngheţat (zăpadă carbonică). Dezbaterea dacă de fapt calotele polare ale lui Marte conţin gheaţă din apă sau zăpadă carbonică s-a soluţionat în ianuarie 1979 când savanţii de la JPL au raportat la Al 2-lea Colocviu Internaţional despre Marte, ţinut la California Institute of Technology (Caltech) din Pasadena, că „la polul nord calota e din apă îngheţată" dar la polul sud nu e aşa.

Raportul final al NASA după misiunile Viking *(Mars: The Viking Discoveries)* concluziona că Marte avea cândva destulă apă ca să formeze un strat cu o adâncime de mai mulţi metri peste toată suprafaţa planetei". Acesta a fost posibil, se consideră acum, pentru că Marte (ca şi Pământul) se clatină uşor în timp ce se roteşte în jurul axei. Această acţiune are ca rezultat majore schimbări climatice la fiecare 50.000 de ani. Când

planeta era mai caldă se poate să fi avut lacuri la fel de mari ca şi Marile Lacuri din America de Nord, dar cu o adâncime de trei mile, „aceasta e o concluzie aproape inevitabilă” au declarat Michael H. Carr şi Jack McCauley de la U.S. geological Survey în 1985. La două conferinţe despre Marte ţinute în Washington, D.C. în iulie 1986 sub auspiciile NASA, a scris Walter Sulivan în *The New York Times*, oamenii de ştiinţă şi-au exprimat convingerea că „teoretic există destulă apă ascunsă în crusta lui Marte pentru a inunda întreaga planetă până la o adâncime de cel puţin 1.000 de picioare”. Savanţii de la Arizona State University care lucrează pentru NASA i-au informat pe oamenii de ştiinţă sovietici însărcinaţi de ţara lor cu proiectele legate de Marte că în unele canioane adânci de pe Marte s-ar putea să existe încă ape curgătoare foarte în profunzime sau cel puţin exact sub albiile uscate.

Ceea ce începuse ca o planetă uscată şi stearpă s-a dovedit în ultima decadă a fi o planetă unde cândva se afla apă din abundenţă, nu doar băltind pasivă ci curgând în torente şi modelând faţa planetei. Marte s-a alăturat lui Venus şi Pământului pentru întărirea ideii din textele sumeriene în legătură cu apa „de sub firmament”, de pe planetele interioare.

Vechea afirmaţie că centura de asteroizi separa apele de sub Firmament de cele care erau deasupra lui implică faptul că era apă pe corpurile cereşti mai îndepărtate. Am reamintit deja recentele descoperiri ale lui *Voyager 2* care confirmă descrierea sumeriană a lui Uranus şi Neptun ca fiind „apoase”. Dar ce se poate spune despre celelalte două corpuri cereşti, Saturn şi Jupiter, care orbitează între aceste două planete şi centura de asteroizi?

Saturn însuşi, un gigant gazos al cărui volum este de mai mult de opt sute de ori mai mare decât al Pământului, n-a fost încă studiat până la suprafaţă, asta presupunând că undeva dincolo de vasta sa atmosferă de hidrogen şi heliu ar exista un miez solid sau lichid. Dar despre diferitele lui luni, ca şi despre inelele lui de o frumuseţe care îţi taie respiraţia (Fig. 18), se ştie acum că sunt făcute, dacă nu în întregime atunci în foarte mare parte, din apă îngheţată şi poate chiar din apă în stare lichidă.

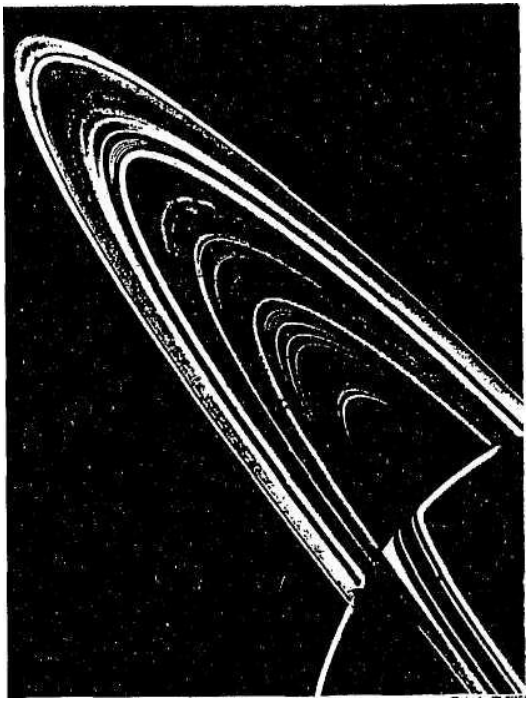

Fig. 18

Iniţial observaţiile făcute de pe Pământ asupra lui Saturn au indicat doar şapte inele; acum ştim de la sondele spaţiale că sunt mult mai multe, că inele mai subţiri şi mii de ineluşe umplu spaţiile dintre cele şapte inele majore iar împreună creează un efect de disc pe care, ca pe un disc de pick-up, sunt „zgâriate" diverse cercuri şi cerculeţe. Nava fără echipaj uman la bord *Pioneer 11* a stabilit în 1979 că inelele şi ineluşele sunt făcute din gheaţă; la vremea respectivă se credea că sunt bucăţi mici de gheaţă cu diametru de câţiva inch sau mici cât nişte fulgi de zăpadă. Ceea ce a fost iniţial descris ca „un carusel de particule de gheaţă strălucitoare" s-a dovedit a fi totuşi, după cum au dezvăluit datele culese de *Voyager 1* şi *Voyager 2* în 1980 şi 1981, format din bucăţi de gheaţă a căror mărime variază între cea a unui bolovan şi cea a unei „case mari". Vedem „o mare de gheaţă strălucitoare" au spus savanţii de la JPL. Această gheaţă a fost, cândva la începuturi, apă în stare lichidă.

Mai multe luni mari ale lui Saturn, la care „au aruncat ocheade" cele trei nave spaţiale şi mai ales *Voyager 2*, păreau

să aibă mult mai multă apă şi nu numai sub formă de gheaţă. *Pioneer 11* a raportat în 1979 că grupul lunilor mai apropiate de Saturn, adică Janus, Mimas, Enceladus, Tethys, Dione şi Rhea, păreau să fie „corpuri îngheţate... formate mai ales din gheaţă”. Pe Enceladus, care a fost examinată mai îndeaproape, existau indicii că suprafeţele plate au luat naştere prin umplerea craterelor cu apă lichidă care s-a ridicat către suprafaţă şi apoi prin îngheţarea ei.

Voyager 1 a dezvăluit de asemenea că lunile mai îndepărtate de Saturn erau acoperite cu gheaţă. Luna Iapetus, care i-a nedumerit pe astronomi pentru că avea zone întunecate şi zone deschise la culoare, s-a dovedit a fi „acoperită cu apă îngheţată” în zonele luminoase. *Voyager 2* a confirmat în 1981 că Iapetus a fost „mai întâi a minge de gheaţă cu nişte stâncă în centru”. Datele, a tras concluzia Von R. Eshleman de la Stanford University, indicau că Iapetus era 55% gheaţă, 35% stâncă şi 10% metan îngheţat. S-a aflat că cea mai mare lună a lui Saturn, Titan, mai mare decât planeta Mercur, are o atmosferă şi o suprafaţă bogată în hidrocarburi. Dar sub ele se află o manta de gheaţă şi cam la şaizeci de mile mai în adâncime, pe măsură ce căldura internă a acestui corp creşte, există un strat gros de apă şi noroi. Şi mai în adâncime, se consideră acum, probabil că există un strat de apă care fierbe, de o grosime de mai mult de 100 de mile. În ansamblu, datele adunate de misiunea Voyager sugerează că Titan este 15% stâncă şi 85% apă şi gheaţă.

Este Saturn însuşi o versiune mărită a lui Titan, luna lui cea mai mare? Misiunile următoare ar putea găsi răspunsul. Deocamdată este clar că oriunde-au putut ajunge instrumentele moderne, adică pe luni mari, luni mici sau inele, peste tot s-a găsit apă. Nici Saturn n-a contrazis afirmaţiile anticilor.

Jupiter a fost cercetat de către *Pioneer 10* şi *Pioneer 11*, precum şi cele două nave *Voyager*. Rezultatele n-au fost diferite de cele obţinute la Saturn. S-a descoperit că uriaşa planetă gazoasă emite imense cantităţi de radiaţii şi căldură şi este învăluită de o atmosferă agitată de furtuni violente. Totuşi chiar această anvelopă impenetrabilă este alcătuită în special din hidrogen, heliu, metan, amoniac, *vapori de apă* şi probabil *picături de apă*; savanţii au tras concluzia că undeva mai departe, către interiorul atmosferei foarte groase, există apă lichidă

Ca şi în cazul lui Saturn, lunile lui Jupiter s-au dovedit mai fascinante, pline de revelaţii, mai surprinzătoare decât planeta însăşi. Dintre cele patru luni galileene, Io, cea mai apropiată de Jupiter (Fig. 19), a dezvăluit o activitate vulcanică complet neaşteptată. Deşi materialul aruncat de vulcani este în mare parte bazat pe sulf, erupţiile conţin şi ceva apă. Părerea generală este că Io are „unele surse interne de apă”.

Fig. 19

Europa, ca şi Io, pare să fie un corp dur, stâncos, dar densitatea mai scăzută sugerează că s-ar putea să conţină mai multă apă decât Io. Suprafaţa ei are o dantelărie de linii ca nişte vene, ceea ce sugerează echipelor de la NASA că există mici fisuri în marea de gheaţă. O privire mai de aproape aruncată spre Europa de *Voyager 2* a dezvăluit un strat de gheaţă tulbure sub suprafaţa crăpată. La întâlnirea din decembrie 1984 a American Geophysical Union din San Francisco, doi savanţi (David Reynolds şi Steven Squyres) de la Ames Research Center al NASA au sugerat că sub stratul subţire de gheaţă pe care-l are Europa s-ar putea să se afle oaze de apă lichidă în care să existe organisme vii. După o reexaminare a fotografiilor făcute de *Voyager 2*, oamenii de ştiinţă de la NASA au încercat să tragă concluzia că nava a surprins erupţii vulcanice de apă şi amoniac venite din interiorul lunii. Acum se crede că Europa are un înveliş de gheaţă de o grosime de câteva mile „peste un ocean de apă lichidă cu o adâncime de maxim 30 de mile, împiedicat să

îngheţe de către dezintegrări de substanţe radioactive şi fricţiunea creată de maree”.

Ganymede, cea mai mare dintre lunile lui Jupiter, pare să fie acoperită cu apă îngheţată amestecată cu roci, ceea ce sugerează că a suferit cutremure care au crăpat crusta de apă îngheţată. Se crede că este alcătuită aproape în întregime din apă îngheţată, cu un ocean intern din apă lichidă aproape de centru. A patra lună galileană, Callisto, cam de mărimea planetei Mercur, are de asemenea o crustă bogată în gheaţă sub care se află noroi şi apă lichidă care înconjoară un miez mic de rocă. Estimările arată cum Callisto are mai mult de 50% apă. Un inel descoperit în jurul lui Jupiter este de asemenea alcătuit mai ales, dacă nu cumva în totalitate, din particule de gheaţă.

Ştiinţa modernă a confirmat pe deplin afirmaţia antică: au fost într-adevăr „ape deasupra Firmamentului”.

* * *

Jupiter este cea mai mare planetă a Sistemului Solar, de 1.300 de ori mai mare ca Pământul. Are cam 90% din masa totală a sistemului planetar din jurul Soarelui. Aşa cum am afirmat mai devreme, sumerienii l-au numit KI.SHAR, „Cel Mai Avansat Dintre Corpurile Tari”, dintre corpurile planetare. Saturn, deşi mai mic decât Jupiter, ocupă mai mult loc în spaţiu din cauza inelelor lui, al căror „disc” are un diametru de 670.000 de mile. Sumerienii l-au numit AN.SHAR, „Cel Mai Avansat Dintre Corpurile Celeste”.

Evident ei ştiau exact despre ce vorbesc.

CUM VEDEM SOARELE

Când putem vedea Soarele cu ochiul liber, ca de exemplu la asfinţit sau la răsărit, el este un disc perfect. Chiar când este privit prin telescop el este de forma unui glob perfect. Totuşi sumerienii l-au reprezentat ca pe un disc cu extensii triunghiulare care pleacă de pe suprafaţa cercului, aşa cum se vede pe sigiliul cilindric VA/243 (Planşa B şi Fig. 6 a). De ce?

În 1980 astronomii de la High Altitude Observatory de la University of Colorado au făcut poze ale Soarelui, cu un aparat special, în timpul unei eclipse observate în India. Pozele au

revelat că din cauza influenţelor magnetice coroana Soarelui are aspectul unui disc cu extensii triunghiulare care pleacă de pe suprafaţa cercului, exact aşa cum l-au reprezentat sumerienii cu mii de ani înainte.

În ianuarie 1983 am adus „reprezentarea enigmatică” de pe sigiliul cilindric sumerian în atenţia editorului de la *Scientific American*, un jurnal care scria despre descoperirile din astronomie. Ca răspuns editorul, Dennis Flanagan, mi-a scris pe 27 ianuarie 1983:

„Mulţumesc pentru scrisoarea din 25 ianuarie. Ceea ce aveţi de spus este foarte interesant şi s-ar putea să putem publica ştirea.”

În scrisoarea mea eu spuneam: „printre numeroasele nedumeriri pe care le stârneşte această reprezentare, dintre care cea mai importantă este ce sursă au avut sumerienii pentru cunoştinţele lor, se afla şi cea legată de cunoaşterea de către ei a adevăratei forme a coroanei Solare”.

Mai e nevoie să recunoaştem că ipoteza oferită pentru sursa cunoştinţelor sumeriene împiedică încă publicarea materialului socotit de *Scientific American* „foarte interesant”?

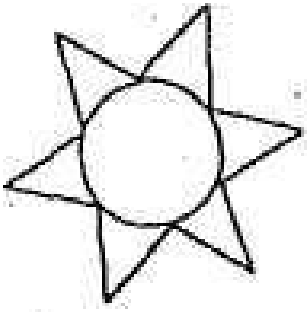

4. MESAGERII GENEZEI

În 1986 Omenirea a avut plăcerea să asiste la un eveniment unic într-o viaţa de om: apariţia unui mesager din trecut, un Mesager al Genezei. Numele lui este Cometa Halley.

Una dintre numeroasele comete şi alte corpuri mici care rătăcesc prin cosmos, Cometa Halley este unică din multe privinţe; printre ele se numără faptul că apariţiile ei sunt înregistrate de mii de ani, precum şi faptul că în 1986 ştiinţa modernă a fost capabilă să realizeze pentru prima dată o examinare cuprinzătoare, de a aproape, a unei comete şi a miezului ei. Primul fapt diminuează meritele astronomiei moderne, al doilea a oferit date care, din nou, confirmă cunoştinţe străvechi şi poveştile Genezei.

Seria de progrese ştiinţifice care l-a condus pe Edmund Halley, care a devenit Astronom Regal Britanic în 1720, să stabilească, între anii 1695 – 1705, că acea cometă pe care a observat-o în 1682 şi care mai apoi i-a purtat numele este una periodică, aceeaşi care fusese observată în 1531 şi 1607, a implicat emiterea legilor gravitaţiei şi mişcării corpurilor cereşti de către Sir Isaac Newton şi consultările dintre Newton şi Halley despre această descoperire. Până atunci teoria referitoare la comete era că ele traversează cerul în linii drepte, apărând la un capăt al zării şi dispărând în direcţie contrară ca să nu mai fie văzute niciodată. Dar pe baza legilor lui Newton, Halley a tras concluzia că traiectoria curbă descrisă de comete este o elipsă şi în cele din urmă aceste corpuri cereşti ajung din nou în punctul unde au fost observate şi înainte. Cele „trei” comete din 1531,

1607 şi 1682 erau deosebite în sensul că orbitau în direcţia „greşită”, adică în sensul acelor de ceas şi nu invers, aveau deviaţii de planul general în care planetele orbitează în jurul Soarelui, fiind înclinate cu 17 sau 18 grade, şi aveau un aspect asemănător. Trăgând concluzia că ele erau una şi aceeaşi planetă, el i-a schiţat traiectoria şi i-a calculat perioada (intervalul de timp dintre două apariţii) cam la 76 de ani. Apoi a prezis că va reapărea în 1758; n-a trăit destul de mult ca să-şi vadă îndeplinită prezicerea dar memoria i-a fost cinstită deoarece cometa a primit numele lui.

La fel ca a tuturor corpurilor cosmice şi mai ales din cauza dimensiunilor reduse ale cometei, orbita ei este cu uşurinţă perturbată de câmpul gravitaţional al planetelor pe lângă care trece (fapt în special valabil în cazul efectului lui Jupiter). De fiecare dată când o cometă se apropie de Soare, materia ei îngheţată „se trezeşte la viaţă”, cometei i se formează un cap şi o coadă lungă, apoi începe să piardă o parte din material pe măsură ce se transformă în gaze şi vapori. Toate aceste fenomene afectează orbita cometei; prin urmare, deşi măsurători mai precise au micşorat periodicitatea apariţiei cometei Halley de la cei 79 de ani calculaţi de el la 74, perioada de 76 este doar o medie – practic, orbita reală şi perioada ei trebuie recalculate de fiecare dată când apare cometa.

Cu ajutorul echipamentului modern s-a raportat o medie de cinci sau şase comete pe an; dintre ele una sau două sunt comete pe drumul de întoarcere, în timp ce altele sunt abia descoperite. Majoritatea cometelor care se întorc au o perioadă mică, cea mai scurtă cunoscută fiind cea a cometei Encke, care se apropie de Soare şi apoi se întoarce într-o zonă aflată puţin mai departe de centura de asteroizi (Fig. 20) în trei ani şi ceva. Media perioadei cometelor cu orbită scurtă este de şapte ani, ceea ce le poartă până în vecinătatea lui Jupiter. Tipică în acest sens este cometa Giacobini-Zinner (denumită, ca şi alte comete, după descoperitorii ei), care are o perioadă de 6 ½ ani; cea mai recentă trecere a ei în zona vizibilă de pe Pământ a fost în 1985. Pe de altă parte există şi comete cu perioadă foarte lungă, cum ar fi cometa Kohoutek, care a fost descoperită în martie 1973, a fost complet vizibilă în decembrie 1973 şi ianuarie 1974 şi apoi a dispărut din câmpul vizibil, probabil ca să se întoarcă după 75.000 de ani. Prin comparaţie, ciclul de 76 de ani al cometei

Halley este destul de scurt ca să rămână în memorie dar si destul de lung ca să-şi păstreze savoarea de eveniment cosmic unic într-o viaţă de om.

Când cometa Halley a apărut în penultima sa trecere în jurul Soarelui, în 1910, cursul şi aspectul ei fuseseră stabilite dinainte (Fig. 21). Totuşi, Marea Cometă din 1910, cum a fost ea sărbătorită, a fost aşteptată cu mare nelinişte. Existau temeri că Pământul sau viaţa de pe el nu vor rezista trecerii fiindcă Pământul va fi învăluit în coada cometei, formată din gaze otrăvitoare. De asemenea era alarmant că, aşa cum se credea din vechime, apariţia cometei va fi un semn rău aducător de molime, războaie şi moartea regilor. Când cometa a atins punctul de maximă dezvoltare şi strălucire, în mai 1910, cu coada întinzându-se pe mai mult de jumătate din bolta cerului (Fig. 22), a murit regele Edward VII al Marii Britanii. Pe continentul european, o serie de tulburări politice au culminat cu izbucnirea celui de-Al Doilea Război Mondial în 1914.

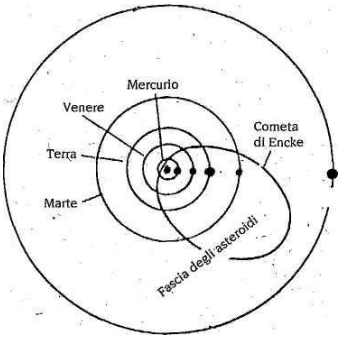

Fig. 20

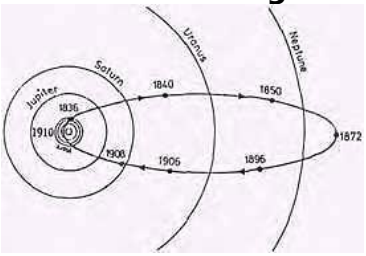

Fig. 21

Fig. 22

Credinţa, sau superstiţia, care asociază cometa Halley cu războaie şi tulburări a fost mult alimentată de ceea ce s-a descoperit despre evenimente care coincideau cu apariţiile anterioare. Indienii seminole s-au răsculat împotriva coloniştilor albi în Florida în 1835, Marele Cutremur din Lisabona din 1755, izbucnirea Războiului de Treizeci de Ani în 1618, asediul turcesc asupra Belgradului în 1456, izbucnirea Morţii Negre (ciuma bubonică) în 1347, toate aceste evenimente au fost însoţite sau precedate de apariţia unei comete mari care a fost în cele din urmă recunoscută drept Cometa Halley, ce şi-a stabilit astfel rolul de mesager al mâniei lui Dumnezeu.

Fie predestinată de divinitate fie nu, coincidenţa dintre apariţia cometei şi evenimentele istorice majore pare să sporească pe măsură ce ne întoarcem în timp. Una dintre cele mai sărbătorite apariţii ale cometei, cu siguranţă Cometa Halley, este cea din 1066, în timpul bătăliei de la Hastings în care saxonii, sub conducerea regelui Harold, au fost înfrânţi de William Cuceritorul. Cometa a fost reprezentată (Fig. 23) pe celebra tapiserie de la Bayeux despre care se crede că a fost comandată de către regina Matilda, soţia lui William Cuceritorul, ca să ilustreze victoria acestuia. Înscrisul de lângă coada cometei, *Isti mirant stella*, înseamnă „Ei se minunează de stea”

şi se referă la reprezentarea regelui Harold care se clatină pe tron.

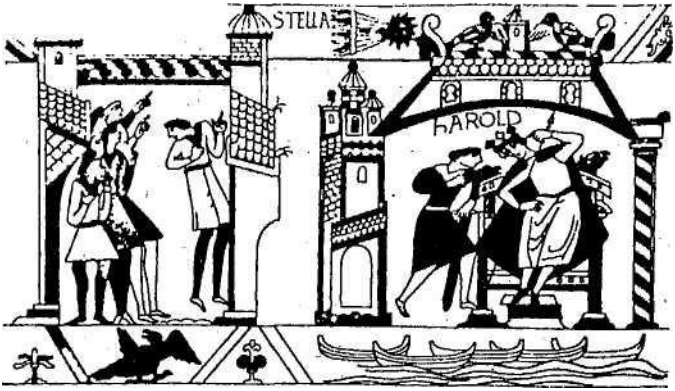

Fig. 23

Anul 66 d.Hr. este considerat de către astronomi unul în care şi-a făcut apariţia Cometa Halley; ei îşi bazează concluzia pe cel puţin două observaţii contemporane făcute de chinezi. Acesta a fost anul în care evreii din Iudeea au început Marea Revoltă împotriva Romei. Istoricul evreu Josephus *(Războaiele Iudeilor*, Volumul VI) a pus căderea Ierusalimului pe seama distrugerii Templului sfânt din cauză că evreii interpretaseră greşit semnele divine care au precedat revolta: „o stea asemănătoare cu o sabie atârna deasupra oraşului, o cometă care a rămas pe cer tot anul”.

Recent s-a descoperit în China cea mai veche înregistrare sigură referitoare la observarea unei comete, în Tabelul Cronologic al lui Shih-chi pentru anul 467 î.Hr., unde se poate citi: „În timpul celui de-al zecelea an al lui Ch’in Li-kung s-a văzut o stea- măturătoare”. Unii cred că o inscripţie grecească face referire în acelaşi an la aceeaşi cometă. Astronomii moderni nu sunt siguri că notaţia făcută în 467 î.Hr. de Shih-chi se referă la Cometa Halley; ei au mai mare încredere în ce priveşte însemnarea acestuia din anul 240 î.Hr. (Fig. 24). În aprilie 1985 F.R. Stephenson, K.K.C. Yau şi H. Hunger au raportat în *Nature* că o reexaminare a tăbliţelor astronomice babiloniene, care zăcuseră în subsolul lui British Museum de la descoperirea lor în Mesopotamia acum mai mult de un secol, indică faptul că tăbliţele consemnează apariţia unor corpuri cereşti

extraordinare, probabil comete, spun ei, în anii 164 î.Hr. şi 87 î.Hr. Periodicitatea de 76 de ani le-a sugerat acestor savanţi că aceste corpuri neobişnuite au fost Cometa Halley.

Fig. 24

Anul 164 î.Hr., după cum şi-a dat seama unul dintre savanţii care s-a preocupat de Cometa Halley, a fost foarte semnificativ în istoria iudeilor şi a Orientului Apropiat. A fost exact anul când evreii din Iudeea, sub conducerea maccabeilor, s-au revoltat împotriva dominaţiei greco-siriene, au recucerit Ierusalimul şi au purificat Templul pângărit. Ceremonia de resfinţire a Templului este până în ziua de astăzi sărbătorită de evrei prin Hanukkah („Reînchinare”). Tăbliţa din 164 î.Hr. (Fig. 25), catalogată WA-41462 în British Museum, poartă în mod clar data acestui an relevant al domniei regelui seleucid (greco-asirian) Antiochus Epiphanes, exact regele Antiochus cel rău din Cartea Maccabeilor. Neobişnuitul corp ceresc, despre care trei savanţi cred că este Cometa Halley, a fost văzut în luna babiloniană kislimu, care este ebraicul kislev şi, într-adevăr, cea în care se sărbătoreşte Hanukkah.

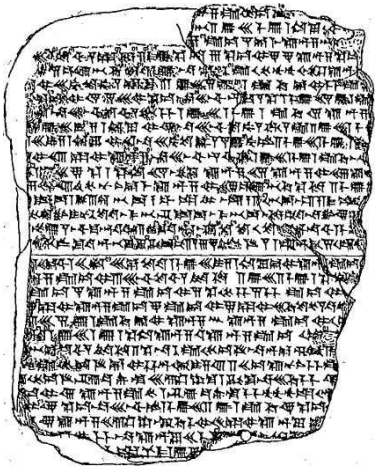

Fig. 25

Pe de altă parte, compararea cometei de către Josephus cu o spadă pe cer (aşa cum se pare că este reprezentată şi în tapiseria de la Bayeux) i-a făcut pe unii savanţi să sugereze că Îngerul Domnului pe care regele David l-a văzut „stând între pământ şi cer şi ţinând în mână o sabie îndreptată către Ierusalim” (Cronici 21:16) se poate să fi fost în realitate cometa Halley, trimisă de Dumnezeu ca să-l pedepsească pe rege că a poruncit un recensământ interzis. Data incidentului, în jur de 1.000 î.Hr., coincide cu unul dintre anii în care ar fi trebuit să apară cometa Halley.

Într-un articol publicat în 1986 am subliniat că denumirea ebraică pentru „cometă” este Kokhav shavit, o „Stea Conducătoare”. Acesta are o legătură directă, am spus eu, cu povestea biblică a profetului Bilam. Când israeliţii şi-au încheiat rătăcirile prin deşert după Exod şi au început cucerirea Canaanului, regele moabit l-a somat pe Bilam să-i blesteme pe israeliţi. Dar Bilam, înţelegând că înaintarea israeliţilor era hărăzită de divinitate, i-a binecuvântat. A făcut asta, a explicat el (Numerele 24:17), pentru că avusese o viziune:

O văd, chiar dacă nu acum;
O prevăd, deşi nu e aproape:
O stea a lui Iacob pornită la drum
Un sceptru al lui Israel ridicat.

În *Scara către Cer* am făcut o cronologie care fixa data Exodului în 1.433 î.Hr.; intrarea israeliţilor în Canaan a început 40 de ani mai târziu, în 1.393 î.Hr. Cometa Halley, la un interval de 76 sau 77 de ani, ar fi apărut cam în 1.390 î.Hr. Oare Bilam a considerat evenimentul ca un semn divin că înaintarea israeliţilor nu poate şi nu trebuie oprită? Dacă, în perioada biblică, cometa pe care o numim Halley a fost considerată Steaua Conducătoare a lui Israel asta ar explica de ce revoltele evreilor din 164 î.Hr. şi 66 d.Hr. au coincis cu apariţiile cometei. Este semnificativ că în ciuda înfrângerii zdrobitoare de către romani a revoltei iudeilor din 66 d.Hr. evreii s-au ridicat iar la arme cam 70 de ani mai târziu într-un efort eroic de a elibera Ierusalimul şi a reclădi Templul. Liderul revoltei, Shimeon Bar Kosiba, a fost redenumit de către liderii religioşi *Bar Kokhba*, „Fiul Stelei”, exact din cauza versurilor mai sus-citate din Numere 24.

Nu putem decât să presupunem dacă revolta pe care romanii au înăbuşit-o după trei ani, în 135 d.Hr., a avut ca scop, ca şi cea a macabeilor, să realizeze resfinţirea Templului până la data întoarcerii Cometei Halley, în 142 d.Hr. Înţelegerea faptului că noi, în 1986, am văzut întoarcerea unui corp ceresc care a avut o mare influenţă asupra istoriei trecutului ar trebui să dea unora frisoane pe şira spinării, iar eu mă număr printre ei.

De cât de departe în timp vine acest mesager al trecutului? Conform poveştii sumeriene despre creaţie, el vine de pe timpul Bătăliei Celeste. Cometa Halley şi cele asemenea ei sunt cu adevărat Mesagerii Genezei.

Astronomii şi fizicienii cred că Sistemul Solar s-a format dintr-un nor primordial de materie gazoasă; ca orice altceva din univers, el se afla în mişcare perpetuă, descriind o traiectorie circulară prin galaxie (Calea Lactee) şi rotindu-se în jurul propriului centru de gravitaţie. Pe măsură ce s-a răcit încet, norul s-a răspândit; încet-încet centrul a devenit o stea (Soarele nostru) iar planetele s-au conturat din discul rotitor al materialului gazos. De atunci încolo mişcarea tuturor părţilor Sistemului Solar au păstrat direcţia originară a norului primordial, în sens invers mişcării acelor de ceas. Planetele orbitează în jurul soarelui în aceeaşi direcţie cum o făceau în nebuloasa originară; la fel şi sateliţii sau lunile lor; tot aşa ar trebui să facă şi sfărâmăturile care nu au fuzionat sau care au rezultat din dezintegrarea corpurilor cum ar fi comete sau

asteroizi. Totul trebuie să continue mişcarea inversă acelor de ceas. Totul trebuie de asemenea să rămână în planul discului originar, care este numit Elipsa.

Nibiru/Marduk nu a respectat toate astea. Orbita lui, după cum am văzut ceva mai devreme, era retrogradă, adică în direcţia opusă, în direcţia mişcării acelor de ceas. Efectul lui asupra lui Pluto, care după textele sumeriene era GA.GA şi a fost mutat de către Nibiru pe orbita lui actuală care nu este ecliptică ci înclinată cu 17 grade faţă de ea, sugerează că Nibiru însuşi mergea pe o traiectorie înclinată. Instrucţiunile sumeriene pentru observarea lui, discutate în detaliu în *A Douăsprezecea Planetă*, indică faptul că el a venit dinspre sud-estul eclipticei, de *sub* ecliptică, a format un arc deasupra eclipticei, apoi a trecut iar sub ea pe drumul înapoi către zona de unde venise.

În mod surprinzător, cometa Halley are aceleaşi caracteristici şi cu excepţia faptului că orbita ei este mult mai mică decât cea a lui Nibiru (putând fi parcursă cam în 76 de ani prin comparaţie cu 3.600 de ani), o diagramă cu orbita cometei (Fig. 26) ne-ar ajuta să înţelegem traiectoria înclinată şi retrogradă a lui Nibiru. Privind cometa Halley vedem o miniatură a lui Nibiru! Această asemănare a orbitelor este doar unul dintre aspectele care fac această cometă, ca şi pe altele, mesageri din trecut, nu numai din trecutul istoric ci până departe, înapoi la Geneză.

Cometa Halley nu este singura cu o orbită pronunţat înclinată faţă de ecliptică (o caracteristică măsurată ca un unghi de declinaţie) şi o direcţie retrogradă. Cometele neperiodice, cele ale căror traiectorii nu formează elipse ci parabole sau chiar hiperbole şi ale căror orbite sunt atât de mari, cu limite atât de îndepărtate încât nici nu pot fi calculate, au declinaţii mari şi aproape jumătate dintre ele se mişcă în direcţie retrogradă. Dintre aproximativ 600 de comete periodice (cărora acum li se aplică litera „P” în faţa numelui) care au fost clasificate şi catalogate, cam 500 au orbite cu perioade mai lungi de 200 de ani; toate au declinaţii mai apropiate de a cometei Halley decât de declinaţiile mari ale cometelor neperiodice şi mai mult de jumătate dintre ele se mişcă retrograd. Cometele cu perioade orbitale medii (între 20 şi 200 de ani) şi cele cu perioade scurte (sub 20 de ani) au o declinaţie medie de 18 grade iar unele, ca şi cometa Halley, şi-au păstrat mişcarea retrogradă în ciuda imensului efect gravitaţional al lui Jupiter. Merită luat în

considerare că, dintre cometele recent descoperite, cea notată P/Hartley-IRAS (193v) are o perioadă orbitală de 21 de ani iar orbita ei este şi retrogradă şi înclinată faţă de ecliptică.

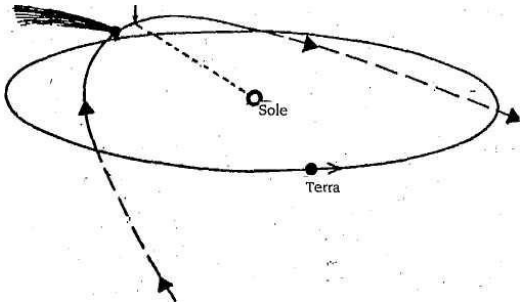

Fig. 26

De unde au apărut cometele şi ce provoacă orbitele lor ciudate, dintre ale căror caracteristici, în ochii astronomilor, direcţia retrogradă este cea mai stranie? În anii 1820 marchizul Pierre Simon de Laplace credea că cometele sunt formate din gheaţă iar capul lor strălucitor („coma") şi coada, care se forma pe măsură ce se apropiau de Soare, erau amândouă formate din gheaţă vaporizată. Această concepţie s-a schimbat după descoperirea întinderii şi naturii centurii de asteroizi, şi s-a dezvoltat teoria conform căreia cometele erau „bancuri de nisip zburătoare", bucăţi de roci care ar putea fi rămăşiţele unei planete dezintegrate. Acest mod de a gândi s-a schimbat din nou în anii 1950 în principal din cauza a două ipoteze: Fred L. Whipple (atunci la Harvard) a sugerat că cometele erau „bulgări murdari" de gheaţă (mai ales apă îngheţată) amestecată cu bucăţi mai mici de material asemănător nisipului; Jan Oort, un astronom olandez, a emis ipoteza potrivit căreia cometele cu perioadă lungă vin dintr-un vast rezervor aflat la jumătatea distanţei între Soare şi stelele mai apropiate. Deoarece cometele apar din toate direcţiile (călătorind prograd, adică în sens invers acelor de ceas, sau retrograd şi cu declinaţii diferite), rezervorul de comete, miliarde ca număr, nu este o centură sau un inel asemănător centurii de asteroizi sau de inele a lui Saturn ci o sferă care înconjoară Sistemul Solar. Acest „Nor al lui Oort", cum a ajuns să fie numit, s-a stabilit la o distanţă medie, după calculele lui Oort, de 100.000 unităţi astronomice (AU) de soare, o AU fiind distanţa medie (93 de milioane de mile) de la Pământ

la Soare. Din cauza perturbaţiilor şi coliziunile între comete, unele dintre acestea se poate să fi venit mai aproape, la doar 50.000 AU de Soare (ceea ce reprezintă totuşi de zece ori distanţa dintre Jupiter şi Soare). Stelele călătoare perturbează din când în când aceste comete şi le trimit în zbor către Soare. Unele, sub influenţa gravitaţională a planetelor, mai ales a lui Jupiter, devin comete cu perioadă scurtă şi medie; o parte, influenţate mai ales de masa lui Jupiter, sunt forţate să se întoarcă din drum (Fig. 27). Iată cum este de obicei enunţată pe scurt teoria Norului lui Oort.

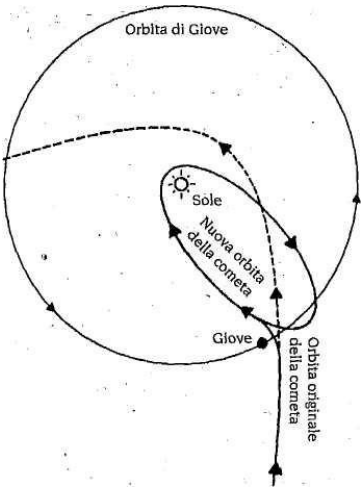

Fig. 27

Din anii 1950 numărul cometelor observate a crescut cu mai mult de 50% iar tehnologia computerizată a făcut posibilă trasarea în sens invers a traiectoriei lor ca să le determine sursa. Astfel de studii, cum ar fi cel desfăşurat de echipa de la Harvard – Smithonian Observatory sub conducerea lui Brian G. Marsden, au arătat că dintre cele 200 de comete observate care au perioade de 250 de ani sau mai lungi, nu mai mult de 10% au putut intra în Sistemul Solar venind din spaţiul exterior; 90% au fost totdeauna legate de Soare care reprezintă focarul orbitei lor. Studiile asupra vitezelor cometelor au indicat că, după expresia lui Fred L. Whipple în cartea sa *Misterul Cometelor*, „dacă vedem într-adevăr comete venind din vid, ar trebui să ne aşteptăm ca ele să zboare mult mai repede decât cu 0,8 Km/sec”, ceea ce nu

se întâmplă. Concluzia lui este că „cu puţine excepţii, cometele fac parte din familia Soarelui şi îi sunt anexate gravitaţional”.

„În timpul ultimilor câţiva ani astronomii s-au îndoit de viziunea simplistă oferită de Norul lui Oort”, a declarat Andrew Theokas de la Boston University în revista *New Scientist* (11 februarie 1988); astronomii încă mai cred că Norul lui Oort există dar noile rezultate impun reconsiderarea datelor referitoare la dimensiunea şi forma lui. Ei chiar ridică din nou întrebarea asupra originii Norului lui Oort şi dacă el conţine comete „noi” care au venit din spaţiul interstelar”. Ca o idee alternativă Theokas o menţionează pe cea a lui Mark Bailey, de la Universitatea din Manchester, care a sugerat că majoritatea cometelor „stau relativ aproape de Soare, puţin mai departe de orbitele planetelor”. Este acesta locul, se poate întreba cineva, unde se află „îndepărtatul sălaş” al lui Nibiru/Marduk, afeliul lui?

Aspectul interesant al „reconsiderării” noţiunii de Nor al lui Oort şi noile date care sugerează cum cometele, în general, au făcut totdeauna parte din Sistemul Solar şi n-au fost doar intruşi aruncaţi în interiorul lui, este că Jan Oort însuşi a susţinut asta. Existenţa unui nor de comete în spaţiul interstelar a fost soluţia lui la problema orbitelor parabolice şi hiperbolice ale cometelor, nu teoria pe care el a dezvoltat-o. În studiul care l-a făcut celebru pe el şi Norul lui Oort („Structura Norului De Comete Care Înconjoară Sistemul Solar Şi O Ipoteză Despre Originea Lui”, *Bulletin of the Astronomical Institutions of the Netherlands* vol.11, 13 ianuarie 1950) noua teorie a lui Oort a fost numită chiar de el „ipoteză despre originea comună a cometelor şi a planetelor mici” (adică asteroizi). Cometele sunt acolo departe, a sugerat el, nu pentru că s-au „născut” acolo ci pentru că au *fost aruncate într-acolo*. Ele erau fragmente din corpuri mai mari şi apoi au fost „împrăştiate” de perturbaţiile planetelor şi mai ales de Jupiter, exact aşa cum mai recent navele Pioneer au fost obligate să se deplaseze mai departe în spaţiu de efectul „de praştie” provocat de gravitaţia lui Jupiter şi Saturn.

„Principalul proces de acum”, scria Oort, „este cel invers, acela al unui transfer lent de comete dintr-un nor mare către orbite cu perioade scurte. Dar la vremea când s-au format planetele mici (asteroizii)... tendinţa trebuie să fi fost opusă, multe obiecte fiind transferate din regiunea cu asteroizi către norul de comete... Pare mult mai probabil ca în loc să aibă

originea în acele regiuni îndepărtate, cometele să se fi născut pe lângă planete. E normal să ne gândim mai întâi la o relaţie cu planetele minore (asteroizi). Există semne că cele două clase de obiecte", adică asteroizii şi cometele, „aparţin aceleiaşi *specii"*... *„Pare rezonabil să presupunem că şi cometele au aceeaşi origine ca planetele mici"*. Ca rezumat al studiului său Oort s-a exprimat astfel: existenţa unui imens nor de comete găseşte o explicaţie naturală dacă acestea (şi meteoriţii) sunt consideraţi ca planete minore scăpate, într-o etapă primară a evoluţiei sistemului planetar, din inelul de asteroizi.

Totul începe să sune exact ca în *Enuma elish*.

Plasarea originii cometelor în interiorul centurii de asteroizi şi considerarea atât a cometelor cât şi a asteroizilor ca făcând parte din aceeaşi „specie" de corpuri cereşti, cu o origine comună, încă nu răspunde la întrebarea : cum s-au creat aceste obiecte? Ce le-a „dat naştere"? Ce a „împrăştiat" cometele? Ce a dat cometelor înclinaţia şi mişcarea retrogradă?

Un studiu major şi sincer despre acest subiect a fost făcut public în 1978 de către Thomas C. Van Flandern de la U.S. Naval Observatory, Washington, D.C. *(Icarus*, 36). El şi-a intitulat studiul „O Fostă Planetă-Asteroid ca Origine a Cometelor" însuşindu-şi deschis sugestiile din secolul XIX că asteroizii şi cometele vin dintr-o veche planetă care a explodat. Este de remarcat că făcând referinţă la lucrările lui Oort, Van Flandern a reţinut exact esenţa: „Chiar şi părintele teoriei moderne a „norului de comete" pe baza probelor disponibile la momentul respectiv, a ajuns la concluzia", scria Van Flandern, „că cea mai plauzibilă ipoteză este că originea acestor comete este în sistemul solar, poate legată de întâmplările care au dat naştere centurii de asteroizi". El s-a referit de asemenea la studii începute în 1972 de către Michael W. Ovenden, un reputat astronom canadian care a introdus conceptul de „pricipiul acţiunii minimei interacţiuni", al cărui corolar a fost sugestia că „a existat, între Marte şi Jupiter, o planetă de masă cam de 90 de ori mai mare decât a Pământului, şi că această planetă a „dispărut" într-un trecut relativ recent, cam acum 10.000.000 de ani". Acesta, a mai explicat Ovenden în 1975, („Legea lui Bode – Adevăr sau Consecinţe?" vol. 18, *Vistas in Astronomy)*, este unicul mod pentru a respecta condiţia că „teoria cosmogonică

trebuie să fie capabilă să producă mişcări celeste atât directe cât şi retrograde”.

Ca rezumat al descoperirilor sale Van Flandern scria în 1978 următoarele:

„Principala concluzie a acestei lucrări este că aceste comete au apărut într-un eveniment violent în interiorul sistemului solar. După toate probabilităţile a fost acelaşi eveniment care a dat naştere centurii de asteroizi şi care a produs majoritatea meteorilor vizibili astăzi.”

El a spus că este mai puţin sigur că acelaşi „eveniment violent” poate să fi dat naştere sateliţilor lui Marte şi sateliţilor mai îndepărtaţi de Jupiter şi a estimat că „evenimentul violent” s-a petrecut acum cinci milioane de ani. Totuşi nu avea nicio îndoială că „evenimentul violent” a avut loc „în centura de asteroizi”. Proprietăţile fizice, chimice şi dinamice ale corpurilor cosmice rezultate, a declarat el cu convingere, indică „dezintegrarea unei planete mari” acolo unde se află astăzi centura de asteroizi.

Dar ce a dus la dezintegrarea acestei planete mari? „cea mai frecventă întrebare în legătură cu acest scenariu”, scria Van Flandern, „este „cum a explodat planeta?”... Până în prezent”, a recunoscut el, „nu există un răspuns satisfăcător”.

De fapt niciun răspuns satisfăcător în afară de cel sumerian: povestea lui Tiamat şi a lui Nibiru/Marduk, Bătălia Celestă, ruperea lui Tiamat în două, distrugerea lunilor ei (cu excepţia lui „Kingu”) şi obligarea resturilor să rămână pe o orbită retrogradă...

Critica cea mai importantă adusă teoriei planetei distruse a fost problema unde sunt resturile planetei, fiindcă atunci când astronomii estimează masa totală a asteroizilor şi cometelor cunoscute ea se ridică doar la o fracţiune din masa estimată a planetei iniţiale. Aceasta este cu atât mai adevărat dacă se foloseşte în calcule estimarea făcută de Ovenden, adică o masă de 90 de ori mai mare decât a Pământului. Răspunsul lui Ovenden la această critică a fost că probabil masa care lipseşte a fost probabil măturată de catre Jupiter; propriile lui calcule *(Monthly Notes of the Royal Astronomical Society*, 173, 1975) au impus ca masa lui Jupiter să crească, ajungând de 130 de ori mai mare ca a Pământului, ca rezultat al capturării asteroizilor, inclusiv mai multe luni retrograde ale lui Jupiter. Ca să acceptăm

discrepanţa dintre masa (de 90 de ori cea a Pământului) planetei distruse şi creşterea masei lui Jupiter până la 130 de mase pământene, Ovenden a citat alte studii care trăgeau concluzia că masa lui Jupiter a descrescut cândva în trecut.

Decât mai întâi să „umflăm" dimensiunea lui Jupiter şi apoi s-o micşorăm la loc, un scenariu mai bun ar fi să micşorăm dimensiunea estimată a planetei distruse. Aceasta au propus textele sumeriene. Dacă Pământul reprezintă jumătatea rămasă din Tiamat, atunci Tiamat era aproximativ de două ori mai mare decât el, nu de 90 de ori. Studiile centurii de asteroizi au revelat nu numai capturarea lor de Jupiter ci dispersia asteroizilor de la locul lor original până la aproximativ 2,8 AU, într-o zonă atât de vastă încât ocupă spaţiul dintre 1,8 AU şi 4 AU. Unii asteroizi se găsesc între Jupiter şi Saturn; unul recent descoperit (2060 Chiron) este amplasat între Saturn şi Uranus la 13,6 AU. Prin urmare lovitura aplicată planetei distruse trebuie să fi fost extrem de puternică, la fel ca într-o ciocnire catastrofică.

Pe lângă golurile dintre grupurile de asteroizi astronomii discern spaţii libere în interiorul ciorchinilor de asteroizi (Fig. 28). Cele mai recente teorii susţin că au existat asteroizi în aceste spaţii dar ei au fost expulzaţi în spaţiul exterior, cu excepţia celor care se poate să fi fost capturaţi pe drum de forţa gravitaţională a altor planete; de asemenea, asteroizii care se aflau cândva în aceste „goluri" au fost probabil distruşi „de coliziuni catastrofice"! *(McGraw-Hill Encyclopaedia of Astronomy*, 1983). În absenţa explicaţiilor valabile pentru asemenea expulzări şi coliziuni catastrofice, singura teorie plauzibilă este aceea oferită de textele sumeriene care descriu orbita lui Nibiru/Marduk ca pe un vast drum eliptic ce îl aduce periodic (la fiecare 3.600 de ani tereştri după calculele mele) înapoi în centura de asteroizi. După cum arată figurile 10 şi 11, concluziile trase din textele antice a fost că Nibiru/Marduk a trecut pe lângă Tiamat pe latura ei exterioară, dinspre Jupiter; întoarcerile lui repetate în acea zonă cosmică pot explica dimensiunea „golului" de acolo. Revenirea periodică a lui Nibiru/Marduk este cea care provoacă „expulzările" şi „măturarea".

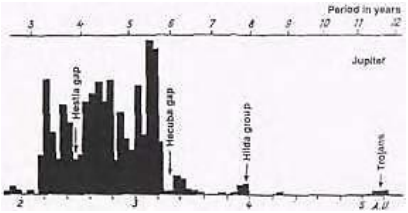

Fig. 28

Recunoscând existenţa lui Nibiru şi întoarcerea lui periodică la Locul Bătăliei, enigma „materialului lipsă” găseşte o soluţie. De asemenea confirmă teoriile care plasează creşterea de masă suferită de Jupiter într-o perioadă relativ recentă (acum milioane, nu miliarde, de ani). În funcţie de poziţia în care se afla Jupiter când Nibiru era la periheliu, creşterea masei se poate să fi apărut în timpul diferitelor treceri ale lui Nibiru si nu neapărat ca un eveniment unic din momentul catastroficei desfaceri a lui Tiamat. Într-adevăr, studii spectrografice ale asteroizilor arată că unii dintre ei „au fost încălziţi în timpul primelor câteva milioane de ani după naşterea sistemului solar” de o căldură atât de intensă încât i-a topit: „fierul s-a scufundat către centru formând miezuri tari, piatră-fier, în timp ce lava bazaltică a plutit către suprafaţă dând naştere la planete minore cum ar fi Vesta” *(McGraw-Hill Encyclopaedia of Astronomy)*. Timpul sugerat pentru catastrofă este exact cel indicat în *A Douăsprezecea Planetă*, cam 500 de milioane de ani după formarea Sistemului Solar.

Progresul ştiinţific recent în domeniul astronomiei şi astrofizicii depăşeşte coroborarea cosmogoniei sumeriene în ceea ce priveşte coliziunea cosmică văzută ca origine comună a cometelor şi asteroizilor, locul acestei coliziuni (unde orbitează încă resturile centurii de asteroizi) sau chiar momentul evenimentului catastrofic (cam acum patru miliarde de ani). Ele confirmă şi textele antice în ceea ce priveşte elementul esenţial, apa.

Prezenţa apei, amestecarea apelor, separarea apelor, totul a jucat cumva un rol important în povestea lui Tiamat, Nibiru/Marduk, Bătălia Celestă şi ceea ce a urmat. S-a răspuns deja la o parte a enigmei când s-a introdus noţiunea veche de centură de asteroizi ca separator al apelor „de deasupra şi a apelor „de dedesubt”, noţiune care a fost confirmată de ştiinţa modernă. Dar e ceva mai mult în această preocupare legată de

apă. Tiamat a fost descrisă ca „un monstru plin de apă” iar textele mesopotamiene vorbesc despre ce a făcut Nibiru/Marduk cu apele ei.

Jumătate din ea a pus-o boltă Cerului,
Ca un stâlp la Locul Încrucișării a pus-o de strajă;
Ca să nu lase apele ei să-i scape de sub poruncă.

Conceptul că centura de asteroizi este nu numai un separator între apele planetelor de deasupra şi de dedesubtul ei ci şi o „strajă” a propriilor ape ale lui Tiamat este întâlnit în versurile din Geneza biblică, unde se dă explicaţia că „brăţara forjată” numită şi Shama’im, era locul „unde erau apele”. Referinţele la apele unde au avut loc Bătălia Celestă, crearea Pământului şi a *Shama’im* sunt frecvente în Vechiul Testament, ceea ce indică faptul că se cunoştea de mii de ani cosmogonia sumeriană chiar pe timpul Profeţilor şi regilor evrei. Un exemplu este regăsit în Psalmul 104, care îl înfăţişează pe Creator ca Stăpânul.

Care a întins Shama’im ca pe-o perdea,
Care în ape a pus o boltă pentru urcarea Lui.

Aceste versuri sunt aproape copia fidelă a versurilor din *Enuma elish*; în ambele cazuri plasarea centurii de asteroizi „unde erau apele” a venit după ce înainte Tiamat fusese despicată iar „vânturile” invadatorului aruncase pe o nouă orbită jumătatea care avea să devină Pământul. Apele de pe Pământ ar putea explica ce s-a întâmplat cu unele sau majoritatea apelor de pe Tiamat. Dar ce se poate spune despre cealaltă jumătate a ei şi despre sateliţii ei? Dacă asteroizii şi cometele sunt acele rămăşiţe din ea, n-ar trebui să conţină de asemenea apă?

Ceea ce ar fi fost o sugestie scandaloasă când se credea despre aceste obiecte că sunt „bucăţi de sfărâmături” şi „bancuri zburătoare de nisip” s-a dovedit a fi, ca rezultat al descoperirilor recente, nu atât de extravagant: asteroizii sunt corpuri cosmice în care apa, da, apa, este o componentă majoră.

Majoritatea asteroizilor aparţin la două clase. Cam 15% sunt de tipul S, cu suprafeţe roşcate alcătuite din silicaţi şi fier metalic. Cam 75% sunt de tipul C: sunt carbonici (conţin carbon)

şi aceştia sunt cei despre care s-a constatat că conţin apă. Apa descoperită în asemenea asteroizi (prin studii spectrografice) nu este în formă lichidă; din moment ce asteroizii nu au atmosferă, apa de pe suprafaţa lor s-ar evapora repede. Dar prezenţa moleculelor de apă în materialele de la suprafaţă arată că mineralele care alcătuiesc asteroidul au înglobat apă şi s-au combinat cu ea. Confirmarea directă a acestei descoperiri s-a obţinut în august 1982 când un mic asteroid care s-a apropiat prea mult de Pământ a intrat în atmosfera acestuia şi s-a dezintegrat; s-a văzut ca „un curcubeu cu o coadă lungă care traversează cerul”. Un curcubeu apare când lumina soarelui cade pe un grup de stropi de apă, cum ar fi ploaia, ceaţă sau spray.

Când asteroidul este mai degrabă ceea ce însemna iniţial numele lui, „planetă minoră”, s-ar putea să existe de fapt apă în formă lichidă. Spectrului infraroşu al celui mai mare şi primului descoperit, asteroidul Ceres, arată o declinaţie magnetică suplimentară a indicaţiilor spectrale, ceea ce reprezintă rezultatul mai degrabă al apei în stare liberă decât al apei legate de minerale. Deoarece chiar pe Ceres apa s-ar evapora rapid, astronomii cred că Ceres trebuie să aibă o sursă constantă de apă, că apa izvorăşte din interior. „Dacă sursa aceea a existat dintotdeauna pe Ceres”, a scris astronomul britanic Jack Meadows *(Gunoaie în Spaţiu – Comete, Meteori şi Alte Resturi din Sistemul Solar)*, „atunci el trebuie să-şi fi început existenţa ca o bucată de stâncă foarte udă”. El a subliniat că şi meteoriţii carbonici „prezintă semne că au fost extensiv afectaţi de apă în trecut”.

Corpul cosmic numit 2060 Chiron, interesant din multe puncte de vedere, confirmă de asemenea prezenţa apei în rămăşiţele Bătăliei Celeste. Când Charles Kowal de la Observatorul Hale de pe Muntele Palomar, California, l-a descoperit în noiembrie 1977, el nu era sigur de ce este. Pur şi simplu s-a referit la el ca la un planetoid, l-a numit temporar „O-K” adică „Obiect Kowal” exprimându-şi părerea că s-ar putea să fie un satelit capricios de-al lui Saturn sau Uranus. După câteva săptămâni studiile au relevat o orbită mult mai eliptică decât aceea a planetelor sau planetoizilor, mai apropiată de una de cometă. Până în 1981 s-a stabilit că obiectul este un asteroid, poate doar unul dintre mulţi alţii care se găsesc până la Uranus,

Neptun sau dincolo de ele, şi i s-a dat denumirea 2060 Chiron. Totuşi, până în 1989, observaţii ulterioare făcute de astronomii de la Kitt Peak National Observatory (Arizona) au detectat în jurul lui Chiron o atmosferă extinsă de dioxid de carbon, ceea ce sugerează că seamănă mai mult cu o cometă. Cele mai recente observaţii au stabilit de asemenea că Chiron „este în esenţă un bulgăre murdar compus din apă, praf şi gheaţă de dioxid de carbon.”

Dacă se dovedeşte că Chiron este mai mult o cometă decât un asteroid el va servi mai târziu ca probă că amândouă clasele de resturi ale Genezei conţin apă.

Când o cometă este departe de Soare ea este un obiect întunecat şi invizibil. Pe măsură ce se apropie de Soare, radiaţiile solare aduc nucleul cometei la viaţă. Ei îi creşte un cap gazos (coma) şi apoi o coadă compusă din gaze şi praf eliminate de nucleu pe măsură ce se încălzeşte. Observarea acestor emisii a confirmat pe deplin concepţia lui Whipple care vede cometele a pe „bulgări murdari”, mai întâi determinând că activitatea cometelor pe măsură ce nucleul începe să se încălzească respectă proprietăţile termodinamice ale apei îngheţate, şi apoi prin analiza spectroscopică a emisiilor gazoase, care arată invariabil prezenţa compusului H_2O (adică apă).

Prezenţa apei în comete a fost sigur stabilită în ultimii ani prin examinarea atentă a cometelor care sosesc. Cometa Kohoutek (1974) a fost studiată nu numai de pe Pământ ci şi cu rachete, de pe nave cu echipaj uman la bord aflate pe orbită (Skylab), şi de pe nava *Mariner 10* care era pe drum către Venus şi Mercur. Descoperirile, s-a dezvăluit la vremea respectivă, au furnizat „prima probă directă a existenţei apei” într-o cometă. „Găsirea apei, precum şi a două molecule complexe în coada cometei, sunt cele mai semnificative de până acum”, a declarat Stephen P. Moran, care a condus din partea NASA acest proiect ştiinţific. Şi toţi oamenii de ştiinţă au fost de acord cu evaluarea făcută de astrofizicienii de la Max Planck Institute for Physics and Astrophysics din München care au apreciat că s-au văzut „cele mai vechi şi în esenţă neschimbate specimene de material de la naşterea Sistemului Solar”.

Observaţiile ulterioare asupra cometelor au confirmat aceste descoperiri. Totuşi nici unul dintre aceste studii, realizate cu o varietate de instrumente, nu egalează intensitatea cu care a fost

sondată în 1986 cometa Halley. Ceea ce s-a aflat despre ea a stabilit fără echivoc că această cometă era un corp celest apos.

Pe lângă diverse eforturi doar parţial încununate de succes făcute de Statele Unite ca să examineze cometa de la distanţă, cometa Halley a fost întâmpinată de o adevărată flotă internaţională formată din cinci nave fără echipaj uman la bord. Sovieticii au trimis la întâlnirea cu cometa Halley navele *Vega 1* şi *Vega 2* (Fig. 29 a), japonezii au trimis navele *Sakigake* şi *Suisei*, iar European Space Agency a lansat-o pe *Giotto* (Fig. 29 b), numită astfel în onoarea marelui pictor florentin Giotto di Bondone (sec. XIV) care a fost atât de încântat de cometa Halley când a apărut pe vremea lui încât a inclus-o, traversând cerul, în celebra sa frescă *Adoraţia Magilor*, sugerând că această cometă este Steaua din Bethlehem din povestea naşterii lui Cristos (Fig. 30).

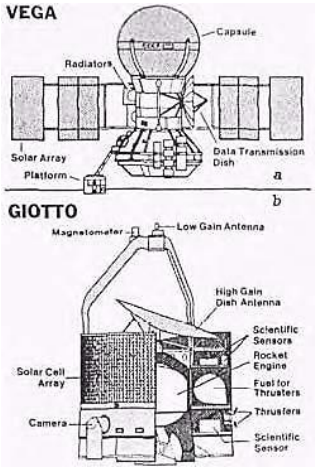

Fig. 29 a, b

Fig. 30

Demarând observaţii intense când cometa Halley şi-a dezvoltat capul şi coada în noiembrie 1985, astronomii de la Kitt Peak Observatory care urmăreau cometa cu telescoapele au raportat că era sigur că „cometa este constituită în principal din apă îngheţată şi mult din norul subţire cu mărimea de 360.000 de mile care o înconjoară constă în vapori de apă”. O declaraţie a Susanei Wyckoff de la Arizona State University susţine că

„aceasta este prima dovadă solidă că apa îngheţată este dominantă”. Aceste observaţii prin telescop au fost lărgite în ianuarie 1986 de observaţii în infraroşu de pe avioane de mare înălţime, iar după asta o echipă formată din oameni de ştiinţă de la NASA şi astronomi de la mai multe universităţi americane au anunţat „confirmarea directă că apa este un compus major al cometei Halley”.

Până în ianuarie 1986 cometa Halley a căpătat o coadă imensă şi un halou de hidrogen gazos care măsura 12,5 milioane de mile, de 15 ori mai mare decât diametrul Soarelui. În acel moment inginerii de la NASA au comandat navei *Pioneer-Venus* (care orbita în jurul lui Venus) să-şi întoarcă instrumentele către cometa care se apropia (la periheliu cometa Halley a trecut printre Venus şi Mercur). Spectrometrul navei, care „vede” atomii subiectului observaţiei, a dezvăluit că „cometa pierde 12 tone de apă pe secundă”. Pe măsură ce se apropia de periheliu, pe 6 martie 1986, Ian Stewart, directorul proiectului NASA de la Ames Research Center legat de cometa Halley, a raportat că rata pierderii de apă „creşte enorm”, mai întâi la 30 de tone pe secundă şi apoi la 70 de tone pe secundă; el a asigurat totuşi presa că, chiar la această rată cometa Halley are „destulă apă îngheţată ca să-i ajungă pentru mii de rotaţii pe orbită”.

Întâlnirile directe cu cometa Halley au început pe 6 martie 1986 când *Vega 1* a intrat în atmosfera radiată de cometă şi, de la o distanţă mai mică de 6.000 de mile, a trimis primele fotografii ale miezului ei de gheaţă. Presa şi-a făcut datoria notând că ceea ce vedea Omenirea era nucleul unui corp celest care exista de la începutul sistemului Solar. Pe 9 martie *Vega 2* a zburat până la 5.200 de mile de nucleul cometei Halley şi a confirmat descoperirile făcute de *Vega 1*. Nava a dezvăluit de asemenea că „praful” cometei conţinea bucăţi de material solid, unele de dimensiunea unui bolovan, şi că această crustă mai dură, sau strat mai dur, înconjura un nucleu unde temperatura, la distanţă de aproape 90 de milioane de mile de Soare, era de 85 grade Fahrenheit!

Cele două nave spaţiale japoneze menite să studieze efectul vântului solar asupra cozii cometei precum şi imensul nor de hidrogen, au avut ca ţintă să treacă la distanţe respectabile de cometă. Dar misiunea lui Giotto era s-o întâlnească pur şi simplu „cap în cap” trecând fulgerător la 300 de mile de miezul ei cu o

viteză imensă. Pe 14 martie (ora europeană) Giotto a trecut pe lângă inima cometei Halley şi i-a dezvăluit „misteriosul nucleu”, mai negru decât cărbunele, mai mare decât se crezuse (cam jumătate din dimensiunea Insulei Manhattan). Forma nucleului era neregulată (Fig. 31), unii au descris-o ca pe „două boabe de mazăre într-o păstaie” iar alţii ca pe un „cartof’ de formă neregulată. Pornind din nucleu cinci jeturi principale emiteau praf şi 80% vapori de apă, ceea ce arăta că în interiorul crustei carbonice conţinea „gheaţă topită”, *adică apă în stare lichidă*.

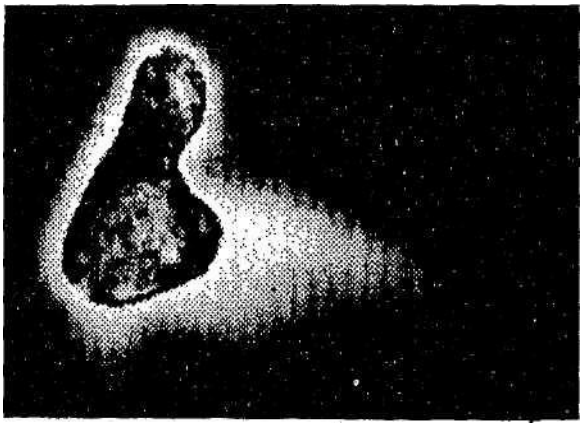

Fig. 31

Primul studiu rezumativ care cuprinde rezultatele tuturor acestor observaţii de aproape a fost publicat în suplimentul special din 15-21 mai 1986 al revistei *Nature*. Într-o serie de rapoarte foarte detaliate echipa sovietică a confirmat primele descoperiri, că apa este compusul principal al cometei, urmată de carbon şi hidrogen. Raportul misiunii Giotto a afirmat în repetate rânduri că „H_2O este molecula dominantă în coma (capul) cometei Halley” şi că „vaporii de apă reprezintă aproape 80% din volumul gazelor emanate de cometă”. Aceste concluzii preliminare au fost reafirmate în octombrie 1986, la o conferinţă internaţională din Heidelberg, Germania de Vest. Şi în decembrie 1986 savanţii de la John Hopkins University au anunţat că evaluarea datelor colectate în martie 1986 de către micuţul satelit IUE *(International Ultraviolet Explorer)* care orbita Pământul a indicat în cometa Halley o explozie care a expulzat 100 de metri cubi de gheaţă din nucleul ei.

A existat apă pretutindeni pe aceşti Mesageri ai Genezei!

Studiile au arătat că acele comete care vin din zone reci „se trezesc la viaţă” pe măsură ce ajung la o distanţă între 3 şi 2,5 AU, şi că apa este prima substanţă care se dezgheaţă acolo. S-a dat puţină însemnătate faptului că această distanţă faţă de Soare este zona centurii de asteroizi şi trebuie să ne întrebăm dacă nu cumva cometele capătă viaţă acolo fiindcă e locul unde s-au născut, dacă nu cumva apa capătă viaţă acolo pentru că acolo se afla Tiamat cu apele ei...

Prin descoperirile referitoare la comete şi asteroizi au prins viaţă altceva: vechile cunoştinţe sumeriene.

„OCHII DE PAZĂ” ÎN CERURI

Când Misiunea Anunnaki pe Pământ a ajuns la apogeu erau şase sute dintre ei pe planeta noastră, în timp ce trei sute au rămas pe orbită, ca echipaj al navetei spaţiale. Termenul sumerian pentru aceştia din urmă era IGI.GI, adică literal „Cei care văd şi observă”.

Arheologii au găsit în Mesopotamia multe obiecte pe care le numesc „ochii idolilor” (a), ca şi altare dedicate acestor „zei” (b). Textele se referă la dispozitivele folosite de Anunnaki ca să „scaneze Pământul de la un capăt la altul”. Aceste texte şi reprezentări implică folosirea de către anunnaki a „ochilor de pază” din cer, sateliţi care „văd şi observă”.

Poate că nu este nicio coincidenţă că unii dintre sateliţii de scanare a Pământului şi mai ales sateliţii de comunicaţii cu poziţii fixe lansaţi în vremea noastră, cum ar fi Intelsat-IV şi Intelsat IV-A (c, d) seamănă foarte mult cu aceste reprezentări vechi de mii de ani.

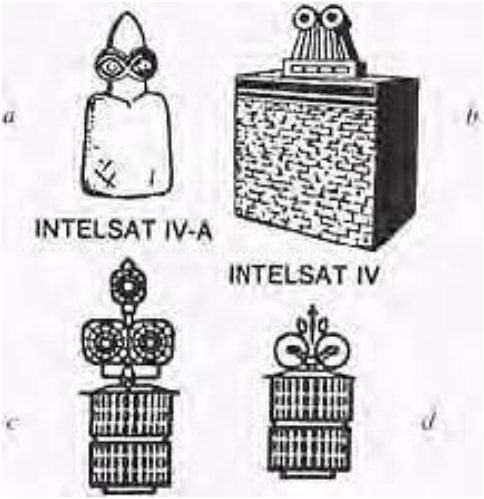
a
b
INTELSAT IV-A
INTELSAT IV
c
d

5. GAIA: PLANETA SCINDATĂ

De ce ne numim planeta *„Pământ/Earth”*?

În germană cuvântul este *Erde*, de la *Erda* în Old High German; *Jördh* în Islanda, *Jord* în daneză, *Erthe* în centrul Angliei, *Airtha* în gotică şi, dacă înaintăm spre est şi ne întoarcem în timp, *Ereds* sau *Aratha* în aramaică, *Erd* sau *Ertz* în kurdă, *Eretz* în ebraică. Marea pe care astăzi o numim Marea Arabiei, apa care merge până la Golful Persic, se numea în antichitate *Marea Erythrea* şi chiar şi astăzi *ordu* înseamnă în limba persană tabără sau colonie. De ce?

Răspunsul se regăseşte în textele sumeriene care povestesc sosirea primului grup de Anunnaki/Nefilim pe Pământ. Erau 50, sub conducerea lui E.A. („A Cărui Casă e Apa”), un mare savant şi Primul Născut al conducătorului lui Nibiru, ANU. Ei au aterizat în Marea Arabiei şi au ajuns la ţărmul ţinutului mlăştinos care după încălzirea climei a devenit Golful Persic (Fig. 32). Iar la capătul acestei zone mlăştinoase şi-au stabilit prima colonie pe noua planetă; ea a fost numită E.RI.DU, „Casa de Departe”, un nume foarte potrivit.

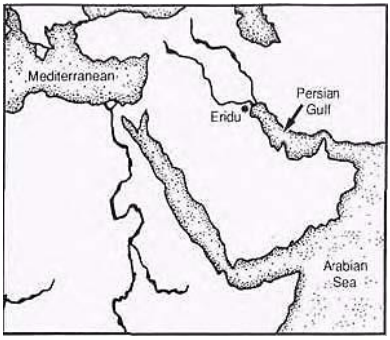

Fig. 32

Şi aşa se face că odată cu trecerea timpului întreaga planetă a ajuns să fie numită după acea primă colonie – Erde, Erthe, Earth. Pământul de astăzi, când spunem pe nume planetei noastre invocăm memoria acelei prime colonii de pe Pământ;

fără să ştim, ne amintim de Eridu şi onorăm primul grup de Anunnaki care au fondat-o.

Termenul ştiinţific sau tehnic pentru globul pământesc şi suprafaţa lui fermă era KI. Pictografic era reprezentat ca o sferă cumva aplatizată (Fig. 33 a) traversată de linii verticale asemănătoare meridianelor moderne (Fig. 33 b). Deoarece într-adevăr Pământul este mai proeminent la ecuator, reprezentarea sumeriană este mai corectă din punct de vedere ştiinţific decât modul modern obişnuit de a reprezenta Pământul ca pe o sferă perfectă...

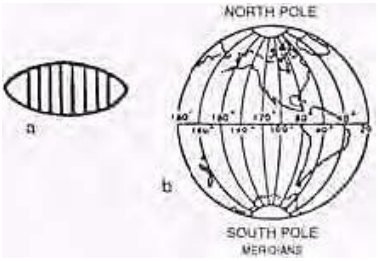

Fig. 33 a, b

După ce Ea a terminat realizarea a primelor cinci dintre cele şapte colonii ale populaţiei Anunnaki, el a primit titlul/epitetul EN.KI, „Stăpân al Pământului”. Dar termenul KI, ca rădăcină sau ca verb, a fost aplicat planetei Pământ cu un motiv. El transmitea semnificaţia „a tăia, a desprinde, a scobi”. Derivatele lui ilustrează acest concept: KI.LA însemna „excavaţie”, KI.MAH „mormânt”, KI.IN.DAR „crevasă, fisură”. În textele astronomice sumeriene termenul KI a primit prefixul MUL („corp celest”). Şi astfel când vorbeau despre *mul*.KI înţelegeau „corpul celest care a fost scindat”.

Denumind Pământul KI, sumerienii îşi invocau cosmogonia, povestea Bătăliei Celeste şi despicarea lui Tiamat.

Fără să-i cunoaştem originea, noi continuăm să aplicăm acest epitet ca să ne descriem şi astăzi planeta. Faptul interesant este că de-a lungul vremii (civilizaţia sumeriană avea deja o vechime de două mii de ani când s-a ridicat Babilonul) pronunţia termenului *ki* s-a schimbat în *gi*, sau uneori în *ge*. Aşa a fost preluat în akkadiană şi ramurile ei lingvistice (babiloniană, asiriană, ebraică), păstrând tot timpul conotaţia geografică sau topografică de scindare, de prăpastie, de vale adâncă. Astfel

termenul biblic care prin traducerile în greacă ale Bibliei a devenit *Gehenna* are ca rădacină ebraicul *Gai-hinnom*, râpa îngustă şi adâncă de lângă Ierusalim numită după Hinnom, locul unde în Ziua Judecăţii de Apoi păcătoşii vor suporta justiţia divină sub forma unui foc subteran care va ieşi la suprafaţă.

Am fost învăţaţi în şcoală că particula *geo* din toţi termenii ştiinţifici aplicaţi ştiinţelor legate de Pământ, *geo*-grafie, *geo*-metrie, *geo*-logie şi aşa mai departe, vine din grecescul *Gaia* (sau *Gaea)*, numele dat de ei zeiţei Pământului. Nu ni s-a spus de unde au luat grecii acest termen sau care era sensul lui real. Răspunsul este că din sumerianul KI sau GI.

Savanţii sunt de acord că noţiunile greceşti referitoare la evenimentele primordiale şi la zei au fost preluate din Orientul Apropiat, prin Asia Minor (în a cărei extremitate vestică erau amplasate vechile aşezări greceşti, ca de exemplu Troia) şi prin insula Creta din estul Mării Meditarane. Conform mitologiei greceşti Zeus, care era cel mai important zeu dintre doisprezece Olimpieni, a sosit în Grecia venind din Creta, unde fugise după răpirea frumoasei Europa, fiica regelui fenician din Tyre. Afrodita a venit din Orientul Apropiat prin insula Cipru. Poseidon (pe care romanii îl numeau Neptun) a venit călare din Asia Minor iar Atena a adus grecilor măsline de pe tărâmurile Bibliei. Nu e nicio îndoială că alfabetul grec s-a dezvoltat din cel din Orientul Apropiat (Fig. 34). Cyrus H. Gordon *(Scrieri Uitate: Dovezi pentru Limbajul Minoan* şi alte lucrări) a descifrat scrierea cretană enigmatică cunoscută drept Linear A arătând că ea reprezenta un limbaj semit din Estul Mijlociu. Odată cu zeii Orientului Mijlociu şi cu terminologia au venit de asemenea „miturile" şi legendele.

Primele scrieri greceşti referitoare la antichitate şi la problemele amoroase ale zeilor şi oamenilor au fost *Iliada*, de Homer, *Odele* lui Pindar din Teba şi mai ales *Teogonia („Genealogia Divină")* de Hesiod, care a compus această lucrare şi o alta *(Munci şi Zile)*. În secolul VIII î.Hr. Hesiod a început povestea evenimentelor divine care au dus în cele din urmă la supremaţia lui Zeus, o poveste a pasiunilor, rivalităţilor şi luptelor, tratate în *Războaiele Zeilor şi Oamenilor*, a treia carte din seria mea Cronicile Pământului, şi crearea zeilor cereşti, a Cerului şi Pământului ieşite din Haos, o poveste asemănătoare Începutului din Biblie:

Hebrew name	CANANITE PHOENICIAN	EARLY GREEK	LATER GREEK	Greek name	LATIN
Aleph		A	A	Alpha	A
Beth				Beta	B
Gimel				Gamma	C G
Daleth		Δ	Δ	Delta	D
He				E(psilon)	E
Vau				Vau	F V
Zayin		I	I	Zeta	
Heth(1)				(H)eta	H
Teth				Theta	
Yod				Iota	I
Khaph				Kappa	
Laned				Lambda	L
Mem				Mu	M
Nun				Nu	N
Samekh				Xi	X
Ayin				O(micron)	O
Pe				Pi	P
Şade(2)				San	
Koph				Koppa	Q
Resh				Rho	R
Shin				Sigma	S
Tav				Tau	T

Fig. 34

Cu-adevărat, la început era Chaos, iar apoi Gaia cu sân roditor, ea care i-a creat pe toţi cei nemuritori aflaţi pe culmile înzăpezitului Olimp: Întunecatul Tartar, cu cărări late acolo-n adâncuri, şi Eros, cel mai frumos dintre nemuritorii divini... Din Haos au mai ieşit Erebus şi negrul Nyx; Şi din Nyx s-au născut Aether şi Hemera.

În acest punct de formare al „nemuritorilor divini”, zeii cereşti, „Cerul” nu există încă, exact cum relatau sursele mesopotamiene. În consecinţă „Gaia” din aceste versuri este echivalentul lui Tiamat, „ea care le purta pe toate” după cum spune *Enuma elish*. Hesiod enumeră pe cei doi zei care au venit după „Chaos” şi „Gaia” împărţindu-i în trei perechi (Tartar şi Eros, Erebus şi Nyx, Aether şi Hemera). Paralela cu crearea celor trei perechi (acum numite Venus şi Marte, Saturn şi Jupiter, Uranus şi Neptun) în cosmogonia sumeriană ar trebui să fie evidentă (deşi această comparaţie pare să fi fost trecută cu vederea).

Numai după crearea principalelor planete care alcătuiau Sistemul Solar când Nibiru a apărut ca invadator, povestea lui Hesiod, ca şi textele mesopotamiene sau cele biblice, vorbeşte despre crearea lui Ouranos, „Cerul”. Aşa cum se explică în Cartea Genezei, această *Shama'im* era Brăţara Forjată, centura

de asteroizi. După cum relatează *Enuma elish*, aceasta este jumătatea din Tiamat care a fost sfărâmată în bucăţi în timp ce cealaltă jumătate, cea intactă, a devenit Pământul. Toate acestea au ecou în versurile lui Hesiod din *Theogonia*:

Şi Gaia atunci dădu naştere înstelatului Ouranos, egalul ei,
ca s-o învăluie din orice parte, să-i fie etern sălaş pentru zei.

Împărţită în părţi egale, Gaia a încetat să fie Tiamat. Despărţită de jumătatea zdrobită care a devenit Firmamentul, eternul sălaş al asteroizilor şi cometelor, jumătatea intactă (aruncată pe altă orbită) a devenit Gaia, adică Pământul. Şi astfel a ajuns această planetă, mai întâi ca Tiamat şi apoi ca Pământ, să-şi dobândească epitetele: *Gaia, Gi, Ki* – Cea Despicată.

Cum arăta Planeta Despicată imediat după Bătălia Celestă, când se rotea pe orbită ca Gaia/Pământ? Pe o parte era solul tare care formase crusta lui Tiamat, pe cealaltă era un gol, o prăpastie imensă în care cu siguranţă s-au revărsat apele fostei Tiamat. După cum s-a exprimat Hesiod, Gaia (acum jumătatea echivalentă Cerului) pe de o parte „a zămislit dealuri lungi, minunate tărâmuri ale nimfelor-zeiţe” şi pe de altă parte „l-a născut pe Pontus, sterpul abis cu vârtejurile lui furioase”.

Aceasta este imagine pe care şi Cartea Genezei ne-o oferă despre planeta despicată:

Şi Elohim a spus: „Apele de sub ceruri
să se adune într-un loc şi să apară uscatul.”
Şi aşa a fost.
Şi Elohim i-a spus uscatului „Pământ” iar
apelor adunate-mpreună le-a spus „Mări”.

Pământul, noua Gaia, prindea formă.

Trei mii de ani îl separau pe Hesiod de vremea când a înflorit civilizaţia sumeriană şi este clar că de-a lungul acestor milenii populaţiile antice, inclusiv autorii sau compilatorii Cărţii Genezei, au acceptat cosmogonia sumeriană. Ceea ce în zilele noastre numim „mituri”, „legende” sau „convingeri religioase” era cu mii

de ani înainte ştiinţă, cunoştinţe despre care sumerienii susţineau că le-au fost încredinţate de către Anunnaki.

Conform acestor cunoştinţe antice, Pământul nu a fost iniţial un membru al Sistemului Solar. Era jumătatea rezultată dintr-o planetă numită atunci Tiamat, „cea care le purta pe toate”. Bătălia Celestă care a dus la formarea Pământului a avut loc la mai multe milioane de ani după ce s-a creat Sistemul Solar cu planetele lui. Pământul, ca parte a lui Tiamat, a reţinut mult din apa pentru care ea era numită „monstrul de apă”. Când Pământul a devenit o planetă independentă şi sub presiunea forţei de gravitaţie a dobândit o formă de sferă, apele s-au adunat în imensa cavitate de pe faţa lovită şi a apărut uscatul pe partea cealaltă a planetei.

Iată, pe scurt, ceea ce credeau cu tărie anticii. Ce are de spus ştiinţa modernă? Teoriile referitoare la formarea planetelor susţin că ele au început ca bulgări care s-au închegat din discul gazos din jurul soarelui. Pe măsură ce s-au răcit, materialele mai grele, fierul în cazul Pământului, s-au scufundat către centrul lor formând un miez interior solid. Acesta era înconjurat de un alt miez mai puţin solid, plastic sau chiar fluid; în cazul Pământului se crede că acest al doilea miez este format din fier topit. Cele două miezuri în mişcare acţionează ca un dinam, producând câmpul magnetic al planetei. O manta din roci şi minerale înconjoară miezurile (solid şi fluid); pe Pământ grosimea ei este estimată la 1.800 de mile. Pe când fluiditatea şi căldura generată în miezul planetei (aproximativ 12.000 grade Fahrenheit în centrul Pământului) afectează mantaua şi ce este la suprafaţa ei, ultimele 400 de mile din ea (pe Pământ) sunt responsabile de ceea ce vedem la suprafaţa planetei, de crusta ei colorată.

Procesele care au produs, în miliarde de ani, un corp sferic, adică forţa de gravitaţie uniformă şi rotaţia planetei în jurul axei sale, ar trebui să creeze şi o aşezare ordonată a straturilor. Miezul interior solid, miezul flexibil sau fluid, mantaua groasă inferioară din silicaţi, mantaua superioară din stâncă şi crusta superficială ar trebui să se înconjoare una pe cealaltă în straturi ordonate, ca foile unei cepe. Aceasta este adevărat pentru corpul sferic numit Pământ (Fig. 35) dar numai până la un punct; principalele anomalii se referă la stratul superficial, la crusta Pământului.

Încă de la sondarea complexă a Lunii şi a lui Marte în anii 1960 şi 1970 geofizicienii au fost nedumeriţi de cât de subţire este crusta Pământului. Crusta Lunii şi a lui Marte reprezintă 10% din masa lor dar crusta Pământului însumează mai puţin de 0,5% din masa planetară. În 1988 geofizicienii de la Caltech şi Illinois University din Urbana conduşi de Don Anderson, au raportat la întrunirea American Geological Society din Denver, Colorado, că au găsit „crusta lipsă”. Analizând undele de şoc create de cutremure ei au tras concluzia că materialul care făcea parte din crustă s-a scufundat şi zace cam la 250 de mile sub suprafaţa Pământului. Aceşti savanţi au estimat că acolo este destul material ca să mărească de zece ori grosimea crustei Pământului. Dar chiar şi aşa Pământul ar fi avut o crustă însumând mai puţin de 4& din masa planetară, deci cam jumătate din ceea ce pare să fie normal (judecând după Lună şi Marte); jumătate din crusta Pământului tot ar lipsi chiar dacă presupunerile acestor savanţi s-ar dovedi corecte. Teoria nu dă răspuns nici la întrebarea din cauza cărei forţe s-a „scufundat”, aşa cum spune raportul, materialul crustei, care este mai uşor decât al mantalei, la sute de mile în interiorul Pământului. Sugestia echipei a fost că materialul crustei din adâncuri constă în „plăci uriaşe de crustă” care „s-au scufundat către interiorul Pământului” prin locurile unde existau fisuri în crustă. Dar ce forţă a rupt crusta in asemenea „plăci uriaşe”?

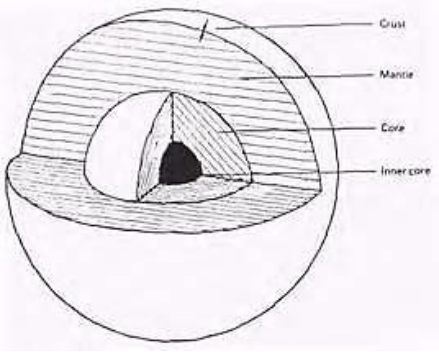

Fig. 35

Un alt lucru anormal la crusta Pământului este lipsa de uniformitate. În părţile pe care le numim „continente” grosimea ei variază de la aproximativ 12 mile până la 45 de mile dar în

părţile unde sunt oceanele crusta are o grosime de doar 3,5 – 5 mile. În timp ce înălţimea medie a continentelor este de 2.300 picioare, adâncimea medie a oceanelor este mai mult de 12.500 picioare. Rezultatul combinării acestor factori este că, crusta continentală mult mai groasă ajunge mult mai departe în manta pe când crusta oceanică este doar un strat subţire de material solidificat şi de sedimente (Fig. 36).

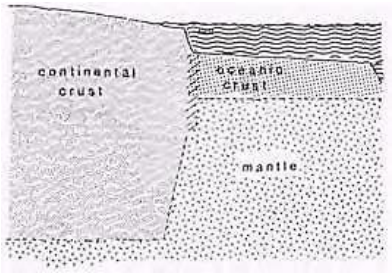

Fig. 36

Sunt şi alte diferenţe între crusta din zona continentelor şi cea din zona oceanelor. Compoziţia crustei continentale, constând în principal din roci asemănătoare granitului, este relativ uşoară în comparaţie cu compoziţia mantalei: densitatea continentală medie este 2,7 – 2,8 grame per centimetru cub pe când cea a mantalei este 3,3 grame per centimetru cub. Crusta oceanică este mai grea şi mai densă decât crusta continentală, având în medie 3,0 – 3,1 grame per centimetru cub; ea este deci mult mai asemănătoare cu mantaua, având o compoziţie de roci bazaltice şi alte tipuri dure. Este demn de menţionat cum „crusta lipsă” la care se referea mai sus echipa de savanţi sugerând că s-ar fi scufundat în manta are o compoziţie similară cu a crustei oceanice, nu cu a crustei continentale.

Aceasta ne conduce către o diferenţă şi mai importantă între crusta continentală si cea oceanică a Pământului. Partea continentală este nu numai mai uşoară si mai subţire, este de asemenea mult mai veche decât partea oceanică a crustei. Până la sfârşitul perioadei 1970 consensul printre savanţi era că cea mai mare parte a suprafeţei continentale de astăzi s-a format acum 2,8 milioane de ani. Probe din crusta continentală din acea vreme, care era cam de aceeaşi grosime cu cea de azi, s-au găsit pe toate continentele în ceea ce geologii numesc zonele Scutului Archean; dar în acele zone s-au descoperit în crustă roci

care s-au dovedit a avea 3,8 miliarde ani vechime. Totuşi în 1983 geologii de la Australian National University au găsit, în vestul Australiei, rămăşiţe de roci dintr-o crustă continentală a cărei vârstă a fost stabilită la 4,1 – 4,2 miliarde de ani. În 1989 teste făcute prin metode noi, sifisticate, pe eşantioane de roci colectate cu câţiva ani în urmă din nordul Canadei (de către cercetătorii de la Washington University din St. Louis şi de la Geological Survey of Canada) au stabilit că vârsta rocilor este 3,96 miliarde de ani; Samuel Bowering de la Washington University a raportat existenţa probelor că rocile din zona învecinată aveau chiar 4,1 miliarde de ani.

Oamenilor de ştiinţă încă le vine greu să explice diferenţa de aproape 500 milioane de ani dintre vârsta Pământului (pe care fragmente de meteori, cum ar fi cele găsite la Meteor Crater în Arizona o stabilesc la 4,6 miliarde de ani) şi vârsta celor mai vechi roci găsite până acum; dar indiferent care ar fi explicaţia, faptul că Pământul avea propria crustă continentală cel puţin acum *4 miliarde* de ani nu poate fi disputat. Pe de altă parte, nicio parte a crustei oceanice nu s-a dovedit a fi mai veche de *200 milioane* de ani. Aceasta este o diferenţă enormă pe care n-o poate explica nicio speculaţie despre ridicarea şi scufundarea continentelor sau formarea şi dispariţia mărilor. Cineva a comparat crusta Pământului cu coaja unui măr. Unde sunt oceanele „coaja” este proaspătă, apărută abia ieri, ca să spunem aşa. Acolo unde s-au aflat la început oceanele, „coaja” şi o mare parte din „mărul” însuşi par să fi fost retezate.

Diferenţă dintre crusta oceanică şi cea continentală trebuie să fi fost mai mare la începuturi deoarece crusta continentală este în mod constant erodată de forţele naturii şi o mare cantitate din substanţele solide erodate sunt transportate în bazinul oceanic. În plus, crusta oceanică este îngroşată constant de rocile bazaltice topite şi silicaţii care ies din manta prin crăpături de pe fundul oceanelor. Acest proces, care adaugă crustei oceanice straturi mereu noi, durează de peste 200 milioane de ani şi a dat crustei oceanice forma ei actuală. Ce era acolo pe fundul oceanului înainte? Nu era deloc crustă, ci doar o „rană” deschisă pe suprafaţa Pământului? Şi seamănă procesul continuu de formare a crustei oceanice asemănător cu procesul de coagulare a sângelui acolo unde pielea este perforată şi rănită?

Oare Gaia, o planetă vie, încearcă să-şi vindece rănile?

Cel mai evident loc de pe suprafaţa Pământului unde el a fost „rănit” astfel este Oceanul Pacific. Pe când depresiunile faţă de suprafaţa crustei oceanice au o adâncime de aproximativ 2,5 mile, în Pacific crusta, s-a măsurat până în prezent, are denivelări de 7 mile. Dacă am putea îndepărta de pe fundul Pacificului crusta formată acolo în ultimele 200 milioane de ani, am ajunge la adâncimi de 12 mile faţă de suprafaţa apei şi de 20 – 60 de mile faţă de suprafaţa uscatului. Asta da prăpastie... cât era de mare înainte de depunerile din ultimele 200 milioane de ani, cât de mare era „rana” acum 500 milioane de ani, acum un miliard de ani, acum 4 miliarde de ani? Nimeni nu poate ghici, poate doar spune că era cu mult mai adâncă.

Ceea ce se poate spune cu siguranţă este că extinderea depresiunii era mult mai întinsă, afectând o parte mult mai mare a suprafeţei planetei. Oceanul Pacific ocupă în prezent cam o treime din suprafaţa Pământului dar (după câte se poate stabili pentru ultimele 200 milioane de ani) el s-a restrâns. Motivul restrângerii este că platourile continentale care îl mărginesc, Americile la est, Asia şi Australia la vest, se apropie unele de altele micşorând Pacificul încet dar continuu, reducându-i dimensiunile inch după inch, an după an.

Ştiinţa şi explicaţiile care se referă la acest proces sunt acum cunoscute sub denumirea de Teoria Plăcilor Tectonice. Originea acestei teorii se regăseşte, ca şi în cazul studiului sistemului Solar, în respingerea noţiunii de condiţie uniformă, stabilă, permanentă a planetelor în favoarea recunoaşterii catastrofelor, schimbării şi chiar evoluţiei, cu referire nu numai la floră şi faună ci şi la planetele pe care acestea s-au dezvoltat şi care sunt privite ca entităţi „vii” care pot creşte şi se pot micşora, pot prospera şi decădea, pot chiar să se nască şi să moară.

Noua ştiinţă a plăcilor tectonice, se recunoaşte acum în general, îşi datorează debutul lui Alfred Wegener, un meteorolog german, şi cărţii lui *Die Entstehung der kontinente und Ozeane* publicată în 1915. Ca şi în cazul altora dinaintea lui, punctul lui de start a fost evidenta „potrivire” dintre contururile continentelor de pe ambele părţi ale Atlanticului de sud. Dar înainte de ideea lui Wegener soluţia era să se susţină dispariţia, prin scufundare, a continentelor sau punţilor de uscat; exista convingerea că continentele au fost dintotdeauna la locul lor de

acum dar o porţiune intermediară s-a scufundat sub nivelul apei creând impresia separării continentelor. Îmbogăţind cu numeroase „potriviri” geologice între cele două părţi ale Atlanticului datele deja existente despre floră şi faună, Wegener a venit cu noţiunea de *Pangaea*, un supercontinent, o singură masă uriaşă de uscat în care ar putea plasa toate continentele de acum ca şi când ar fi piesele unui puzzle. Wegener a sugerat că Pangaea, care acoperea aproape jumătate de glob, era înconjurată de Oceanul Pacific primordial. Plutind în mijlocul apelor ca un sloi de gheaţă, unica masă de uscat a trecut printr-o serie de ruperi şi refaceri până la ruperea definitivă din Era Mezozoică, perioada geologică ce a durat de acum 225 până acum 65 milioane de ani. Treptat bucăţile au început să se depărteze una de alta. Antarctica, Australia, India şi Africa au început să se separe (Fig. 37 a). Apoi s-au despărţit Africa şi America de Sud (Fig. 37 b) iar America de Nord a început să se îndepărteze de Europa pe când India a fost împinsă către Asia (Fig. 37 c); şi astfel continentele au continuat să se îndepărteze până când s-au rearanjat după modelul pe care îl avem astăzi (Fig. 37 d).

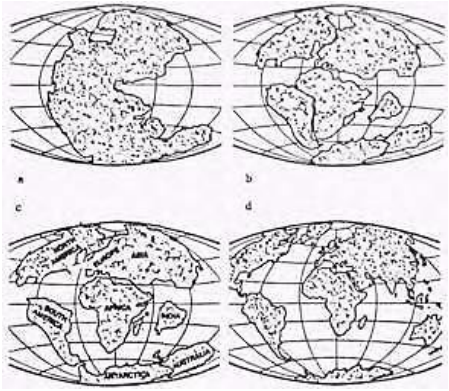

Fig. 37 a, b, c, d

Împărţirea Pangaea-ei în mai multe continente separate a fost însoţită de deschiderea şi închiderea suprafeţelor de apă care separau între ele bucăţile de uscat. În timp „Panoceanul” unic (dacă îmi este permis să-i dau un nume) s-a separat de asemenea într-o serie de oceane care comunică între ele sau în mări închise (cum ar fi Marea Mediterană, Marea Neagră şi

marea Caspică) şi au luat naştere suprafeţe întinse de apă cum ar fi Oceanul Atlantic şi Oceanul Indian. Dar toate aceste ape erau „bucăţi” din „Panoceanul” iniţial, din care a mai rămas Oceanul Pacific.

Concepţia lui Wegener care consideră continentele „bucăţi dintr-un sloi de gheaţă rupt” care alunecă creând Pământului o suprafaţă în schimbare, a fost în mare parte privită cu neîncredere, chiar ridiculizată, de către geologii şi paleontologii vremii. A durat o jumătate de secol până când ideea derivei Continentelor să fie acceptată în cercurile ştiinţifice. Ceea ce a ajutat la schimbarea de atitudine a fost cercetarea fundului oceanelor care a început în anii 1960 şi a dezvăluit caracteristici ca Falia Mid-Atlantică despre care s-a presupus că a fost formată prin ridicarea rocii topite (numită „magmă”) dinspre interiorul Pământului. Ţâşnind în sus, în cazul Atlanticului, printr-o fisură de pe fundul oceanului care are aproape lungimea lui, magma s-a răcit şi a format o creastă de rocă bazaltică. Dar apoi, pe măsură ce o erupţie urma alteia, marginile vechi ale crestei au fost împinse lateral ca sa facă loc noii revărsări de magmă. Un progres major în aceste studii ale fundului oceanului s-a realizat cu ajutorul *Seasat*, un satelit oceanografic lansat în iunie 1978, care a orbitat Pământul timp de trei luni; datele furnizate de el au fost folosite pentru trasarea hărţii fundului oceanului oferind astfel o privire complet nouă asupra oceanelor noastre, cu crestele, fisurile, munţii, vulcanii subacvatici şi zonele de rupere. Descoperirea că pe măsură ce după fiecare erupţie magma s-a răcit şi s-a solidificat menţinându-şi direcţia după câmpul magnetic a fost urmată de convingerea că o serie de astfel de linii magnetice, aproape paralele una cu cealaltă, furnizează o scală a timpului şi o hartă a direcţiei în care s-a produs expansiunea continuă a fundului oceanic. Această expansiune din Atlantic a jucat un rol major în îndepărtarea Africii de America de Sud precum şi în crearea Oceanului Atlantic (şi lărgirea lui continuă).

Se consideră că şi alte forţe, cum ar fi atracţia gravitaţională a Lunii, rotaţia Pământului şi chiar mişcările mantalei subterane, acţionează în sensul ruperii crustei continentale şi deplasării continentelor. Normal, aceste forţe îşi exercită influenţa şi în regiunea Pacificului. În Oceanul Pacific s-au descoperit chiar şi mai multe creste centrale, fisuri, vulcani subacvatici şi alţi factori

asemănători celor care au concurat la extinderea Oceanului Atlantic. Atunci de ce, după cum indică toate dovezile, nu s-au îndepărtat masele de uscat care mărginesc Pacificul (aşa cum au făcut continentele care flanchează Atlanticul), ele având mai degrabă tendinţa să se apropie, încet dar sigur, reducând în mod constant dimensiunea Oceanului Pacific?

Explicaţia se găseşte într-o teorie însoţitoare celei referitoare la deriva continentelor, şi anume Teoria Plăcilor tectonice. S-a postulat că şi continentele şi oceanele sunt aşezate pe „plăci" mobile gigantice din crusta Pământului. Când continentele intră în derivă, când oceanele se extind (precum Atlanticul) sau se micşorează (precum Pacificul), cauza subterană este mişcarea plăcilor pe care ele sunt aşezate. În prezent savanţii recunosc şase plăci majore (dintre care unele sunt la rândul lor divizate): Pacifică, Americană, Eurasiatică, Africană, Indo-Australiană şi Antarctică (fig. 38).

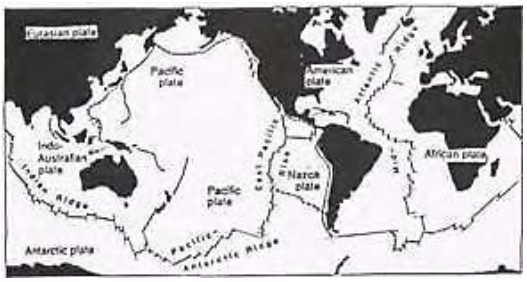

Fig. 38

Fundul Oceanului Atlantic, în expansiune, îndepărtează încă America de Nord şi de Sud de Europa şi Africa, inch după inch. Astăzi se recunoaşte că micşorarea continuă a Oceanului Pacific este provocată de scufundarea sau subducţia plăcii Pacificului de sub placa Americană. Aceasta este prima cauză a schimbărilor poziţiei crustei şi a cutremurelor de-a lungul malului Pacificului, ca şi a apariţiei marilor lanţuri muntoase de-a lungul acestui mal. Coliziunea plăcii indiene cu cea Eurasiatică a creat munţii Himalaya şi a legat de Asia subcontinentul indian. În 1985 savanţii de la Cornell University au descoperit „sutura geologică" unde o parte a plăcii Vest-Africane a rămas legată de placa Americana când cele două s-au rupt una de alta acum 50 de milioane de ani „donând" Americii de Nord Florida şi Georgia de sud.

Cu unele modificări, aproape toţi savanţii acceptă astăzi ipoteza lui Wegener în care Pământul consta iniţial dintr-o singură masă de uscat îmbrăţişată de un singur ocean. Neputând argumenta ştiinţific (geologic) tinereţea (200 milioane de ani) fundului oceanic actual, savanţii recunosc că a existat pe Pământ un ocean primordial ale cărui urme pot fi găsite nu în recent descoperitele depresiuni oceanice ci pe continente. Zonele Scutului Archean, unde cele mai tinere roci au 2,8 miliarde de ani, conţin două feluri de centuri: una de nefrit şi cealaltă de granit-gneis. În numărul din martie 1977 al revistei *Scientific American*, Stephen Moorbath („Cele Mai Vechi Roci şi creşterea Continentelor") raporta că geologii „cred că rocile din centura nefritică s-au depozitat într-un ocean primordial şi de fapt reprezintă vechi oceane, iar zonele cu granit-gneis pot fi resturi din oceane vechi ". Studii complete ale rocilor de pe aproape toate continentele arată că ele s-au aflat în vecinătatea oceanelor timp de mai mult de trei miliarde de ani; în unele locuri, cum ar fi Zimbabwe, în sudul Africii, rocile sedimentare arată că ele au crescut în mari zone acvatice cam acum 3,5 miliarde de ani. Iar progrese recente făcute în datarea ştiinţifică au mărit vârsta centurilor Archeane, cele care conţin rocile odinioară aflate în oceanul primordial, până la 3,8 miliarde de ani (Scientific American, septembrie 1983, ediţie specială: „Pământul În Mişcare").

De când a început deriva continentelor? A existat Pangaea?

Stephen Moorbath, în studiul mai sus menţionat, a oferit concluzia că procesul ruperii continentelor a început cam acum 600 milioane de ani: „Înainte de asta se poate să fi fost doar un singur supercontinent imens cunoscut drept Pangaea, sau poate două supercontinente: Laurasia în nord şi Gondwanaland în sud ". Alţi oameni de ştiinţă, folosind simulări pe computer, sugerează că acum 500 de mlioane de ani masele de uscat care în final au format Pangaea sau cele două părţi ale ei nu erau mai puţin distanţate decât astăzi, că procesele de un tip sau altul asupra plăcilor tectonice acţionează cam de 4 miliarde de ani. Dar, dacă masa de uscat a fost mai întâi un singur supercontinent sau bucăţi separate care s-au unit, dacă că un superocean înconjura o singură masă de uscat sau diverse oceane înconjurau mai multe bucăţi de uscat, problema este,

după expresia lui Moorbath, ca şi disputa cu oul şi găina: „Ce a apărut mai întâi, continentele sau oceanele?”

Astfel ştiinţa modernă confirmă noţiunile ştiinţifice care se regăsesc în textele antice dar nu poate pătrunde prea departe în trecut ca să rezolve enigma uscat/ocean. Dacă fiecare descoperire ştiinţifică modernă pare să fi coroborat un aspect sau altul al cunoştinţelor din antichitate, de ce n-am accepta şi răspunsul dat de ele în acest caz: că apele acopereau suprafaţa Pământului şi că în a treia „zi” sau etapă ele „s-au adunat” într-o parte a Pământului scoţând la iveală uscatul. Era acesta compus din mai multe continente izolate sau era un supercontinent, Pangaea? Deşi contează într-adevăr, nu ca o confirmare a cunoştinţelor anticilor, este interesant de observat că noţiunile grecilor despre Pământ, deşi ei credeau că Pământul seamănă mai degrabă cu un disc decât cu un glob, îl asociau cu o masă de uscat cu o bază solidă înconjurată de ape. Această noţiune trebuie să fi avut la bază cunoştinţe mai vechi şi mai corecte, aşa cum a avut întreaga ştiinţă a grecilor. Vedem că Vechiul Testament se referă în mod repetat la „baza” Pământului şi exprimă cunoştinţe anterioare referitoare la forma Pământului în următoarele versuri de laudă pentru Creator:

Al Domnului este Pământul întreg, lumea şi tot ce sălăşluieşte în ea.
Căci El a aşezat-o pe mări şi bazele i le-a pus pe ape.
(Psalmii 24:1-2)

În plus faţă de termenul *Eretz* care înseamnă atât planeta „Pământ” cât şi „pământ, sol”, naraţiunea Genezei foloseşte termenul *Yabashah* care înseamnă literal „masa de pământ uscat” când spune că apele „au fost adunate într-un loc” ca să permită apariţia lui *Yabashah*. Dar pe tot cuprinsul Vechiului Testament este frecvent folosit un alt termen, *Tebel*, ca să denumească acea parte a Pământului care este locuibilă, arabilă si utilă Omenirii (inclusiv ca sursă de minereuri). Termenul *Tebel*, de obicei tradus sau „pământul” sau „lumea”, este folosit mai ales pentru a indica partea Pământului deosebită de porţiunea acoperită de ape; „bazele” acestui *Tebel* erau în juxtapunere cu bazinele oceanelor. Aceasta este cel mai bine exprimat în cântecul lui David (2 Samuel 22:16 şi Psalmul 18:16):

Domnul a tunat din Ceruri, în înălţimi vocea Lui a răsunat.
El şi-a dezlănţuit săgeţile, le-a trimis iute, departe;
Ca lumina de fulger şi le-a tulburat.
Culcuşul apelor s-a arătat şi temeliile lui Tebel *s-au dezgolit.*

Cu ceea ce ştim astăzi despre „temeliile Pământului” cuvântul *Tebel* ne transmite clar conceptul de continente a căror bază, plăcile tectonice, este pusă în mijlocul apelor. Ce plăcere să descoperi că cele mai recente teorii geofizice se regăsesc într-un psalm cu 3.000 de ani vechime!

Naraţiunea Genezei spune clar că apele erau „adunate într-un loc” pe o parte a Pământului astfel încât să poată ieşi la lumină uscatul; aceasta implică existenţa unei cavităţi în care apele să se poată aduna. O asemenea cavitate, cam pe jumătate din suprafaţa Pământului, există încă, micşorată, redusă, sub forma Oceanului Pacific.

De ce probele de crustă găsite nu sunt mai vechi de 4 miliarde de ani şi nu au 4,6 miliarde, cât se presupune că este vârsta Pământului şi a Sistemului Solar? Prima Conferinţă Despre Originile Vieţii, ţinută la Princeton, New Jersey, în 1967 şi sponsorizată de NASA şi Smithonian Institution, a dezbătut pe larg această problemă. Singura ipoteză pe care au putut s-o emită savanţii participanţi a fost că la momentul formării celor mai vechi roci din care s-au găsit specimene, Pământul a suferit un „cataclism”. În discuţiile despre originea atmosferei Pământului consensul a fost că ea nu a rezultat din „emisii continue de gaze” datorate activităţii vulcanice ci a fost (după expresia lui Raymond Siever de la Universitatea Hrvard) rezultatul „unei mari şi timpurii emisii de gaze... o imensă evacuare de gaze care sunt acum caracteristice atmosferei şi sedimentelor Pământului”. Pentru această „imensă evacuare” s-a stabilit aceeaşi dată ca pentru catastrofa legată de roci.

Şi astfel devine evident că prin caracteristicile lor, ruperea crustei Pământului, procesul plăcilor tectonice, diferenţele între crusta oceanică şi cea continentală, ivirea Pangaea de sub ape, oceanul primordial înconjurător, descoperirile făcute de ştiinţa modernă au confirmat cunoştinţele anticilor. Ele i-au condus de asemenea pe savanţii din toate domeniile spre concluzia că singura explicaţie pentru modul în care au evoluat masele de

uscat, oceanele şi atmosfera Pământului este un cataclism apărut cam acum patru miliarde de ani, la jumătate de miliard de ani după formarea iniţială a Pământului ca parte a Sistemului Solar.

În ce a constat acel cataclism? Omenirea are de şase mii de ani răspunsul sumerienilor: Bătălia Celestă dintre Nibiru/Marduk şi Tiamat.

În acea cosmogonie sumeriană membrii Sistemului Solar erau descrişi ca zei celeşti, bărbaţi şi femei, a căror creare era comparată cu naşterea şi a căror existenţă era aceea a unor fiinţe vii. În textul *Enuma elish* Tiamat era descrisă ca femeie, ca o mamă care a dat naştere unui grup de unsprezece sateliţi, „hoarda" ei condusă de Kingu, „pe care i-a crescut". Când Nibiru/Marduk şi grupul lui s-au apropiat de ea, „furioasă Tiamat a strigat tare, picioarele i-au tremurat pe sprijinul ei... o vrajă a aruncat iar şi iar asupra atacatorului". Când „Stăpânul şi-a răspândit plasa ca s-o cuprindă" lăsând „Vântul Rău care-l urma să-i lovească faţa, Tiamat a deschis gura ca să-l înghită" dar apoi alte „vânturi" ale lui Nibiru/Marduk „au lovit-o în pântec" şi „i-au umflat corpul". Într- adevăr, „du-te şi curmă viaţa lui Tiamat" a fost ordinul dat Invadatorului de către planetele exterioare; el a îndeplinit aceasta „tăindu-i măruntaiele, despicându-i inima... Supunând-o astfel, el a ucis-o apoi".

Multă vreme această concepţie despre planete, şi mai ales despre Tiamat, că ar fi entităţi vii care se pot naşte şi muri, a fost disconsiderată, numită păgânism primitiv. Dar explorarea sistemului planetar din ultimele decenii a dezvăluit, de fapt, lumi pentru care s-a folosit în repetate rânduri cuvântul „viu". Faptul că Pământul însuşi este o planetă vie a fost puternic impus ca Ipoteza Gaia de către James E. Lovelock în anii 1970 *(Gaia – O Nouă Concepţie despre Viaţa pe Pământ)* şi a fost foarte recent întărit de el în *Vârstele Gaiei: O Biografie a Pământului Nostru Viu*. Este o ipoteză care consideră Pământul şi viaţa care a evoluat pe el drept un singur organism; Pământul nu este doar un glob neînsufleţit pe care există viaţă, el este un corp complex dar coerent care are el însuşi viaţă prin suprafaţa de uscat, oceane şi atmosferă cât şi prin flora şi fauna pe care le hrăneşte şi care la rândul lor hrănesc Pământul. „Cea mai mare creatură vie de pe Pământ", scria Lovelock „este Pământul însuşi". Şi afirmând asta, a admis el, nu făcea decât să repete „conceptul

antic de Mama Terra, sau cum o numeau grecii acum multă vreme, Gaia”.

Dar de fapt el s-a întors la vremurile sumeriene, la vechile lor cunoştinţe despre planeta care a fost scindată.

6. MARTOR LA GENEZĂ

Probabil ca o reacţie prea puternică la Creaţionism, oamenii de ştiinţă au considerat povestea biblică a Genezei ca pe ceva care trebuie crezut fără rezerve, fără cercetarea faptelor. Totuşi când una dintre rocile aduse de pe Lună de către astronauţii de pe Apollo s-a dovedit a avea vechime de aproximativ 4,1 miliarde de ani, ea a fost numită „piatra Genezei”. Când în eşantioanele de sol aduse de către aceiaşi astronauţi de pe Apollo savanţii au găsit o bucăţică de sticlă verde de forma unui bob de fasole, ei i-au zis „bobul Genezei”. Astfel se pare că, în ciuda obiecţiilor şi rezervelor, chiar şi comunitatea ştiinţifică nu poate scăpa de credinţa străveche, intuiţia sau poate o amintire transmisă genetic speciei numită Omenire, că sub naraţiunea din Cartea genezei se ascunde un adevăr primordial.

Totuşi Luna a devenit un tovarăş constant al Pământului, vom examina în curând diferite teorii despre cum s-a întâmplat asta, iar ea, ca şi Pământul, aparţinea aceluiaşi Sistem Solar; istoria ambelor corpuri începe odată cu crearea acestuia. Pe Pământ eroziunea provocată de forţele naturii, precum şi de viaţa care a evoluat pe el, a şters multe dintre dovezile care vorbesc despre crearea lui, asta ca să nu mai amintim cataclismul care a schimbat şi remodelat planeta. Dar despre Lună se presupune că a rămas neschimbată. Fiindcă nu are vânt, atmosferă sau apă, nu au existat forţe de eroziune. Studiul Lunii e ca şi cum am arunca o privire în Geneză.

Omul a privit către lună dintotdeauna, mai întâi cu ochiul liber şi apoi cu instrumente aflate pe Pământ. Distanţa mică a făcut posibilă sondarea mai amănunţită a Lunii. Între 1959 şi 1969 multe nave sovietice şi americane fără echipaj uman la bord au fotografiat şi examinat Luna fie zburând pe orbita ei fie aterizând pe ea. Apoi Omul a pus prima dată piciorul pe Lună când modulul de aterizare al lui *Apollo 11* a atins suprafaţa Lunii pe 20 iulie 1969 iar Neil Armstrong a anunţat spre ştiinţa lumii întregi: „Houston! Aici Tranqulity Base. *Vulturul* a aterizat!”

În total şase nave Apollo au adus pe Lună doisprezece astronauţi, ultima misiune cu oameni a bord a fost cea a lui Apollo 17, în decembrie 1972; s-a admis că primul scop a fost „să ajungem pe Lună înaintea ruşilor” dar misiunea a devenit din ce în ce mai ştiinţifică pe măsură ce programul Apollo progresa. Echipamentul pentru teste şi experienţe a devenit mai sofisticat, alegerea locurilor de aterizare s-a făcut mai ştiinţific, zonele acoperite s-au mărit cu ajutorul vehiculelor iar lungimea şederii a crescut de la ore la zile. Chiar şi compoziţia echipajului s-a schimbat iar în ultima misiune din el a făcut parte şi un geolog experimentat, Harrison Schmitt; priceperea lui a fost inestimabilă în ceea ce priveşte alegerea pe loc a rocilor şi eşantioanelor de sol care să fie luate înapoi pe Pământ, în descrierea şi evaluarea prafului şi altor materiale lunare netransportabile şi în alegerea şi descrierea caracteristicilor topografice – dealuri, văi, mici canioane, povârnişuri şi bolovani uriaşi (planşa D), fără de care adevărata faţă a Lunii ar fi rămas nevăzută. Pe Lună s-au lăsat instrumente care să măsoare şi să înregistreze fenomenele pe lungi perioade de timp; s-au obţinut probe de sol mai din profunzime efectuând foraje dar cele mai preţioase pentru ştiinţă şi mai valoroase au fost cele 838 de livre de sol lunar şi roci lunare aduse pe Pământ. Examinarea, analiza şi studiul lor erau încă în desfăşurare la data când s-a sărbătorit a douăzecea aniversare de la aterizarea pe Lună.

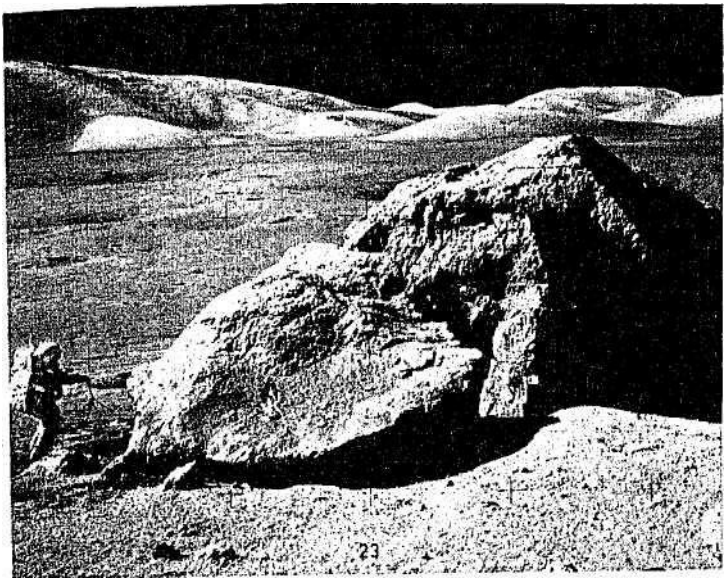

Planşa D

Noţiunea de „piatra Genezei” pentru eşantionul de pe Lună a fost propusă către NASA de laureatul Nobel Harold Urey. Aşa-numita piatră a Genezei, care a fost una dintre primele aduse de pe Lună, s-a dovedit, pe măsură ce programul Apollo avansa, a nu fi cea mai veche. Ea are „doar” aproximativ 4,1 miliarde de ani, în timp ce vârsta unor pietre găsite pe Lună mai târziu variază de la „tinerele” de 3,3 miliarde până la „venerabile” de 4,5 miliarde de ani. Considerând că nu se vor descoperi pe viitor roci mai vechi, înseamnă că cele mai vechi roci găsite pe Lună au demonstrat că vârsta ei este cu 100 de milioane de ani mai mică decât vârsta Sistemului Solar, care este de 4,6 miliarde de ani, şi care fusese până acum dedusă doar din vârsta meteoriţilor care au lovit Pământul.

Aterizările pe Lună au dovedit că ea a fost un Martor la Geneză.

Stabilirea vârstei Lunii şi momentul creării ei a intensificat dezbaterea referitoare la cum a fost ea creată. „Speranţa că se va stabili originea Lunii a fost o primă raţiune ştiinţifică pentru aterizările navelor cu echipaj uman la bord din proiectul Apollo, în anii 1960” scria James Gleick în iunie 1986 pentru *The New York Times Science Service*. Totuşi a fost „marea întrebare la care Apollo nu a reuşit să răspundă”.

Cum a putut ştiinţa modernă să citească o „piatră Rosetta” neerodată a Sistemului Solar aflată atât de aproape, atât de mult studiată, pe care s-a aterizat de şase ori, şi totuşi să nu obţină răspunsul la întrebarea de bază? Răspunsul enigmei pare să fie că descoperirile s-au aplicat unui set de noţiuni preconcepute şi, pentru că nici una dintre aceste noţiuni nu este corectă, descoperirile par să nu ofere răspunsul.

Una dintre primele teorii ştiinţifice referitoare la originea Lunii a fost publicată în 1879 de către Sir George H. Darwin, al doilea fiu al lui Charles Darwin. În timp ce tatăl a avansat teoria referitoare la originea speciilor de pe Pământ, Sir George a fost primul care a elaborat teoria originii sistemului Soare – Pământ – Lună având la bază analiza matematică şi teoria geofizică. Specialitatea lui era studiul mareelor; prin urmare el a considerat că Luna s-a format din materie smulsă de pe Pământ de mareele solare. Apoi a postulat că Bazinul Pacific este „cicatricea” rămasă după aceste „ciupituri” din trupul Pământului ca să se formeze Luna.

Deşi, după cum o spune atât de blând *Encyclopaedia Britannica*, este „o ipoteză astăzi considerată departe de adevăr”, ideea a reapărut în secolul XX ca una dintre cele trei concurente care să fie dovedite sau infirmate de către descoperirile făcute pe Lună. Primind un nume extrem de tehnic, Teoria Fisiunii, ea a fost reafirmată cu o diferenţă. În teoria revizuită, s-a renunţat la ideea simplistă a existenţei mareei solare; în loc de asta s-a susţinut că Pământul s-a împărţit în două corpuri în timpul formării, când se învârtea foarte rapid în jurul axei. Rotaţia a fost atât de rapidă încât o parte din material a fost aruncat în lateral, a fuzionat la oarecare distanţă de Pământ şi în cele din urmă a rămas pe orbită în jurul fratelui mai mare, în calitate de satelit permanent al său (Fig. 39).

Teoria „hălcii expulzate”, fie în forma iniţială fie în cea revizuită, a fost respinsă de oamenii de ştiinţă din diferite domenii. Studiile prezentate la a treia Conferinţa despre Originile Vieţii (ţinută în Pacific Palisades, California, în 1970) au stabilit că dacă se consideră forţele mareei ca şi cauză a fisiunii, aceasta ar permite ca Luna să se afle la o distanţă nu mai mare de cinci raze ale Pământului, în timp ce de fapt a este la 60 de raze depărtare. De asemenea, oamenii de ştiinţă iau în considerare un studiu făcut de Kurt s. Hansen în 1982 *(Review of Geophysics*

and Space Physics, vol. 20) care trage concluzia că Luna n-ar fi putut fi niciodată la mai puţin de 140.000 de mile de Pământ; aceasta exclude orice teorie că Luna a făcut cândva parte din Pământ (Luna fiind acum la distanţa medie de 240.000 de mile de Pământ, dar o distanţă care nu a fost constantă).

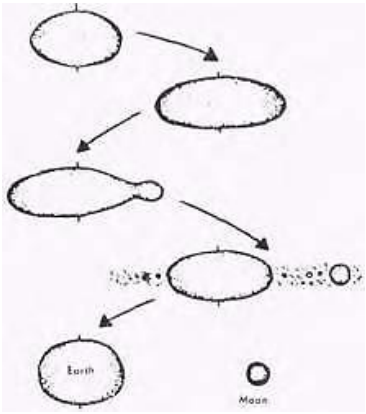

Fig. 39

Cei care susţin Teoria Fisiunii au oferit diverse variante ale acesteia ca să depăşească problema distanţei, care este şi mai agravată de un concept numit *limita Roche* (distanţa până la care forţa mareei învinge forţa de gravitaţie). Dar toate variantele teoriei fisiunii au fost respinse pentru că încalcă legile conservării energiei. Teoria necesită un moment mult mai unghiular decât s-a conservat în energia care există şi roteşte Pământul şi Luna în jurul axelor lor şi le face să orbiteze în jurul Soarelui. În cartea sa *Originea Lunii* (1986), John A. Wood de la Harvard-Smithonian Center pentru Astrofizică („O Revizuire a Ipotezei despre Formarea Pământului şi Lunii") a rezumat această inadvertenţă astfel: „Modelul fisiunii are foarte serioase probleme dinamice. Ca să fisioneze, Pământul trebuia să aibă tot atâta moment unghiular cât are acum sistemul Pământ – Lună. Nu există nicio explicaţie satisfăcătoare de ce Pământul a avut un exces de moment mecanic angular la început sau ce s-a întâmplat cu surplusul acestuia după terminarea fisiunii".

Cunoştinţele despre Lună dobândite prin programul Apollo i-au făcut pe geologi şi chimişti să se alăture savanţilor care resping teoria fisiunii. Compoziţia Lunii este în multe privinţe asemănătoare cu cea a Pământului, totuşi este diferită în

punctele cheie. Sunt destule asemănări ca să arate că sunt „rude” apropiate dar destule diferenţe ca să indice că nu sunt „fraţi gemeni”. Aceasta este adevărat în special când este vorba despre crusta şi mantaua Pământului, din care, potrivit teoriei fisiunii, ar fi trebuit să se formeze Luna. Astfel, de exemplu, Luna are prea puţine elemente numite „siderofile”, cum ar fi tungsten, fosfor, cobalt, molibden şi nichel, în comparaţie cu cantităţile în care aceste substanţe sunt prezente în crusta şi mantaua Pământului; ea are prea multe elemente „refractare” cum ar fi aluminiu, calciu, titaniu şi uraniu. Într-un rezumat extrem de tehnic al descoperirilor făcute *(„Originea Lunii”*, American Scientist, septembrie-octombrie 1975), Sturat R. Taylor declara: „Din toate aceste motive este dificil să se spună că Luna are aceeaşi compoziţie cu mantaua terestră”.

Cartea *Originea Lunii*, pe lângă introducere şi rezumate (cum ar fi articolul mai sus menţionat scris de J.A. Wood) este o colecţie de documente prezentate de 62 de savanţi la Conferinţa despre Originea Lunii ţinută în Kona, Hawaii, în octombrie 1984, cea mai cuprinzătoare de la cea desfăşurată cu 20 de ani în urmă şi la care se stabiliseră scopurile ştiinţifice ale sondării Lunii de nave cu şi fără echipaj uman la bord. În lucrările lor savanţii respectivi, abordând problema din prisma a diverse discipline, au ajuns invariabil la concluzia că sunt împotriva teoriei fisiunii. Compararea compoziţiei mantalei superioare a Pământului cu cea a Lunii, declara Michael J. Drake de la Universitatea din Arizona, fac „absolut exclusă” ipoteza Fisiunii de Rotaţie.

Legile momentului mecanic angular şi compararea compoziţiei mantalei Pământului şi a Lunii au dus la respingerea, după aterizarea pe Lună, a celei de-a doua teorii favorite, aceea a *Capturii*. Conform acestei teorii, Luna nu s-a format în apropierea Pământului ci printre planetele mai îndepărtate sau chiar dincolo de ele. Aruncată cumva pe o vastă orbită eliptică în jurul Soarelui, ea a trecut prea aproape de Pământ, a fost prinsă de forţa gravitaţională a Pământului şi a devenit satelitul Pământului.

După multe studii efectuate pe computer s-a subliniat că această teorie impune ca viteza cu care Luna s-a apropiat de Pământ să fi fost foarte mică. Acest proces de capturare, destul de asemănător cu ceea ce s-a întâmplat cu sateliţii pe care i-am

trimis să fie capturaţi şi să rămână pe orbită în jurul lui Marte sau Venus, nu ia în considerare dimensiunile relative ale Pământului şi Lunii. Relativ la Pământ, Luna (cu o masă cam de 80 de ori mai mică decât a lui) este mult prea mare ca să fi fost smulsă de pe o orbită eliptică, cu excepţia cazului în care se mişca foarte încet, dar atunci, după cum au arătat toate calculele, rezultatul nu ar fi fost o captură ci o ciocnire. Această teorie a fost şi mai zdruncinată de comparaţia compoziţiei celor două corpuri cosmice: Luna era prea asemănătoare cu Pământul şi prea diferită de corpurile exterioare ca să se fi născut atât de departe de Pământ.

Studii cuprinzătoare ale Teoriei Capturii au sugerat că Luna ar fi rămas intactă doar dacă ar fi fost aproape de Pământ, nu venind de departe ci din aceeaşi parte a cerului unde s-a format Pământul însuşi. Această concluzie a fost acceptată chiar şi de către S. Frad Singer de la George Mason University, un adept al teoriei capturii, în lucrarea sa („Originea Lunii prin Captură”) prezentată la mai sus menţionata Conferinţa despre Originea Lunii. „Captura de pe o orbită excentrică heliocentrică nu este nici fezabilă nici necesară” declara el; ciudăţeniile compoziţiei Lunii „pot fi explicate dacă admitem că Luna s-a format pe o orbită ca a Pământului”, că Luna a fost „capturată” în timp ce se forma lângă Pământ.

Aceste declaraţii venite din partea susţinătorilor teoriilor fisiunii şi capturii au oferit suport celei de-a treia mari teorii care se vehicula anterior, aceea a *Co-naşterii*, o naştere comună. Această teorie îşi are rădăcinile în ipoteza propusă la sfârşitul secolului XVIII de către Pierre-Simon de Laplace, care a spus că Sistemul Solar s-a născut dintr-o nebuloasă gazoasă care a fuzionat în timp ca să formeze Soarele şi planetele, o ipoteză care a fost reţinută de ştiinţa modernă. Arătând că acceleraţiile lunare depind de excentricităţile orbitei Pamântului, Laplace a tras concluzia că cele două corpuri s-au format unul lângă celălalt, mai întâi Pământul şi după aceea Luna. Pământul şi Luna, a sugerat el, au fost planete surori, parteneri într-un sistem binar, bi-planetar, în care ele orbitau Soarele împreună în timp ce una „dansa” în jurul celeilalte.

Teoria că sateliţii naturali, sau lunile, fuzionează din resturile unei materii primordiale din care s-a format şi planeta lor este astăzi general acceptată ca să explice cum şi-au dobândit

planetele lunile şi ar trebui de asemenea aplicată Pământului şi Lunii. După cum au aflat navele *Pioneer* şi *Voyager*, lunile planetelor exterioare, care trebuiau să se formeze în mare măsură din acelaşi material primordial ca şi „părinţii” lor, sunt destul de asemănătoare cu planetele-părinţi dar au şi caracteristici individuale, cum au „copiii”; aceasta ar putea fi valabil pentru asemănările de bază şi suficientele deosebiri dintre Pământ şi Lună.

Ceea ce totuşi în face pe savanţi să respingă această teorie când ea este aplicată Pământului şi Lunii este relaţia dintre mărimile lor. Pur şi simplu Luna este prea mare faţă de Pământ, având nu numai a optzecea parte din masa lui ci aproape un sfert din diametrul lui. Această relaţie nu respectă proporţiile a ceea ce s-a descoperit peste tot în Sistemul Solar. Când se face proporţia dintre masa tuturor lunilor fiecărei planete şi masa ei (în afară de Pluto) rezultatul este următorul:

Mercur	0,0 (nu are luni)
Venus	0,0 (nu are luni)
PĂMÂNT	0,0122
Marte	0,00000002 (2 asteroizi)
Jupiter	0,00021
Saturn	0,00025
Uranus	0,00017
Neptun	0,00130

O comparaţie între dimensiunile relative ale celei mai mari luni a fiecăreia dintre celelalte planete şi dimensiunea Lunii relativ la Pământ (Fig. 40) arată de asemenea clar această anomalie. Un rezultat al acestei disproporţii este că există prea mult moment mecanic angular în sistemul Pământ – Lună pentru a susţine ipoteza planetelor Binare.

Fiindcă toate cele trei teorii de bază nu sunt capabile să întrunească criteriile cerute, ne putem întreba cum de-a mai fost la urma urmei Pământul în stare să-şi facă un satelit... O asemenea concluzie de fapt nu-i deranjează pe unii; ei subliniază faptul că nici una dintre planetele terestre (în afară de Pământ) nu are sateliţi: cele două corpuri minuscule care orbitează în jurul lui Marte sunt, e toată lumea de acord, asteroizi capturaţi. Din moment ce condiţiile din Sistemul Solar erau de aşa natură

încât nici una dintre planetele formate între Soare şi Marte (inclusiv el) nu au obţinut sateliţi prin nici una dintre metodele de mai sus, adică Fisiune, Captură, Co-naştere, n-ar trebui totuşi ca şi Pământul să fie lipsit de lună? Dar rămâne faptul că Pământul aşa cum îl ştim *şi unde îl ştim* are o lună şi chiar una extrem de mare ca dimensiuni. Deci cum putem explica asta?

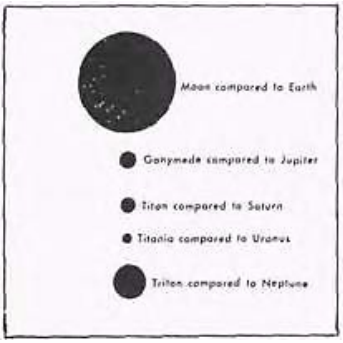
Moon compared to Earth
Ganymede compared to Jupiter
Titan compared to Saturn
Titania compared to Uranus
Triton compared to Neptune

Fig. 40

O altă descoperire a programului Apollo stă de asemenea în calea acceptării teoriei co-naşterii. Suprafaţa Lunii şi conţinutul său de minerale sugerează un „ocean de magmă" creat prin topirea parţială a interiorului Lunii. Pentru asta era nevoie de o sursă de căldură suficient de mare ca să topească magma. O asemenea căldură poate proveni doar dintr-un eveniment cataclismic sau catastrofic; în scenariul co-naşterii nu se degajă o asemenea căldură. Atunci cum să explicăm oceanul de magmă şi alte dovezi că Luna a fost supusă unei încălziri cataclismice?

Nevoia de a explica apariţia unei Luni cu cantitatea potrivită de moment mecanic angular şi existenţa unui eveniment cataclismic, care să degaje multă căldură, a dus la apariţia unei ipoteze ulterioare programului Apollo iar ea a fost numită *Teoria Marelui Impact*. Ea s-a dezvoltat când William Hartmann, un geochimist la Planetary Acience institute din Tucson, Arizona, şi a colegul său Donald R. Davis au sugerat în 1975 că impactele şi ciocnirile au jucat un rol în apariţia Lunii. („Meteoriţi de Dimensiunea Sateliţilor şi Originea Lunii", *Icarus*, vol. 24). Conform calculelor lor, ritmul în care planetele au fost bombardate de către asteroizi mici şi mari în timpul ultimelor etape ale formării planetelor a fost mult mai mare decât în prezent; unii dintre asteroizi erau destul de mari ca să producă o

lovitură mare, capabilă să desprindă bucăţi din planeta pe care o loveau; în cazul Pământului, bucata desprinsă a devenit una.

Ideea a fost preluată de doi astrofizicieni, Alastair G.W. Cameron de la Harvard şi William R. Ward de la Caltech. Studiul lor, „Originea Lunii” *(Lunar Science*, vol. 7, 1976) prevedea un corp de mărimea unei planete, *cel puţin* la fel de mare ca planeta Marte, care se deplasa rapid către Pământ cu 24.500 de mile pe oră venind dinspre o parte îndepărtată a Sistemului Solar, cu traiectoria curbată către Soare şi căruia Pământul, pe orbita lui în formare, îi stătea în cale. „Ciocnirea fulgerătoare” care a urmat (Fig. 41) a înclinat puţin Pământul dându-i oblicitatea ecliptică (acum cam de 23,5 grade); ea a topit de asemenea straturile exterioare ale ambelor corpuri, trimiţând pe orbită în jurul Pământului un evantai de roci. Mai mult decât cantitatea dublă de material necesar formării Lunii a fost expulzat, forţa vaporilor în expansiune acţionând ca să îndepărteze de Pământ sfărâmăturile. O parte din materialul ejectat a căzut înapoi pe Pământ dar a mai rămas destul ca în cele din urmă să fuzioneze şi să alcătuiască Luna.

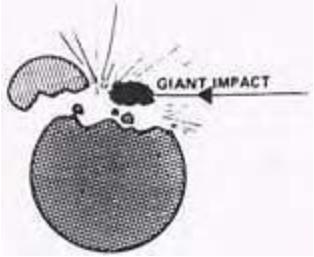

Fig. 41

Această teorie despre *Coliziune-Respingere* a fost mai târziu perfecţionată de către autorii ei pe măsură erau subliniate diverse probleme, hibe ale ei; de asemenea ea a fost modificată după ce alte echipe de savanţi au testat-o prin simulări pe computer (principalele echipe au fost cele compuse din A.C. Thompson şi D. Stevenson de la Caltech, H.J. Melosh şi M. Kipp de la Sandia Laboratories, respectiv W. Benz şi W.L. Slattery de la Los Alamos National Laboratory.

Conform acestui scenariu (Fig. 42 arată simularea etapelor, care durează cam 18 minute în total), impactul are ca rezultat o mare emisie de căldură (probabil 12.000 grade Fahrenheit) care

duce la topirea ambelor corpuri. Mare parte din corpul agresor s-a scufundat către centrul topit al Pământului; porţiuni din ambele corpuri au fost vaporizate şi aruncate în afară. După răcire, Pământul s-a reformat având în miez o bucată mare, bogată în fier, din corpul agresor. O parte din materialul aruncat în sus a căzut înapoi pe Pământ, restul, în mare parte provenit de la agresor, s-a răcit şi a fuzionat la distanţă, astfel formând Luna care astăzi orbitează în jurul Pământului.

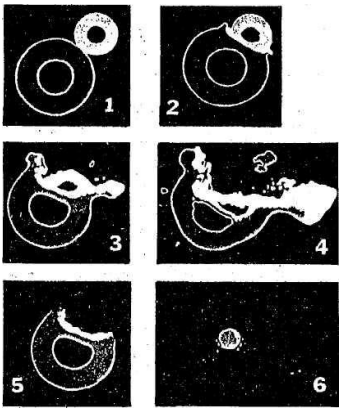

Fig. 42

O altă abatere majoră de la ipoteza iniţială, *Teoria Marelui Impact*, a fost înţelegerea faptului că pentru a rezolva problema compoziţiei chimice, agresorul trebuia să vină din aceeaşi parte a cerului ca şi Pământul, nu din regiuni mai îndepărtate ale Sistemului Solar. Dar dacă este aşa, de unde şi cum putea el dobândi momentul mecanic uriaş care îi era necesar pentru impactul nimicitor?

Mai există şi problema plauzibilităţii, pe care Cameron însuşi a admis-o în prezentarea sa de la conferinţa din Hawaii. El a întrebat: „este plauzibil ca un corp extraplanetar cam cu masa lui Marte sau mai mare să fi rătăcit în interiorul Sistemului Solar la timpul potrivit ca să participe la presupusa noastră ciocnire?” El credea că la aproximativ 100 de milioane de ani după formarea planetelor existau într-adevăr destule planete instabile în proaspăt-născutul Sistem Solar şi destule „rămăşiţe protoplanetare” ca să facă plauzibilă existenţa unui agresor mare şi a presupusei coliziuni.

Calcule ulterioare au arătat că pentru a obţine rezultatele finale agresorul trebuia să fie de trei ori mai mare decât Marte. Aceasta a ridicat problema de unde şi cum putea un astfel de corp cosmic ajunge în vecinătatea Pământului. Ca răspuns astronomul George Wetherill de la Carnegie Institute a calculat invers şi a aflat că planetele terestre ar fi putut evolua dintr-un roi rătăcitor de aproximativ 500 de meteoriţi. Ciocnindu-se în mod repetat între ei, sateliţii au acţionat ca nişte blocuri din care s-au construit planetele şi corpurile care continuau să le bombardeze. Calculele au susţinut caracterul plauzibil al *Teoriei Marelui Impact* cu scenariul ei modificat, de Coliziune-Respingere, dar a rămas problema căldurii imense degajate. „Căldura unui asemenea impact", trăgea Wetherill concluzia „ar fi topit ambele corpuri". Se pare că asta ar putea explica a) de unde are Pământul miezul de fier şi b) cum a dobândit Luna oceanele de magmă topită.

Deşi cea mai recentă versiune a lăsat nesatisfăcute multe dintre condiţii, mulţi dintre participanţii de la Conferinţa despre Originea Lunii din 1984 erau gata, la data încheierii conferinţei, să considere ipoteza coliziune-respingere ca pe o favorită, nu atât fiind convinşi de corectitudinea ei cât din exasperare. „Aceasta s-a întâmplat", scria Wood în rezumatul său, „mai ales deoarece mai mulţi investigatori independenţi au arătat că ipoteza co-naşterii, modelul care fusese cel mai acceptat de către oamenii de ştiinţă care studiază Luna (cel puţin la nivel subconştient), nu putea explica momentul mecanic angular al sistemului Pământ-Lună". De fapt, unii dintre participanţii la conferinţă, inclusiv Wood însuşi, au descoperit în noua teorie noi probleme supărătoare. Fierul, a subliniat Wood, „este de fapt destul de volatil si ar fi avut aceeaşi soartă ca celelalte substanţe volatile, ca sodiul şi apa"; cu alte cuvinte el nu s-ar fi scufundat către miezul Pământului, cum presupune teoria. Abundenţa de apă pe Pământ, ca să nu mai vorbim de abundenţa de fier din mantaua Pământului, n-ar fi fost posibile dacă Pământul s-ar fi topit.

Din moment ce fiecare variantă a *Teoriei Marelui Impact* implică o topire completă a Pământului, era necesar să se găsească şi alte dovezi ale unei asemenea topiri. Dar, aşa cum toată lumea a subliniat la Conferinţa despre Originea Pământului de la Berkeley, California, din 1988, nu există astfel de dovezi.

Dacă Pământul s-ar fi topit şi resolidificat, diverse elemente din rocile lui s-ar fi cristalizat în mod diferit de felul în care au fost găsite şi ar fi apărut în alte proporţii, ceea ce nu e cazul. Alt rezultat ar fi fost deformarea condritei, materialul primordial al Pământului care este regăsit şi în majoritatea meteoriţilor primitivi, dar nu s-a găsit o astfel de deformare. Un cercetător, A.E. Ringwood de la Australian National University, a extins aceste teste asupra a peste o duzină de elemente a căror relativă abundenţă ar fi trebuit modificată dacă prima crustă a Pământului s-ar fi format după o topire; dar modificarea s-a dovedit nesemnificativă. Ca o trecere în revistă a acestor descoperiri, în ediţia *Science* (17 martie 1989) s-a evidenţiat că la conferinţa din 1988 geochimiştii „au argumentat că un impact uriaş şi topirea inevitabilă a Pământului nu se potrivesc cu ceea ce ştiu ei din geochimie. În particular, compoziţia a câteva sute de kilometri din manta denotă că ea nu a fost niciodată total topită". „Geochimia", au tras concluzia autorii articolului din *Science*, „pare deci a fi un blocaj potenţial pentru ideea că la originea lunii este un impact uriaş". În „Science and technology", *(The Economist*, 22 iulie 1989) s-a raportat de asemenea că numeroase studii i-au făcut pe geochimişti „să fie sceptici în legătură cu ipoteza impactului".

Ca şi la teoriile precedente, Marele Impact a întrunit unele condiţii dar nu a satisfăcut altele. Totuşi v-aţi putea întreba dacă, în timp ce această teorie a impactului-topirii a ridicat probleme când a fost aplicată la Pământ, ea n-a rezolvat măcar problema topirii evidente în cazul Lunii.

După cum s-a dovedit, nu-i chiar aşa. Studiile termice au indicat, într-adevăr, că Luna a suferit o mare topire; „există semne că Luna a fost în mare măsură sau în totalitate topită la începutul istoriei ei", a spus Alan B. Binder de la Johnson Space Center al NASA la Conferinţa despre Originea Lunii din 1984. „La începutul" dar nu „la originea", au argumentat alţi oameni de ştiinţă. Această diferenţă crucială se bazează pe studiul tensiunilor în crusta lunară (de Sean C. Solomon de la Massachusetts Institute of Technology), ca şi pe proporţia de izotopi (când nucleele atomilor aceluiaşi element au mase diferite pentru că au un număr diferit de neutroni) studiate de D.L. Turcotte şi L.H. Kellog de la Cornell University. Aceste studii,

s-a afirmat la conferinţa din 1984, „susţin că la origine Luna era destul de rece”.

Şi atunci, ce facem cu dovezile de topire de pe Lună? Nu există nicio îndoială că topirea s-a produs: craterele uriaşe, unele cu diametru de 100 de mile sau mai mult, sunt martorii tăcuţi şi vizibili pentru toată lumea. Mai sunt şi maria („mările”) care, acum se ştie, nu erau ape ci zone de pe suprafaţa Lunii turtite din cauza unor ciocniri imense. Sunt oceanele de magmă. Sunt sticla şi materialele asemănătoare cu ea încastrate în stânci, şi structurile granulare de pe suprafaţa Lunii care au rezultat din topirea rapidă a suprafeţei provocată de ciocniri la viteză mare (la fel de diferite de lava încălzită cum ar fi un izvor). La a treia Conferinţă despre Originile Vieţii o zi întreagă a fost dedicată subiectului „Sticla de pe Lună”, atât de important s-a dovedit acest indiciu. Eugene Shoemaker de la NASA şi Caltech a raportat că astfel de probe de sticlă „vitrificată prin şoc” şi alte tipuri de roci topite s-au găsit din abundenţă pe Lună; prezenţa nichelului în sferele sticloase i-a sugerat că agresorul avea o compoziţie diferită de cea a Lunii, din moment ce rocile de pe Lună nu conţin nichel.

Când au avut loc aceste ciocniri care au provocat topirea suprafeţei? Dovezile au arătat că nu când s-a născut Luna ci cam la 500 de milioane de ani după aceea. În acel moment, au spus savanţii de la NASA în 1972 la o conferinţă de presă şi după aceea, „Luna a suferit o convulsie”. „Perioada cea mai cataclismică a venit acum 4 miliarde de ani, când corpuri cosmice de mărimea unor metropole sau unor ţări mai mici s-au ciocnit de Lună formând imensele ei bazine şi munţii înalţi. Imensele cantităţi de minerale radioactive rămase în urma ciocnirilor au început să încălzească roca de sub suprafaţă, topind cantităţi masive din ea şi turnând mări de lavă prin crăpăturile de pe suprafaţă... Apollo 15 a găsit în craterul Tsiolovsky avalanşe de pietre de şase ori mai mari decât orice asemenea avalanşă de pe Pământ. Apollo 16 a descoperit că ciocnirea care a creat Marea de Nectar a aruncat sfărâmături până la o distanţă de 1.000 de mile. *Apollo 17* a aterizat lângă un povârniş de opt ori mai înalt decât oricare de pe Pământ”.

Se crede că cele mai vechi roci de pe Lună au 4,25 miliarde de ani vechime; particulele de sol au sugerat o vârstă de 4,6 miliarde de ani. Vârsta Lunii, sunt de acord toţi cei 1.500 de

savanţi care au studiat rocile şi solul adus de acolo, este aceeaşi cu a Sistemului Solar. Dar atunci ceva s-a întâmplat cam acum patru miliarde de ani. Scriind în *Scientific American* (ianuarie 1977), William Hartmann, în articolul său „Craterele din Sistemul Solar" a susţinut că „diverşi analişti ai programului Apollo au descoperit că vârsta multor eşantioane de roci lunare se opreşte destul de brusc la patru miliarde de ani dar au supravieţuit şi puţine roci mai vechi". Eşantioanele de roci şi de sol care conţineau sticla formată în urma acestor ciocniri intense erau vechi de 3,9 miliarde de ani. „Ştim că un episod cataclismic foarte răspândit constând în bombardamente intense a distrus rocile mai vechi şi suprafeţele planetelor", a declarat Gerald J. Wasserburg de la Caltech în ajunul ultimei misiuni Apollo; întrebarea care a rămas este atunci „ce s-a întâmplat între naşterea Lunii acum aproape 4,6 miliarde de ani şi momentul catastrofei, de acum 4 miliarde de ani".

Deci roca găsită de astronautul David Scott, cea poreclită „piatra Genezei", nu s-a format în acelaşi timp cu Luna, ea s-a format de fapt ca rezultat al evenimentului catastrofic care a avut loc 600 de milioane de ani mai târziu. Chiar şi aşa, ea a fost bine botezată, fiindcă povestea Genezei nu este aceea a primei formări a Sistemului Solar acum 4,6 miliarde de ani ci este Bătălia Celestă dintre Nibiru/Marduk şi Tiamat cam acum 4 miliarde de ani.

Nemulţumiţi de toate teoriile despre originea Lunii care li s-au oferit până acum, unii au încercat să o aleagă pe cea mai bună acordând puncte acestor teorii în conformitate cu anumite condiţii şi criterii. „Tabelul Adevărului" întocmit de Michael J. Drake de la University of Arizona Lunar and Planetary Laboratory a pus teoria Co-naşterii mult înaintea celorlalte. În analiza lui John A. Woods ea întrunea toate criteriile cu excepţia celui momentului mecanic angular al sistemului Lună-Pământ şi a topirilor de pe Lună; altminteri e mai bună ca toate celelalte. Consensul s-a format acum din nou pe teoria Co-naşterii, cu unele elemente împrumutate din Teoria Marelui Impact şi Teoria Fisiunii. Conform teoriei oferite la conferinţa din 1984 de către A.P. Boss de la Carnegie Institute şi S.J. Peale de la University of California, se consideră că într-adevăr Luna s-a născut odată cu Pământul din aceeaşi materie primordială dar norul de gaz în interiorul căruia a avut loc dubla naştere a fost supus la

bombardamente cu meteoriţi care uneori au dezintegrat Luna în formare iar alteori au adăugat la masa ei materiale străine (Fig. 43); rezultatul net a fost o Lună din ce în ce mai mare care a atras şi absorbit alţi mici sateliţi care se formau în interiorul inelului circumterestru, o Lună şi întrucâtva asemănătoare Pământului dar şi diferită de el.

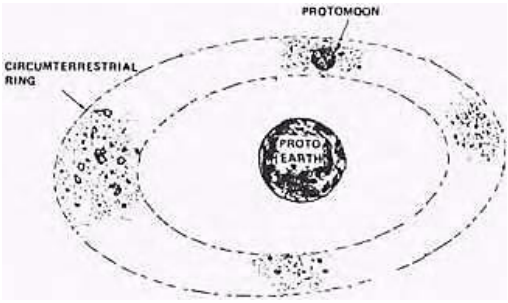

Fig. 43

După ce a trecut de la o teorie la alta, ştiinţa modernă îmbrăţişează acum ca teorie a originii Lunii acelaşi proces care a dat şi altor planete sistemul lor de luni multiple. Obstacolul care a mai rămas de depăşit este necesitatea de a explica de ce în loc de un roi sateliţi mici, Pământul, prea mic, a ajuns să aibă o singură lună, prea mare.

Pentru răspuns trebuie să ne întoarcem la cosmogonia sumeriană. Primul ajutor pe care ea îl oferă ştiinţei moderne este afirmaţia că Luna nu a fost la început un satelit al Pământului ci al planetei mult mai mari numită Tiamat. Apoi, cu mii de ani înainte ca civilizaţia vestică să fi descoperit roiul de sateliţi care se învârt în jurul lui Jupiter, Saturn, Uranus şi Neptun, sumerienii i-au atribuit lui Tiamat un roi de sateliţi, „unsprezece cu totul”. Ei au aşezat-o pe Tiamat dincolo de Marte, ceea ce ar putea-o califica drept o planetă exterioară, iar „ceata celestă” a fost dobândită de ea la fel ca şi de celelalte planete exterioare.

Când comparăm cele mai recente teorii ştiinţifice cu cosmogonia sumeriană, vedem nu numai că savanţii moderni au acceptat în cele din urmă aceleaşi idei găsite printre cunoştinţele sumerienilor ci că ei folosesc şi o terminologie asemănătoare cu cea din textele sumeriene...

Exact cum fac cele mai recente teorii ştiinţifice, cosmogonia sumeriană descrie şi ea scena iniţială ca pe cea a unui Sistem

Solar instabil, unde meteoriţi şi forţe gravitaţionale dereglează echilibrul planetar şi, uneori, provoacă creşterea disproporţionată a lunilor. În *A Douăsprezecea Planetă* eu am descris astfel condiţiile cosmice: „La sfârşitul impresionantei drame a naşterii planetelor, autorii Naraţiunii creaţiei ridică acum cortina pentru Actul II, drama tulburărilor cosmice. Familia de planete abia create era departe de a fi stabilă. Planetele gravitau una către cealaltă, ele se îndreptau către Tiamat, deranjând şi punând în pericol corpurile primordiale”. Folosind cuvintele poetice din *Enuma elish*,

Fraţii divini împreună s-au adunat;
Pe Tiamat o tulburau trecând încoace şi-ncolo.
Ei clătinau pântecul lui Tiamat
prin poznele lor în lăcaşul cerurilor.
Apsu (soarele) nu le putea potoli zarva;
Tiamat fără grai le urmărea purtarea.
Neplăcută le erau apucăturile...
Pacea ei tare o tulburau;
Erau de nesuportat.

„Aici se face o referire clară la orbitele dezordonate”, am scris în *A Douăsprezecea Planetă*. Noile planete „trecând încoace şi-ncolo” s-au apropiat prea tare una de alta („împreună s-au adunat”) ele au interferat cu orbita lui Tiamat, s-au apropiat prea tare de „pântecul” ei; „purtarea”, adică orbita le era „neplăcută”, atracţia lor gravitaţională era „de nesuportat”, excesivă, nesocotind orbitele celorlalte.

Abandonând concepţiile precedente care prezintă un Sistem Solar răcindu-se încet şi rămânând treptat în forma lui de astăzi, ieşit dintr-un nor primordial fierbinte, părerea savanţilor s-a schimbat către polul opus. „Deoarece computere mai rapide permit celor care studiază mecanica planetelor studiul mai îndelungat al comportării lor”, scria Richard Kerr în *Science* („Research News”, 14 aprilie 1989), „haosul apare peste tot”. El a citat studii cum ar fi cel al lui Gerald J. Sussman şi Jack Wisdom de la Massachusetts Institute of Technology, în care aceştia au mers înapoi în timp prin simulări pe computer şi au descoperit că „multe orbite aflate între Uranus şi Neptun devin haotice” şi că „comportarea lui Pluto pe orbită este haotică şi imprevizibilă”. J.

Laskar de la Bureau des Longitudes din Paris a regăsit haosul originar peste tot în Sistemul Solar „dar mai ales printre planetele interioare, inclusiv Pământul”.

George Wetherill, aducându-şi la zi calculele despre coliziunile multiple cu aproximativ 500 de meteoriţi *(Science*, 17 mai 1985) a descris procesul în zona planetelor terestre ca o naştere colectivă a „o mulţime de fraţi şi surori” care s-au ciocnit ca să formeze „planete de probă”. Procesul de co-naştere, ciocnirea unul de celălalt, despărţirea, capturarea de material de la alţii până când unii au crescut şi în cele din urmă au devenit planetele terestre, spunea el, nu a fost unul scurt ci o „bătălie regală” care a durat de-a lungul primilor 100 de milioane de ani după naşterea Sistemului Solar.

Cuvintele eminentului om de ştiinţă seamănă izbitor cu cele din *Enuma elish*. El vorbeşte despre „o mulţime de fraţi şi surori” mişcându-se de colo-colo, ciocnindu-se unul de celălalt, afectându-şi orbitele şi chiar existenţa. Textul antic vorbeşte despre „fraţi divini” care „tulburau”, aveau o comportare „neplăcută”, „trecând încoace şi-ncolo” pe cer exact în zona unde era Tiamat, lângă „pântecul” ei. El foloseşte expresia „bătălie regală” pentru a descrie conflictul dintre aceşti „fraţi şi surori”. Naraţiunea sumeriană foloseşte exact acelaşi cuvânt, „bătălie”, pentru a descrie ce s-a întâmplat şi a înregistrat pentru posteritate evenimentele Genezei sub numele de Bătălia Celestă.

Citim în textele antice că tulburările cosmice au sporit, Tiamat şi-a adunat propria „ceată” cu care „să poarte bătălia” cu „fraţii” cosmici care depăşeau limitele cuviinţei:

Ea a convocat o Adunare şi cu furie nespusă...
Cu totul, unsprezece de-acest fel a adunat...

Ei s-au îmbulzit alături de Tiamat să păşească;
Mânioşi complotau ne-ncetat, noapte şi zi.
Pregătiţi pentru luptă, urlând cu furie;
Ei s-au adunat, gata de luptă.

Exact aşa cum astronomii moderni sunt impresionaţi neplăcut de Luna disproporţionat de mare, tot aşa au fost şi autorii lui *Enuma elish*. Făcând alte planete să vorbească, ei

atrag atenţia asupra dimensiunii în creştere şi masei prea mari a lui „Kingu”, principala lor neplăcere:

Dintre zeii care formau ceata lor, pe primul ei născut, Kingu,
Ea l-a ridicat şi-n mijlocul lor, măreţie i-a dăruit.
Să le fie conducător, să-i comande ceata, armele să le ridice
Pentru înfruntare, lupta să o pregătească,
În bătălie să le fie conducător,
Toate astea pe umerii lui Kingu ea le-a pus
Când l-a chemat să fie în ceata ei:
„Vrajă am aruncat asupra ta”, ea i-a spus;
„Te-am făcut cel mai de frunte în a zeilor adunare;
Putere supremă asupra zeilor ţi-am dăruit,
Cu-adevărat, tu eşti zeul suprem!”

Conform acestei cosmogonii antice, una dintre cele unsprezece luni ale lui Tiamat a crescut într-adevăr până la dimensiuni neobişnuite din cauza perturbaţiilor permanente şi a haosului din abia formatul Sistem Solar. Cum a afectat crearea acestei luni monstruoase condiţiile, din păcate nu reiese clar din textul antic; versurile enigmatice, în care cuvintele originale au trecut prin mai multe procese de traducere şi interpretare, par să spună că „ridicarea” lui Kingu a avut ca rezultat că „focul s-a mai potolit” (după E.A. Speiser) sau că „a potolit zeul-foc” (după A. Heidel) şi a diminuat/eliminat „puternica armă nimicitoare ce totul mătură”, o posibilă referire la atracţia gravitaţională disturbatoare,

Oricare ar fi fost efectul de calmare pe care l-a avut creşterea în dimensiuni a lui „Kingu” asupra lui Tiamat şi a cetei sale, ea s-a dovedit din ce în ce mai deranjantă pentru celelalte planete. Ceea ce le incomoda mai ales era ridicarea lui Kingu la stadiul de planetă cu destin propriu:

Ea i-a dat lui Kingu Tăbliţa Destinului,
i-a prins-o acolo pe piept...
Kingu a fost înălţat, el primise un rang ceresc.

Acest „păcat” al lui Tiamat, faptul că i-a dăruit lui Kingu propria orbită, propriul destin, le-a înfuriat pe celelalte planete până în punctul în care „l-au chemat” pe Nibiru/Marduk ca să-i

vină de hac lui Tiamat şi tovarăşului ei insolent. În Bătălia Celestă care a urmat, şi pe care am descris-o anterior, Tiamat a fost despicată în două: o jumătate a fost împrăştiată, cealaltă jumătate, însoţită de Kingu, a fost aruncată pe o nouă orbită ca să devină Pământul şi Luna.

Avem aici o desfăşurare a evenimentelor care coincide cu cele mai bune etape ale diverselor teorii moderne referitoare la originea, evoluţia şi soarta finală a Lunii. Deşi rămâne încă necunoscută natura „puternicei arme nimicitoare ce totul mătură" sau aceea a „zeului-foc" care l-au făcut pe Kingu să crească atât de mare, faptul că Luna era disproporţionat de mare (chiar prin comparaţie cu Tiamat) este înregistrat în toate detaliile sale tulburătoare. Totul se află acolo, doar că nu cosmogonia sumeriană este aceea care confirmă descoperirile ştiinţei moderne ci ştiinţa modernă recuperează cunoştinţe străvechi.

Se poate ca Luna să fi fost într-adevăr o planetă-în-formare, cum spuneau sumerienii? Aşa cum reiese din capitolele precedente, această ipoteză este plauzibilă. Avea ea de fapt caracteristicile unei planete? Contrar părerilor de mult încetăţenite că Luna a fost totdeauna un obiect inert, în anii 1970 şi 1980 s-a aflat că ea de fapt are toate atributele unei planete, cu excepţia propriei orbite independente în jurul Soarelui. Suprafaţa ei are regiuni cu munţi abruptţi şi contorsionaţi, are câmpii şi „mări" care, deşi nu conţin apă, au fost probabil formate de lavă topită. Spre surprinderea savanţilor, s-a descoperit că solul de pe Lună are mai multe straturi, ca şi cel de pe Pământ. În ciuda dispariţiei fierului său din cauza evenimentului catastrofic descris mai devreme, se pare că ea are un miez de fier. Oamenii de ştiinţă încă se întreabă dacă miezul este topit fiindcă, spre uluirea lor, s-a descoperit că odinioară Luna avea un câmp magnetic care este provocat de rotaţia unui miez de fier topit, aşa cum se întâmplă în cazul Pământului şi al altor planete. Semnificativ este, aşa cum indică studiile efectuate de Keith Runcorn de la University of Newcastle-upon-Tyne, Marea Britanie, magnetismul „s-a diminuat cu circa patru miliarde de ani în urmă", adică pe timpul Bătaliei Celeste.

Instrumentele instalate pe Lună de către astronauţii din misiunea Apollo au cules date care au dezvăluit „valuri de

căldură neaşteptat de mare ieşind de sub suprafaţa Lunii", ceea ce arată că există activitate în interiorul acestui „corp mort". Vapori, vapori de apă, au fost detectaţi de savanţii de la Rice University care au raportat (în octombrie 1971) că au văzut „gheizere de vapori de apă erupând prin crăpăturile din scoarţa lunară". Alte descoperiri neaşteptate făcute publice la A Treia Conferinţă despre Lună de la Houston, în 1972, au revelat activitate vulcanică în desfăşurare pe Lună, ceea ce „ar implica existenţa simultană lângă suprafaţa Lunii a importante cantităţi de căldură şi *de apă*".

În 1973 „mari descărcări luminoase" văzute pe Lună s-au dovedit a fi emisii de gaze din interiorul ei. Raportând despre asta, Walter Sullivan, editor ştiinţific la *The New York Times*, a observat că se pare că Luna, chiar dacă nu este „un corp cosmic viu... cel puţin e unul care respiră". Asemenea emisii de gaze şi particule de apă mai închise la culoare au fost observate în mai multe dintre craterele adânci de pe Lună chiar de la începutul misiunii Apollo şi în anii 1980.

Indiciile că activitatea vulcanică lunară ar putea fi încă în desfăşurare i-au făcut pe savanţi să presupună că odinioară Luna avea o atmosferă proprie ale cărei elemente volatile includeau hidrogen, heliu, argon, sulf, compuşi de carbon şi apă. Posibilitatea ca apa să existe încă sub suprafaţa Lunii a ridicat o întrebare interesantă, dacă nu cumva odinioară apa curgea la suprafaţa Lunii şi, fiindcă este un compus foarte volatil, s-a evaporat şi s-a pierdut în spaţiu.

Daca n-ar exista constrângerile bugetare, NASA ar fi vrut să adopte recomandările unui mare număr de savanţi şi să exploreze Luna cu scopul de a începe excavarea resurselor minerale. Treizeci de geologi, chimişti şi fizicieni, care s-au întâlnit în august 1977 la University of California din San Diego, au subliniat că cercetarea Lunii, atât de pe orbită cât si de pe suprafaţa ei, s-a limitat la regiunile ecuatoriale; ei au solicitat să se lanseze o navetă orbitală *polară*, nu numai pentru că aceasta ar putea culege date de pe toată Luna ci şi pentru a descoperi dacă acum există apă pe Lună. „O ţintă a observaţiilor navetei orbitale", conform lui James Arnold de la University of California, „ar fi zone mici din vecinătatea fiecărui pol unde Soarele nu străluceşte niciodată. Savanţii au emis teoria că în acele zone s-ar putea găsi 100 de miliarde de tone de apă sub formă de

gheaţă... Dacă doriţi să realizaţi în spaţiu activităţi de anvergură, cum ar fi mineritul sau fabricaţia de produse, asta va necesita un mare consum de apă; regiunile polare ale Lunii ar putea fi o sursă bună".

Trebuie încă dovedit dacă, după toate evenimentele cataclismice prin care a trecut, Luna mai are încă apă. Dar n-ar trebui să ne surprindă numărul din ce în ce mai mare de dovezi că s-ar putea să aibă încă apă în interior şi să fi avut cândva a suprafaţă. La urma urmei, Luna, alias Kingu, a fost satelitul cel mai important al lui Tiamat, „monstrul de apă".

Cu ocazia ultimei misiuni Apollo pe Lună, *The Economist* (Science and Technology, 11 decembrie 1972) a rezumat astfel descoperirile făcute în urma programului: „Poate că cel mai important aspect dintre toate, explorarea Lunii a dovedit că ea nu este o sferă simplă, lipsită de complicaţii, ci un adevărat corp planetar".

„Un adevărat corp planetar". Exact cum l-au descris sumerienii acum mii de ani. Şi tot aşa cum au declarat cu milenii în urmă, planeta-în-devenire nu avea să devină una cu propria orbită în jurul Soarelui pentru că a fost lipsită de acest statut ca urmare a Bătăliei Celeste. Iată ce i-a făcut Nibiru/Marduk lui „Kingu":

Iar pe Kingu, care între ei devenise conducător,
el l-a făcut să se micşoreze, ca pe-un zeu DUG.GA.E l-a modelat.
A luat de la el Tăbliţa Destinului, care de drept a lui nu era;
El l-a marcat cu puterea lui şi de pieptul lui l-a legat.

Lipsit de momentul mecanic orbital, Kingu a fost redus la starea de simplu satelit, Luna noastră.

Observaţia sumeriană că Nibiru/Marduk l-a făcut pe Kingu „să se micşoreze" a fost luată drept o referire la scăderea importanţei lui, a rangului. Dar, după cum indică descoperiri recente, printr-un eveniment cataclismic Luna a fost lipsită de majoritatea fierului său, ceea ce a dus la o importantă scădere în densitate. „Sunt două corpuri planetare în interiorul Sistemului Solar a căror densitate ciudat de mică denotă că sunt unice şi reprezintă probabil produsul unor împrejurări neobişnuite" scria Alastair Cameron în *Icarus* (vol. 64, 1985); „acestea sunt Luna şi

Mercur. Prima are o densitate medie scăzută şi este lipsită de fier”. Cu alte cuvinte, Kingu chiar s-a micşorat!

Sunt şi alte dovezi că Luna a devenit mai compactă ca rezultat al unor ciocniri violente. Pe faţa depărtată de Pământ, faţa care nu se vede, pe suprafaţă sunt munţi şi o crustă groasă, în timp ce faţa apropiată, cea dinspre Pământ, are câmpii mari, plate, de parcă alte forme de relief mai înalte ar fi fost „şterse”. Înăuntrul Lunii, variaţiile gravitaţionale dezvăluie existenţa unor mase compacte, mai grele, în diverse concentraţii, mai ales acolo unde suprafaţa a fost aplatizată. Deşi în afară Luna (aşa cum fac toate corpurile cosmice mai mari decât o dimensiune minimă) este de formă sferică, masa din miezul ei pare să fie în formă de tigvă, aşa cum arată un studiu pe computer (Fig. 44). Este forma care poartă amprenta „marelui impact” care a comprimat Luna şi a aruncat-o în noul amplasament de pe cer, exact aşa cum au relatat sumerienii.

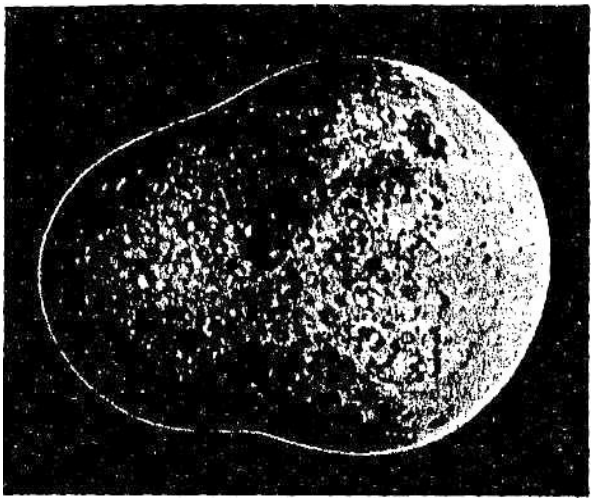

Fig. 44

Afirmaţia sumeriană că Kingu a fost transformat într-un DUG.GA.E este deconcertantă. Termenul, după cum am scris în *A Douăsprezecea Planetă*, înseamnă literal „oală de plumb”. La momentul respectiv am crezut că este doar o figură de stil pentru a descrie Luna, cum este şi „o masă de lut neînsufleţit”. Dar descoperirile misiunii Apollo sugerează că termenul sumerian nu era doar la figurat ci corect literal şi ştiinţific. Una

dintre enigmele iniţial întâlnite pe Lună a fost aşa-numitul „plumb fără sursă”. Programul Apollo a dezvăluit că ultimele câteva mile din crusta Lunii sunt neobişnuit de bogate în elemente radioactive cum ar fi uraniul. De asemenea există probe ale existenţei radonului neradioactiv. Aceste elemente se descompun şi devin plumb sau la finalul sau la mijlocul procesului de descompunere radioactivă.

Rămâne un mister nedezlegat cum de s-a îmbogăţit Luna în elemente radioactive dar este acum evident că acestea s-au descompus în mare parte devenind plumb. Astfel, afirmaţia sumeriană că Kingu a fost transformat într-o „oală de plumb” este corectă din punct de vedere ştiinţific.

Luna nu a fost doar un Martor la Geneză. Ea este de asemenea un martor al veridicităţii *Genezei* biblice şi al corectitudinii cunoştinţelor străvechi.

CITÂNDU-I PE ASTRONAUŢI

Aproape toţi astronauţii americani au raportat că au simţit schimbări „aproape de natură spirituală” în felul în care se apreciau pe ei înşişi, sau pe alţi oameni precum şi în acceptarea posibilităţii ca viaţa inteligentă să existe în afara Pământului.

Gordon Cooper, care a pilotat *Mercury 9* în 1963 şi a fost copilot pe *Gemini 5* în 1965, s-a întors cu convingerea că „fiinţe inteligente, extraterestre, au vizitat Pământul în trecut” şi a devenit pasionat de arheologie. Esward G. Gibson, un om de ştiinţă de la bordul lui *Skylab 3* (1974), a spus că orbitând zile întregi pământul „te face să meditezi un pic mai mult dacă nu cumva există viaţă în alt colţ al universului”.

Cei mai impresionaţi au fost astronauţii din misiunile Apollo pe Lună. „Ţi se întâmplă ceva acolo departe”, a declarat Ed Mitchell, din misiunea *Apollo 14*. Jim Irwin *(Apollo 15)* a fost „profund mişcat” şi a „simţit prezenţa lui Dumnezeu”. Colegul lui de misiune, Al Worden, vorbind într-un program TV („Cealaltă Parte a Lunii” produs de Michael G. Lemle) la a douăzecea aniversare a primei aterizări pe Lună, compara modulul lunar care a fost folosit pentru aterizarea si decolarea verticală cu nava spaţială descrisă în viziunea lui Ezekiel.

„În mintea mea”, a spus Al Warden, „universul trebuie să fie ciclic; într-o galaxie este o planetă care devine de nelocuit iar în

altă parte a unei galaxii diferite există o planetă perfectă pentru asta, iar eu văd nişte fiinţe inteligente, ca noi, migrând de la planetă la planetă, aşa cum fac indienii din Pacificul de Sud cu insulele, ca să realizeze continuitatea speciei. Cred că despre asta e vorba într-un program spaţial... cred că s-ar putea să fim o combinaţie de creaturi care au locuit aici, pe Pământ, cândva în trecut şi au fost vizitate de fiinţe sosite din altă parte a universului; iar cele două specii s-au combinat şi au avut urmaşi... De fapt, un grup foarte mic de exploratori puteau debarca pe o planetă şi să-şi creeze succesori care în cele din urmă să continue să caute în restul universului locuri apte de a fi locuite.”

Şi Buzz Aldrin *(Apollo 11)* şi-a exprimat credinţa că „într-una din zile, cu ajutorul telescoapelor plasate pe orbită, cum ar fi telescopul Hubble, sau prin alte descoperiri ale tehnicii, s-ar putea să aflăm că într-adevăr nu suntem singuri în acest univers minunat”.

7. SĂMÂNŢA VIEŢII

Dintre toate misterele cu care s-a confruntat Omenirea în goana ei după cunoaştere, cel mai mare este misterul numit „viaţă”.

Teoria evoluţiei explică cum *a evoluat* viaţa pe Pământ, urmărind tot drumul de la cele mai vechi creaturi unicelulare până la *Homo Sapiens* dar ea nu explică deloc cum *a început* viaţa pe Pământ. Dincolo de întrebarea „Suntem singuri?” stă una absolut fundamentală: „Este viaţa de pe Pământ unică, fără pereche în Sistemul nostru Solar, în galaxia noastră, în întregul univers?”

Conform sumerienilor, viaţa a fost adusă în Sistemul Solar de Nibiru, el a fost cel care a sădit „sămânţa vieţii” pe Pământ în timpul Bătăliei Celeste cu Tiamat. Ştiinţa modernă a parcurs un drum lung către aceeaşi concluzie.

Ca să înţelegem cum putea începe viaţa pe Pământul primitiv, savanţii au trebuit să determine, sau cel puţin să bănuiască, ce condiţii erau pe Pământul abia născut. Aveam apă? Aveam atmosferă? Care dintre principalii constituenţi ai vieţii, şi anume combinaţii moleculare de hidrogen, carbon, oxigen, azot, sulf şi fosfor? Erau ele de găsit pe tânărul Pământ ca să dea naştere precursorilor organismelor vii? În prezent aerul uscat de pe Pământ este format din 79% azot (N_2), 20% oxigen(O_2) şi 1% argon (Ar), plus urme de alte elemente (pe lângă aerul uscat atmosfera conţine vapori de apă). Aceasta nu reflectă relativa abundenţă de elemente din univers, unde hidrogenul (87%) şi heliul (12%) reprezintă 99% din toate. Prin urmare se crede (pe lângă alte motive) că atmosfera terestră actuală nu este cea iniţială. Atât hidrogenul şi heliul sunt foarte volatile iar prezenţa lor redusă în atmosfera Pământului, ca şi deficitul de gaze „nobile” cum ar fi neonul, argonul, kriptonul şi xenonul (în comparaţie cu abundenţa lor din cosmos) sugerează savanţilor că Pământul a trecut printr-un „episod termic” cândva cu mai mult de 3,8 miliarde de ani, un fapt cu care cititorii mei sunt deja familiarizaţi...

În general oamenii de ştiinţă cred acum că atmosfera Pământului a fost constituită iniţial din gaze expulzate de convulsiile vulcanice care au rănit Pământul. Pe măsură ce norii provocaţi de aceste erupţii creau un ecran în jurul Pământului şi el începea sa se răcească, apa vaporizată s-a condensat şi a coborât sub formă de ploi torenţiale. Oxidarea rocilor şi mineralelor a furnizat primul rezervor pentru mai mult oxigen pe Pământ; în cele din urmă plantele au adăugat atmosferei atât oxigen cât şi dioxid de carbon (CO_2) şi au început ciclul azotului (cu ajutorul bacteriilor).

Este demn de notat că şi în această privinţă textele antice rezistă cercetării ştiinţei moderne. A cincea tăbliţă din *Enuma elish*, deşi foarte deteriorată, numeşte lava revărsată „saliva” lui Tiamat şi plasează activitatea vulcanică mai devreme decât formarea atmosferei, a oceanelor şi a continentelor. Saliva, susţine textul, se aşează „în straturi” pe măsură ce curgea. Sunt descrise etapele „când s-a lăsat frigul” şi „s-au adunat norii de ploaie”; după aceea s-au ridicat „bazele” Pământului şi oceanele s-au ridicat, exact cum au reiterate versurile Genezei. Abia după aceea a apărut viaţa pe pământ: ierburi verzi pe continente şi „colcăială” în ape.

Dar celulele vii, chiar şi cele mai simple, sunt constituite din molecule complexe de diverşi compuşi chimici, nu doar din elemente chimice separate. Cum au apărut aceste molecule? Pentru că mulţi din aceşti compuşi au fost găsiţi şi în alte părţi ale Sistemului Solar, s-a presupus că ei se formează în mod natural dacă au la dispoziţie destul timp. În 1953 doi savanţi de la University of Chicago, Harold Urey şi Stanley Miller, au realizat ceea ce a fost numit „cea mai impresionantă experienţă”. Într-un vas sub presiune ei au amestecat molecule organice simple de metan, ammoniac, hydrogen şi vapori de apă, au dizolvat amestecul în apă ca să simuleze „supa” primordială şi au supus amestecul unor scântei electrice care rerezentau fulgerele primordiale. Din experienţă au rezultat mai mulţi aminoacizi şi hidroxiacizi, din care sunt alcătuite proteinele, care sunt esenţiale pentru materia vie. Alţi cercetători, mai târziu, au supus amestecuri similare la raze ultraviolete, radiaţii ionizante sau căldură ca să simuleze efectul razelor Soarelui ca şi al altor tipuri de radiaţii asupra atmosferei primitive a Pământului şi a apelor sale tulburi. Rezultatele au fost aceleaşi.

Dar era un lucru să arăţi că natura însăşi ar fi putut, în anumite condiţii, crea componentele vieţii, nu numai pe cele simple ci chiar compuşi organici complecşi, şi era altceva să dai viaţă acestor compuşi, care au rămas inerţi şi lipsiţi de viaţă în camerele de compresie. „Viaţa” este definită ca abilitatea de a absorbi substanţe nutritive (de orice tip) şi de a se reproduce, nu doar de a exista. Chiar şi povestea biblică a Creaţiei recunoaşte că, atunci când cea mai complexă fiinţă de pe Pământ, Omul, a fost făcut din „lut”, divinitatea a trebuit să-i dea „suflare de viaţă”. Fără asta, indiferent cât de ingenios creat, el nu era încă însufleţit, încă nu trăia.

Aşa cum a făcut astronomia în cazul cosmosului, în anii 1970 şi 1980, biochimia a dezlegat multe dintre secretele vieţii terestre. S-au deschis cele mai secrete porţi ale celulelor vii, a fost înţeles codul genetic care permite reproducţia şi au fost sintetizate multe dintre componentele complexe din care sunt alcătuite şi cea mai micuţă fiinţă unicelulară dar şi cele mai avansate creaturi. Continuând cercetarea, Stanley Miller, acum la University of California din San Diego, a comentat că „am învăţat cum să facem compuşi organici din elemente anorganice; următorul pas este să învăţăm cum se organizează ele într-o celulă de reproducere”.

Ipoteza care pune apele tulburi sau „supa primordială”, la originea vieţii pe Pământ presupune că o mulţime din aceste prime molecule organice se aflau în ocean ciocnindu-se una de alta ca rezultat al valurilor, curenţilor sau schimbărilor de temperatură, şi în cele din urmă lipindu-se una de alta datorită atracţiei naturale dintre celule ca să formeze mai întâi grupuri de celule şi apoi polimeri, molecule cu lanţuri lungi care stau la baza formării corpului. Dar ce le-a dat acestor celule memoria genetică astfel încât să ştie nu numai cum să se combine ci cum să se reproducă pentru a face în cele din urmă un corp? Nevoia de a implica codul genetic în tranziţia de la materia organică lipsită de viaţă către stadiul animat a dus la apariţia ipotezei „Făcut din Lut”.

Lansarea acestei teorii este atribuită anunţului făcut în aprilie 1985 de către cercetătorii de la Ames Research Center, o clădire NASA din Mountainview, California; dar de fapt idea că lutul de pe ţărmurile vechilor mări a jucat un rol important în originile vieţii pe Pământ a fost făcută publică la Pacific

Conference on Chemistry din octombrie 1977. Acolo James A. Lawless, care a condus o echipă de cercetători de la centrul Ames al NASA, a raportat despre experienţe în care simpli aminoacizi (componenţii proteinelor) şi nucleotide (componentele genelor), presupunând că s-ar fi dezvoltat deja în tulburea „supă primordială” din mări, au început să formeze lanţuri când au fost depuse pe tipuri de lut care conţineau urme de metale, cum ar fi nichel sau zinc, şi au fost lăsate să se usuce.

Ceea ce li s-a părut semnificativ cercetătorilor a fost că urmele de nichel au selectat şi reţinut doar 20 de tipuri de aminoacizi care sunt comuni tuturor vieţuitoarelor de pe Pământ în timp ce urmele de zinc din lut au ajutat la unirea nucleotidelor, al căror rezultat a fost un compus asemănător unei enzime cruciale (numită ADN-polimerază) care leagă bucăţile de material genetic din toate celulele vii.

În 1985 savanţii de la Ames Research Center au raportat importante progrese în înţelegerea rolului lutului în procesele care au dus la apariţia vieţii pe Pământ. Lutul, au descoperit ei, are două proprietăţi de bază esenţiale vieţii: capacitatea de a stoca şi abilitatea de a transfera energie. În condiţiile primordiale energia putea veni de la descompunerea radioactivă, precum şi din alte surse. Folosind energia stocată, luturile puteau acţiona ca nişte laboratoare chimice unde materii prime anorganice erau prelucrate în molecule mai complexe. Mai mult, un om de ştiinţă, Armin Weiss de la Universitatea din München, a raportat despre experienţe în care cristalele de lut păreau că se reproduce dintr-un „cristal matcă”, un fenomen de reproducere primitiv, iar Graham Cairns-Smith de la Universitatea din Glasgow susţinea că „proto-organismele” anorganice din lut au fost implicate în „îndrumare” sau au acţionat efectiv ca un „şablon” din care au evoluat în cele din urmă organismele vii.

Explicând aceste uimitoare proprietăţi ale lutului, chiar şi ale lutului comun, Lelia Coyne, care a condus echipa de cercetare, a spus că abilitatea lutului de a înmagazina şi transmite energie se datorează „erorilor” în formarea cristalelor de lut; aceste defecte din microstructură au acţionat ca nişte zone unde s-a stocat energia şi de unde au emanat instrucţiunile chimice pentru formarea proto-organismelor.

„Dacă teoria poate fi confirmată” se comenta în *The New York Times* ca rezultat al acestui anunţ, „ar însemna că o

acumulare de erori chimice a dus la apariţia vieţii pe Pământ". Aşa că teoria „viaţă din lut", în ciuda avantajelor pe care le oferea, depindea, ca şi teoria „supei tulburi", de evenimente aleatorii, în acest caz erori de microstructură, dincolo lovituri de fulger şi ciocniri între molecule, ca să explice tranziţia de la elemente chimice la molecule organice simple şi apoi la molecule organice complexe, deci de la materia moartă la cea vie.

Teoria îmbunătăţită se pare că a făcut un alt lucru, care n-a scăpat neobservat. „Teoria", continua *The New York Times*, „evocă de asemenea povestea biblică a Creaţiei. În Geneză scrie „Iar Dumnezeu l-a făcut pe om din ţărâna pământului" iar în mod obişnuit ţărâna primordială este numită lut". Această ştire şi implicit asemănarea ei cu Biblia, a meritat un editorial în renumitul ziar. Sub titlul „Lut Neobişnuit" editorialul spunea:

Lutul obişnuit, se pare, are două proprietăţi esenţiale pentru viaţă. El poate înmagazina energie şi poate de asemenea s-o transmită. Deci, au tras concluzia oamenii de ştiinţă, se poate ca lutul să fi acţionat ca o „uzină chimică" de transformare a materiilor prime anorganice în molecule mai complexe. Din acele molecule complexe a apărut viaţa şi, într-o zi, noi înşine.

Este evident că Biblia spune de foarte multă vreme acelaşi lucru, lutul fiind ceea ce Geneza numeşte „ţărâna pământului" din care s-a format omul. Ceea ce nu este la fel de evident este cât de des ne-am numit aşa unul pe altul fără să ne dăm seama.

Puţini şi-au dat seama că teoriile combinate „supa tulbure" şi „făcut din lut" au mers şi mai departe în confirmarea scrierii antice. Experimente ulterioare realizate de Lelia Coyne împreună cu Noam Lahab de la Universitatea Ebraică, Israel, au arătat că pentru a acţiona ca şi catalizatori în formarea unor lanţuri scurte de aminoacizi, lutul trebuie să se ude şi usuce ciclic. Acest proces necesită un mediu ambiant unde apa poate alterna cu uscăciunea, fie pe pământ uscat care este supus la ploi intermitente fie acolo unde apele oceanelor avansează si se retrag ca rezultat al mareelor. Concluzia, care pare să câştige teren ca urmare a experienţelor menite să caute „protocelule" şi care au fost făcute la Institutul de evoluţie Moleculară şi Celulară de la Universitatea din Miami, au indicat algele primitive drept

primele creaturi unicelulare de pe Pământ. Încă prezente în iazuri şi în locuri umede, algele par puţin schimbate în ciuda trecerii a miliarde de ani.

Pentru că până acum câteva decade nu fusese găsită nicio dovadă de viaţă pe uscat mai veche de 500 de milioane de ani, s-a presupus că viaţa care a evoluat din alge s-a limitat la oceane. „Erau alge în oceane dar uscatul era încă lipsit de viaţă”, obişnuiau să declare cărţile. Dar în 1977 o echipă ştiinţifică condusă de Elso S. Barghoorn de la Harvard a descoperit în rocile sedimentare din Africa de Sud (la un site din Swaziland numit Figtree) resturile unor creaturi microscopice, unicelulare, care aveau o vechime de 3,1 (sau poate chiar de 3,4) miliarde de ani; ele se asemănau cu algele verzi-albăstrui de astăzi şi au decalat cu aproape un miliard de ani înapoi timpul apariţiei pe Pământ al acestor precursori ai formelor de viaţă mai evaluate.

Până atunci se credea că evoluţia s-a desfăşurat mai ales în oceane iar creaturile terestre au evoluat din vieţuitoarele oceanice, amfibienii fiind forme de viaţă intermediare. Dar prezenţa algelor *verzi* în roci sedimentare atât de vechi a impus o reconsiderare a teoriilor. Deşi nu există o clasificare unanim acceptată a algelor fie ca plante fie ca nonplante, din moment ce ele au asemănări cu bacteriile şi cu fauna primară, sau algele verzi sau cele verzi-albăstrui sunt fără îndoială precursorii plantelor cu clorofilă, acele plante care utilizează lumina soarelui ca să-şi transforme substanţele nutritive în compuşi organici, emiţând oxigen în timpul procesului. Algele verzi, deşi nu au rădăcini, tulpini sau frunze, au stat la baza familiilor de plante care astăzi acoperă Pământul.

Este important să urmărim teoriile ştiinţifice referitoare la evoluţia vieţii pe Pământ ca să înţelegem corectitudinea relatării biblice. Pentru a se realiza evoluţia formelor de viaţă mai complexe, era nevoie de oxigen. Acest oxigen a devenit disponibil doar *după ce* algele sau proto-algele au început să se răspândească pe uscat. Pentru ca aceste forme de viaţă verzi, asemănătoare plantelor, să utilizeze şi să prelucreze oxigenul, ele aveau nevoie de un mediu ambient cu roci care să conţină fier de care să „lege” oxigenul (altfel ele ar fi fost distruse prin oxidare, deoarece oxigenul liber încă era o otravă pentru aceste forme de viaţă). Savanţii cred că astfel de „formaţiuni fixatoare

de fier” s-au scufundat pe fundul oceanelor ca sedimente iar organismele unicelulare au evoluat în apă către organisme pluricelulare. Cu alte cuvinte, acoperirea uscatului cu alge verzi trebuia *să preceadă* apariţia vieţii acvatice.

Biblia spune, într-adevăr, aceasta: Ierburile verzi au fost create în Ziua a Treia dar viaţa acvatică abia în Ziua a Cincea. În a treia „zi”, sau etapă, a creaţiei Dumnezeu a spus:

Să dea pământul verdeaţă şi iarbă cu sământă şi
pomi roditori, care să facă rod felurit, fiecare după soiul lui

Prezenţa fructelor şi seminţelor pe măsură ce verdeaţa se progresează de la ierburi la copaci ilustrează de asemenea evoluţia de la reproducerea asexuată la cea sexuată. Şi prin aceasta Biblia include în relatarea sa ştiinţifică despre evoluţie o treaptă despre care ştiinţa modernă credea că a apărut, la alge, cam acum două miliarde de ani, adică atunci când „ierburile verzi” au început să sporească oxigenul din aer.

În acel moment, potrivit Genezei, nu existau „creaturi” pe planeta noastră, nici în ape, nici în aer, nici pe uscat. Ca să facă posibilă în cele din urmă apariţia „creaturilor” vertebrate (cu schelet interior), Pământul trebuia să stabilească şablonul pentru ceasurile biologice care stau la baza ciclurilor de viaţă ale tuturor vieţuitoarelor de pe Pământ. Pământul trebuia să-şi stabilească mişcarea pe orbită şi pe cea de rotaţie ca să fie supus influenţelor Soarelui şi Lunii, care s-au manifestat de la început prin ciclurile de întuneric şi lumină. Cartea Genezei desemnează „ziua” a patra pentru această organizare şi pentru stabilirea duratei anului, lunii, zilei şi alternanţei zi-noapte. Doar atunci, după ce toate relaţiile şi ciclurile cosmice, precum şi influenţele lor, au fost ferm stabilite, şi-au făcut apariţia creaturile de apă, de aer şi de uscat.

Ştiinţa modernă nu numai că este de acord cu scenariul biblic, ci oferă în plus un indiciu pentru motivaţia autorilor antici ai lucrării ştiinţifice numite *Geneza* de a introduce un capitol „cosmic” („ziua a patra”) între înregistrarea evoluţiei din „ziua a treia”, în care şi-au făcut apariţia primele forme de viaţă, şi „ziua a cincea”, când au apărut „creaturile”. Şi în ştiinţa modernă este un gol de aproximativ 1,5 miliarde de ani, cam de acum 2 miliarde de ani până acum 500 de milioane de ani, despre care

se ştiu foarte puţine din cauza penuriei de date geologice şi fosile. Ştiinţa modernă numeşte această eră „Precambrian”; din lipsă de date, savanţii antici au folosit acest interval pentru a descrie stabilirea relaţiilor cosmice şi ciclurilor biologice.

Chiar dacă ştiinţa modernă consideră perioada care urmează, era Cambrian (numită astfel după regiunea din Ţara Galilor unde s-au obţinut primele date geologice pentru ea), prima fază a erei Paleozoice („Viaţă Veche”), ea nu a fost încă momentul apariţiei vertebratelor, formele de viaţă cu schelet interior pe care Biblia le numeşte „creaturi”. Primele vertebrate acvatice au apărut cam acum 500 de milioane de ani iar vertebratele de uscat le-au urmat cam cu 100 de milioane de ani mai târziu, în timpul perioadelor care sunt considerate de savanţi ca fiind de tranziţie de la Paleozoicul Inferior la Paleozoicul Superior. Când această eră s-a încheiat, cam acum 225 de milioane de ani (Fig. 45) în ape existau peşti, plante şi amfibieni care făceau trecerea de la apă la uscat, iar plantele de uscat i-au atras pe amfibieni să evolueze în reptile; crocodilii de astăzi sunt rămăşiţe din acea fază a evoluţiei.

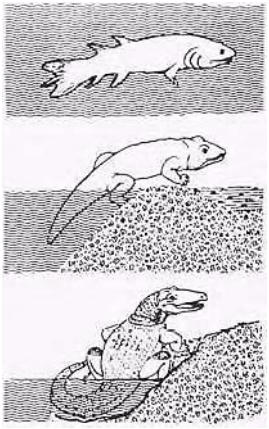

Fig. 45

Era următoare, numită Mezozoic („Viaţa Intermediară”) cuprinde perioada de acum 225 milioane de ani până acum 65 milioane de ani şi adesea a fost poreclită „Epoca Dinozaurilor”. Pe lângă o varietate de amfibieni şi şopârle de apă au evoluat, departe de oceane şi bogăţia lor de vieţuitoare, două mari specii de reptile care depun ouă: cele care au început să zboare şi au

evoluat în păsări şi cele care, de o mare varietate, au cutreierat şi dominat Pământul ca dinozauri („şopârle îngrozitoare”) (Fig. 46).

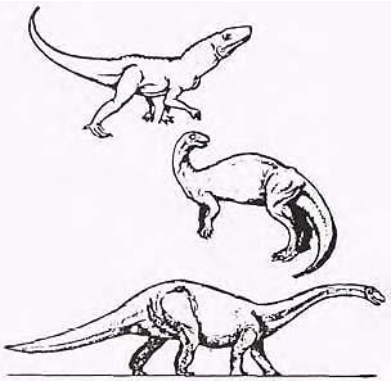

Fig. 46

Este imposibil să citeşti rândurile biblice cu mintea deschisă fără să înţelegi că ceea ce s-a creat în a cincea „zi” a Genezei descrie evoluţia de mai sus:

Şi Dumnezeu a spus: „Să mişune apele de vieţuitoare şi să zboare
păsări deasupra pământului, pe întinderea cerului.”
Si Dumnezeu a făcut şopârlele cele mari şi toate vieţuitoarele,
cele târâtoare, cele de care mişună apele, după soiurile lor;
a făcut şi orice pasăre înaripată după soiul ei.
Şi Dumnezeu le-a binecuvântat spunând:
„Creşteţi, înmulţiţi-vă şi umpleţi apele mărilor, să se înmulţească si păsările de pe pământ.”

Uluitoarea referinţă din Geneză la „şopârlele cele mari”, în care recunoaştem dinozaurii, nu poate fi trecută cu vederea. Termenul ebraic folosit aici, *Taninim* (pluralul de la *Tanin*) a fost tradus în diferite feluri „şarpe de mare”, „monştri de mare” şi „crocodil”. Citând *Encyclopaedia Britannica*, „crocodilii sunt ultima verigă vie cu reptilele primitive asemănatoare cu dinozaurii; ei sunt, în acelaşi timp, cele mai apropiate rude ale păsărilor”. Concluzia că prin „*Taninim* mare” Biblia subînţelegea

nu numai nişte reptile mari ci chiar dinozauri, pare plauzibilă, nu pentru că sumerienii ar fi văzut dinozauri ci pentru că savanţii Anunnaki descifraseră cu siguranţă evoluţia vieţii pe Pământ cel puţin la fel de bine cum au făcut-o oamenii de ştiinţă din secolul XX.

Nu mai puţin incitantă este ordinea în care textul antic aşează cele trei ramuri de vertebrate. Multă vreme savanţii au susţinut că păsările au evoluat din dinozauri, când aceste reptile au început să-şi dezvolte un mecanism de planare ca să le uşureze salturile pe ramurile copacilor în căutarea hranei sau, după o altă teorie, când dinozaurii grei au început să alerge mai repede după ce şi-au redus greutatea corporală prin apariţia unor oase mai uşoare. O confirmare prin fosile că la originea păsărilor se află această ultimă categorie, care şi-a mărit viteza de fugă ridicându-se în două picioare, a fost se pare găsită în resturile *Deinonychus* (reptile „cu gheare teribile”), un alergător rapid cu o coadă al cărui schelet are o formă de pană (Fig. 47). Se consideră că descoperirea resturilor fosilizate ale unei creaturi numite acum *Archaeopteryx* („pană veche” – Fig. 48 a) a furnizat „veriga lipsă” dintre dinozauri şi păsări şi a dat naştere teoriei că cele două specii, dinozaurii şi păsările, au avut un strămoş comun de uscat la începutul perioadei triassicului. Dar chiar şi această antedatare a apariţiei păsărilor s-a pus în discuţie când s-au găsit şi alte fosile de *Archaeopteryx* în Germania; ele arată că această creatură era în general o pasăre complet dezvoltată (Fig. 48 b) care nu evoluase din dinozauri ci mai degrabă direct dintr-un strămoş mult mai vechi care venise din apă.

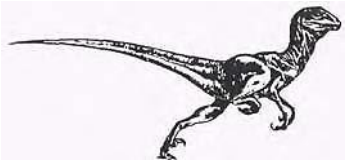

Fig. 47

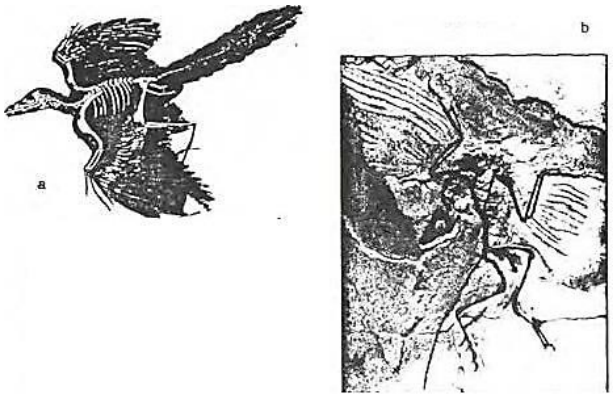

Fig. 48

Sursele biblice par să fi ştiut toate astea. Nu numai că Biblia nu pune dinozaurii înaintea păsărilor (aşa cum au făcut o vreme oamenii de ştiinţă), ea de fapt pune păsările înaintea dinozaurilor. Deoarece probele fosile sunt încă incomplete, mai este timp ca paleontologii să găsească probe care vor arăta într-adevăr că primele păsări aveau mai multe lucruri în comun cu viaţa acvatică decât cu şopârlele deşertului.

Cam acum 65 de milioane de ani era dinozaurilor a cunoscut un sfârşit brusc; teoriile referitoare la cauzele acestuia variază de la schimbări climatice până la epidemii virale sau distrugerea de către o „Stea a Morţii". Oricare ar fi cauza, este fără îndoială sfârşitul unei perioade de evoluţie şi începutul alteia. După spusele Genezei, erau zorii „zilei" a şasea. Ştiinţa modernă numeşte perioada Cenozoic („viaţa actuală"),când mamiferele s-au răspândit pe tot Pământul. Iată cum prezintă lucrurile Biblia:

Şi Dumnezeu a spus: „Să dea pământul vieţuitoare după soiul lor:
vite, târâtoare şi fiare pământeşti, după soiul lor."
Şi aşa a fost.
Astfel a făcut Dumnezeu fiarele pământului după soiul lor,
şi vitele după soiul lor şi toate târâtoarele pământului după soiul lor.

Există completă concordanţa între Biblie şi ştiinţă. Conflictul dintre Creaţionişti şi Evoluţionişti ajunge la apogeu în interpretarea a ceea ce a urmat, apariţia Omului pe Pământ.

Este subiectul care va fi tratat în următorul capitol. Aici este important să subliniem că deşi v-aţi aştepta ca o societate primitivă sau neştiutoare, văzând că Omul este superior tuturor celorlalte animale, să presupună că el este cea mai veche creatură de pe Pământ şi de aceea cea mai dezvoltată, cea mai înţeleaptă. Dar Cartea Genezei nu spune deloc asta. Dimpotrivă, ea afirmă că Omul a fost ultimul venit pe Pământ. Nu suntem cea mai veche poveste a evoluţiei ci ultimele pagini din ea. Ştiinţa modernă este de acord.

Asta este exact ceea ce predau sumerienii în şcolile lor. Aşa cum citim în Biblie, „Dumnezeu l-a creat pe Adam" doar după ce toate „zilele" creaţiei s-au scurs, după „toţi peştii mării, toate păsările cerului şi toate vieţuitoarele care umplu pământul şi toate târâtoarele care se mişcă pe pământ".

În a şasea „zi" a creaţiei munca lui Dumnezeu pe Pământ a luat sfârşit. Geneza spune: „Astfel au fost sfârşite cerurile şi pământul şi toată oştirea lor".

Deci până în punctual creaţiei omului ştiinţa modernă şi cunoştinţele antice merg în paralel. Dar trasând cursul evoluţiei, ştiinţa modernă a lăsat în urmă întrebarea iniţială despre *originea* vieţii, ca un lucru distinct de evoluţia, de dezvoltarea ei.

Teoriile „supei tulburi primordiale" şi „făcut din lut" doar sugerează că, având la dispoziţie materialele şi condiţiile necesare, viaţa putea apărea spontan. Această noţiune, că „blocurile" elementare de construcţie a vieţii, cum ar fi amoniacul şi metanul (cei mai simpli compuşi stabili de azot şi hidrogen şi respective de carbon şi hidrogen) s-ar fi putut forma de la sine ca parte a proceselor din natură, părea întărită de către descoperirea făcută în ultimele decenii că aceşti compuşi sunt prezenţi chiar din plin pe alte planete. Dar cum au devenit aceşti compuşi chimici însufleţiţi?

Este evident că lucrul e posibil; dovada este că viaţa *chiar a apărut* pe Pământ. Speculaţiile că viaţa, într-o formă sau alta, ar putea exista în altă parte a Sistemului nostru Solar şi probabil în alte sisteme, presupune fezabilitatea trecerii de la materia moartă la cea vie. Deci, întrebarea nu este dacă viaţa *poate* apărea ci *cum* s-a întâmplat asta aici, pe Pământ.

Pentru ca viaţa, aşa cum o vedem astăzi, să apară, sunt necesare două molecule de bază: proteine, care realizează toate funcţiile metabolice complexe ale celulelor vii, şi acizi nucleici,

care poartă codul genetic şi emit instrucţiunile pentru procesele celulelor. Cele două feluri de molecule, după cum sugerează însăşi definiţia lor, funcţionează cu o unitate numită celulă, un organism complex el însuşi, care este capabil să antreneze nu numai reproducerea sa ci a întregului animal din care celula reprezintă doar o componentă minusculă. Ca să devină proteine, aminoacizii trebuie să formeze şanţuri lungi şi complexe. În celulă ei îndeplinesc această sarcină conform instrucţiunilor stocate într-un acid nucleic (ADN – acid deoxiribonucleic) şi transmise de un alt acid nucleic (ARN – acid ribonucleic). Se poate ca acele condiţii aleatorii dominante pe Pământul primordial să fi forţat aminoacizii să se combine în lanţuri? În ciuda variatelor încercări şi teorii (experienţe de remarcat au fost realizate de către Clifford Matthews de la Universitatea din Illinois), toate căile cercetate de savanţi necesitau mai multă „energie de compresie” decât ar fi putut exista.

Şi atunci, oare ADN-ul şi ARN-ul au precedat aminoacizii pe Pământ? Progresele făcute în genetică şi deconspirarea misterelor celulei vii au mărit problemele în loc să le micşoreze. Descoperirea în 1953 de către James D. Watson şi Francis H. Crick a structurii de „elice dublă” a ADN-ului a deschis perspective extreme de complexe cu privire la aceste două temelii ale vieţii. Moleculele relative uriaşe de ADN au forma a două şiruri lungi, răsucite legate prin „traverse” făcute din patru compuşi organici foarte complecşi (marcaţi pe hărţile genetice cu iniţialele numelor lor A-G-C-T). Aceste patru nucleotide se pot combina în perechi, în înşiruiri de o infinită varietate, şi sunt fixaţi pe poziţii (Fig. 49) de compuşi ai zahărului alternaţi cu fosfaţi. Acidul nucleic ARN, nu mai puţin complex şi alcătuit din patru nucleotide ale căror iniţiale sunt A-G-C-U, poate conţine mii de combinaţii.

Cât timp a durat până când prin evoluţie s-au dezvoltat pe Pământ aceşti compuşi complecşi, fără de care viaţa, aşa cum o cunoaştem noi astăzi, n-ar fi existat?

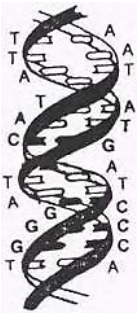

Fig. 49

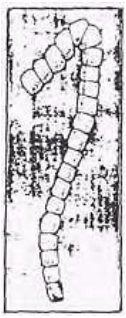

Fig. 50

Resturile de alge fosile găsite în 1977 în Africa de Sud au fost datate ca având 3,1 – 3,4 miliarde de ani vechime. Dar în timp ce această descoperire se referă la organisme unicelulare, microscopice, alte descoperiri din 1980, din vestul Australiei, au mărit uimirea. Echipa, condusă de J. William Schopf de la University of California, din Los Angeles, a găsit rămăşiţe fosile din organisme care erau nu numai mult mai vechi, 3,5 miliarde de ani, ci care erau multicelulare şi arătau la microscop ca nişte filamente, nişte lanţuri (Fig. 50). Aceste organisme deja posedau atât aminoacizi cât şi acizi nucleici complecşi, compuşii genetici de reproducere, acum 3,5 miliarde de ani; prin urmare ele trebuiau să reprezinte nu începutul lanţului evolutiv pe Pământ ci un stadiu deja avansat al acestuia.

Ceea ce au pus în mişcare aceste descoperiri poate fi numit „căutarea primei gene”. Savanţii cred din ce în ce mai mult că înainte de alge au fost bacteriile. „Privim de fapt celule care sunt resturile morfologice directe ale insectelor înseşi”, declara Malcolm R. Walter, un membru australian al echipei. „Ele arată ca bacteriile moderne”, a adăugat el. De fapt ele arătau ca cinci tipuri diferite de bacterii ale căror structuri, în mod surprinzător, „erau aproape identice cu unele bacterii din zilele noastre”.

Noţiunea că auto-reproducerea pe Pământ a început cu bacteriile care au precedat algele părea să aibă sens deoarece progresele făcute în genetică arătau că toate formele de viaţă de pe Pământ, de la cele mai simple la cele mai complexe, au aceleaşi „ingrediente” genetice şi aceiaşi aproximativ 20 de aminoacizi de bază. Într-adevăr, multe dintre cercetările genetice de început şi dezvoltarea tehnicilor de inginerie genetică s-au făcut pe bacteria primară *Escherichia (E.coli* pe

scurt), care poate provoca diareea la oameni şi vite. Dar chiar şi această minusculă bacterie unicelulară care nu se reproduce sexuat cu pur şi simplu prin diviziune, are aproape 4.000 de gene diferite!

Că bacteriile au jucat un rol în procesul de evoluţie se vede nu numai din faptul că atât de multe plante şi organisme animale acvatice depind de bacterii pentru multe procese vitale, dar şi din descoperirea, mai întâi în Oceanul Pacific şi apoi în alte ape, că bacteriile au făcut şi încă fac posibile forme de viaţă care nu depind de fotosinteză ci metabolizează compuşii de sulf în adâncul oceanului. Numind aceste bacterii vechi „arheo-bacterii", o echipă condusă de Carl R. Woese de la Universitatea din Illinois le-a datat ca provenind dintr-o perioadă între 3,5 şi 4 miliarde de ani în urmă. Această vârstă a fost confirmată în 1984 de către descoperirile făcute într-un lac australian de Hans Fricke de la Max Planck Institute şi Karl Stetter de la Universitatea din Regensburg (ambele în Germania de Vest).

Sedimente găsite lângă Groenlanda, pe de altă parte, prezintă urme chimice care indică existenţa fotosintezei chiar acum 3,8 miliarde de ani. Toate aceste descoperiri au arătat astfel că, la câteva milioane de ani distanţă de impenetrabila vârstă de 4 miliarde de ani, existau pe Pamânt bacterii şi arheo-bacterii prolifice, de o mare varietate. În studiile mai recente *(Nature*, 9 noiembrie 1989), o respectabilă echipă de savanţi conduşi de Norman H. Sleep de la Stanford University trăgea concluzia că „deschiderea temporală" când a început viaţa pe Pământ a fost exact în cele 200 de milioane de ani cuprinsă între 4 şi 3,8 miliarde de ani în urmă. „Tot ce trăieşte astăzi" , au declarat ei, „a evoluat din organisme care au apărut în această Deschidere Temporală." Totuşi ei nu au încercat să stabilească *cum* a început viaţa la momentul respectiv.

Pe baza diferitelor probe, inclusiv datări cu carbon foarte credibile, savanţii au tras concluzia că, indiferent cum a debutat viaţa pe Pământ, ea a făcut-o cam acum 4 miliarde de ani. De ce abia atunci şi nu mai devreme, din moment ce planetele s-au format acum 4,6 miliarde de ani? Toate cercetările ştiinţifice, realizate atât pe Pământ cât şi pe Lună, se tot lovesc de data de 4 miliarde de ani iar ştiinţa modernă nu poate oferi ca explicaţie decât „un eveniment catastrofic". Ca să aflaţi mai multe, citiţi textile sumeriene...

Din moment ce fosilele şi alte date au arătat că organismele celulare şi reproductibile (fie ele bacterii sau arheo-bacterii) au existat pe Pământ cu abia 200 milioane de ani după ce „Deschiderea Temporală” a început, oamenii de ştiinţă au început să caute „esenţa” vieţii mai degrabă decât organismele care au rezultat din ea, au căutat urme de ADN şi ARN. Viruşii, care sunt bucăţi de acizi nucleici care caută celule în care să se reproducă, sunt foarte răspândiţi nu numai pe uscat ci şi în apă, iar asta i-a făcut pe unii să creadă că viruşii se poate să fi precedat bacteriile. Dar ce le-a dat acidul lor nucleic?

O direcţie de cercetare a fost deschisă acum câţiva ani de Leslie Orgel de la Salk Institute din La Jolla, California, când el a propus că ARN-ul, mai simplu, ar fi putut precede complexul ADN. Deşi ARN-ul transmite doar mesajele genetice conţinute în tiparul ADN-ului, alţi cercetători, printre care Thomas R. Cech şi colegii săi de la Universitatea din Colorado şi Sidney Altman de la Yale University, au tras concluzia că un anumit tip de ARN s-ar putea auto-cataliza în anumite condiţii. Toate acestea au condus la studii pe computer asupra tipului de ARN numit ARN-de-transfer, studii desfăşurate de Manfred Eigen, un laureat al Premiului Nobel. Într-o lucrare publicată în *Science* (12 mai 1989) el şi colegii săi de la Max Planck Institute, Germania, au raportat că urmărind în sens invers secvenţele ARN-de-transfer pe Copacul Vieţii ei au descoperit că de fapt codul genetic pe Pământ nu poate fi mai vechi de 3,8 miliarde de ani, plus sau minus 600 de milioane de ani. La momentul respectiv, a spus Manfred Eigen, se poate să fi apărut o genă primordială „al cărei mesaj a fost îndemnul biblic „Ieşiţi în lume, creşteţi şi înmulţiţi-vă”. Dacă e să înclinăm balanţa către plus, adică la mai mult de 3,8 miliarde de ani, „lucrul a fost posibil doar în cazul unei *origini extraterestre”* au adăugat autorii lucrării ştiinţifice.

În rezumatul făcut de ea după a patra Conferinţă despre Originile Vieţii, Lynn Mergulis prevăzuse această concluzie. „Acum recunoaştem că dacă originea sistemului nostru de auto-reproducere se află la începuturile Pământului, ea trebuie să fi apărut foarte repede, în milioane, nu miliarde de ani”, a declarat ea. Apoi a adăugat:

Problema centrala e care o ridică aceste conferinţe, poate puţin mai bine definită, rămâne, ca totdeauna, nerezolvată. *Îşi are materia noastră organică originea în spaţiul interstelar?*

Ştiinţa abia născută a radioastronomiei a adus dovezi că unele dintre cele mai mici molecule organice se află acolo.

În 1908 Svante Arrhenius *(Lumi în Formare)* presupunea că spori purtători de viaţă au fost purtaţi către Pământ de presiunea undelor luminoase ale stelelor din alt sistem planetar, unde viaţa s-a dezvoltat cu mult înainte de a apărea pe Pământ. Noţiunea a ajuns cunoscută ca „teoria Panspermiei”; a rămas la periferia teoriilor acceptate deoarece, la momentul respectiv, fiecare descoperire fosilă părea să susţină teoria evoluţiei ca o explicaţie de necontestat pentru originea vieţii pe Pământ.

Totuşi aceste descoperiri fosile au ridicat la rândul lor întrebări şi au provocat îndoieli în aşa măsură încât în 1973 laureatul Nobel (acum Sir) Francis Crick împreună cu Leslie Orgel, într-o lucrare numită „Panspermia Direcţionată” *(Icarus*, vol 19), au revizuit noţiunea însămânţării Pământului cu primele organisme sau spori dintr-o *sursă extraterestră* dar nu întâmplător ci ca rezultat al „unei activităţi voite realizate de o grupare extraterestră”. În timp ce Sistemul nostru Solar s-a format acum 4,6 miliarde de ani, alte sisteme solare din univers s-au format probabil cu 10 miliarde de ani mai devreme; deoarece intervalul dintre formarea Pământului şi apariţia vieţii pe Pământ este mult prea scurt, în alte sisteme planetare timpul avut la dispoziţie putea fi de şase miliarde de ani. „Timpul de care au dispus face prin urmare posibil ca societăţi avansate tehnologic să fi existat în altă parte a galaxiei *chiar înainte de formarea Pământului”* susţin Crick şi Orgel. Sugestia lor a fost prin urmare ca oamenii de ştiinţă „să ia în considerare o nouă teorie „molipsitoare”, şi anume că pe Pământ a fost în mod deliberat plasată o formă inferioară de viaţă de către o societate avansată tehnologic venită de pe altă planetă”. Anticipând reacţiile critice, care au urmat într-adevăr, că sporii vii n-ar fi putut supravieţui rigorilor spaţiului, ei au sugerat că microorganismele nu au fost trimise pur şi simplu să rătăcească prin spaţiu ci au fost puse în nave spaţiale special proiectate, cu protecţia adecvată, şi într-un mediu propice vieţii.

În ciuda cărţii de vizită impresionante a savanţilor Crick şi Orgel, teoria lor, Panspermia Direcţionată, a fost întâmpinată cu neîncredere si chiar ridiculizată. Totuşi, progrese ştiinţifice mai recente au schimbat această atitudine, nu numai pentru că Deschiderea Temporală s-a îngustat la doar câteva sute de

milioane de ani, aproape excluzând posibilitatea ca materialul genetic esenţial să aibă destul timp ca să evolueze pe Pământ. Schimbarea de opinie s-a datorat şi descoperirii că dintre miriadele de aminoacizi care există, doar aproximativ 20 fac parte din toate organismele vii de pe Pământ, indiferent ce sunt ele şi unde s-au dezvoltat şi că acelaşi ADN, format din aceleaşi patru nucleotide, şi nu altele, este prezent în toate organismele vii de pe Pământ.

De aceea participanţii la cruciala Conferinţă despre Originile Vieţii, ediţia a opta, desfăşurata la Berkeley, California, în 1986, n-au mai putut accepta apariţia aleatorie a vieţii conform ipotezelor „supa primordială” şi „viaţa din lut”, fiindcă potrivit acestor teorii ar fi trebuit să apară o varietate de forme de viaţă şi de coduri genetice. În loc de asta consensul a fost că „toată viaţa de pe Pământ, de la bacterii la arborii sequoia şi la oameni, a evoluat dintr-o singură celulă ancestrală”.

Dar de unde a venit această singură unică celulă ancestrală? Cei 285 de savanţi din 22 de ţări nu au susţinut sugestiile timide că, aşa cum susţin unii, celulele complet formate au fost aduse pe Pământ din spaţiu. Totuşi mulţi au fost dornici să accepte că „sursa de precursori organici ai vieţii a fost mărită din spaţiu”. După ce totul s-a terminat, savanţilor adunaţi acolo le-a rămas cu o singură cale care, sperau ei, ar putea oferi răspunsul la enigma originii vieţi pe Pământ: explorarea spaţiului. S-a sugerat că cercetările ar trebui să se mute de pe Pământ pe Marte, pe Lună, pe satelitul lui Saturn, Titan, pentru că mediul lor mai neafectat de evoluţie, mai pur, ar putea conserva mai bine urmele începuturilor vieţii.

Un asemenea curs al cercetărilor reflectă, evident, acceptarea premisei că viaţa nu există doar pe Pământ. Primul motiv pentru o asemenea premisă sunt dovezile multiple că compuşii organici străbat Sistemul Solar şi spaţiul exterior lui. Datele aduse de sondele interplanetare au fost trecute în revistă într-un capitol anterior, datele care indică elemente de viaţă din cosmos sunt atât de voluminoase încât aici vom da doar câteva exemple. În 1977, de exemplu, o echipă internaţională de astronomi de la Max Planck Institute a descoperit molecule de apă în exteriorul galaxiei noastre. Densitatea vaporilor de apă era aceeaşi ca în galaxia Pământului, iar Otto Hachenberg de la Bonn Institute pentru Radioastronomie a considerat această

observaţie un suport pentru concluzia că „şi în alte locuri există condiţii care, ca şi pe Pământ, sunt adecvate vieţii”. În 1984 oamenii de ştiinţă de la Goddard Space Center au găsit „o uimitoare varietate de molecule, inclusive începuturile chimiei organice” în spaţiul interstelar. Ei descoperiseră „molecule complexe compuse din aceiaşi atomi care alcătuiesc ţesutul viu”, potrivit lui Patrick Thaddeus de la Center’s Institute for Space Studies şi a fost „normal să presupună că aceşti compuşi au fost depozitaţi pe Pământ la momentul formării lui şi că în cele din urmă viaţa a apărut din ei”. În 1987, ca să dăm încă un exemplu, instrumentele NASA au descoperit că stelele care explodează (supernove) produceau majoritatea celor 99 de elemente, inclusiv de carbon, care sunt conţinute în organismele vii de pe Pământ.

Cum au sosit pe Pământ, venind din spaţiu, dintr-o zonă apropiată sau îndepărtată, asemenea componente esenţiale vieţii, în forme care au facilitate înflorirea vieţii pe Pământ? Invariabil, emisarii cosmici avuţi în vedere sunt cometele, meteorii, meteoriţii, şi asteroizii. Un interes deosebit prezintă pentru savanţi meteoriţii care conţin condrite carbonice, despre care se crede că reprezintă materia planetară primordială din Sistemul Solar. Un meteorit, care a căzut lângă Murchison în Victoria, Australia, în 1969, a dezvăluit o varietate de compuşi organici, inclusiv aminoacizi şi baze azotate care cuprindeau toţi compuşii constituenţi ai ADN-ului. Potrivit lui Ron Brown de la Monash University din Melbourne, cercetătorii au găsit chiar şi „formaţiuni în meteorit care sunt resturi ale unei forme foarte primitive de structură celulară”.

Până atunci meteoriţii cu condrite carbonice, mai întâi găsiţi în Franţa în 1806, erau consideraţi probe pe care nu se pune bază deoarece compuşilor legaţi de viaţă erau consideraţi ca şi contaminări terestre. Dar în 1977 doi meteoriţi de acest tip au fost descoperiţi îngropaţi în zona sălbatică şi îngheţată a Antarcticii, unde nu era posibilă nicio contaminare. Aceştia, precum şi fragmente de meteoriţi colectate în altă parte în Antarctica de savanţi japonezi, s-au dovedit bogaţi în aminoacizi şi conţin cel puţin trei dintre nucleotide (A, G şi U din „alfabetul “ genetic) care compun ADN-ul şi/sau ARN-ul. Scriind pentru *Scientific American* (august 1983), Roy S. Lewis şi Edward Anders au tras concluzia că „chondritele carbonice, cei mai

primitivi meteoriţi, cuprind material originar din afara Siistemului Solar, inclusive materie expulzată de supernove şi de alte stele”. Radiodatarea cu carbon a stabilit pentru aceşti meteoriţi o vârstă între 4,5 şi 4,7 miliarde de ani, ceea ce îi face nu numai la fel de bătrâni ci chiar mai bătrâni decât Pământul şi le stabileşte originea extraterestră.

Într-un fel reînviind vechea convingere potrivit căreia cometele ar provoca molime pe Pământ, doi importanţi astronomi britanici, Sir Fred Hoyle şi Chandra Wickramasinghe, au sugerat într-un studio în *The New Scientist* (17 noiembrie, 1977) că „viaţa pe Pământ a început când comete rătăcite purtând părţile componenye ale vieţii s-au ciocnit de Pământul primitiv”. În ciuda criticilor făcute de alţi savanţi, cei doi au persistat în promovarea acestei teorii la conferinţe ştiinţifice, în cărţi *(Norul-vieţii* şi altele) şi în publicaţii de gen, oferind de fiecare dată mai multe argumente în favoarea ideii că „aproximativ acum patru miliarde de ani viaţa a venit pe o cometă”.

Studii recente, făcute de aproape, ale cometelor, cum ar fi Cometa Halley, au arătat că acestea, ca si ceilalţi mesageri de departe din spaţiu, conţin apă şi alţi compuşi care stau la baza vieţii. Aceste descoperiri i-au făcut pe alţi astronomi şi biofizicieni să accepte posibilitatea ca ciocnirile cometelor să fi jucat un rol în naşterea vieţii pe Pământ. Citându-l pe Armand Delsemme de la Universitatea din Toledo, „Un mare număr de comete care au lovit Pământul au adus o mină de substanţe chimice necesare pentru formarea aminoacizilor; moleculele din corpurile noastre probabil că au fost cândva pe comete”.

Pe măsură ce progresul ştiinţific a permis studii mai sofisticate asupra meteoriţilor, cometelor şi altor corpuri cosmice, rezultatele au inclus o varietate şi mai mare de compuşi esenţiali pentru viaţă. Noul tip de savanţi, care au fost numiţi „Exobiologi”, au găsit în aceste corpuri cosmice chiar izotopi şi alte elemente care indică o origine anterioară formării Sistemului Solar. Astfel, originea extrasolară a vieţii care în cele din urmă s-a dezvoltat pe Pământ a devenit o ipoteză mai acceptabilă. Disputele dintre echipa Hoyle-Wickramasinghe şi ceilalţi s-au axat acum pe întrebarea dacă cei doi au dreptate când sugerează că „sporii”, de fapt microorganisme, şi nu

compuşi precedenţi, au fost aduşi pe Pământ de ciocnirile cu cometele/meteorii.

Puteau „sporii" supravieţui fiind supuşi la radiaţiile şi frigul din cosmos? Scepticismul care însoţea această posibilitate a fost în mare măsură risipit de către experienţele făcute la Leiden University, Olanda, în 1985. Scriind pentru *Nature* (vol. 316) astrofizicianul J. Mayo Greenberg şi asociatul său Peter Weber au găsit că este posibil dacă „sporii" călătoresc într-un înveliş de molecule de apă, metan, amoniac şi monoxid de carbon, toate acestea fiind prezente pe alte corpuri cosmice. Panspermia, au tras ei concluzia, a fost posibilă.

Dar panspermia *direcţionată*, însămânţarea voită a Pământului de către o altă civilizaţie, aşa cum au sugerat mai devreme Crick şi Orgel? În opinia lor „învelişul" care a protejat sporii nu a fost făcut doar din compuşii necesari ci a fost o navă spaţială în care microorganismele au fost păstrate scufundate în substanţe nutritive. Oricât ar părea ideea lor apropiată de ştiinţifico-fantastic, cei doi nu renunţă deloc la „teorema" lor. „Deşi sună puţin excentric", a scris Sir Francis Crick în *The New York Times* (26 octombrie,1981), „toate etapele argumentaţiei sunt plauzibile din punct de vedere ştiinţific" Presupunând că într-o zi Omenirea s-ar putea să-şi trimită „seminţele vieţii" către alte lumi, de ce nu e posibil ca o civilizaţie avansată de undeva din cosmos să fi făcut asta către Pământ într-un trecut îndepărtat?

Lynn Margulis, o iniţiatoare a conferinţelor despre Originea Vieţii şi acum un membru al U.S. National Academy of Sciences, susţinea în lucrările şi interviurile ei că multe organisme, când au de înfruntat condiţii grele, „eliberează mici pachete rezistente", pe care ea le-a numit „Propagule", „care pot transporta material genetic spre zone mai ospitaliere" *(Newsweek*, 2 octombrie1989). Este o „strategie de supravieţuire" naturală care ar explica „sporii cosmici"; se va mai întâmpla în viitor pentru că s-a întâmplat în trecut. Într-un raport detaliat referitor la aceste elemente, purtând titlul „NASA Va Sonda Cosmosul În Cautarea Indiciilor Pentru Originea Vieţii Pe Pământ" din *The New York Times* (6 septembrie, 1988), Sandra Blakeslee a rezumat ultimele raţionamente ştiinţifice astfel:

Motorul noii cercetări pentru indicii despre începuturile vieţii este recenta descoperire că meteorii, cometele şi praful

interstelar transportă mari cantităţi de substanţe chimice organice complexe, ca şi de elemente cruciale pentru celulele vii.

Savanţii cred că Pământul şi alte planete au fost însămânţate din spaţiu cu aceste posibile „blocuri” din care este clădită viaţa.

„Însămânţat din spaţiu”, iată exact cuvintele scrise acum mii de ani de către sumerieni!

Este demn de remarcat că în prezentările lui, Chandra Wickramasinghe a amintit frecvent scrierile filozofului grec Anaxagoras care, cam în 500 î.Hr., credea că „seminţele vieţii” zboară prin univers, gata să germineze şi să creeze viaţă acolo unde găsesc un mediu propice. Fiindcă el venea din Asia Mică, sursele lui, aşa cum s-a întâmplat cu multe alte cunoştinţe anterioare ale grecilor, erau scrierile şi tradiţiile mesopotamiene.

După un ocol de 6.000 de ani, ştiinţa modernă s-a întors la scenariul Sumerian, cel al unui invadator venit din spaţiul cosmic care aduce sămânţa vieţii în interiorul Sistemului Solar şi i-o transmite „Gaiei” în timpul Bătaliei Celeste.

Anunnaki, capabili să călătorească în spaţiu cam cu jumătate de milion de ani înaintea noastră, au descoperit acest fenomen cu mult înainte; din acest punct de vedere ştiinţa modernă doar recuperează cunoştinţe străvechi.

8. ADAM: UN SCLAV PROGRAMAT SĂ COMANDE

Povestea biblică a creaţiei Omului este, desigur, punctul culminant al dezbaterii, uneori în termeni duri, dintre Creaţionişti şi Evoluţionişti şi a continuei confruntări dintre ei, uneori în săli de tribunal dar totdeauna în consiliile şcolare. Aşa cum am declarat mai devreme, ambele părţi ar face mai bine să recitească Biblia (şi asta în original, în ebraică); conflictul ar dispărea de îndată ce Evoluţioniştii ar recunoaşte bazele ştiinţifice ale *Genezei* iar Creaţioniştii şi-ar da seama ce spune cu adevărat textul.

Dincolo de afirmaţia naivă a unora că în povestea Creaţiei „zilele" din Cartea Genezei sunt realmente perioade de 24 de ore şi nu ere sau etape, desfăşurarea evenimentelor din Biblie este, aşa cum am demonstrat clar în capitolele precedente, o descriere a Evoluţiei care este în acord cu ştiinţa modernă. Problema de nedepăşit se iveşte când Creaţioniştii insistă că noi, Omenirea, *Homo sapiens sapiens*, am fost creaţi instantaneu şi fără predecesori în evoluţie, de către „Dumnezeu". „Şi Domnul a făcut pe Om din ţărâna pământului şi i-a suflat în nări suflare de viaţă şi Omul s-a făcut astfel un suflet viu". Aceasta este povestea creaţiei Omului aşa cum este ea spusă în capitolul 2, versetul 7 din Cartea Genezei, conform versiunii engleze a regelui Ion; şi asta cred cu fermitate Creaţioniştii zeloşi.

Dacă ar citi textul ebraic, care este, la urma urmei, originalul, ar descoperi că, mai întâi de toate, actul creator este atribuit unui anume *Elohim*, un termen plural care ar trebui cel puţin tradus ca „dumnezei", nu „Dumnezeu". Şi în al doilea rând ei ar deveni conştienţi că versetul citat explică de asemenea de ce a fost creat „Adam": „Pentru că nu era niciun Adam să lucreze pământul". Acestea sunt două indicii importante, şi tulburătoare, cine şi de ce l-a creat pe Om.

Şi apoi, desigur, mai există şi cealaltă problemă, aceea a altei versiuni (precedente) a creaţiei Omului, în Geneză 1:26-27. Mai întâi, potrivit versiunii regelui Ioan, „Dumnezeu a spus:

„Haideţi să facem oameni după chipul nostru, după asemănarea noastră”: apoi s-a dus la îndeplinire sugestia: „Şi Dumnezeu a făcut omul după chipul său, după chipul lui Dumnezeu l-a creat El pe om: bărbat şi femeie El i-a făcut”. Relatarea biblică este în continuare complicată de povestea din Capitolul 2, conform căreia „Adam” era singur până când Dumnezeu i-a dăruit un însoţitor femeie, creată din coasta lui Adam.

Pe când Creaţioniştilor le-ar putea veni greu să decidă care versiune este doctrina *sine qua non*, există problema pluralismului. Sugestia creării Omului vine de la o entitate multiplă care se adresează unui public la plural, spunând, *„Haideţi* să facem oameni după chipul *nostru*, după asemănarea *noastră”*. Cei care cred în Biblie trebuie să se întrebe ce se întâmplă aici!

După cum atât orientaliştii cât şi cei care studiază Biblia ştiu acum, ceea ce se întâmpla era editarea şi rezumarea de către cei care au compilat Cartea Genezei din texte anterioare şi considerabil mai detaliate, mai întâi scrise în Sumer. Acele texte, trecute în revistă şi extensive citate în *A Douăsprezecea Planetă* cu indicarea tuturor surselor, leagă creaţia Omului de Anunnaki. S-a întâmplat, aflăm din texte foarte lungi cum ar fi *Atra Hasis*, când astronauţii soldaţi de rând, care veniseră pe Pământ pentru aur, s-au răsculat. Munca istovitoare din minele de aur, în sud-estul Africii, devenise de nesuportat. Enlil, comandantul lor, i-a chemat pe liderul lui Nibiru şi pe tatăl lui, Anu, la o Adunare a Marilor Anunnaki şi a cerut pedepse severe pentru răsculaţi. Dar Anu a fost mai înţelegător. „Pentru ce îi acuzăm?” a întrebat el ascultând plângerile revoltaţilor: „munca le-a fost foarte grea, disperarea le-a fost mare!” Nu era altă cale de a obţine aurul?, s-a întrebat el cu voce tare.

Ba da, i-a răspuns celălalt fiu, Enki (fratele vitreg şi rivalul lui Enlil), minunatul lider al savanţilor de pe Anunnaki. Este posibil să-i eliberăm pe Anunnaki de această trudă de nesuportat dacă altcineva preia această muncă dificilă: „Să fie creat Muncitorul Primitiv!”

Ideea a plăcut adunării de Anunnaki. Cu cât mai mult discutau despre ea, cu atât mai mare era cererea ca un Muncitor Primitiv, un *Adamu*, să preia sarcina cea grea. Dar, se întrebau ei, cum poţi crea o fiinţă destul de inteligentă ca sa folosească unelte şi sa respecte ordine? Cum avea să se realizeze crearea

sau „aducerea la lumină” a Muncitorului Primitiv? Era oare într-adevăr o sarcină realizabilă?

Un text Sumerian a imortalizat răspunsul dat de Enki neîncrezătorului grup de Anunnaki care vedea în crearea unui *Adamu* o soluţia pentru truda lor de neîndurat:

Creatura al cărei nume l-aţi rostit - EA EXISTĂ!
Tot ce trebuie să faceţi, a adăugat el, este să:
Aplicaţi asupra ei chipul zeilor.

În aceste cuvinte se află cheia enigmei creaţiei Omului, bagheta magică ce îndepărtează conflictul dintre Evoluţie şi Creaţionism. Anunnaki, *Elohim* din versetele biblice, nu l-a creat pe Om din nimic. Fiinţa era deja acolo, pe Pământ, *ca produs al evoluţiei*. Singurul lucru de care era nevoie ca *să fie îmbunătăţită* până la nivelul necesar de pricepere şi inteligenţă era să „aplice asupra ei chipul zeilor”, imaginea acelor Elohim înşişi.

Pentru simplificare vom numi „creatura” care deja exista atunci Bărbatul-maimuţă/Femeia-maimuţă. Procesul pe care Enki îl avea în vedere era să „aplice” creaturii existente „chipul”, construcţia interioară, genetică, al populaţiei Anunnaki; cu alte cuvinte să îmbunătăţească Bărbatul-maimuţă/Femeia-maimuţă prin manipulare genetică şi, sărind peste nişte trepte de evoluţie, să dea naştere „Omului”, lui Homo sapiens.

Termenul *Adamu*, care este în mod clar sursa de inspiraţie pentru numele biblic „Adam”, precum şi folosirea termenului „chipul” din textul Sumerian, care a fost repetat identic în Biblie, sunt nu numai indicii pentru originea sumeriană/mesopotamiană a poveştii creaţiei Omului care apare în Geneză. Folosirea în Biblie a pronumelui posesiv la plural şi descrierea unui grup de *Elohim* care ajung la un consens, luând apoi măsurile necesare, îşi pierd aspectul enigmatic dacă se iau în considerare sursele mesopotamiene.

În ele citim că adunarea de Anunnaki a hotărât să iniţieze un proiect iar la sugestia lui Enki i-a încredinţat această sarcină lui Ninti, ofiţerul-medic principal:

Ei au chemat-o pe zeiţă, moaşa zeilor,
care cu înţelepciune la naşteri ajuta, [şi i-au spus]:
„Ca să creezi viaţă, creează muncitori!

Creează un Muncitor Primitiv,
el să poată jugul suporta!
Lasă-l pe el să poarte jugul dat de Enlil,
Lasă-l pe Muncitor să trudească pentru zei!”

Nu se poate spune cu exactitate dacă autorii *Genezei* şi-au luat versiunea abreviată din *Atra Hasis*, de unde sunt citate rândurile de mai sus, sau din texte sumeriene mult mai timpurii. Dar aici avem evenimentele primare care au dus la nevoia existenţei unui Muncitor Primitiv, adunarea zeilor, sugestia şi decizia de a continua şi crea unul. Doar înţelegând care au fost sursele biblice putem descifra povestea biblică despre Elohim, Cei Înalţi, „zeii” care spun: „Haideţi să-l facem pe Adam după chipul nostru, după asemănarea noastră” dorind astfel să remedieze situaţia în care „nu era niciun Adam să lucreze pământul”.

În *A Douăsprezecea Planetă* am subliniat că până când Biblia începe să relateze genealogia şi istoria lui Adam, o persoană anume, Cartea Genezei se referă la fiinţa nou creată ca la „Adam-*ul”*, un termen generic. Nu este o persoană numită Adam ci literal „copilul pământului”, fiindcă asta înseamnă „Adam”, care vine din rădăcina *Adamah*, „Pământ”. Dar termenul este de asemenea un joc de cuvinte, mai ales *dam*, care înseamnă „sânge” şi reflectă, după cum vom vedea în curând, modul în care Adam-ul este „fabricat”.

Termenul Sumerian care înseamnă „Om” este LU. Dar sensul lui de bază nu este „fiinţă umană” ci mai degrabă „muncitor, servitor” şi anume „domesticit”, după cum sugerează o componentă a numelui de animale. Limba akkadiană în care a fost scris iniţial textul *Atra Hasis* (şi din care au derivat toate limbile semitice) aplica fiinţei abia create termenul *lulu*, care înseamnă în sumeriană „Om” dar care transmite noţiunea de amestec. Deci într-un sens mai profund cuvântul *lulu* însemna „cel combinat”. Asta reflecta de asemenea felul în care a fost creat Adam-ul, „copilul pământului” sau „Cel Făcut din Sânge”.

Pe tăbliţele mesopotamiene de lut s-au găsit numeroase texte în diverse stadii de conservare sau fragmentare. În cărţile care au urmat după *A Douăsprezecea Planetă* am reînviat „miturile” creaţiei aparţinând altor popoare, atât din Lumea Veche cât şi din Lumea Nouă; ele înregistrează toate un proces

care implică combinarea unui element caracteristic zeilor cu un element pământesc. Destul de des elementul divin este descris ca o „esenţă” derivată din sângele unui zeu, iar elementul pământesc ca „lut” sau „mâl”. Nu există nicio îndoială că toate încearcă să spună aceeaşi poveste, pentru că toate vorbesc despre Primul Cuplu. Nu e niciun dubiu că originea lor este sumeriană, deoarece în textele lor găsim cele mai elaborate descrieri şi cel mai mare număr de detalii referitor la minunata faptă: combinarea genelor „divine” ale Anunnaki cu genele „pământeşti” ale Bărbatului-maimuţă fertilizând ovulul Femeii-maimuţă.

A fost vorba de fertilizare *in vitro*, aşa cum este desenată pe acest cilindru (Fig. 51). Şi, după cum am spus mereu de când ştiinţa şi medicina modernă au realizat „fapta vitejească” de fertilizare *in vitro*, *Adam a fost primul copil creat în eprubetă...*

Fig. 51

* * *

Există motive să credem că atunci când Enki au făcut surprinzătoarea sugestie de a crea prin manipulare genetică Muncitorul Primitiv, el deja ajunsese la concluzia că lucrul este realizabil. Sugestia lui de a o chema pe Ninti pentru asta n-a fost nici ea o inspiraţie de moment.

Fixând cadrul evenimentelor ulterioare, textul *Atra Hasis* începe povestea Omului pe Pământ cu împărţirea sarcinilor între Anunnaki de frunte. Când rivalitatea dintre cei doi fraţi vitregi, Enlil şi Enki, a atins nivele periculoase, Anu i-a făcut să tragă la sorţi; ca rezultat, Enlil a fost făcut stăpân peste vechile aşezări şi desfăşurării acţiunilor din E.DIN (biblica grădină Eden) iar Enki a fost trimis în Africa pentru a supraveghea AB.ZU, ţinutul minelor. Fiindcă era un mare savant, sigur că Enki şi-a petrecut o parte

din timp studiind flora şi fauna locului, precum şi fosilele pe care, cam cu 300.000 de ani mai târziu, Leakeys şi alţi paleontologi le-au descoperit în Africa de sud-est. Aşa cum fac oamenii de ştiinţă de astăzi, şi Enki trebuie să fi studiat cursul evoluţiei pe Pământ. După cum se vede din textile sumeriene, el a ajuns la concluzia că aceeaşi „sămânţă a vieţii" pe care Nibiru o adusese cu el din precedenta amplasare ce dăduse viaţă ambelor planete, mult mai devreme pe Nibiru şi mai târziu pe Pământ, din moment ce acesta din urmă o căpătase în urma ciocnirii.

Fiinţa care l-a fascinat cu siguranţă a fost Bărbatul-maimuţă, cu un pas înaintea celorlalte primate, un hominid care deja mergea în picioare şi folosea ca unelte pietre ascuţite, un proto-Om, dar încă incomplet evoluat. Iar Enki desigur s-a lăsat furat de plăcerea provocării de a „se juca de-a Dumnezeu" şi să realizeze experimente de manipulare genetică.

Ca să faciliteze aceste experimente el i-a cerut lui Ninti să vină în Africa şi să-i fie alături. Motivaţia oficială era plauzibilă. Ea conducea echipa de medici, numele ei însemna „Doamna Vieţii" (mai târziu a fost poreclită *Mammi*, sursa cuvântului universal *Mamma/Maică)*. Era cu siguranţă nevoie de servicii medicale, având în vedere condiţiile aspre în care trudeau minerii. Dar era mai mult decât atât: încă de la început Enlil şi Enki se luptau pentru favorurile ei sexuale, fiindcă amândoi aveau nevoie de un moştenitor de sex masculin obţinut de la o soră vitregă, ceea ce ea le era. Toţi trei erau copiii lui Anu, cârmuitorul lui Nibiru, dar nu aveau aceeaşi mamă şi, potrivit regulilor de succesiune ale populaţiei Anunnaki (mai târziu adoptate de către sumerieni şi reflectate de poveştile biblice ale Patriarhilor), nu neapărat Întâiul Născut ci un fiu născut de o soră vitregă din aceeaşi stirpe regală devenea Moştenitorul Legal. Textele sumeriene descriu dragostea carnală pătimaşă dintre Enki şi Ninti (urmărită totuşi de ghinion, fiindcă s-au născut doar fete); deci mai mult decât interesul pentru ştiinţă l-a făcut pe Enki să sugereze să fie chemată Ninti şi să primească acea sarcină.

Ştiind toate astea n-ar trebui să ne surprindă când citim în textul creaţiei că, în primul rând, Ninti a spus că nu poate face totul singură, că trebuie să se sfătuiască şi să fie ajutată de Enki, şi în al doilea rând că trebuia să încerce să îndeplinească sarcina în Abzu, unde avea materialele şi dotările potrivite. Într-adevăr,

cei doi făcuseră cu siguranţă experimente acolo împreună cu mult înainte ca în adunarea Anunnaki să se facă sugestia „haideţi să facem un Adamu după chipul nostru”. Unele reprezentări antice arată „Oameni-Taur” însoţiţi de Oameni-Maimuţă goi (Fig. 52) sau Oameni-Păsări (Fig. 53). Sfincşii (tauri sau lei cu capete de om) care împodobeau multe temple antice se poate să fi fost mai mult decât nişte reprezentări imaginare iar când Berossus, preotul babilonian, a scris cosmogonia sumeriană şi poveştile creaţiei pentru greci, el a descris o perioadă pre-umană când „oamenii aveau două aripi” sau „un trup şi două capete” sau organe sexule mixte, sau „unii aveau picioare şi coarne de capră” sau alte caractere mixte om-animal.

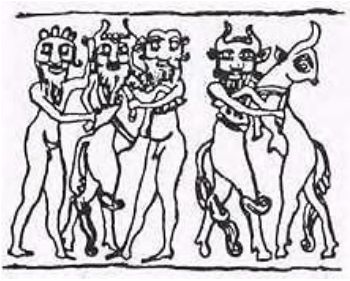

Fig. 52

Fig. 53

Este evident din textele sumeriene că aceste creaturi nu erau nişte monştri, nişte greşeli ale naturii, ci rezultatul experimentelor făcute de Enki şi Ninti. Textele descriu cum cei doi au obţinut o fiinţă care nu avea deloc organe sexuale, un bărbat care nu-şi putea reţine urina, o femeie care nu putea avea copii şi creaturi cu numeroase alte defecte. În cele din urmă, cu o undă de răutate amestecată în tonul anunţului, Ninti a zis:

Cât de bun sau rău e trupul unui om?
După cum mă-ndeamnă inima
Eu pot să-i fac soarta bună sau rea.

Ajungând în acest stadiu, unde manipularea genetică era suficient perfecţionată ca să stabilească aspectele bune sau rele ale corpului rezultat, cei doi au simţit că pot înfrunta provocarea cea mare: să amestece genele hominizilor, ale Oamenilor-maimuţă, nu cu acelea ale altor creaturi de pe Pământ ci cu

genele Anunnakilor înşişi. Folosind toate cunoştinţele pe care le dobândiseră, cei doi Elohim au început să manipuleze şi să grăbească procesul Evoluţiei. Omul modern cu siguranţă ar fi evoluat pe Pământ oricum, exact aşa cum o făcuse pe Nibiru, fiindcă amândoi veneau din aceeaşi „sămânţă a vieţii”. Dar mai era încă un drum lung de parcurs şi trebuia să treacă mult timp de la stadiul în care erau hominizi acum 300.000 de ani până la nivelul de dezvoltare obţinut de Anunnaki la acea vreme. Dacă, în decursul a 4 miliarde de ani, procesul de evoluţie ar fi demarat pe Nibiru mai devreme doar cu un procent din timp, Evoluţia ar fi avut un avans de 40 de milioane de ani pe Nibiru faţă de Pământ. Au grăbit Anunnaki evoluţia pe planeta noastră cu un milion sau două de ani? Nimeni nu poate spune cu siguranţă cât timp i-ar fi luat lui *Homo sapiens* ca să evolueze natural pe Pământ din primii hominizi dar cu siguranţa 40 de milioane de ani ar fi fost un timp mai mult decât suficient.

Solicitat să îndeplinească sarcina de a „modela sclavi pentru zei”, „să ducă la îndeplinire o muncă foarte înţeleaptă” după expresia textelor antice, Enki i-a dat lui Ninti următoarele instrucţiuni:

Amestecă pentru esenţă lutul
de la baza Pământului, exact deasupra lui Abzu,
şi modelează-l în formă de miez.
Iar eu voi aduce Anunnaki tinere, înţelepte şi bune,
care lutul îl vor aduce în starea potrivită.

În *A Douăsprezecea Planetă* am analizat etimologia termenilor sumerieni şi akkadieni care sunt de obicei traduşi prin „lut” sau „mâl” şi am arătat că ei au evoluat din sumerianul TI.IT, literal „cel care are viaţă” şi apoi am presupus sensurile derivate de „lut” şi „mâl”, ca şi „ou”. Elementul pământean în acest procedeu pentru „aplicarea” „imaginii zeilor” pe o fiinţă care exista deja urma deci să fie ovulul acelei fiinţe, ovulul unei Femei-maimuţă.

Toate textele care tratează acest eveniment arată clar că Ninti s-a bazat pe Enki ca să-i furnizeze elementul pământean, acest „ou” al unei femele din Abzu, din sud-estul Africii. Într-adevăr, amplasamentul este precizat în citatul de mai sus: nu exact acelaşi loc unde se aflau minele (o zonă identificată în *A*

Douăsprezecea Planetă în Rhodezia de Sud, acum Zimbabwe) ci un loc „deasupra” lui, mai departe spre nord. Această zonă a fost, într-adevăr, aşa cum au demonstrat descoperiri recente, cea în care a apărut *Homo sapiens...*

Sarcina obţinerii elementelor „divine” era a lui Ninti. Erau necesare două prelevări de la un tânăr „zeu” care a fost cu atenţie selectat în acest scop. Instrucţiunile lui Enki către Ninti erau să obţină de la zeu *shiru* şi sânge din care, prin imersia într-o „baie purificatoare”, să le extragă „esenţele”. Ceea ce trebuia obţinut din sânge a fost denumit TE.E.MA, cel mai bine tradus „personalitate”, un termen care exprimă sensul cuvântului: ceea ce face o persoană ce este şi diferită de orice altă persoană. Dar traducerea „personalitate” nu transmite precizia ştiinţifică a termenului, care în sumeriană însemna „Ceea ce găzduieşte ceea ce fixează memoria”. În zilele noastre noi îi spunem „genă”.

Celălalt element pentru care a fost ales tânărul Anunnaki, *shiru*, este în mod obişnuit tradus „carne”. În timp cuvântul a căpătat sensul „carne” precum şi multiplele sale conotaţii. Dar în sumeriana veche el se referea la sex sau organele de reproducere; rădăcina lui avea sensul de bază „a aplica”, „ceea ce aplică”. În alte texte la care se face referire la urmaşul non-Anunnaki al „zeilor”, extractul de *shiru* este numit *kisru;* venind de la organul sexual masculin, el însemna „sămânţă”, adică spermă.

Aceste două extracte divine trebuiau bine amestecate de către Ninti într-o baie purificatoare şi este sigur că epitetul *lulu* („Cel combinat”) dat Muncitorului Primitiv care a rezultat, a izvorât din acest proces de amestecare. În termeni moderni l-am numi un hibrid.

Toate aceste procedee trebuiau realizate în stricte condiţii de igienă. Un text chiar menţionează cum Nonti mai întâi s-a spălat pe mâini înainte de a atinge „lutul”. Locul unde s-au desfăşurat aceste etape era o structură specială numită în akkadiană Bit Shimti, care vine din sumerianul SHI.IM.TI, însemnând literal „casa unde este dată suflare de viaţă”, cu siguranţă sursa declaraţiei biblice că după ce l-a modelat pe Adam din lut, Elohim „i-a suflat în nări suflare de viaţă”. Termenul biblic, uneori tradus „suflet” mai degrabă decât „suflare de viaţă”, este Nephesh. Termenul identic apare în relatarea akkadiană despre

ceea ce a avut loc în „casa unde este dată suflare de viaţă” după ce s-au realizat purificarea şi prelevările:

Zeul care purifică napishtu, Enki, a vorbit.
Aşezat înaintea ei {a lui Ninti} el îi sufla.
După ce ea îşi spusese incantaţia, a pus mâna pe lut.

O reprezentare pe un cilindru-pecete (Fig. 54) se poate să fie ilustrarea textului antic. Îl vedem pe Enki aşezat, „suflându-i” lui Ninti (pe care o identificăm după simbolul ei, cordonul ombilical), cu flacoanele „eprubete” în spatele ei.

Fig. 54

Amestecarea „lutului” cu extractele şi „esenţele” nu a fost sfârşitul procedurii. Ovulul Femeii-maimuţă, fertilizat în „băile purificatoare” cu sperma şi genele tânărului „zeu” Anunaki, a fost apoi depozitat într-un „mulaj” unde urma să se finalizeze „aplicarea”. Pentru că această parte a procesului este descrisă din nou mai târziu în legătură cu determinarea sexului noii fiinţe, putem presupune că acesta era scopul fazei „aplicării”.

Nu se declară cât timp a stat în „mulaj” ovulul astfel fecundat şi tratat, dar este clar ce urmau să facă cu el. Ovulul fertilizat şi „modelat” trebuia reimplantat în pântecul unei femele, dar nu în acela al Femeii-maimuţă iniţiale. Mai degrabă el urma să fie implantat în pântecul unei „zeiţe”, o femeie Anunnaki! Numai astfel, se vede clar, se putea ajunge la rezultatul dorit.

Puteau cei doi savanţi, Enki şi Ninti, fi acum siguri că, după toate încercările şi erorile lor în crearea hibrizilor, vor obţine un lulu perfect implantând ovulul fertilizat şi tratat în pântecul unei femei de-a lor, că ea nu va da naştere unui monstru şi că propria ei viaţă nu va fi în pericol?

Evident că nu puteau fi perfect siguri şi, aşa cum se întâmplă adesea cu oamenii de ştiiţă care se folosesc pe ei înşişi drept cobai pentru primul experiment periculos în care e nevoie de un voluntar, Enki i-a anunţat pe Anunnaki adunaţi că propria lui soţie, Ninki („Doamna Pământului”) se oferise voluntară pentru această sarcină. „Ninki, soţia mea zeiţă”, a anunţat el „va face această lucrare”, ea era cea care urma să decidă soarta noii fiinţe:

Soarta celui nou-născut tu o vei hotărî:
Ninki va aşeza asupra ei imaginea zeilor;
Şi ce va ieşi se va numi „Om”.

Enki a mai adăugat că femeile Anunnaki alese să servească drept Zeiţele Naşterii, dacă experimentul reuşea, trebuiau să stea şi să observe ce se întâmplă. Textul ne dezvăluie că n-a fost o naştere uşoară:

Zeiţele naşterii stăteau adunate-mpreună.
Ninti aştepta, numărând lunile.
Fatidica lună a zecea se apropia,
Apoi luna a zecea a şi sosit,
Trecuse sorocul când pântecele se deschide.

Se pare că în drama creaţiei omului apare o naştere întârziată; era nevoie de intervenţie medicală. Dându-şi seama ce făcuse, Ninti „şi-a acoperit capul” şi, cu un instrument a cărui descriere nu s-a păstrat intactă pe tăbliţa de lut, „a făcut o deschidere”. După asta „ce era în pântec a ieşit în afară”. Apucând în braţe nou-născutul, ea a fost copleşită de bucurie. Ridicându-l ca toţi să-l vadă (aşa cum reiese din Fig. 51), ea l-a arătat triumfătoare:

Eu am creat!
Mâinile mele l-au făcut!

Primul Adam a fost prezentat.

Naşterea cu success a lui Adam, singur, după cum declară prima versiune biblică, a confirmat validitatea procesului şi a deschis drumul continuării acestei strădanii. Deci s-a pregătit

îndeajuns „lut combinat” ca paisprezece zeiţe ale naşterii să fie gravide în acelaşi timp:

Ninti a strâns paisprezece bucăţi de lut,
Şapte le-a păstrat la dreapta,
Şapte la stânga le-a păstrat;
Între ele ea a pus mulajul.

Acum s-au folosit procedee de inginerie genetică pentru a obţine şapte băieţi şi şapte fete în acelaşi timp. Citim pe o altă tăbliţă că Enki şi Ninti:

Cei înţelepţi şi-nvăţaţi,
De două ori câte şapte zeiţe ale naşterii au adunat.
Şapte au născut băieţi,
Şapte au născut fete;
Zeiţele naşterii au adus peste ei Suflarea Vieţii.

Nu există niciun conflict între diferitele versiuni pe care Biblia le are despre creaţia Omului. Mai întâi a fost creat doar Adam însă apoi, în faza următoare, Elohim a creat într-adevăr primii oameni „bărbaţi şi femei”.

Textele creaţiei nu spun de câte ori s-a repetat „producţia de masă” a Muncitorilor Primitivi. Citim în altă parte că Anunnaki cereau mereu mai mulţi şi că în cele din urmă Anunnaki din Edin, Mesopotamia, au venit în Africa la Abzu şi au prins cu forţa un mare număr de Muncitori Primitivi care să preia munca fizică din Mesopotamia. Mai aflăm de asemenea că în timp, sătul de cererea constantă de Zeiţe ale Naşterii, Enki a început a doua manipulare genetică pentru a permite oamenilor hibrizi să procreeze între ei; dar povestea acestor întâmplări o veţi găsi în capitolul următor.

Păstrând în minte faptul că aceste texte antice au ajuns până la noi peste o perioadă de timp de milenii, trebuie să-i admirăm pe vechii scribi care au înregistrat, copiat şi tradus cele mai timpurii texte, adesea probabil fără să ştie într-adevăr ce însemna iniţial o expresie sau alta, un termen ethnic, dar totdeauna fideli cu încăpăţânare tradiţiilor care impuneau cea mai meticuloasă şi precisă redare a textelor copiate.

Din fericire acum, intrând în ultima decadă a secolului XX al **Common Era**, avem de partea noastră avantajele ştiinţei moderne: „mecanica” reproducerii celulei şi a reproducerii umane, funcţiile şi codul genelor noastre, cauza multor defecte şi boli moştenite, toate acestea şi mult mai multe procese biologice sunt acum înţelese; poate că nu încă în întregime dar destul ca să ne permită să evaluăm povestea antică şi datele oferite de ea.

Cu toate aceste cunoştinţe moderne la dispoziţie, care este verdictul despre aceste informaţii străvechi? Este o fantezie imposibilă sau sunt proceduri şi procese, descrise cu multă atenţie pentru terminologie, pe care ştiinţa modernă le confirmă?

Răspunsul este „da” este exact drumul pe care l-am parcurge astăzi, de fapt drumul pe care l-am parcurs în ultimii ani.

Astăzi ştim că pentru „a da naştere” la ceva sau cuiva după „chipul şi asemănarea” unei fiinţe existente (fie ea un copac, un şoarece sau un om), noua fiinţă trebuie să aibă genele creatorului său; altfel ar rezulta o fiinţă complet diferită. Până acum câteva decenii tot ce ştia ştiinţa era că există ascunse în fiecare celulă seturi de cromozomi care dau atât caracteristicile fizice cât şi pe cele mentale/emoţionale ale progeniturii. Dar acum ştim că aceşti cromozomi sunt doar tulpine pe care sunt aşezate lanţuri lungi de ADN. Cu doar patru nucleotide la dispoziţie, ADN-ul poate alcătui infinite combinaţii, mai lungi sau mai scurte, presărate cu semnale chimice care pot însemna instrucţiuni „stop” sau „porneşte” (sau, se pare, să nu mai facă nimic). Sunt produse enzyme care, foarte harnice, declansează procese chimice, trimiţând ARN-ul să-şi facă treaba, să creeze proteine care să alcătuiască muşchii corpului, să producă nenumăratele celule diferenţiate ale fiinţei vii, să activeze sistemul imunitar şi, desigur, să ajute fiinţa să procreeze prin naşterea unui descendent după chipul şi asemănarea ei.

Meritele pentru începuturile geneticii i se atribuie acum lui Gregor Johann Mandel, un călugăr austriac care, făcând experimente legate de hibridizarea plantelor, a descris într-un studiu publicat în 1866 caracterele ereditare ale mazărei comune. Desigur, un fel de inginerie genetică a fost practicat în horticultură (cultivarea florilor, legumelor şi fructelor) prin

procedura numită altoire, în care o parte a plantei ale cărei calităţi se doreşte să fie adăugate la cele ale altei plante este adăugată printr-o incizie făcută la planta-primitor. Altoirea a fost de asemenea încercată în ultimii ani în regnul animal, dar succesele au fost limitate din cauza respingerii donatorului de către sistemul imunitar al receptorului.

Următorul progres, care s-a bucurat pentru o vreme de mare publicitate, a fost o procedură numită Clonare. Pentru că fiecare celulă, haideţi să spunem o celulă umană, conţine toate datele genetice necesare pentru a reproduce acel individ, ea are tot potenţialul pentru a da naştere, în interiorul ovulului femeii, unei fiinţe identice cu părintele său. În teorie, clonarea oferă o cale de a produce un număr infinit de copii ale lui Einstein sau, Doamne fereşte, ale lui Hitler.

Posibilităţile clonării au început să fie testate experimental pe plante, ca o metodă avansată care să înlocuiască altoirea. Într-adevăr, termenul *clonare* vine din grecescul *klon*, care înseamnă „rămurică”. Procedeul a început cu idea de a implanta doar o celulă dorită de-a plantei-donator în planta-primitor. Apoi tehnica a avansat până la stadiul în care n-a mai fost nevoie de nicio plantă primitor, tot ce trebuia să fie făcut era să fie hrănită celula dorită, într-o soluţie de substanţe nutritive, până când începea să crească, să se dividă şi în cele din urmă să formeze o plantă completă. În anii 1970 una dintre speranţele legate de acest proces era că se vor putea crea în eprubete păduri întregi dintr-o specie dorită, care apoi vor fi expediate catre un amplasament indicat, unde se vor planta şi vor creşte.

Adaptarea acestei tehnici de la plante la animale s-a dovedit mai dificilă. Mai întâi, clonarea implică reproducere asexuată. La animalele care se reproduce fertilizând cu spermă un ovul, celulele reproducătoare (ovulul şi sperma) diferă de celelalte celule fiindcă nu conţin *perechi* de cromozomi (care poartă genele ca pe nişte tulpini), ci doar *un set* fiecare. Astfel, într-un ovul uman fertilizat („ovum”), cei 46 de cromozomi care alcătuiesc cele 23 de perechi necesare sunt furnizaţi jumătate de mamă (prin ovum) şi jumătate de tată (în spermă). Ca sa se realizeze clonarea cromozomii din ovum trebuie îndepărtaţi chirurgical şi în locul lor trebuie introdus un set complet de perechi, nu din sperma masculină ci din altă celulă umană. Dacă totul merge bine şi ovulul, cuibărit în pântec, devine mai întâi un

embrion, apoi un fetus şi apoi un copil, copilul va fi identic cu persoana din a cărei celulă unică a crescut.

În proces au apărut şi alte probleme inerente, prea tehnice ca să fie detaliate aici, dar ele au fost încet-încet depăşite cu ajutorul experimentelor, instrumentelor îmbunătăţite şi progreselor în înţelegerea geneticii. O descoperire uimitoare care a ajutat experimentele a fost că, cu cât sursa nucleului transplantat era mai tânără, cu atât creşteau şansele de success. În 1975 savanţii britanici au reuşit să cloneze broaşte din celule de mormoloci; procedeul implica scoaterea nucleului unui ovul de broască şi înlocuirea lui cu nucleul unei celule de mormoloc. Aceasta s-a realizat prin microchirurgie, probabil pentru că celulele în discuţie sunt considerabil mai mari decât, hai să spunem, celulele umane. În 1980 şi 1981 savanţi chinezi şi americani au pretins că, folosind tehnici asemănatoare, au clonat peşti; s-au mai făcut experimente pe muşte.

Când experimentele s-au mutat pe mamifere, au fost aleşi şoareci şi iepuri pentru că au cicluri scurte de reproducere. Problema cu mamiferele nu a fost doar complexitatea celulelor şi nucleelor celulare, ci şi nevoia de a adăposti într-un pântec ovulul fertilizat. S-au obţinut rezultate mai bune când nucleul ovulului nu a fost îndepărtat chirurgical ci inactivat prin iradiere; au urmat rezultate chiar şi mai bune când acest nucleu a fost „eviscerat” chimiciar noul nucleu a fost introdus tot chimic; procedura, dezvoltată prin experimente pe ovule de iepuri de către J. Derek Bromhall de la Oxford University, a devenit cunoscută sub numele de Fuziunea Chimică.

Alte experimente legate de clonarea şoarecilor păreau să indice că, pentru ca un ovul de mamifer să fie fertilizat, să înceapă să se dividă şi, lucru chiar mai important, să înceapă procesul de diferenţiere (în celule specializate care să devină diferitele părţi ale corpului), este nevoie de mai mult de un set din cromozomii donatorului. Făcând experimente la Yale, Clement L. Markert a tras concluzia că era ceva în sperma masculină care favoriza aceste procese, în afară de cromozomi, că „sperma poate de asemenea primi contribuţia unui catalizator necunoscut care stimulează dezvoltarea ovulului”.

Ca să împiedice cromozomii masculini din spermă să fuzioneze cu cromozomii feminini din ovul (ceea ce ar duce la o fertilizare normală şi nu la un process de clonare), trebuia

îndepărtat chirurgical un set exact înainte de începutul fuziunii iar setul rămas trebuia „excitat” prin mijloace chimice sau fizice ca să se dubleze. Dacă pentru dublare erau aleşi cromozomii din spermă, embrionul putea deveni sau mascul sau femelă, dacă era ales pentru dublare setul din ovul, embrionul putea fi doar femelă. În timp ce Markert îşi continua experimentele folosind aceste metode de transfer nuclear, doi alţi savanţi (Peter C. Hoppe şi Karl Illmensee) au anunţat în 1977 naşterea cu success, la Jackson Laboratory din Bar Harbor, Maine, a şapte „şoareci cu părinte unic”. Procesul era totuşi mai bine descris ca fiind partenogeneză, „naştere virgină”, nu clonare, deoarece ceea ce au făcut savanţii a fost să provoace dublarea cromozomilor din ovulul unui şoarece femelă, să pastreze ovulul cu setul complet de cromozomi în anumite soluţii şi apoi, după ce celula se divizase de mai multe ori, să introducă celula auto-fecundată în pântecul unei femele de şoarece. Semnificativ, şoarecele-femelă gazdă trebuia să fie o femelă diferită, nu cea al cărui ovul fusese folosit.

La începutul anului 1978 a produs mare senzaţie publicarea unei cărţi în care se relata cum un milionar excentric american, obsedat de perspective morţii, a căutat nemurirea aranjând să fie clonat. Cartea pretindea că nucleul unei celule luată de la milionar a fost introdus într-un ovul feminin care apoi a trecut prin etapele graviditătţii şi apoi ale unei naşteri încununate de succes, cu ajutorul unei voluntare; se susţinea că băiatul, sănătos şi întreg din toate privinţele, ar fi avut un an şi două luni la momentul publicării cărţii. Deşi scrisă ca o relatare de fapte reale, povestea a fost întâmpinată cu neîncredere. Scepticismul comunităţii ştiinţifice izvora nu din imposibilitatea realizării faptelor, de fapt toţi au fost de accord că într-o zi toate astea vor fi posibile, ci din dubiile că lucrul ar fi fost dus la îndeplinire de către un grup necunoscut de caraibieni pe când cei mai buni cercetători abia reuşiseră la acea dată „naşterea virgină” a şoarecilor. Îndoielile se refereau la clonarea cu success a unui adult mascul, când toate experimentele indicaseră că cu cât este mai bătrână celula donatorului, cu atât mai mici sunt şansele de succes.

Cu ororile făcute asupra Omenirii de către naziştii germani în numele unei „rase conducătoare” încă proaspete în minte, precum şi cu conştiinţa posibilităţii clonării unor oameni

selecţionaţi în scopuri malefice (o temă a best-sellerului lui Ira Levin, Băieţii din Brazilia), existau destule motive să se tempereze interesul pentru această nouă cale a manipulării genetice. O idee alternativă, care a înlocuit strigătul „Ar trebui oare să ne jucăm de-a Dumnezeu?” cu ceea ce am putea formula drept „Poate ştiinţa să se joace de-a tata?”, a fost procesul care a condos la fenomenul „copii în eprubetă”.

Cercetările desfăşurate la Texas A & M University în 1976 au arătat că era posibil să scoţi un embrion dintr-un mamifer (un babuin în cazul respectiv) în primele cinci zile de la ovulaţie şi să-l reimplantezi în uterul altei femele de babuin astfel încât să treacă cu success prin graviditate şi naştere. Alţi cercetători au găsit metode de a extrage ovulele unor mamifere mici si de a le fertiliza în ebrubetă. Cele două procese, acela al Transferului de Embrion şi al Fertilizării In Vitro, au fost folosite într-un eveniment medical care a intrat în istorie în iulie 1978, când Louise Brown s-a născut la Oldham and District General Hospital în nord-vestul Angliei. Primul dintre mulţi alţi asemenea copii, ea a fost concepută în eprubetă şi nu de către parinţii ei, prin tehnici folosite de doctorii Patrick Steptoe şi Robert Edwards. Cu nouă luni înainte ei folosiseră un dispozitiv cu lumină la capăt cu care aspiraseră un ovul matur din ovarul doamnei Brown. Cufundat într-un vas cu substanţe nutritive, ovulul extras fusese „amestecat” (cuvânt folosit de doctorul Edwards) cu sperma soţului. Odată ce sperma reuşise să fecundeze ovulul, acesta fusese transferat într-un vas cu alte substanţe nutritive, unde începuse să se dividă. După 50 de ore se divizase în opt celule; în acel moment ovulul a fost reimplantat în pântecul doamnei Brown. Cu multă grijă şi tratament special embrionul s-a dezvoltat corespunzător; totul a fost încununat de o operaţie cezariană iar un cuplu care înainte nu putea avea copii din cauză că trompele soţiei nu funcţionau bine, a avut o fiică normal dezvoltată.

„Avem o fată şi e perfectă!” a ţipat, în timp ce ridica în braţe copilul, ginecologul care efectuase operaţia cezariană.

„Eu l-am creat, mâinile mele l-au făcut!” a strigat Ninti în timp ce-l scotea pe Adam prin operaţie cezariană, cu mii de ani înainte...

Tot ca o reamintire a vechilor relatări despre lungul drum de încercări şi de erori parcurs de Enki şi Ninti este faptul că

„descoperirea” Baby Louise, în legătură cu care mijloacele de informare în masă au explodat (Fig. 55), a venit după 12 ani de încercări şi greşeli în cursul cărora fetuşii, apoi chiar şi copiii, au prezentat malformaţii. Fără indoială că doctorii şi cercetătorii nu ştiau că descoperind faptul că adaugarea de limfă *din sânge* în amestecul de substanţe nutritive şi spermă era esenţială pentru success nu făceau decât să meargă pe urmele lui Enki şi Ninti, folosind aceleaşi procedee.

Fig. 55

Deşi această faptă a dat noi speranţe femeilor sterpe (deschizând de asemenea calea către mama-surogat, congelarea embrionilor, băncile de spermă şi noi complicaţii legale), ea a fost doar o copie palidă a realizării obţinute de Enki şi Ninti. Totuşi pentru ea au trebuit folosite tehnicile despre care am citit în textele antice, de exemplu savanţii care încercau transferul de nuclee şi-au dat seama că donatorul mascul trebuie să fie tânăr, exact aşa cum subliniaseră textele sumeriene.

Cea mai evidentă diferenţă dintre variantele de copii în eprubetă şi ceea ce descriu textele antice este că în primul caz este urmărit procesul natural de procreere: sperma de la mascul fecundează ovulul feminin care apoi se dezvoltă în pântec. În cazul creaţiei lui Adam, materialul genetic aparţinând la două specii diferite (chiar dacă asemănatoare) a fost combinat pentru a crea o fiinţă nouă, aflată cumva între cei doi „părinţi”.

În ultimii ani ştiinţa modernă a făcut progrese substanţiale în asemenea manipulări genetice. Cu ajutorul unui echipament din ce în ce mai sofisticat, a computerelor şi instrumentelor de

ultimă oră, oamenii de ştiinţă au fost capabili să „citească” codul genetic al organismelor vii, inclusiv al omului. A devenit posibilă nu numai citirea A-G-C-T din ADN şi a „literelor” A-G-C-U ale „alfebetului” genetic ci şi recunoaşterea „cuvintelor” de trei litere ale codului genetic (cum ar fi AGG, AAT, GCC, GGG – şi aşa mai departe într-o infinitate de cumbinaţii) ca şi a segmentelor de torsade de ADN care formează genele, fiecare cu sarcina ei specifică, de exemplu să determine culoarea ochilor, să stabilească creşterea sau să transmită o boală ereditară. Savanţii au mai aflat că unele dintre „cuvintele” codului acţionează pur şi simplu pentru a da proceselor de copiere instrucţiuni unde să pornească şi unde să se oprească. Treptat oamenii de ştiinţă au devenit capabili să recunoască pe documentele scoase la imprimantă (Fig. 56) semnele „stop” şi „porneşte/go”. Următorul pas a fost munca migăloasă, plictisitoare, de a afla care e funcţia fiecărui segment sau genă, ştiind că simpla bacterie *E.coli* are cam 4.000 iar omul peste 100.000. S-au făcut deja planuri de a „crea harta” întregii alcătuiri genetice umane („Genom”); sarcina enormă şi cantitatea de cunoştinţe deja câştigate pot fi appreciate prin faptul că dacă ADN-ul din celulele umane ar fi extras şi pus într-o cutie aceasta n-ar trebui să fie mai mare decât un cub de gheaţă dar dacă torsadele de ADN ar fi întinse, şirurile s-ar întinde pe 47 de milioane de mile.

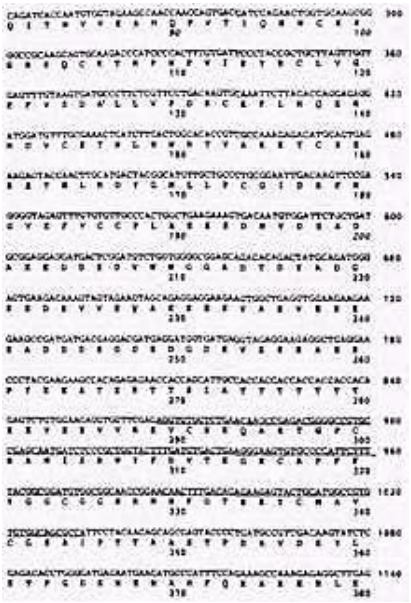

Fig. 56

În ciuda acestei structuri foarte complexe a devenit posibil, cu ajutorul enzimelor, să fie tăiate torsadele de ADN în locurile dorite, să se scoată o „propoziţie” care alcătuieşte o genă şi chiar să se introducă o genă străină în ADN; prin aceste tehnici se poate scoate o trăsătură nedorită (cum ar fi acelea care provoacă boli) sau se poate adăuga una dorită (cum ar fi o genă a hormonului de creştere). Progresele în înţelegerea şi manipularea acestei chimii fundamentale a vieţii au fost răsplătite în 1980 prin decernarea premiului Nobel pentru chimie lui Walter Gilbert de la Harvard şi lui Frederick Sanger de la Cambridge University, pentru dezvoltarea metodelor rapide de citire a lungi segmente de ADN, şi lui Paul Berg de la Stanford University pentru muncă de pionierat în „matisarea genelor”. Un alt termen folosit pentru proceduri este „tehnologia recombinării ADN-ului”, pentru că după matisare ADN-ul este recombinant cu noi segmente de ADN introduse.

Aceste aptitudini au făcut posibilă terapia genelor, adică scoaterea din celulele umane sau corectarea în interiorul lor a genelor care provoacă boli sau defecte moştenite. Ea a făcut de asemenea posibilă Biogenetica: forţarea, prin manipulare genetică, bacteriilor sau şoarecilor să producă o substanţă

chimică dorită (cum ar fi insulina) necesară pentru tratamente medicale. Asemenea realizări ale Tehnologiei de Recombinare sunt posibile pentru că ADN-ul din toate organismele vii de pe Pământ are aceeaşi alcătuire, astfel încât torsadele de ADN de bacterie vor accepta (se vor „recombina“ cu) un segment de ADN uman.

Într-adevăr, cercetători americani şi elveţieni au raportat în iulie 1984 descoperirea unui segment de ADN care era comun oamenilor, muştelor, râmelor, puilor de găină şi broaştelor, ceea ce a confirmat încă o dată originea genetică unică a vieţii pe Pământ).

Hibrizii cum ar fi catârul, care este rezultatul încrucişării dintre un măgar şi un cal, se poate naşte din împerecherea acestora deoarece ei au cromozomi similari (hibrizii, totuşi, nu pot procrea). O oaie sau o capră, deşi nu sunt rude foarte îndepărtate, nu se pot împerechea natural; totuşi, din cauza înrudirii lor genetice, experimentele le-au combinat pentru a forma (în 1983) o „oapră” (Fig. 57), o oaie cu lână normală dar cu coarne de capră. Asemenea creaturi combinate, sau „mosaic”, sunt numite himere, după monstrul din mitologia greacă ce avea partea din faţă a corpului ca un leu, mijlocul ca o capră şi coadă de dragon (Fig. 58). Lucrul a fost realizat prin „fusiune Celulară”, fuziunea dintre un embrion de oaie şi unul de capră aflate într-o fază timpurie a diviziunii lor (patru celule fiecare) şi apoi incubarea amestecului într-o eprubetă cu substanţe nutritive până a venit timpul ca embrionul format să fie transferat în pântecul unei oi care a avut rol de mamă purtătoare.

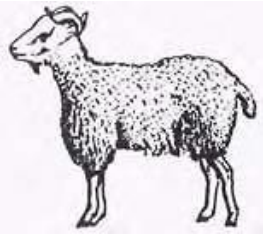

Fig. 58

Fig. 59

În asemenea fuziune celulară, rezultatul (chiar dacă este un descendent născut viu) nu poate fi prezis, este pur şi simplu o chestiune de şansă care gene se vor opri, şi unde, pe cromozomi

precum şi ce trăsături „chip” sau „asemănare”, vor fi preluate de la fiecare donator de celule. Fără îndoială că monştrii din mitologia greacă, inclusiv celebrul Minotaur (jumătate taur, jumătate om) din Creta erau reminiscenţe ale poveştilor transmise grecilor de Berossus, preotul babilonian, şi că sursele lui erau textele sumeriene referitoare la experimentele cu succese şi greşeli făcute de Enki şi Ninti, experimente care produseseră o mulţime de himere.

Progresele în genetică au furnizat biotehnologiei alte drumuri decât cel imprevizibil, drumul himerelor; este evident că făcând asta ştiinţa modernă a urmărit alternativa (chiar dacă a fost mai dificilă) oferită de Enki şi Ninti. Tăind şi adăugând bucăţi de torsade genetice, sau prin Tehnologia de Recombinare, pot fi alese şi urmărite caracteristicile care vor fi omise, adăugate sau schimbate. Unele dintre punctele de reper de pe acest drum al progresului în ingineria genetică au fost transferal genelor de bacterii la plante ca să le facă pe acestea din urmă rezistente la anumite boli şi, mai târziu (în 1980), transfer al anumitor gene de bacterii la şoareci. În 1982 genele de creştere ale şobolanului au fost matisate la codul genetic al unui şoarece (de către echipe conduse de Ralph L. Brinster de la University of Pennsylvania şi Richard D. Palmiter de la Howard Hughes Medical Institute), rezultatul fiind naşterea unui „Mighty Mouse” de două ori cât un şoarece normal. În 1985 s-a raportat în *Nature* (iunie 27) că experimentele desfăşurate în diferite centre ştiinţifice reuşiseră să introducă gene de creştere umane funcţionale în iepuri, porci şi oi iar în 1987 *(New Scientist*, 17 septembrie) savanţii suedezi creaseră un Super-Somon. Deja până la momentul actual gene care transmit alte caracteristici au fost folosite în asemenea recombinări „trans-genice” între bacterii, plante şi mamifere. Tehnica a progresat până la fabricarea artificială a compuşilor care imită perfect funcţiile specifice ale unei gene date, mai ales cu scopul de a trata bolile.

La mamifere, în final ovulul fertilizat modificat trebuie implantat în pântecul mamei purtătoare, funcţie pe care în povestea sumeriană şi-au asumat-o „Zeiţele Naşterii”. Dar înainte de această etapă trebuia găsită o cale de a introduce caracterele genetice dorite de la donatorul mascul în ovulul femelei participant. Cea mai comună metodă este micro-injecţia, prin care un ovul, deja fecundat, este extras şi injectat cu

trăsătura genetică dorită; după o scurtă incubaţie într-un vas de sticlă ovulul este reimplantat în pântecul femelei (s-au făcut încercări pe şoareci, porci şi alte mamifere). Procedeul este dificil, are multe obstacole şi doar un număr mic de rezultate reprezintă un succes, dar funcţionează. Altă tehnică a fost de a folosi viruşi, care în mod natural atacă celulele şi fuzionează cu miezurile lor genetice: noua trăsătură genetică ce trebuie transferată într-o celulă este ataşată pe căi complexe la un virus care apoi acţionează ca un purtător; problema aici este că nu se poate face alegerea locului de pe tulpina de cromozomi la care să se ataşeze gena, şi în majoritatea cazurilor au rezultat himere.

În iunie 1989 un raport făcut în *Cell* de un grup de oameni de ştiinţă italieni conduşi de Corrado Spadafora de la Institute of Biomedical Technology din Roma au anunţat obţinerea de succese în determinarea spermatozoizilor să acţioneze ca şi purtători de gene. Ei au raportat despre procedee unde spermatozoizii au fost influenţaţi să renunţe la rezistenţa lor naturală faţă de genele străine; apoi, după ce au fost îmbibaţi în soluţii care conţineau noul material genetic, spermatozoizii au încorporat acest material genetic în miezul lor. Sperma modificată a fost folosită pentru fecundarea femelelor de şoareci; progeniturile conţineau noua genă în cromozomii lor (în acest caz o anumită enzimă bacteriană).

Folosirea celui mai natural mediu, sperma, pentru a transporta material genetic în ovul a uluit comunitatea ştiinţifică prin simplitatea sa şi a constituit un eveniment de primă pagină chiar în *The New York Times*. Un studiu ulterior din *Science*, 11 august 1989, raporta succese parţiale realizate de alţi savanţi în copierea tehnicii italiene. Dar toţi savanţii implicaţi în tehnologiile de recombinare au căzut de acord că, cu unele modificări şi îmbunătăţiri, se dezvoltase o nouă tehnică, cea mai simplă şi mai naturală.

Unii au subliniat că abilitatea spermei de a prelua ADN străin fusese sugerată de către cercetători încă din 1971, după experimente pe spermă de iepure. Puţini îşi dau seama că tehnicile fuseseră descoperite chiar şi mai devreme, în textele sumeriene care descriu crearea lui Adam de către Enki şi Ninti, care amestecaseră ovulul Femeii-maimuţă cu sperma unui tânăr Anunnaki într-o soluţie care conţinea şi limfă sanguină.

În 1987 decanul catedrei de antropologie de la Universitatea din Florenţa, Italia, a declanşat o furtună de proteste în rândul clerului şi al umaniştilor când a dezvăluit că experimente în desfăşurare puteau conduce la „crearea unei noi rase de sclavi, un antropoid cu mamă cimpanzeu şi tată uman”. Unul dintre fanii mei mi-a trimis tăieturile din ziare conţinând articolul respectiv, însoţite de comentariul: *„Ei, Enki, uite c-o luăm de la-nceput!”*

Aceste cuvinte par să rezume cel mai bine realizările microbiologiei moderne.

VIESPI, MAIMUŢE ŞI PATRIARHI

Multe din cele care s-au întâmplat pe Pământ, şi mai ales războaiele de la început, au fost provocate de Codul de Succesiune al Anunnakilor, care îl priva pe întâiul născut de succesiune în cazul în care conducătorul avea un alt fiu cu o soră vitregă.

Aceleaşi reguli de succesiune, adoptate de către sumerieni, sunt reflectate în povestirile Patriarhilor evrei. Biblia spune că Avraam (care venea din capitala Sumerului, oraşul Ur) i-a cerut soţiei sale Sarah (un nume care însemna „Prinţesă”) să se prezinte, când întâlnea regi străini, drept sora lui şi nu drept soţie. Deşi nu era tot adevărul, nu era nici o minciună, aşa cum explică Geneza 20:12: „Într-adevăr ea este sora mea, fiica tatălui meu dar nu fiica mamei mele, şi ea mi-a devenit soţie”.

Succesorul lui Avraam nu a fost întâiul născut, Ishmael, a cărui mamă era roaba Hagar, ci Isaac, fiul surorii vitrege Sarah, deşi el s-a născut mult mai târziu.

Respectarea strictă a acestor reguli de succesiune în antichitate la curţile regale, fie în Egiptul din Lumea Veche, fie în Imperiul Inca din Lumea Nouă, sugera o linie „de sânge”, sau genetică, presupunere care pare stranie şi contrară convingerii că înrudirea cu rudele apropiate este ceva de nedorit.

Dar oare ştiau Anunnaki ceva ce ştiinţa modernă nu a descoperit încă?

În 1980 un grup condus de Hannah Wu de la Washington University a aflat că, dacă i se oferă posibilitatea alegerii, femela maimuţă preferă să se împerecheze cu fraţi vitregi. „Aspectul incitant al acestui experiment”, spunea raportul, „este că deşi

fraţii vitregi preferaţi aveau acelaşi tată, ei aveau mame diferite”. Revista *Discover* (decembrie 1988) a raportat despre studii din care reiese că „viespile mascul se împerechează în mod obişnuit cu surorile lor”. Din moment ce o viespe mascul fecundează multe femele, împerecherea preferată este cu surori *vitrege*: acelaşi tată dar mame diferite.

Deci se pare că acel Cod de Succesiune al populaţiei Anunnaki a fost mai mult decât un capriciu.

9. MAMA PE NUME EVA

Mergând înapoi şi căutând urmele cuvintelor ebraice în limba akkadiană şi la originea lor, în sumeriană, a fost posibil să înţelegem adevăratul sens al povestirilor din Biblie, mai ales al celor din Cartea Genezei. Faptul că atâţia termeni sumerieni aveau mai mult decât un sens, în majoritatea timpului, dar nu totdeauna, derivaţi dintr-o pictogramă originară comună, constituie o dificultate majoră în înţelegerea limbii sumeriene şi impune citirea lor cu atenţie la context. Pe de altă parte, tendinţa multor scriitori sumerieni de a folosi frecvent jocuri de cuvinte face ca textele lor să fie o adevărată bucurie pentru un cititor inteligent.

Tratând, de exemplu, povestea biblică a „transformării" Sodomei şi Gomorei în Războaiele Zeilor şi Oamenilor, am subliniat că ideea potrivit căreia soţia lui Lot a fost transformată într-un „stâlp de sare" când a rămas în urmă să se uite la ce se întâmpla, însemna de fapt „stâlp de vapori" în terminologia originară sumeriană. Din moment ce sarea era obţinută în Sumer din bălţi pline de vapori, termenul originar sumerian NI.MUR a ajuns să însemne şi „sare" şi „vapori". Biata nevastă a lui Lot a fost vaporizată, nu transformată în sare, de explozia nucleară care a provocat dispariţia oraşelor de pe câmpie.

În ceea ce priveşte povestea biblică a Evei, marele sumerologist Samuel N. Kramer a fost cel care a subliniat primul că numele ei, care însemna în ebraică „Cea care are viaţă", şi povestea originii ei din coasta lui Adam au izvorât probabil din jocul de cuvinte sumerian legat de cuvântul TI, care înseamnă şi „viaţă" şi „coastă".

Am mai menţionat în capitolul precedent şi alte sensuri iniţiale sau duble ale expresiilor din povestirea creaţiei. Despre „Eva" şi originea ei se pot culege mai multe date din compararea povestirilor biblice cu textele sumeriene şi analiza terminologiei sumeriene.

Manipulările genetice, după cum am văzut, au fost realizate de către Enki şi Ninti într-un amplasament special numit, în

versiunea akkadiană, *Bit Shimti* sau „Casa unde se insuflă vântul vieţii”; acest sens transmite o idee destul de corectă despre care era scopul acestei structuri specializate, un laborator. Dar aici trebuie să ne amintim de afinitatea sumerienilor pentru jocul de cuvinte, ceea ce ar putea arunca o lumină nouă asupra sursei poveştii legate de coasta lui Adam, folosirea lutului şi suflarea de viaţă.

Termenul akkadian, după cum am declarat mai devreme, era reluarea sumerianului SHI.IM.TI, un cuvânt compus în care fiecare dintre cele trei componente transmitea un sens care prin combinaţia cu celelalte două le întărea şi le extindea. SHI reprezintă ceea ce Biblia numea *Nephesh*, în mod obişnuit tradus ca „suflet” dar însemnând mai precis „suflare de viaţă”. IM avea sensuri diverse, în funcţie de context. Însemna „vânt” dar putea de asemenea însemna „laterală, alături”. În textele astronomice este numit un satelit care este „alături” de planeta sa; în geometrie însemna latura unui pătrat sau a unui triunghi iar în anatomie însemna „coastă”. Până în ziua de astăzi cuvântul similar ebraic *Şela* înseamnă şi faţa unei forme geometrice şi coasta unei persoane. Şi, ce să vezi, IM avea de asemenea un sens complet diferit, însemnând „lut”...

Ca şi cum multiplele sensuri „vânt”/„latură”/„coastă”/„lut” ale cuvântului IM nu erau suficiente, termenul TI adăuga savoare şi amuzament în sumeriană. El însemna, aşa cum am menţionat anterior, atât „viaţă” cât şi „coastă”, al doilea sens fiind similar cuvântului akkadian *şilu*, care venea din ebraicul *Şela*. Dublat, TI.TI însemna „pântec”, acela care găzduieşte fătul, şi, ce să vezi, în akkadiană *titu* a căpătat sensul „lut” din care s-a păstrat cuvântul ebraic *Tit*. Astfel, pentru componenta TI a numelui laboratorului sumerian, SHI.IM.TI, avem sensurile „viaţă”/„lut”/„pântec”/„coastă”.

În absenţa versiunii sumeriene originare de unde şi-au obţinut datele cei care au compilat Geneza, nu putem fi siguri dacă ei au ales interpretarea „coastă” pentru că ea era sugerată atât de IM cât şi de TI sau pentru că ea le dădea prilejul să facă o declaraţie socială în următoarele versuri:

Şi Iehova Elohim l-a făcut pe Adam să
doarmă adânc şi el a dormit.

Iar El a luat una din coastele lui
şi a închis carnea la loc.
Şi Iehova Elohim a făcut din coasta
pe care El o luase de la Adam o femeie,
şi El a dus-o lui Adam.
Şi Adam a spus: „Aceasta este acum os
din oasele mele, carne din carnea mea”.

Prin urmare aceasta este fiinţa numită *Ish-sha* [„femeie”] pentru că ea a fost scoasă din *Ish* [„bărbat”]. Prin urmare bărbatul să-şi lase tatăl şi mama şi să se unească cu femeia lui să devină un singur trup.

Această poveste a creării partenerului feminin al bărbatului relatează cum Adam, deja aşezat în E.DIN ca să muncească şi să-i îngrijească livezile, era complet singur. „Şi Iehova Elohim a spus, nu e bine că Adam e singur; hai să-i facem o pereche.” Aceasta este evident continuarea versiunii în care a fost creat doar Adam şi nu o parte a versiunii în care Omenirea a fost creată din bărbaţi şi femei imediat.

Ca să se rezolve această aparentă confuzie, trebuie să avem în vedere secvenţa creării Copiilor Pământului. Întâi a fost realizat masculul *lulu*, „cel amestecat”; apoi ovulele fecundate ale Femeii-maimuţă, scăldate şi amestecate cu limfă sanguină şi sperma tânărului Anunnaki au fost împărţite în loturi şi plasate în „mulaj”, unde au dobândit caracteristici fie masculine fie feminine. Reimplantaţi în pântecele Zeiţelor Naşterii, embrionii au produs şapte masculi şi şapte femele de fiecare dată. Dar aceşti „combinaţi” erau hibrizi care nu puteau procrea (ca şi catârii). Ca să obţină mai mulţi procesul a trebuit repetat iar şi iar.

La un anumit moment a devenit evident că acest mod de a obţine sclavi nu era destul de bun; trebuia găsită o cale de a obţine mai mulţi oameni fără ca femeile Anunnaki să suporte graviditatea şi naşterea. Acea cale a fost o a doua manipulare genetică făcută de Enki şi Ninti, care i-a dat lui Adam capacitatea de a procrea singur. Pentru a putea avea urmaşi, Adam trebuia să se împerecheze cu o femelă complet compatibilă. Cum şi de ce a fost ea adusă la viaţă se prezintă în povestea Coastei şi a Grădinii Eden.

Povestea Coastei este aproape un rezumat în două propoziţii al raportului dintr-un jurnal medical. În termeni precişi ea descrie o operaţie majoră de tipul celor care figurează pe prima pagină a ziarelor de astăzi când o rudă apropiată (de exemplu un tată sau o soră) donează un organ pentru transplant. Medicina modernă recurge din ce în ce mai mult la transplantul de măduvă osoasă când boala este cancerul sau afectează sistemul imunitar.

Donatorul în cazul biblic este Adam. Lui i se face anestezie generală şi este adormit. Se face o incizie şi i se scoate o coastă. Apoi carnea este plasată astfel încât să închidă rana iar Adam este lăsat să se odihnească şi să-şi revină.

Acţiunea continuă în altă parte. Elohim foloseşte acum bucata de os ca să construiască o femeie; nu ca să creeze o femeie, ci ca să „construiască" una. Diferenţa de terminologie este semnificativă; ea arată că femeia în chestiune deja exista dar necesita o oarecare manipulare constructivă pentru a deveni perechea lui Adam. Ceea ce era necesar s-a obţinut din coastă, iar indiciul despre ce a furnizat aceasta este găsit în celelalte semnificaţii ale termenilor IM şi TI, viaţă, pântec, lut. A fost un extract din măduva osoasă a lui Adam implantat în acea a „lutului" unei femele primitive prin pântecul ei? În mod regretabil, Biblia nu descrie ce i s-a făcut femeii (numită Eva de către Adam), iar textele sumeriene, care sigur au tratat această problemă, nu au fost găsite până acum. Este sigur că a existat ceva de acest tip din faptul că cea mai bună traducere a *Atra Hasis* în asiriană timpurie (cam 850 î.Hr.) conţine rânduri care urmăresc în paralel versetele biblice referitoare la bărbatul care părăseşte casa tatălui şi devine una cu femeia lui în timp ce împart patul. Tăbliţa pe care este înscris acest text este totuşi prea deteriorată pentru a dezvălui tot ce spunea textul sumerian originar.

Dar ceea ce ştim într-adevăr astăzi, mulţumită ştiinţei moderne, este că sexualitatea şi capacitatea de a procrea se află în cromozomii umani; celula fiecărei persoane conţine 23 de perechi, în cazul unei femei o pereche de cromozomi X şi în cazul unui bărbat un cromozom X şi unul Y (Fig. 59). Totuşi, celulele reproducătoare (ovulul, spermatozoidul) conţin fiecare doar un set de cromozomi, nu perechi. Împerecherea are loc când ovulul este fecundat de spermatozoid; embrionul are astfel cele 23 de perechi de cromozomi, dar numai jumătate dintre ei vin de la

mamă şi numai jumătate vin de la tată. Mama, având doi cromozomi X, totdeauna contribuie cu un X. Tatăl, având X şi Y, poate contribui cu oricare dintre ei; dacă e vorba de un X, copilul va fi de sex feminin; dacă este un Y, copilul va fi de sex masculin.

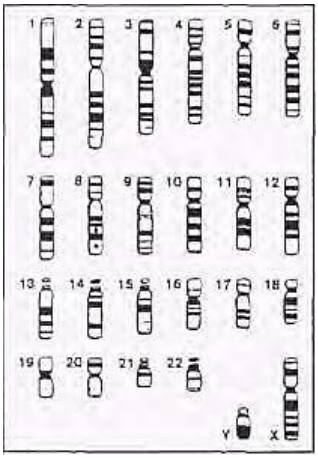

Fig. 59

Astfel cheia reproducerii stă în fuziunea celor două seturi de cromozomi; dacă numărul şi codul lor genetic diferă, ei nu se vor combina iar fiinţele nu vor procrea. Din moment ce atât Muncitorii Primitivi masculi şi femele deja existau, sterilitatea lor nu se datora lipsei de cromozomi X sau Y. Nevoia unui os, Biblia subliniază că Eva era „os din osul" lui Adam, sugerează că era nevoie să se depăşească o respingere imunologică a spermei masculului de către femelă. Operaţia realizată de Elohim a depăşit această problemă. Adam şi Eva şi-au descoperit sexualitatea, dobândind „cunoaştere", un termen biblic care denumea sexul în scopul procreării („Şi Adam *a cunoscut-o* pe Eva, femeia lui şi ea a zămislit şi l-a născut pe Cain"). Eva, după cum relatează povestirea despre Grădina Eden, a fost de atunci încolo capabilă să aibă copii cu Adam, primind de la divinitate o binecuvântare şi în acelaşi timp un blestem: „În suferinţă îţi vei purta pruncii".

După asta Elohim a spus: „Adam a devenit ca unul dintre noi". Lui i s-a dat „Cunoaştere". *Homo Sapiens* era capabil să procreeze şi să se înmulţească singur. Dar deşi i s-a dat în mare

măsură alcătuirea genetică a acelor Anunnaki, care l-au făcut pe Om după chipul şi asemănarea lor chiar şi în privinţa procreării, nu i s-a transmis o caracteristică genetică. Aceasta era longevitatea populaţiei Anunnaki. El nu trebuia nici măcar să guste din fructul „Copacului vieţii", ceea ce l-ar fi făcut pe Om să trăiască la fel de mult ca un Anunnaki. Acest fapt este clar specificat în povestea sumeriană *Adapa*, despre Omul Perfect creat de Enki:

Înţelegere în toate el i-a dat.
Înţelepciune el îi dăruise.
Lui îi dăruise Cunoaştere;
Viaţă eternă el nu-i dăruise.

De la publicarea în 1976 a cărţii *A Douăsprezecea Planetă*, n-am precupeţit nici un efort în explicarea aparentei „imortalităţi a zeilor". Luând drept exemplu muştele din casa mea aş putea spune că dacă ele ar putea vorbi Tata Muscă i-ar spune Fiului Muscă: „Ştii, omul acesta e nemuritor; de când trăiesc eu el n-a îmbătrânit deloc; tatăl meu mi-a spus mie că tatăl lui şi toţi strămoşii noştri, de când îşi aduc aminte, l-au văzut pe omul acesta ca şi acum: nemuritor!"

„Imortalitatea" mea (în ochii muştelor vorbitoare) este, desigur, pur şi simplu un rezultat al diferenţei de cicluri de viaţă. Omul trăieşte zeci de ani; viaţa muştelor durează câteva zile. Dar ce sunt toţi aceşti termeni? O „zi" este timpul în care planeta noastră face o rotaţie completă în jurul axei sale; un „an" este timpul în care planeta noastră descrie o orbită completă în jurul soarelui. Durata activităţilor pe care Anunnaki le realizau pe pământ se măsurau în *sars*, fiecare echivalent cu 3.600 de ani pământeni. Un *sar*, am sugerat eu, era „un an" pe Nibiru, timpul în care planeta descria o orbită completă în jurul soarelui. Deci când regele sumerian Lists raporta de exemplu că un lider Anunnaki administra unul dintre oraşele lor de 36.000 de ani, textul de fapt spunea *zece sars*. Dacă o singură generaţie umană are 20 de ani, ar fi 180 de generaţii de descendenţi ai omului într-un „an" Anunnaki, deci aceşti ar părea „nemuritori", Fiinţe Veşnice.

Textele antice spun clar că această longevitate nu a fost dăruită Omului, dar inteligenţa a fost. Aceasta implică

cunoaşterea sau credinţa, în antichitate, că cele două caracteristici, inteligenţa şi longevitatea, puteau cumva fi dăruite sau refuzate Omului de către cei care îl creaseră genetic. Poate nu e surprinzător că ştiinţa modernă e de acord. „Dovezile adunate în ultimii 60 de ani sugerează că există o componentă genetică a inteligenţei", scria *Scientific American* în numărul din martie 1989. Pe lângă exemple de genii din diferite domenii de activitate care lăsaseră moştenire talentul lor copiilor şi nepoţilor, articolul evidenţia un raport făcut de către cercetătorii de la University of Colorado at Boulder and Pennsylvania State University (David W. Fulker, John C. DeFries, Robert Plomin), care stabilise „o corelaţie biologică strânsă" în abilităţile mentale care pot fi atribuite eredităţii genetice. Titlul articolului din *Scientific American* era „Mai Multe Probe Ce Fac Legătura Între Gene şi Inteligenţă". Alte studii, recunoscând că „amintirile sunt formate din molecule", au dus la sugestia că dacă vreodată computerele vor egala inteligenţa umană, ele ar trebui să fie, computere moleculare". Aducând la zi sugestiile făcute în această direcţie de Forrest Carter de la Naval Research Laboratories din Washington D.C., John Hopfield de la Caltech and AT & T's Bell Laboratories a schiţat în 1988 *(Science*, vol. 241) un model pentru un „computer biologic". S-au adunat din ce în ce mai multe dovezi despre sursa genetică a ciclurilor de viaţă ale organismelor umane. Diferitele stadii din viaţa insectelor şi lungimea vieţii lor sunt în mod clar determinate genetic. Tot aşa este şi faptul că atât de multe creaturi, dar nu mamifere, mor după reproducere. Caracatiţele, de exemplu, (a descoperit Jerome Wodinsky de la Bradeis University) sunt programate genetic să se „auto-distrugă" după reproducere cu ajutorul substanţelor chimice care se găsesc în glandele lor optice. Aceste studii s-au realizat în cursul cercetărilor legate de procesele de îmbătrânire a animalelor şi nu în legătură cu viaţa caracatiţelor în sine. Multe alte studii au arătat că unele animale au capacitatea de a repara genele deteriorate din celulele lor şi astfel pot opri şi inversa procesul de îmbătrânire. Clar, fiecare specie are o durată de viaţă determinată genetic, o singură zi pentru musculiţa de oţet, cam şase ani pentru o broască, o limită cam de 15 ani pentru un câine. În zilele noastre vârsta limită pentru om este ceva mai mult de 100 de ani dar altădată durata de viaţă era mult mai mare.

Conform Bibliei, Adam a trăit 930 de ani, fiul său Seth 912 ani iar fiul acestuia Enosh, 905. Deşi avem motive să credem că editorii Genezei au redus de 60 de ori vieţile mult mai lungi menţionate de textele sumeriene, Biblia recunoaşte că înainte de Potop oamenii trăiau mult mai mult. Durata de viaţă a Patriarhilor a început să se scurteze odată cu trecerea mileniilor. Terah, tatăl lui Avraam, a murit la vârsta de 205 ani. Avraam a trăit 175 de ani; fiul lui Isaac a murit la 180, fiul lui Isaac, Iacob, a trăit până la 147 de ani dar fiul lui Iacob a murit la 110.

Se crede că erorile genetice care se acumulează pe măsură ce ADN-ul continuă să se reproducă în celule contribuie la procesul de îmbătrânire iar dovezile ştiinţifice indică existenţa unui „ceas" biologic al tuturor creaturilor, o trăsătură de bază, încorporată, care controlează durata de viaţă a fiecărei specii. Dar care este gena sau grupul de gene, ce face acest „ceas" să funcţioneze, ce-l declanşează să se „exprime", iată probleme încă intens cercetate. Dar numeroase studii au arătat deja că răspunsul este în gene. Unele, făcute pe viruşi, demonstrează că ei au fragmente de ADN care pot să-i facă literalmente „nemuritori".

Enki trebuie să fi ştiut toate acestea, aşa că atunci când s-a pus problema perfecţionării lui Adam, a creării unui adevărat *Homo sapiens* apt să procreeze, el i-a dat lui Adam inteligenţă şi „Cunoaştere" dar nu întreaga longevitate pe care Anunnaki o posedau genetic.

Pe măsură ce Omenirea se distanţează de zilele în care a fost creat *lulu*, o fiinţă „combinată" care avea moştenirea genetică atât a Pământului cât şi a Cerului, scurtarea duratei de viaţă medie poate fi considerată un simptom al pierderii rapide, de la generaţie la generaţie, a ceea ce unii consideră elementele „divine" şi creşterea ca pondere a „animalului care zace în noi". Existenţa în alcătuirea noastră genetică a ceea ce unii numesc ADN „inutil", segmente de ADN care par să-şi fi pierdut funcţia, este o reminiscenţă aparentă a „amestecului" iniţial. Cele două părţi ale creierului, independente şi totuşi conectate, una mai primitivă şi emoţională, cealaltă mai nouă şi mai raţională, este încă o dovadă pentru originea genetică mixtă a Omenirii.

Probele care coroborează vechile poveşti despre creaţie, numeroase până acum, nu se termină cu manipularea genetică. Mai urmează multe, şi toate sunt despre Eva!

Antropologia modernă, cu ajutorul fosilelor găsite de paleontologi şi a progreselor din alte ramuri ale ştiinţei, a făcut paşi mari pe drumul înapoi, către originile Omului. Până acum s-a răspuns deja clar la întrebarea „De unde am venit?" Omenirea s-a născut în sud-estul Africii.

Povestea Omului, acum o ştim, n-a început cu Omul; „capitolul" în care este vorba despre un grup de mamifere numite „Primate" ne duce înapoi cam cu 45 – 50 de milioane de ani, când în Africa a apărut un strămoş comun al maimuţelor şi Omului. 25 sau 30 de milioane de ani mai târziu, iată cât de încet se întoarce roata evoluţiei, din linia acestor primate s-a desprins ramura Maimuţelor Mari. Urme fosile ale acestei primate timpurii, „Proconsulul", s-au găsit în 1920 din întâmplare pe o insulă din Lacul Victoria (vezi harta), iar această descoperire a atras în cele din urma în zonă pe cea mai cunoscută echipă (formată din soţ şi soţie) de paleontologi, Louis S.B. şi Mary Leakey. În afară de fosila Proconsul ei au mai descoperit în zonă resturi din *Ramapithecus*, prima maimuţă erectă, prima primată asemănătoare omului; ea a exista cam acum 14 milioane de ani, cam la 8 – 10 milioane de ani mai târziu decât Proconsulul pe scara evoluţiei.

Aceste descoperiri au însemnat mai mult decât dezgroparea unor fosile; ele au descuiat uşa laboratorului secret al naturii, ascunzătoarea unde Mama Natură continuă să ofere dovezi despre marşul evolutiv care a dus de la mamifere la primate, apoi la maimuţele mari şi hominizi. Locul era valea adâncă, creată prin alunecări de teren, care brăzdează Etiopia, Kenya şi Tanzania, o parte a sistemului care începe în Valea Iordanului şi Marea Moartă în Israel, include marea Roşie şi continuă până în Africa de sus (hartă, Fig. 60).

Numeroase descoperiri fosile au fost făcute pe şantierele arheologice pe care familia Leakey şi alţi paleoantropologi le-au făcut celebre. Cele mai bogate în descoperiri au fost la Olduvai Gorge în Tanzania; lângă Lacul Rudolf (renumit Lacul Turkana) în Kenia şi în provincia Afar din Etiopia. Savanţi de multe naţionalităţi au facut multe descoperiri dar unii dintre ei, nume proeminente în dezbaterile ştiinţifice legate de sensul şi vârsta acestor descoperiri, merită menţionaţi: fiul soţilor Leakey, Richard (custodele Muzeului Naţional din Kenia), Donald C.

Johanson (custode la Cleveland Museum of Natural History la data realizării descoperirilor), Tim White şi J. Desmond Clark (University of California din Berkeley), Alan Walker (John Hopkins University), Andrew Hill şi David Pilbeam de la Harvard precum şi Raymond Dart şi Phillip Tobias din Africa de Sud.

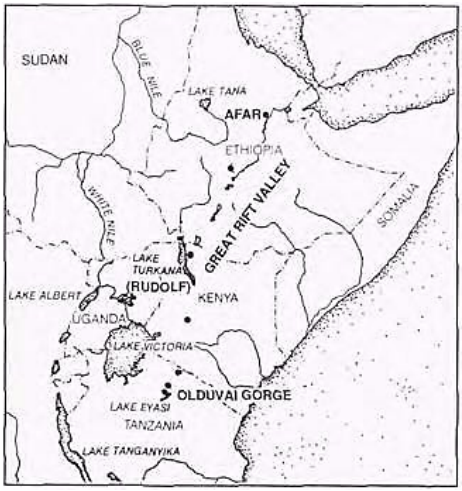

Fig. 60

Lăsând la o parte problemele legate de mândria acestor descoperiri, interpretarea diferită a datelor şi tendinţa de a împărţi speciile şi genurile în subdiviziuni mai mici, putem cu siguranţă declara că ramura care a dus la apariţia omului s-a separat de cea a maimuţelor cu patru picioare cam acum paisprezece milioane de ani şi că a mai durat încă nouă milioane de ani până când s-au ivit primele maimuţe cu aspect de hominizi, numite *Australopithecus*, iar totul s-a întâmplat acolo unde natura îşi alesese locul pentru laboratorul de „creaţie a omului”.

Pe când urmele fosile pentru acele zece milioane de ani intermediare sunt aproape inexistente, paleoantropologii (aşa cum sunt acum numiţi savanţii din acest nou grup ştiinţific) au dovedit ingeniozitate în alcătuirea înregistrărilor din următoarele trei milioane de ani. Uneori având la dispoziţie doar un maxilar sau resturi de craniu, un pelvis, rămăşiţe de degete sau, în cazurile fericite, părţi de schelet, ei au putut reconstitui fiinţele din care proveneau aceste fosile; cu ajutorul altor descoperiri,

cum ar fi oase de animale sau pietre cioplite astfel încât să devină unelte, ei au determinat stadiul de dezvoltare şi obiceiurile acelor fiinţe, şi datând straturile geologice în care au găsit fosilele au putut data fosilele însele.

Printre remarcabilele jaloane ale acestui drum al evoluţiei au fost descoperirea scheletului parţial al unei femele numite „Lucy” (care se poate să fi arătat ca hominidul din Fig. 61), despre care se crede că a fost un Australopithecus avansat care a trăit cam acum 3,5 milioane de ani, descoperirea unei fosile cunoscută după numărul de catalog „Craniul 1470”, craniul unui mascul cam de acum 2 milioane de ani şi considerat ce către savanţi a fi „aproape un om” sau *Homo habilis* („Omul îndemânatic”), un termen faţă de care mulţi au obiecţii, şi în sfârşit descoperirea scheletului unui” mascul tânăr şi voinic” catalogat WT.15000 reprezentând un *Homo erectus* cam de acum 1,5 milioane de ani, probabil primul hominid adevărat. El a făcut intrarea în Epoca de Piatră, a început să folosească pietre ca unele şi a migrat prin Peninsula Sinai, care este ca un pod între Africa şi Asia, către sud-estul Asiei pe de o parte şi către sudul Europei pe de altă parte.

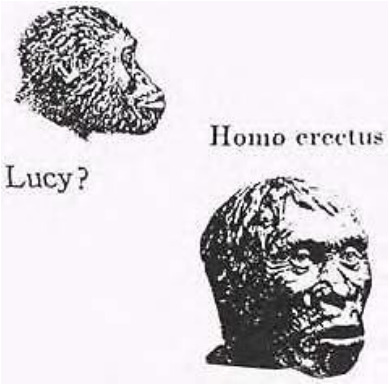

Fig. 61

După aceea lui *Homo* i se pierde urma, capitolul cam de acum 1,5 milioane de ani până acum aproximativ 300.000 de ani lipseşte, cu excepţia urmelor de *Homo erectus* de la periferiile acestei migraţii de hominizi. Apoi, cam acum 300.000 de ani, fără vreo evidenţă despre transformarea treptată, şi-a făcut apariţia *Homo sapiens*. La început s-a crezut că *Homo sapiens*

neanderthalis, omul din Neandertal (numit astfel după locul unde a fost prima dată descoperit în Germania), care a apărut mai ales în Europa şi părţi din Asia cam acum 125.000 de ani, a fost strămoşul Cro-Magnon-ilor, *Homo sapiens sapiens*, care au ocupat uscatul cam acum 35.000 de ani. Apoi s-a susţinut că omul din Neanderthal, mai „brută" şi mai „primitiv" a apărut dintr-o altă ramură a *Homo sapiens* iar omul din Cro-Magnon s-a dezvoltat singur undeva. Acum se ştie că a doua variantă este mai corectă, dar nu în întregime. Înrudite fără să descindă una din cealaltă, cele două ramuri de *Homo sapiens* au trăit alături cam acum 90.000 sau 100.000 de ani.

S-au găsit dovezi în două peşteri, una pe Muntele Carmel şi alt lângă Nazaret, în Israel; ele fac parte dintr-un şir de peşteri din zonă unde îşi făcuse sălaş omul preistoric. S-a crezut că primele descoperiri din 1930 au cam 70.000 de ani vechime şi sunt doar de oameni din Neanderthal, fiind astfel în concordanţă cu teoriile vehiculate atunci. În 1960 o echipă mixtă israeliano-franceză a reescavat în peştera Qafzeh, cea de lângă Nazaret, şi a descoperit că rămăşiţele nu erau doar de neandertalieni ci şi de tipul Cro-Magnon. De fapt straturile de pământ arată că Cro-Magnonii au folosit peştera *înaintea* neandertalienilor, un fapt care împinge înapoi în timp data apariţiei omului Cro-Magnon de la cei 35.000 de ani presupuşi la mult peste 70.000 de ani.

Neîncrezători, savanţii de la Universitatea Ebraică din Ierusalim au vrut să verifice cu ajutorul resturilor de rozătoare găsite în aceleaşi straturi de pământ. Examinarea făcută de ei a dat aceeaşi dată incredibilă: omul Cro-Magnon, *Homo sapiens sapiens*, care nu trebuia să-şi facă apariţia decât cu 35.000 de ani în urmă, ajunsese în Orientul Apropiat şi se stabilise deja în Israelul de astăzi acum 70.000 de ani. În plus, pentru o lungă perioadă de timp el a împărţit zona cu omul Neanderthal.

La sfârşitul anului 1987 descoperirile de la Qafzeh şi Kebara, peştera de pe Muntele Carmel, au fost datate prin metode noi, inclusiv Termoluminescenţă, o tehnică ce oferă date sigure pentru perioade mai vechi decât cei 40.000 – 50.000 de ani, limita datării cu carbon radioactiv. Aşa cum a arătat în două ediţii (vol. 330 şi 340) din *Nature* lidera echipei franceze, Helene Vallades de la National Research Center din Gif sur Yvette, rezultatele au indicat fără îndoială că şi neandertalienii şi cro-magnonii au locuit în zonă cam acum 90.000 – 100.000 de ani

(savanţii folosesc astăzi 92.000 de ani ca dată medie). Aceste lucruri s-au confirmat mai târziu la un alt amplasament din Galileea.

Dedicând acestor descoperiri un editorial din *Nature*, Christopher Stringer de la British Museum a recunoscut că s-a renunţat la punctul de vedere convenţional, şi anume că omul Neanderthal a precedat omul Cro-Magnon. Ambele ramuri par să fi apărut dintr-o formă mai veche de Homo sapiens. „Oriunde ar fi fost „Eden-ul" originar al omului modern," scria editorialistul, „se pare acum că dintr-un motiv oarecare neandertalienii au fost primii care au migrat spre nord cam acum 125.000 de ani". Susţinut şi de Peter Andrews şi Ofer Bar-Yosef de la Hebrew University şi respectiv Harvard, el a susţinut puternic interpretarea acestor date ca pe „Originea Africană" a omului. Migraţia către nord a acestor primi *Homo sapiens* din locul lor de naştere, din Africa, a fost confirmată de descoperirea (de către Fred Wendorf de la Southern Methodist University, Dallas) a unui craniu de neandertalian cu o vechime de 80.000 de ani lângă Nil, în Egipt.

„Asta înseamnă că oamenii au apărut mai devreme?" punea întrebarea un titlu din *Science*. Pe măsură ce savanţii din alte discipline s-au alăturat cercetărilor, a devenit clar că răspunsul era da. S-a stabilit că Neandertalienii nu erau doar în trecere prin Orientul Apropiat ci locuiau acolo de multă vreme. Şi ei nu erau brutele primitive pe care le bănuiam din informaţiile anterioare. Îşi îngropau morţii cu ritualuri care indicau practici religioase şi „cel puţin un tip de comportare motivată spiritual, ceea ce-i face egalii oamenilor moderni" (Jared M. Diamond de la University of California Medical School din Los Angeles). Unii, după cum spunea descoperitorul rămăşiţelor de neandertalieni din peştera Shanivar, Ralph S. Solecki de la Columbia University, cred că neandertalienii ştiau cum să folosească ierburile de leac, şi asta acum 60.000 de ani! Scheletele găsite în peşterile din Israel i-au convins pe anatomişti că, contrar a ceea ce spuneau teoriile anterioare, neandertalienii puteau vorbi: „Mulajele creierului arată o zonă a limbajului bine dezvoltată", a declarat Dean Falk de la State University of New York în Albany. Şi „creierul omului din Neanderthal era mai mare decât al nostru... el nu era înapoiat şi lipsit de darul vorbirii articulate", a tras concluzia neuroanatomistul Terrence Deacon de la Harvard.

Toate aceste descoperiri recente nu au lăsat nicio îndoială că omul din Neanderthal era un *Homo sapiens*, nu un strămoş al omului Cro-Magnon ci un tip mai timpuriu al aceluiaşi grup uman.

În martie 1987 Christopher Stringer, de la British Museum, împreună cu colegul său Paul Mellars au organizat o conferinţă la Cambridge University ca să aducă la zi şi să „asimileze" noile descoperiri referitoare la „Originea şi Răspândirea Omului Modern". Aşa cum a raportat J.A.J. Gowlett în *Antiquity* (iulie 1987), membrii la conferinţă au studiat mai întâi dovezile fosile. Ei au tras concluzia că după un gol de 1,2 – 1,5 milioane de ani după *Homo erectus*, *Homo sapiens* şi-a făcut brusc apariţia puţin mai târziu de acum 300.000 de ani (aşa cum reiese din resturile fosile din Etiopia, Kenya şi Africa de Sud). Neandertalienii se diferenţiau de acei *Homo sapiens* („Omul înţelept") timpurii de acum aproximativ 230.000 de ani şi este posibil să-şi fi început migraţia către nord cam cu 100.000 de ani mai târziu, probabil odată cu apariţia lui *Homo sapiens sapiens*.

Conferinţa a mai examinat şi alte dovezi, inclusiv datele nou-nouţe furnizate de biochimie. Cele mai incitante au fost descoperirile bazate pe genetică. Capacitatea geneticienilor de a stabili paternitatea prin compararea „secvenţelor" de ADN, a fost dovedită în procesele de paternitate. Era inevitabil ca noile tehnici să fie extinse nu numai ca să urmărească relaţia copil-părinte ci şi întreaga înşiruire a speciilor. Această nouă ştiinţă, genetica moleculară, a fost cea care a permis lui Allan C. Wilson şi Vincent M. Sarich (amândoi de la University of California, Berkeley) să stabilească cu mare acurateţe că hominizii s-au diferenţiat de maimuţe cam acum 5 milioane de ani, şi nu 15 milioane, iar „cele mai apropiate rude" ale hominizilor au fost cimpanzeii şi nu gorilele.

Pentru că ADN-ul unei persoane se tot amestecă cu genele strămoşilor, compararea ADN-ului din nucleul celulei (care vine jumătate de la mamă, jumătate de la tată) nu mai dă rezultate după câteva generaţii. Totuşi s-a descoperit că există nişte ADN în celula mamei dar în afara nucleului, în formaţiunile numite „mitocondrii" (Fig. 62). Acest ADN nu se amestecă cu ADN-ul tatălui; în loc de asta el trece „nemodificat" de la mamă la fiică şi la nepoată, şi aşa mai departe timp de generaţii. Această descoperire, făcută de Douglas Walace de la Emory University în

anii 1980, l-a determinat să compare acest „mtADN” de la aproximativ 800 de femei. Concluzia surprinzătoare, pe care el a anunţat-o într-o conferinţă din iulie 1986, a fost că mtADN-ul tuturor părea să fie atât de similar încât aceste femei trebuie să fi fost descendentele unui singur strămoş de sex feminin.

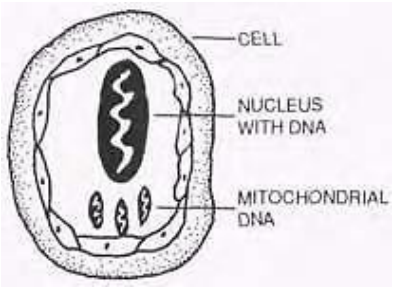

Fig. 62

Cercetarea a fost continuată de către Wesley Brown de la University of Michigan, care a sugerat că determinând rata mutaţiilor naturale din mtADN se poate calcula perioada de timp care a trecut de când acest strămoş unic era în viaţă. Comparând mtADN-ul a 21 de femei din diverse medii geografice şi rasiale, el a ajuns la concluzia că ele îşi datorau originea „mitocondriilor unei singure Eve” care a trăit în Africa acum 300.000 – 180.000 de ani.

Aceste descoperiri incitante au fost preluate de alţii, care au ponit în căutarea „Evei”. Dintre aceştia se remarcă Rebecca Cann de la University of California din Berkeley (mai târziu de la Hawaii University). Obţinând placentele a 147 de femei de rase diferite şi din zone geografice diferite care au născut la spitalele din San Francisco ea a extras şi comparat mtADN. Concluzia a fost că ele au avut toate un strămoş feminin comun care a trăit acum 300.000 – 150.000 de ani (depinzând dacă rata mutaţiei a fost 2% sau 4% într-un milion de ani). „De obicei aproximăm la 250.000 de ani”, a declarat Cann.

Paleoantropologii au observat că limita superioară de 300.000 de ani coincide cu probele fosile din perioada apariţiei lui *Homo sapiens*. „Ce s-ar fi putut întâmpla acum 300.000 de ani ca să producă această schimbare?” se întrebau Cann şi Allan Wilson fără să poată răspunde.

Pentru a testa în plus ceea ce a fost până la urmă numit „ipoteza Eva”, Cann şi colegii ei, Wilson şi Mark Stoneking, au continuat prin examinarea placentelor a aproximativ 150 de femei americane ai căror strămoşi au venit din Europa, Africa, Estul Mijlociu şi Asia, ca şi placentele unor aborigene din Australia şi Noua Guinee. Rezultatele au indicat că mtDNA african era cel mai vechi şi toate acele femei de diferite rase şi din cele mai diverse rădăcini geografice şi culturale aveau acelaşi *unic strămoş-femeie care a trăi în Africa în perioada cuprinsă între acum 290.000 şi acum 140.000 de ani.*

Într-un editorial din *Science* (11 septembrie, 1987) în care s-au recapitulat toate aceste descoperiri, s-a afirmat că dovezi copleşitoare indică „Africa drept leagănul omului modern... Povestea pe care pare s-o spună biologia moleculară este că omul modern s-a dezvoltat în Africa cam acum 200.000 de ani”.

Aceste descoperiri senzaţionale, de atunci confirmate prin alte studii, au fost în toată lumea titluri pe primele pagini ale ziarelor. „S-a răspuns la întrebarea: De unde venim?” anunţa *National Geographic* (octombrie 1988), şi anume din Africa de sud-est. „Mama tuturor” a fost găsită, era titlul din *San Francisco Chronicle*. „Venit din Africa: Drumul Omului către Conducerea Lumii”, anunţa *London Observer*. *Newsweek* (11 ianuarie, 1988), în numărul său cel mai bine vândut vreodată, a publicat pe copertă un „Adam” şi o „Eva” împreună cu şarpele, sub titlul „Căutarea lui Adam şi a Evei”.

Titlul era foarte potrivit fiindcă, aşa cum observa Alan Wilson, „Evident, dacă a existat o mamă trebuie să fi fost şi un tată”.

Toate aceste descoperiri foarte recente merg într-adevăr foarte departe pe drumul confirmării pretenţiei biblice legate de primul cuplu de *Homo sapiens*:

Şi Adam i-a pus soţiei sale numele Chava
[„Cea cu Viaţă” – „Eve” în engleză]
fiindcă era mama tuturor celor ce trăiau.

Datele sumeriene oferă mai multe concluzii. Mai întâi, crearea lui *Lulu* a fost rezultatul răscoalei muncitorilor Anunnaki cam de acum 300.000 de ani. Această dată a fost confirmată de

ştiinţa modernă ca data cea mai îndepărtată a primei apariţii a lui *Homo sapiens*.

În al doilea rând, formarea lui *Lulu* avusese loc „deasupra lui Abzu”, la nord de regiunea minieră. Aceasta este confirmat de amplasamentul celor mai vechi resturi umane din Tanzania, Kenya şi Etiopia, la nord de minele de aur din sudul Africii.

În al treilea rând, apariţia primului tip de *Homo sapiens*, omul din Neanderthal, cam acum 230.000 de ani, se înscrie în cei 250.000 de ani vechime ai „Evei” sugeraţi de descoperirea mtADN, după care, mai târziu, urmează apariţia *Homo sapiens sapiens*, „Omul modern”.

Nu există absolut nicio contradicţie între aceste date şi data de acum 300.000 de ani stabilită pentru revoltă. Păstrând în minte că e vorba de ani pământeni, în timp ce pentru Anunnaki 3.600 de ani tereştri erau doar un an de-al lor, ar trebui mai întâi să ne amintim de perioada de încercări şi de erori care a trecut de când s-a luat decizia de „a-l crea pe Adam” şi până la obţinerea „modelului perfect”. Apoi, chiar după ce s-au creat Muncitorii Primitivi, şapte bărbaţi şi şapte femei deodată, a fost nevoie ca Zeiţele Naşterii să suporte sarcinile fiindcă noii hibrizi nu puteau procrea.

Clar, identificarea mtADN duce la o „Eva” care putea avea copii, nu la o femelă *Lulu* incapabilă să procreeze. Am arătat mai devreme că omenirii i s-a dăruit această abilitate ca rezultat al unei a doua manipulări genetice realizată de Enki şi Ninti şi care în Biblie este reflectată în povestea despre Adam, Eva şi Şarpele din Grădina Edenului.

Oare această *a doua* manipulare genetică a avut loc aproximativ acum 250.000 de ani, la data pe care o sugerează Rabecca Cann pentru apariţia „Evei” sau s-a întâmplat acum 200.000 de ani, cum spune articolul din *Science?*

Conform Cărţii Genezei, Adam şi Eva au început să aibă copii doar după expulzarea lor din „Eden”. Nu ştim dacă Abel, al doilea fiu al lor, care a fost omorât de fratele lui mai mare Cain, a avut sau nu urmaşi. Dar putem citi că lui Cain şi descendenţilor lui li s-a ordonat să migreze către pământuri îndepărtate. Erau aceşti descendenţi ai „stirpei blestemate a lui Cain” chiar neandertalienii care au migrat? Este o posibilitate interesantă care trebuie să rămână o presupunere.

Ceea ce pare sigur este că Biblia recunoaşte într-adevăr în final apariţia lui *Homo sapiens sapiens*, omul modern. Ea spune că al treilea fiu al lui Adam şi al Evei, Seth, a avut un fiu numit Enosh, din care descinde Omenirea. Dar *Enosh* înseamnă în ebraică „om, fiinţă umană", ca dumneavoastră şi ca mine. Biblia afirmă că pe timpul lui Enosh „oamenii au început să spună numele lui Iehova". Cu alte cuvinte atunci Omul complet civilizat şi-a stabilit convingerile religioase.

Oadată cu aceasta s-au confirmat toate aspectele poveştii străvechi.

SIMBOLUL ŞERPILOR ÎNLĂNŢUIŢI

În povestea biblică a lui Adam şi a Evei în Grădina Edenului, potrivnicul Dumnezeului Stăpân, cel care i-a făcut să dobândească „cunoaştere" (capacitatea de a procrea) a fost Şarpele, *Nahash* în ebraică.

Termenul are alte două sensuri: „cel care ştie secrete" şi „cel care cunoaşte cuprul". Aceste alte sensuri sau jocuri de cuvinte sunt găsite în epitetul sumerian BUZUR pus lui Enki, care însemna „cel care rezolvă secrete" şi „cel de la minele de metal". Prin urmare am sugerat în scrierile mele anterioare că în versiunea sumeriană originală „Şarpele" era Enki. Simbolul lui era format din doi şerpi înlănţuiţi; era simbolul „centrului său de cult", Eridu (a), în general al domeniului său african (b) şi al piramidelor în particular (c) şi apărea în ilustraţiile sumeriene pe cilindri care descriau evenimentele întâmplate în Biblie.

Ce reprezenta simbolul şerpilor înlănţuiţi, astăzi simbolul medicinii şi al vindecării? Descoperirea de către ştiinţa modernă a structurii dublu-elicoidale a ADN-ului (vezi Fig. 49) ne dă răspunsul: Şerpii Înlănţuiţi imită structura codului genetic, cunoştinţele secrete care i-au permis lui Enki să-l creeze pe Adam şi le-a dăruit lui Adam şi Evei capacitatea de a procrea.

Simbolul lui Enki ca semn al vindecării a fost invocat de Moise când a făcut un *nahash nehosheth*, un „şarpe de cupru", ca să oprească epidemia care-i măcina pe israeliţi. Se datora amestecul cuprului în sensul triplu al termenului precum şi folosirea unui şarpe din cupru de către Moise unui rol necunoscut pe care el îl joacă în genetică şi în vindecare?

Experimente recente realizate la universităţile din Minnesota şi St. Louis, au sugerat că este într-adevăr aşa. Ele au arătat că radionucleide cupru-62 este un „emiţător de pozitroni” valoros în indicarea fluxului sanguin iar alte componente ale cuprului pot transporta substanţe chimice în celulele vii, inclusiv în celulele creierului.

10. CÂND ÎNŢELEPCIUNEA A COBORÂT DIN CERURI

Listele Regilor Sumerieni, o înregistrare în ordine cronologică a conducătorilor, oraşelor şi evenimentelor, împart preistoria şi istoria în două părţi distincte: prima dată o lungă consemnare a ceea ce s-a întâmplat înainte de Potop, apoi ce s-a petrecut după Potop. Prima este perioada în care „zeii" Anunnaki şi fii lor cu „fiicele Omului", aşa-numiţii semizei, au domnit pe Pământ, a doua este cea în care cârmuitorii oameni, regi aleşi de Enlil, au fost interpuşi între „zei" şi populaţie. În ambele cazuri se spune că instituţiile unei societăţi organizate şi ale unei guvernări riguroase, „Guvernare monarhică", „au fost coborâte din ceruri", ca o imitare pe Pământ a organizării societăţii şi sistemului de guvernare de pe Nibiru.

„Când guvernarea monarhică a fost coborâtă din ceruri", încep Listele Regilor Sumerieni, „ea era în Eridu. Alulim a devenit rege în Eridu şi a domnit 28.800 de ani". După enumerarea celorlalţi cârmuitori şi celorlalte oraşe dinainte de Potop, textul afirmă că „apoi Potopul a măturat Pământul". Şi continuă: „După ce Potopul măturase Pământul, când guvernarea a fost iar coborâtă din ceruri, ea a fost în Kish". Din acel moment listele descriu perioade consemnate de istorie.

Deşi subiectul acestui volum este ceea ce noi numim Ştiinţă iar anticii numeau Înţelepciune, nu sunt de prisos câteva cuvinte despre „guvernarea monarhică", ordinea corectă a lucrurilor, o societate organizată cu instituţii structurate, fiindcă fără acestea n-ar fi putut deveni posibil niciun progres ştiinţific sau răspândirea şi conservarea „Înţelepciunii". „Guvernarea monarhică" era „apanajul" lui Enlil, administratorul Principal trimis de Anunnaki pe Pământ. Este de notat că aşa cum multe domenii ştiinţifice sunt clădite pe baze sumeriene şi le continuă tradiţia, noţiunea de rege şi monarhie există încă, după ce a servit Omenirii timp de milenii. Samuel N. Kramer, în *Istoria Începe în Sumer* a enumerat o mulţime de lucruri care au

„debutat” acolo, inclusiv o cameră a deputaţilor aleşi prin vot (sau selectaţi) împărţită în două secţiuni.

Numeroase aspecte ale acestei societăţi organizate şi ordonate erau încorporate în conceptul de monarhie, primul şi cel mai important fiind acela de justiţie. Unui rege i se cerea să fie „drept”, să promulge şi să susţină legi, fiindcă societatea sumeriană era una clădită pe lege. Mulţi au învăţat în şcoală de regele babilonian Hammurabi şi celebrul său cod de legi scris cu două milenii înainte de Hristos; dar cu cel puţin 2.000 de ani înaintea lui, regii sumerieni deja promulgaseră legi. Diferenţa era că acela al lui Hammurabi era un cod de legi despre crime şi pedepse: dacă o să faci cutare lucru vei primi cutare pedeapsă. Codul sumerian de legi, pe de altă parte, era unul despre comportarea corectă; legile spuneau că „nu trebuie să iei măgarul unei văduve” sau să întârzii plata zilnică a lucrătorilor. Cele Zece Porunci din Biblie erau, ca şi legile sumeriene, nu o listă de pedepse ci un cod despre ce este corect şi incorect în comportare.

Legile erau susţinute printr-o administraţie judecătorească. Din Sumer am moştenit conceptul de judecători, juraţi, martori şi contracte. Unitatea de bază a societăţii, numită „familie”, bazată pe contractul de căsătorie, a fost instituită în Sumer, la fel ca şi regulile de succesiune, de adopţie sau referitoare la drepturile văduvelor. Legile erau aplicate şi în activităţile economice: schimburile pe bază de contract, regulile de angajare, salariile şi, cum altfel, taxele. Ştim acum multe de exemplu despre comerţul exterior al Sumerului pentru că exista un punct vamal numit Drehem unde se făceau înregistrări stricte ale tuturor mişcărilor de bunuri şi animale.

Toate acestea şi multe altele au fost cuprinse sub termenul generic de „Monarhie”. Pe măsură ce fii şi nepoţii lui Enlil au trecut la etapa de intermediere între Om şi zeii lui, funcţiile monarhiei şi atribuţiile regelui le-au fost treptat transferate lor iar Enlil, Singurul Binefăcător, a devenit o amintire venerată. Dar până în ziua de astăzi ceea ce numim o „societate civilizată” încă îşi datorează începuturile acelei vremi când „guvernarea monarhică a fost coborâtă din ceruri”.

„Înţelepciunea”, adică ştiinţele şi arta, activităţile care necesitau instruire, au fost mai întâi domeniul lui Enki, Savantul Principal al Anunnaki, şi apoi domeniul copiilor lui.

Aflăm dintr-un text pe care savanţii îl numesc: „Ananna şi Enki: Transferul Civilizaţiei” că Enki poseda nişte obiecte unice numite ME, un fel de computer sau hard-disk-uri, pe care ţinea informaţiile necesare pentru ştiinţe, meşteşuguri şi arte. Mai mult de o sută, ele includeau diverse subiecte cum ar fi opere literare, muzică, prelucrarea metalelor, construcţii, transporturi, anatomie, tratamente medicale, controlul inundaţiilor şi deşeurile urbane; de asemenea, după cum reiese clar din alte liste, astronomie, matematică şi un calendar.

Ca şi Monarhia, Înţelepciunea a fost „coborâtă pe Pământ din Cer”, dăruită Omenirii de către „zeii” Anunnaki. A fost decizia lor ca acele cunoştinţe ştiinţifice să fie dezvăluite Omenirii, de obicei prin intermediul unor indivizi aleşi; deja am menţionat cazul lui Adapa, căruia Enki i-a acordat „vastă înţelegere”. Totuşi de regulă persoana aleasă făcea parte din rândurile clerului, încă un „debut” pe care Omenirea l-a continuat mii de ani, până în Evul Mediu când preoţii şi călugării încă erau şi oameni de ştiinţă.

Textele sumeriene vorbesc despre Enmeduranki care a fost uns de zei ca primul preot, şi relatează cum zeii

l-au arătat cum să păstreze uleiul şi apa,
secretele lui Anu, Enlil şi Enki.
Ei i-au dat Tăbliţa Divină pe care
Erau gravate secretele Cerului şi Pământului.
Ei l-au învăţat cum să facă operaţii cu numere.

Aceste scurte afirmaţii dezvăluie numeroase informaţii. Prima materie care i s-a predat lui Enmeduranki, cunoaşterea „uleiului şi apei”, se referă la medicină. Pe timpul sumerienilor medicii erau numiţi sau A.ZU sau IA.ZU, ceea ce înseamnă „Cel care cunoaşte apa” şi „Cel care cunoaşte uleiul”, iar diferenţa era metoda prin care se administrau medicamentele: dizolvate şi băute cu apa sau amestecate cu ulei şi administrate printr-o clismă. Apoi, lui Enmeduranki i s-a dat o tăbliţă „divină” sau cerească pe care erau gravate „secretele Cerului şi Pământului”, informaţii despre planetele din Sistemul Solar şi constelaţiile vizibile, ca şi cunoştinţe despre „Ştiinţele Pământului”, geografie, geologie, geometrie şi, din moment ce *Enuma elish* era inclusă în ritualurile din fiecare templu de Anul Nou, cosmogonia şi

evoluţia. Şi, ca să poată înţelege toate astea, al treilea subiect a fost matematica: „operaţii cu numere”.

În Geneză povestea patriarhului antediluvian numit Enoch este rezumată în afirmaţia că el nu a murit ci a fost luat sus la Domnul când avea 365 de ani (un număr care corespunde cu numărul de zile dintr-un an); dar mult mai multe informaţii despre Enoch sunt date în Cartea lui Enoch (despre care s-au găsit mai multe consemnări), care nu a fost înglobată în Biblie. În ea cunoştinţele împărtăşite lui Enoch de îngeri sunt descrise în detaliu; ele includeau mineritul, metalurgia şi secretele Lumii de Jos, geografie şi felul în care Pământul primeşte apă, astronomie şi legile care guvernează mişcările cosmice, cum să calculeze calendarul, cunoştinţe despre plante, flori, mâncăruri şi aşa mai departe, toate arătate lui Enoch în cărţi speciale şi pe „tăbliţe cereşti”.

Cartea Proverbelor care apare în Biblie dedică mare parte din învăţăturile sale nevoii de Înţelepciune a Omului şi convingerii că ea este acordată de Dumnezeu numai celor drepţi „pentru că Domnul este cel care dă înţelepciune”. Numeroasele secrete ale Cerului şi Pământului pe care le cuprinde Înţelepciunea sunt evidenţiate în Oda Înţelepciunii găsită în capitolul 8 al Proverbelor. Şi Cartea lui Iov preaslăveşte virtuţile Înţelepciunii şi toată abundenţa pe care Omul o poate obţine prin ea, dar întreabă cu precizie: „Dar de unde vine Înţelepciunea şi unde e izvorul Înţelegerii?” La care se răspunde „Dumnezeu înţelege calea lor”; cuvântul ebraic tradus ca „Dumnezeu” este *Elohim*, termenul plural folosit mai întâi în poveştile despre creaţie. Este sigur că sursa de inspiraţie pentru aceste două cărţi din Biblie, dacă nu cumva sursa completă, au fost textele sumeriene şi akkadiene cu proverbe şi echivalentul sumerian al Cărţii lui Iov, aceasta din urmă fiind foarte interesant intitulată „Aduc Laudă Domnului Înţelept”.

Nu există nicio îndoială că în antichitate cunoştinţele ştiinţifice au fost un dar şi o învăţătură primită de Omenire de la „zei”, poporul Anunnaki, *Elohim*. Afirmaţia că astronomia era un subiect major este absolut normală din moment ce, aşa cum a devenit evident din capitolele anterioare ale acestei cărţi, uimitoarele cunoştinţe de pe vremea sumerienilor despre Sistemul Solar complet şi despre cosmogonia care explica

originea Pământului, centura de asteroizi şi existenţa lui Nibiru, puteau veni doar de la Anunnaki.

Deşi am observat o importantă creştere, mi-ar plăcea să cred datorată într-o oarecare măsură şi lucrărilor mele, a acceptării contribuţiei sumeriene la începuturile şi crearea conceptelor de lege, tratament medical şi bucătărie, recunoaşterea egală a imensei contribuţii sumeriene la astronomie nu a venit; presupun că asta se întâmplă din cauza ezitărilor de a trece „pragul interzis" către pasul următor inevitabil: dacă admitem că sumerienii cunoşteau alcătuirea cosmosului trebuie să admitem nu numai existenţa lui Nibiru ci şi a celor care-l populau, Anunnaki... Totuşi, această frică de „traversare" (un frumos joc de cuvinte din moment ce numele lui Nibiru însemna „Planeta Traversării"...) nu neagă în niciun fel faptul că astronomia modernă datorează sumerienilor (şi prin ei, poporului Anunaki) conceptul de bază al astronomiei sferice cu toate detaliile lui tehnice; conceptul unei ecliptice, ca o centură, pe care planetele orbitează în jurul Soarelui; gruparea stelelor în constelaţii; gruparea constelaţiilor de pe ecliptică în Casele Zodiacului şi aplicarea numărului 12 acestor constelaţii, lunilor anului şi altor mărimi celeste sau „divine". Acest accent pe numărul 12 poate fi legat de faptul că Sistemul Solar are 12 membri şi fiecărui lider Anunnaki i s-a găsit un echivalent cosmic, astfel formându-se panteonul celor 12 „Olimpieni" cărora de asemenea li s-a repartizat câte o constelaţie şi o lună. Cu siguranţă astrologii datorează mult acestor împărţiri cosmice din moment ce planeta Nibiru este chiar cel de-al doisprezecelea membru al Sistemului Solar, cel care a lipsit atâta vreme.

Aşa cum detaliază Cartea lui Enoch şi cum întăreşte referinţa biblică la numărul 365, un rezultat direct al cunoaşterii mişcării corelate a Soarelui, Lunii şi Pământului a fost alcătuirea calendarului: numărarea zilelor (şi nopţilor), a lunilor şi anilor. Acum toată lumea recunoaşte că acest calendar folosit astăzi în Vest este exact primul calendar folosit de Omenire, cel cunoscut drept Calendarul din Nippur. Pe baza corespondenţei dintre începutul lui şi echinocţiul de primăvară din zodia Taurului, savanţii au tras concluzia că acest calendar a fost instituit la începutul mileniului patru înainte de Hristos. Într-adevăr, chiar şi conceptul existenţei unui calendar în concordanţă cu mişcările Pământ-Soare şi apariţia echinocţiilor (momentul în care Soarele

traversează ecuatorul iar ziua şi noaptea sunt egale) sau a solstiţiilor (când Soarele a ajuns în punctul nordic sau sudic cel mai îndepărtat), concept care se regăseşte în toate calendarele din Lumea Veche şi din Lumea Nouă, vine de la sumerieni.

Calendarul iudaic, după cum am subliniat în repetate rânduri în cărţi şi articole, încă aderă la calendarul din Nippur nu numai ca formă şi structură ci şi ca numărare a anilor. În 1990 calendarul iudaic spune că suntem în 5.750 şi asta nu „de la creaţia lumii", cum s-a crezut, ci de la momentul de aplicare a calendarului din Nippur în 3.760 î.Hr.

În anul acela, am sugerat în *Tărâmurile Pierdute*, Anu, regele de pe Nibiru, a venit pe Pământ într-o vizită oficială. Numele lui, AN în sumeriană şi *Anu* în akkadiană, însemna „ceruri", „Cel Ceresc" şi era o componentă a numeroşi termeni astronomici cum ar fi AN.UR („orizont celest") şi AN.PA („zenit"), ca şi o componentă a numelui poporului „Anunnaki", „Cei Care Au Venit Din Cer Pe Pământ". Chineza arhaică, ale cărei silabe erau scrise şi pronunţate într-un mod care dezvăluie originea lor sumeriană, folosea de exemplu termenul *kuan* pentru a numi un templu care servea drept observator; sâmburele sumerian al termenului, KU.AN, însemna „deschidere spre cer". (Originea sumeriană a astronomiei şi astrologiei chineze a fost discutată de mine în articolul „Rădăcinile Astrologiei", care a apărut în numărul din februarie 1985 al *East-West Journal)*. Fără îndoială, latinescul *annum* („an") din care derivă cuvântul francez *année* („an"), cel englez *annual* („anual") şi altele, îşi are originea din momentul în care s-a înfiinţat calendarul şi a început numărarea anilor, odată cu vizita lui AN.

Fireşte, tradiţia chineză de a face din temple şi observatoare nu s-a limitat la China, ea merge înapoi în timp până la ziguratele (piramide în trepte) din Sumer şi Babilon. Într-adevăr, un text lung despre această vizită a lui Anu şi a soţiei lui Antu în Sumer relatează cum preoţii au urcat pe vârful ziguratului ca să observe pe cer apariţia lui Nibiru. Enki a împărtăşit cunoştinţele sale de astronomie (şi de alte ştiinţe) primului său născut, Marduk, iar renumitul zigurat din Babilon, construit acolo după ce Marduk a câştigat supremaţia în Mesopotamia, a fost construit ca să servească drept observator astronomic (Fig. 63)

Enki a împărtăşit fiului său mai mic, Ningishzidda, căruia egiptenii îi spuneau Thoth, „secretele" calendarului, matematicii

şi scrisului. În *Tărâmurile Pierdute* am prezentat dovezi concludente ca să arăt că el era unul şi acelaşi cu zeul mesopotamian cunoscut drept Quetzalcoat, „Şarpele cu Pene”. Numele acestui zeu, care în sumeriană înseamnă „Stăpânul Copacului Vieţii”, reflectă faptul că lui i-a încredinţat Enki cunoştinţele medicale, inclusiv secretul reînvierii morţilor. Un text babilonian îl citează pe Enki, care, exasperat, îi spune lui Marduk că l-a învăţat destul când acesta îi cere să-i dezvăluie secretul reînvierii morţilor. Că Anunnaki puteau realiza asta (cel puţin în ceea ce-i privea pe cei din rasa lor) este clar dintr-un text cu titlul „Coborârea Inannei în Lumea de Jos”, când ea este omorâtă de propria soră. Când tatăl ei apelează la Enki pentru a o resuscita pe zeiţă, acesta trimite către cadavru „ceva care pulsează” şi „ceva care radiază” şi o aduce înapoi la viaţă. O reprezentare mesopotamiană a unui pacient pe o masă de operaţie arată cum el primeşte tratament radiologic (Fig. 64).

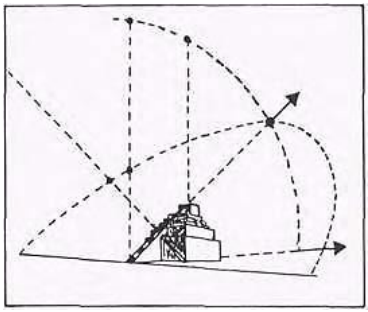

Fig. 63

Fig. 64

Lăsând deoparte capacitatea de a reînvia morţii (care este de fapt menţionată în Biblie), este sigur că predarea cunoştinţelor de anatomie şi medicină făcea parte din pregătirea unui preot, aşa cum reiese din textul despre Enmeduranki.

Tradiţia a continuat şi mai târziu, după cum se vede din Leviticul, una dintre cele cinci cărţi ale lui Moise, care conţine instrucţiuni cuprinzătoare date de Iehova preoţilor izraeliţi în materie de sănătate, diagnostic medical, tratament şi igienă. Poruncile privind dieta se referă la mâncărurile „potrivite” *(kosher)* şi nepotrivite, fără îndoială selectate din motive de sănătate şi igienă mai degrabă decât din motive religioase; iar mulţi cred că importanta condiţie a circumciziei avea de asemenea o sursă medicală. Aceste instrucţiuni semănau de fapt cu cele din numeroase texte mesopotamiene mai vechi care serveau ca manuale de medicină pentru A.ZU şi IA.ZU, cei care îi instruiau pe preoţii-medici să observe mai întâi simptomele, apoi stabileau ce remediu trebuie aplicat şi apoi le dădeau o listă de substanţe chimice, ierburi aromatice, şi alte ingrediente farmaceutice din care să prepare medicamentele. Nu trebuie să ne surprindă că Elohim este sursa acestor învăţături dacă ne amintim de realizările în domeniul medical, anatomic şi genetic obţinute de Enki şi Ninti.

Fundamentală pentru ştiinţa astronomiei şi realizarea calendarului, ca şi pentru activităţile economice şi comerciale, era cunoaşterea matematicii, abilitatea de a face „operaţii cu numere” cum spunea textul despre Enmeduranki.

Sistemul numeric sumerian este numit sexagesimal, adică „în baza 60”. Numărătoarea mergea de la 1 la 60, aşa cum noi numărăm astăzi de la 1 la 100. Dar apoi, unde noi spunem „două sute”, sumerienii spuneau (sau scriau) *„2 gesh”*, adică 2 X 60, egal cu 120. Când în textele lor scria „ia jumătate” sau „ia o treime” sensul era de jumătate din 60 = 30, o treime din 60 = 20. Aceasta ni se poate părea îndepărtat de sistemul zecimal („înmulţit cu 10”) care se baza pe numărul degetelor de la mâini, stânjenitor şi complicat, dar pentru un matematician sistemul sexagesimal este o încântare.

Numărul 10 este divizibil prin foarte puţine alte numere întregi (mai precis prin 2 şi 5). Numărul 100 este divizibil doar prin 2, 4, 5, 10, 20, 25, şi 50. Dar 60 se divide prin 2, 3, 4, 5, 6, 10, 12, 15, 20 şi 30. După cum am moştenit de la sumerieni pe 12 pentru numărarea orelor zilei, pe 60 pentru măsurarea timpului (60 de secunde într-un minut, 60 de minute într-o oră) şi pe 360 în geometrie (360 de grade la un cerc), sistemul sexagesimal este încă singurul perfect în ştiinţele cosmice, în

măsurarea timpului şi în geometrie (unde un triunghi are 180 de grade iar suma unghiurilor unui pătrat este 360 de grade). Atât în geometria teoretică cât şi în cea aplicată (cum ar fi măsurarea suprafeţelor) acest sistem a făcut posibilă calcularea ariilor unor forme diverse şi complexe (Fig. 65), volumele vaselor de toate felurile (necesare pentru stocarea grânelor, uleiului sau vinului), lungimea canalelor sau distanţele între planete.

Când a început înregistrarea timpului, ca să se imprime pe lutul ud diferitele simboluri care reprezentau numerele 1, 10, 60, 600 şi 3.600 (Fig. 66 a), s-a folosit un stilet cu vârf rotunjit. Ultimul numeral era 3.600, simbolizat printr-un cerc mare; el era numit SAR *(Shar* în akkadiană), numărul „princiar" sau „regal", numărul de ani pământeni în care Nibiru descria o orbită completă în jurul Soarelui.

Odată cu introducerea scrierii cuneiforme („în formă de pană") pentru care scribii foloseau un stilet în formă de triunghi cu vârful înainte (ic) (Fig. 66 b), şi numeralele au fost scrise cu astfel de simboluri (Fig. 66 c). Alte semne cuneiforme reprezentau fracţii sau multipli (Fig. 66 d); împreună cu semne care-l făceau pe executant să adune, să scadă, să împartă sau să înmulţească, ele permiteau rezolvarea unor probleme de aritmetică şi algebră care i-ar pune în încurcătură pe mulţi dintre elevii de astăzi. Aceste probleme includeau găsirea pătratului, cubului sau rădăcinii pătrate a numerelor. Aşa cum a arătat F. Thureau-Dangin în *Textes Mathematiques Babyloniens*, anticii foloseau formule prestabilite, cu două sau chiar trei necunoscute, pe care le mai folosim şi astăzi.

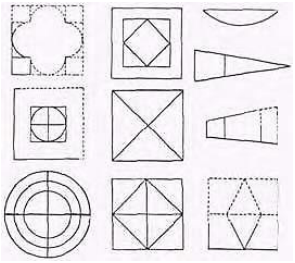

Fig. 65

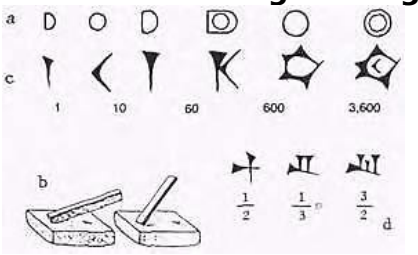

Fig. 66

Deşi numit „sexagesimal”, sistemul sumerian de numărare şi calcul matematic era în realitate bazat nu numai pe numărul 60 ci pe o combinaţie de 6 şi 10. În timp ce în sistemul zecimal fiecare pas superior este făcut înmulţind sume precedentă cu 10 (Fig. 67 a), în sistemul sumerian numerele creşteau prin înmulţiri alternative: o dată cu 10, apoi cu 6, apoi cu 10, apoi din nou cu 6 (Fig. 67 b). Această metodă i-a nedumerit pe savanţii de astăzi. Sistemul zecimal este neîndoielnic bazat pe numărul de degete (digit) de la mâinile omului (numerele purtând încă acest nume), aşa că îl putem înţelege pe 10 din sistemul sumerian, dar de unde a venit 6 şi de ce?

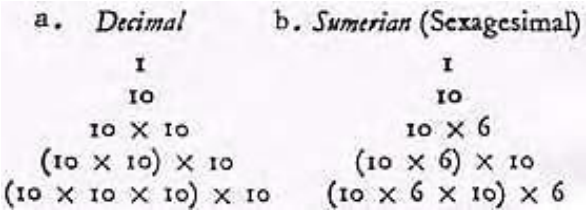

Fig. 67

Au mai fost şi alte nedumeriri. Printre miile de tăbliţe matematice din Mesopotamia, multe conţin calcule deja făcute. În mod surprinzător, ele nu au pornit de la numerele mai mici în sus (ca 1, 10, 60, etc.) ci au mers în jos pornind de la un număr care poate fi descris doar ca fiind astronomic: 12.960.000. Un

exemplu citat de Th. G. Pinches (Unele Tăbliţe Matematice de la British Museum) începea cu următoarele linii

1. 12.960.000 2/3 din el 8.640.000
2. 1/2 din el 6.480.000
3. 1/3 din el 4.320.000
4. 1/4 din el 3.240.000

şi continuă până la „a 80-a parte din el”, adică 180.000, „a 400-a parte din el”, adică 32.400. Alte tăbliţe duceau calculul până la a 16.000-a parte (adică 180) şi fără îndoială că seria continua până la 60, a 216 000-a parte din numărul iniţial, 12.960.000.

H.V. Hilprecht *(Expediţia Babiloniană a Universităţii din Pennsylvania)*, după ce a studiat mii de tăbliţe matematice din bibliotecile templelor din Nippur şi Sippar şi din biblioteca regelui asirian Ashurbanipal din Nineveh, a tras concluzia că numărul 12.960.000 era cu adevărat astronomic, fiindcă el îşi avea rădăcina în fenomenul Precesiunii, care face ca odată la 2.160 de ani constelaţia de unde se ridică Soarele să fie înapoi cu o Casă zodiacală. Cercul complet al celor douăsprezece Case zodiacale, după care Soarele se întoarce la punctul de plecare, durează deci 25.920 de ani; numărul 12.950.000 reprezenta cinci sute de astfel de cercuri Precesionale complete.

A fost incredibil să descopere, cum au făcut Hilprecht şi alţii, că sumerienii nu numai cunoşteau fenomenul Precesiunii ci ştiau de asemenea că mutarea dintr-o Casă zodiacală în alta necesită 2.160 de ani; e aproape de neînţeles că au ales ca bază a sistemului lor de numeraţie un număr care reprezintă *cinci sute* de cicluri complete prin cele douăsprezece Case zodiacale, *un singur* ciclu necesitând fantastica durată (comparabil cu viaţa unui om) de 25.920 de ani. De fapt, în timp ce astronomia modernă acceptă existenţa fenomenului şi a duratei sale aşa cum a fost calculată în Sumer, nu există astăzi şi nici nu a existat vreodată un savant care ar putea confirma din experienţa proprie mutarea măcar cu o Casă (se anticipează acum o mutare în Casa Vărsătorului) iar toţi savanţii lumii trebuie să aştepte mult şi bine până să fie martorii unui ciclu complet. Totuşi, iată totul prezentat pe tăbliţele sumeriene.

Mie mi se pare că o soluţie a acestor enigme poate fi găsită dacă ştiinţa modernă acceptă existenţa lui Nibiru şi a populaţiei

Anunnaki. Din moment ce ei au dăruit omenirii „înţelepciunea” matematică, numărul de bază în astronomie şi sistemul sexagesimal au fost alese de Anunnaki pentru propriul uz şi din punctul lor de vedere, şi abia apoi reduse la scala proporţiilor umane.

După cum a sugerat foarte corect Hilprecht, numărul 12.960.000 a venit într-adevăr din astronomie, timpul necesar (25.920 de ani) pentru realizarea unui ciclu precesional complet. Dar acel ciclu putea fi fragmentat la proporţii mai umane, durata mutării de la o Casă zodiacală la alta. Deşi o mutare completă care durează 2.160 de ani depăşeşte în continuare cu mult durata de viaţă a pământenilor, mutarea parţială cu un grad la fiecare 72 de ani este un fenomen observabil (la care preoţii-astronomi au fost martori şi pe care l-au înregistrat). Acesta era elementul „pământean” din formulă.

Şi apoi mai era orbita lui Nibiru, pentru a cărei parcurgere Anunnaki ştiau că trebuie 3.600 de ani pământeni. Şi aici avem de-a face cu două fenomene de bază, imuabile, cicluri de o anumită lungime care combinau mişcările lui Nibiru şi ale Pământului într-o proporţie de 3.600 : 2.160; această fracţie poate deveni prin reducere 10:6. O dată la fiecare 21.600 de ani Nibiru descria şase orbite complete în jurul Soarelui iar Pământul trecea prin zece case zodiacale. *Aş sugera că asta a creat sistemul 6 X 10 X 6 X 10 de numărare alternativă pe care îl numim „sexagesimal”*.

Am mai observat că sistemul sexagesimal încă stă la baza astronomiei moderne şi a măsurării timpului. Tot aşa şi proporţia 10:6 lăsată de Anunnaki. După perfecţionarea arhitecturii şi artelor plastice, grecii au stabilit o proporţie canonică numită Secţiunea de Aur. Ei susţineau că pentru dimensiunile templelor sau camerelor o proporţie perfectă şi plăcută ochiului se obţine prin formula AB : AP = AP : BP, care face fracţia dintre latura lungă şi cea scurtă egală cu 100/61,8 (picioare, coţi sau orice altă unitate de măsură aleasă). Mi se pare că arhitectura le este îndatorată grecilor pentru această Secţiune de Aur, dar populaţiei Anunnaki (prin filiera sumeriană) pentru această proporţie care este de fapt 10:6, cea pe care s-a bazat sistemul sexagesimal.

Acelaşi lucru se poate spune despre fenomenul matematic cunoscut ca Seria Fibonacci, unde numerele cresc în aşa fel încât

fiecare număr succesiv (de exemplu 5) este suma numerelor precedente (2 + 3), apoi 8 este 3 + 5 ş.a.m.d. Matematicianul Lucas Pacioli, care a trăit în sec. XV, a recunoscut formula algebrică a acestei serii şi a numit coeficientul 1,618 Numărul de Aur, iar inversul lui, 0,618, Numărul Divin. Ceea ce ne duce înapoi la Anunnaki...

După ce am explicat cum a fost dezvoltat, după opinia mea, sistemul sexagesimal, haideţi să vedem la numărul despre care Hilprecht a tras concluzia că reprezintă baza superioară a sistemului, numărul 12.960.000.

Este uşor de arătat că acesta este pur şi simplu pătratul numărului real de bază al poporului Anunnaki, 3.600, care este măsura de timp în ani Pământeni cât Nibiru descrie o orbită completă (3.600 X 3.600 = 12.960.000). Împărţind 3.600 la zece s-a obţinut numărul, mai uşor de utilizat, de 360 de grade la un cerc. La rândul lui 3.600 este pătratul lui 60; această relaţie a dat numărul de minute dintr-o oră şi (în vremurile moderne) numărul de secunde dintr-un minut, precum şi, desigur, baza sistemului sexagesimal.

Cred că originea zodiacală a numărului astronomic 12.960.000 poate explica o afirmaţie biblică ce ne încurcă. În Psalmul 90 citim că Domnul, referinţă făcându-se la „Domnul Ceresc", care îşi avea de nenumărate generaţii sălaşul în cer, de pe timpul „dinainte de naşterea munţilor, înainte de crearea Pământului şi continentelor", consideră o mie de ani ca pe o singură zi:

O mie de ani în ochii Tăi sunt ca o zi, ca ziua de ieri.

Şi acum, dacă împărţim numărul 12.960.000 la 2.160 (numărul de ani în care Soarele trece de la o Casă zodiacală la alta), rezultatul este 6.000, de o mie de ori şase. Şase este numărul de „zile" deja familiar, l-am întâlnit la începutul Genezei, care a durat şase zile. Oare psalmistul văzuse tăbliţele matematice în care ar fi găsit scris „12.960.000 din care a 2.160-a parte este de-o mie de ori şase"? Este într-adevăr incitant să vedem că Psalmii conţin numerele pe care le-au vehiculat Anunnaki.

În Psalmul 90 şi alţi psalmi relevanţi, cuvântul ebraic tradus ca „generaţie" este *Dor*. El îşi are rădăcina în *dur*, „a fi circular, a

se învârti". Pentru fiinţele umane nu înseamnă o generaţie dar pentru corpurile cosmice înseamnă un ciclu în jurul Soarelui, o orbită. Cu această convingere putem înţelege sensul real al Psalmului 102, emoţionanta rugăciune a unui muritor către Cel Veşnic:

Dar Tu, Doamne, Tu împărăţeşti pe vecie
şi pomenirea Ta ţine din neam în neam.

Căci El priveşte din înălţimea sfinţeniei lui;
Din Ceruri priveşte Iehova către Pământ.

Eu zic: „Dumnezeule,
nu mă lua la jumătatea zilelor mele,
Tu, ai cărui ani ţin veşnic!

Tu rămâi Acelaşi
Şi anii Tăi nu se vor sfârşi."

Legătura dintre toate acestea şi orbita lui Nibiru, ciclul lui de 3.600 de ani pământeni, precesiune şi întârzierea Pământului pe orbita lui în jurul Soarelui – iată secretul Cunoaşterii/Înţelegerii Numerelor pe care Anunnaki au coborât-o din Ceruri pe Pământ.

Înainte ca Omul să-şi poată „calcula cu numere", trebuia să stăpânească celelalte două ştiinţe, a cititului şi scrisului. Noi luăm ca de la sine înţeles că Omul poate vorbi, că avem limbi în care comunicăm cu semenii noştri (sau cu cei din acelaşi trib). Dar ştiinţa modernă nu susţinea asta; de fapt, până foarte recent oamenii de ştiinţă care studiază limbajul şi limbile credeau că „Omul Vorbitor" a apărut relativ târziu şi acesta se poate să fi fost unul dintre motivele că omul din Cro-Manon, care putea vorbi şi comunica, l-a depăşit pe neandertalianul nevorbitor.

Nu aceasta era concepţia biblică. Biblia a considerat ca de la sine înţeles, de exemplu, că Elohim care erau pe Pământ mult înainte de Adam puteau vorbi şi se adresau unii altora. Aceasta reiese din afirmaţia că Adam a fost creat ca rezultat al discuţiilor dintre Elohim, care s-au desfăşurat astfel: „Haideţi să-l facem pe Adam după chipul şi asemănarea noastră". Aceasta implica nu numai capacitatea de a vorbi ci şi existenţa unei limbi în care să comunice.

Haideţi acum să-l studiem pe Adam. El este plasat în Grădina Eden şi i se spune ce să mănânce şi ce să evite. Instrucţiunile sunt înţelese de către Adam, aşa cum reiese clar din discuţia dintre Eva şi Şarpe. Şarpele (a cărui identitate este discutată în *Războaiele Zeilor şi Oamenilor)* „zise către femeie: Oare a zis Elohim cu adevărat „să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină”?” Eva răspunde că da, fructul unui pom le este interzis fiindcă altfel vor muri. Dar Şarpele o asigură pe femeie că nu este aşa, iar ea şi Adam mănâncă din fructul interzis.

Urmează un dialog lung. Adam şi Eva se ascund când aud paşii lui Iehova care „umbla prin grădină în răcoarea zilei”. Iehova îl strigă pe Adam „Unde eşti?” şi are loc următorul schimb de replici:

Adam: „Ţi-am auzit glasul în grădină şi mi-a fost frică pentru că eram gol şi m-am ascuns.”

Iehova: „Cine ţi-a spus că eşti gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îţi poruncisem să nu mănânci?”

Adam: „Femeia pe care mi-ai dat-o să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom şi am mâncat.”

Iehova: [către femeie] „Ce ai făcut?”

Femeia: „Şarpele m-a amăgit şi am mâncat.”

Iată discuţia. Nu numai că Divinitatea poate vorbi, Adam şi Eva pot şi ei vorbi şi înţelege limbajul lui Dumnezeu. Deci, în ce limbă discutau ei, fiindcă trebuie să fi fost una (potrivit Bibliei). Dacă Eva a fost Prima Mamă atunci a existat şi Prima Limbă, o Limbă Maternă?

Din nou savanţii au început prin a avea altă părere decât Biblia. Ei au presupus că limbajul este mai degrabă o moştenire culturală decât o caracteristică a evoluţiei. S-a presupus că Omul a progresat de la gemete la strigăte articulate (de semnalare a prăzii sau pericolului) şi apoi la un limbaj rudimentar când s-a organizat în triburi. De la cuvinte şi silabe s-au născut limbile, multe limbi, apărute simultan în timp ce se formau clanurile şi triburile.

Această teorie a originii limbilor nu numai că a ignorat semnificaţia povestirii biblice despre Elohim şi întâmplarea din Grădina Eden, ea a negat afirmaţia biblică potrivit căreia înainte de incidentul cu Turnul Babel „pe tot Pământul era o limbă şi un

fel de cuvinte” şi a fost un act deliberat acela prin care Elohim a împrăştiat oamenii pe tot Pământul şi le-a „amestecat” limba „ca să nu-şi înţeleagă unul altuia graiul”.

Este o mulţumire că în ultimii ani ştiinţa modernă şi-a schimbat opinia ajungând la concluzia că a existat într-adevăr o Limbă Maternă şi că ambele tipuri de *Homo sapiens*, tipul Cro-Magnon şi cel Neanderthal, au putut de la început să vorbească.

Se recunoaşte de multă vreme că multe limbi au cuvinte care sună asemănător şi au sensuri similare, de aceea ideea că anumite limbi pot fi grupate pe familii e acceptată de peste un secol, când savanţii germani au propus numirea acestor familii de limbi „indo-europene”, „semitice”, „hamitice” ş.a.m.d. Dar exact această grupare a ridicat obstacole în recunoaşterea unei Limbi Materne, pentru că ea se baza pe noţiunea că grupuri de limbi total diferite şi neînrudite s-au dezvoltat independent în diferite „zone centrale” din care prin migraţie au ajuns pe alte arii geografice. Încercările de a arăta că există cuvinte cu sensuri asemănătoare chiar în aceste grupuri îndepărtate, cum ar fi lucrarea scrisă în sec. XIX de reverendul Charles Foster *(Limba Primordială*, în care el spunea că mesopotamiana este o precursoare a ebraicii), au fost desconsiderate, fiind văzute doar ca o încercare a teologilor de a ridica statutul limbii bibliei, ebraica.

Mai ales progresele din alte domenii, cum ar în antropologie, biogenetică şi ştiinţele pământului, ca şi cele în domeniul computerelor, au fost cele care au deschis noi trasee de studiu a ceea ce unii numesc „genetica lingvistică”. Noţiunea că limbile s-au dezvoltat relativ târziu în marşul Omului către civilizaţie (la un moment dat începutul limbilor, nu doar al vorbirii, a fost stabilit la numai 500.000 în urmă) trebuia evident corectată iar data împinsă spre vremuri mult mai vechi, din moment ce descoperirile arheologice au arătat că sumerienii deja ştiau să scrie acum 600.000 de ani. Luându-se în considerare limite de timp ca acum zece mii de ani sau douăsprezece mii de ani, căutarea similarităţilor, mult uşurată de viteza computerelor, i-a condus pe savanţi la descoperirea proto-limbilor şi astfel a unor grupări mai mari şi mai puţin numeroase.

Căutând o afiliere timpurie a limbilor slave, oamenii de ştiinţă sovietici, sub conducerea lui Vladislav Illich-Svitych şi Aaron Dolgopolsky, au sugerat în anii 1960 că o proto-limbă pe

care au numit-o *Nostratic* (în latină „Limba Noastră”) este sâmburele majorităţii limbilor europene (inclusiv limbilor slave). Mai târziu ei au prezentat dovezi că o a doua asemenea proto-limbă, pe care au numit-o *Dene-Caucasian*, este sâmburele limbilor Orientului Îndepărtat. Amândouă au început, au apreciat savanţii studiind mutaţiile linvistice, cam acum douăsprezece mii de ani. În Statele Unite, Joseph Greenberg de la Stanford University şi colegul său Merritt Ruhlen au sugerat o a treia proto-limbă, *Amerind*.

Fără să zăbovesc asupra semnificaţiei faptului, e de datoria mea să menţionez că data de aproximativ douăsprezece mii de ani în urmă ar fixa apariţia acestor proto-limbi undeva imediat după Potop, care, aşa cum am arăta în *A Douăsprezecea Planetă*, a fost cam acum treisprezece mii de ani; aceasta confirmă ideii biblice că după Potop Omenirea s-a împărţit în trei grupuri, descinzând din cei trei fii ai lui Noe.

Între timp descoperirile arheologice continuă să împingă înapoi în timp perioada migraţiilor, ceea ce este deosebit de semnificativ în legătură cu sosirea populaţiei migratoare pe continentele americane. Când s-a sugerat data de acum douăzeci de mii de ani sau chiar treizeci de mii de ani, Joseph Greenberg a creat senzaţie când a demonstrat în 1987 *(Limbajul în America de Nord şi de Sud)* că sutele de limbi din Lumea Nouă pot fi grupate în doar trei familii, pe care el le-a numit *Eskimo-Aleut*, *Na-Dene* şi *Amerind*. Semnificaţia cea mai importantă a concluziei lui a fost că aceste trei limbi au fost aduse pe rând pe continentele americane prin migrare din Africa, Europa, Asia şi Pacific, şi astfel ele nu erau de fapt proto-limbi ci ramuri ale limbilor din Lumea Veche. Proto- limba pe care el a numit-o „Na-Dene”, a sugerat Greene, era înrudită cu grupa Dene-Caucasian găsită de savanţii sovietici. Această familie, scria Merritt Ruhlen în *Natural History* (martie 1987), pare să fie „cea mai apropiată genetic” de grupul limbilor în care sunt incluse „limbile moarte ca etrusca şi sumeriana”. El a mai scris că Eskimo-Aleut este cea mai strâns înrudită cu limbile Indo-Europene. (Cititorii care doresc să ştie mai multe despre primele migraţii pe continentele americane pot citi *Tărâmurile Pierdute*, Cartea a IV-a din seria „Cronicile Pământului”).

Dar au început aceste limbi doar acum douăsprezece mii de ani, doar după Potop? Nu numai Biblia spune că limbile au

existat chiar de la începuturile *Homo sapiens* (Adam şi Eva), aceasta reiese din faptul că textele sumeriene se referă în mod repetat la tabliţe de dinaintea Potopului. Regele asirian Ashurbanipal se lăuda că, la fel de învăţat ca Adapa, el putea citi „tăbliţe de dinainte de Potop”. Dacă e aşa trebuie să fi existat o limbă adevărată chiar cu mult mai devreme.

Descoperirile făcute de paleontologi şi antropologi îi determină pe lingvişti să-şi împingă înapoi în timp estimările. Descoperirile din peştera Kebara, menţionate anterior, i-au forţat într-adevăr la o reexaminare completă a datărilor precedente.

Printre descoperirile din peşteră a fost un indiciu uluitor. Resturile din scheletul unui neanderthalian vechi de 60.000 de ani conţineau un os hioid, primul descoperit vreodată. Acest os în formă de corn, care se află între bărbie şi laringe (cutia sonoră) ancorează muşchii care mişcă limba, maxilarul inferior şi laringele şi face posibilă vorbirea umană (Fig. 68).

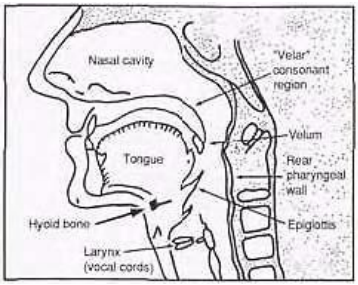

Fig. 68

În combinaţie cu alte caracteristici ale scheletului, osul hioid a oferit dovada incontestabilă că Omul putea vorbi, aşa cum o face astăzi, acum 60.000 de ani şi probabil mult mai devreme. Echipa internaţională compusă din şase savanţi conduşi de Baruch Arensburg de la Tel-Aviv University a declarat în *Nature* (27 aprilie, 1989) că „Omul Neanderthal avea baza morfologică pentru a fi capabil de vorbire articulată”.

Dacă este aşa, cum de s-a dat limbilor Indo-Europene, ale căror origini nu merg decât până acum câteva mii de ani în urmă, o poziţie atât de proeminentă pe scara evolutivă a limbajului? Mai puţin reticenţi decât colegii lor din Vest când e vorba să micşoreze pretenţiile emise de limbile Indo-Europene, savanţii sovietici au continuat cu îndrăzneală să caute o proto-

limbă. În avangarda căutărilor unei Limbi Materne s-au aflat Aaron Dolgopolsky, acum la Haifa University din Israel, şi Vitaly Shevoroshkin, acum la Universitatea din Michigan. Din iniţiativa acestuia din urmă s-a ţinut pentru prima dată o conferinţă „progresistă" la Universitatea din Michigan în noiembrie 1988. Intitulată „Limbaj şi Preistorie", conferinţa a adus împreună, din şapte ţări, mai mult de 40 de savanţi din domeniul lingvisticii, antropologiei, arheologiei şi geneticii. Consensul a fost că a existat o „mono-geneză" a limbilor umane, o Limbă Maternă într-un „proto-proto-proto stadiu" cam acum 100.000 de ani.

Totuşi, oamenii de ştiinţă din alte ramuri legate de anatomia limbajului, cum ar fi Philip Lieberman de la Brown University şi Dean Falk de la State University of New York din Albany, văd limbajul ca pe o trăsatură a *Homo sapiens* încă de la prima apariţie a acestor „Oameni Raţionali/Înţelepţi". Specialiştii în structura creierului, ca de exemplu Ronald E. Myers de la Institutul Naţional pentru Tulburări De Comunicare şi Strokes cred că „vorbirea umană s-a dezvoltat spontan, fără legătură cu vocalizarea rudimentară a altor primate" de îndată ce oamenii au dobândit creierul împărţit în două emisfere.

Iar Allan Wilson, care participase la cercetările genetice care au condus la concluzia „O Mamă a Tuturor", a pus vorbirea pe seama „Evei": „Capacitatea umană de a vorbi se poate să fi venit de la o mutaţie genetică suferită de o femeie care a trăit în Africa acum 200.000 de ani" a anunţat el la o întâlnire din ianuarie 1989 a Asociaţiei Americane pentru Progres în Ştiinţă.

„Darul Vorbirii Ne Duce Înapoi Spre Eva" titra un ziar această ştire. De fapt către Eva *şi* Adam, conform Bibliei.

Şi astfel ajungem la ultimul dar – scrisul. Acum se crede că multe dintre formele şi simbolurile găsite în peşterile din Era Glaciară din Europa, atribuite oamenilor din Cro-Magnon care au trăit într-o perioadă cuprinsă între acum 30.000 de ani şi acum 20.000 de ani, reprezintă pictograme rudimentare. Fără îndoială, Omul a învăţat să scrie la multă vreme după ce a învăţat să vorbească. Textele mesopotamiene insistă că a existat scriere înainte de Potop şi nu avem niciun motiv să nu credem asta. Dar prima scriere descoperită în vremurile moderne este cea timpurie sumeriană, care era pictografică. A durat câteva secole până această scriere s-a transformat în scrierea cuneiformă (Fig.

69), care era tipul de scriere folosit de toate limbile antice din Asia până când a fost în cele din urmă înlocuit, un mileniu mai târziu, de alfabet.

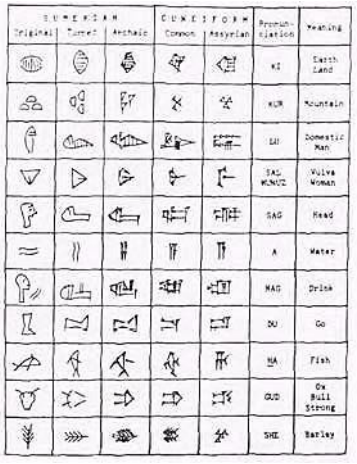

Fig. 69

La prima vedere scrierea cuneiformă arată ca un talmeş-balmeş imposibil de marcaje lungi, scurte şi abia schiţate (Fig. 70). Sunt sute de simboluri cuneiforme şi cum naiba reuşeau scribii din antichitate să-şi amintească cum să scrie şi ce înseamnă, e un mare mister, dar nu unul mai mare decât sunt semnele chinezeşti pentru cineva de altă naţionalitate. Au trebuit trei generaţii de savanţi ca să aranjeze semnele într-o ordine logică şi, ca rezultat, au creat lexicoane şi dicţionare de limbi antice care foloseau simbolurile cuneiforme (sumeriana, babiloniana, asiriana, hitita, elamita, ş.a.).

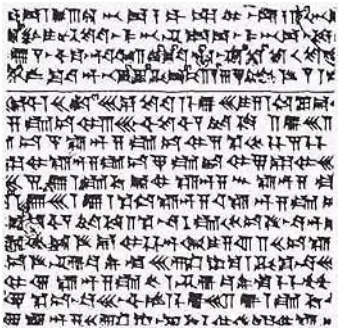

Fig. 70

Dar ştiinţa modernă dezvăluie că pentru crearea unei asemenea diversităţi de semne trebuia mai mult decât o ordine logică.

Matematicienii, mai ales cei care se ocupă de teoria grafurilor, adică studiul punctelor unite prin linii, sunt familiarizaţi cu Teoria Ramsey a Graph, numită după Frank P. Ramsey, un matematician britanic care, într-o lucrare citită în 1928 la Societatea Matematică Londoneză, a sugerat o metodă de a calcula numărul de moduri variate în care asemenea puncte pot fi unite şi formele care rezultă din asta. Aplicată în jocuri şi enigme, dar şi în ştiinţă şi arhitectură, teoria oferită de Ramsey a făcut posibil să se demonstreze, de exemplu, că atunci când şase puncte reprezentând şase persoane sunt unite sau prin linii roşii (unind oricare două persoane care se cunosc) fie prin linii albastre (unind oricare două persoane care nu se cunosc), rezultatul va fi totdeauna sau un triunghi roşu sau unul albastru. Rezultatul calculului posibilităţilor de a uni (sau nu) punctele poate fi cel mai bine ilustrat prin câteva exemple (Fig. 71). La baza graficelor rezultate (de ex. forme) sunt aşa-numitele Numere Ramsey, care pot fi transformate în grafuri unind un anumit număr de puncte. Am observat că rezultatul îl reprezintă zeci de „grafuri” a căror asemănare cu cuneiformele mesopotamiene nu poate fi negată (Fig. 72).

Cele aproape o sută de semne, din care am ilustrat aici doar o parte, sunt grafuri simple bazate doar pe douăsprezece Numere Ramsey. Deci, dacă Enki sau fiica lui Nidaba, „zeiţa sumeriană a scrisului”, ar fi ştiut ce ştia Frank Ramsey, n-ar fi avut nicio problemă cu inventarea pentru scribii sumerieni a unui sistem matematic perfect de semne cuneiforme.

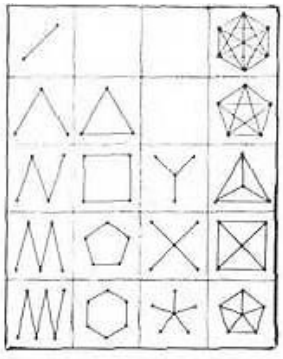

Fig. 71

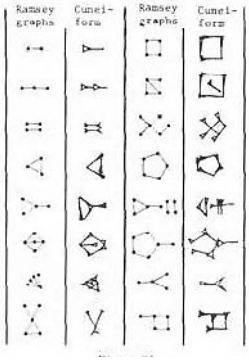

Fig. 72

„Tare te voi binecuvânta şi-ţi voi înmulţi sământa ca şi stelele de pe cer” i-a spus Iehova lui Avraam. Şi cu acest singur vers a exprimat mai multe dintre elementele cunoaşterii care au fost coborâte din ceruri: vorbirea, astronomia şi „folosirea numerelor”.

Ştiinţa modernă e pe cale să confirme toate acestea.

FRUCTELE DIN EDEN

Ce era Grădina Eden, locul amintit în Biblie pentru vegetaţia variată şi în care animalele, încă fără nume, i-au fost arătate lui Adam?

Ştiinţa modernă ne învaţă că cei mai buni prieteni ai Omului, recoltele pe care le cultivăm şi animalele pe care le creştem au fost domesticite curând după 10.000 î.Hr.. Grâul şi orzul, câinii şi oile (ca să dăm câteva exemple) au apărut în forme cultivabile şi respectiv domesticite mai târziu, cam în 2.000 de ani. Se admite că aceasta este o marjă de timp mai scurtă decât ar fi necesară pentru selecţia naturală.

Textele sumeriene oferă o explicaţie. Când Anunnaki au aterizat pe Pământ, susţin textele, nu erau asemenea recolte şi animale „domesticite”, Anunnaki au fost cei care le-au creat, în „Camera de Creaţie”. Împreună cu *Lahar* („vite cu lână”) şi *Anshan* („grâne”) ei au mai creat „vegetaţie care se dezvoltă şi se înmulţeşte”. Totul a fost făcut în *Edin* şi după crearea lui Adam el a fost dus acolo să aibă grijă de toate.

Uimitoarea Grădină a Edenului era astfel ferma bio-genetică sau enclava unde au fost create recolte, fructe şi animale „domesticite”.

După Potop (cam acum 13.000 de ani) Anunnaki au dat Omenirii seminţe pentru recolte şi embrioni de animale pe care ei îi păstraseră, pentru a o lua de la capăt. Dar de data aceasta Omul însuşi trebuia să fie agricultorul. Biblia confirmă asta şi îi atribuie lui Noe onoarea de a fi fost primul agricultor. De asemenea ea declară că primul aliment cultivat după Potop a fost strugurele. Ştiinţa modernă confirmă vechimea strugurelui; ştiinţa a mai descoperit că pe lângă faptul că strugurele este un aliment hrănitor, vinul este un puternic medicament pentru afecţiunile gastrointestinale. Deci, când Noe a băut vin (în exces) de fapt el îşi lua, ca să spunem aşa, medicamentul.

11. O BAZĂ SPAŢIALĂ PE MARTE

După ce au fost pe Lună, Copiii Pământului sunt nerăbdători să pună piciorul pe Marte.

Cu ocazia celei de-a douăzecea aniversări a primei aterizări a Omului pe Lună, Preşedintele Statelor Unite a subliniat că ţara lui îşi pregăteşte paşii către planeta cea mai apropiată de Pământ. Vorbind la National Air and Space Museum din Washington şi flancat de trei astronauţi din echipajul Apollo 11, Neil A. Armstrong, Edwin E. Aldrin Jr. Şi Michael Collins, Preşedintele George Bush a subliniat că drumul Americii se îndreaptă spre Marte. Mai întâi se vor face progrese faţă de programul navetelor spaţiale prin amplasarea pe orbita permanentă a Pământului a unei Staţii Spaţiale unde vor fi asamblate vehiculele mai mari necesare pentru zborurile ulterioare. Apoi se va stabili o bază spaţială pe Lună, iar acolo se vor depozita şi testa materiale, echipament şi combustibili necesari pentru călătorii lungi în spaţiu, câştigându-se experienţă de viaţă şi muncă a Omului în spaţiu pe perioade lungi. Şi în final va urma expediţia către Marte.

Jurând să facă din Statele Unite „o naţiune cutezătoare în spaţiu”, Preşedintele a spus că scopul va fi să meargă „înapoi pe Lună, înapoi în viitor... şi apoi, o călătorie spre mâine, spre o altă planetă: o misiune către Marte cu echipaj uman la bord”.

„Înapoi în viitor”. Alegerea cuvintelor poate a fost, poate nu a fost o coincidenţă; premisa că mersul spre viitor înseamnă întoarcerea la trecut se poate să fi fost mai mult decât un slogan ales de un scriitor de discursuri.

Pentru că există dovezi că titlul acestui capitol, „O Bază Spaţială Pe Marte”, ar trebui să se aplice nu în legătură cu planurile de viitor ci cu dezvăluirea a ceea ce deja a existat în trecut: *Dovezi că a existat în antichitate o bază spaţială pe planeta Marte şi, ceea ce este şi mai uluitor, că se poate ca ea să fi fost reactivată chiar sub ochii noştri*.

Dacă Omul se va aventura de pe planeta Pământ în spaţiu, este logic şi tehnologic potrivit ca Marte sa fie prima planetă din

această călătorie. Drumul către alte lumi trebuie să aibă puncte de oprire datorită legilor mişcării cosmice, constrângerilor ridicate de greutate şi resursele de energie, cele necesare supravieţuirii umane şi limitelor de anduranţă fizică şi mentală ale omului. O navă spaţială capabilă să transporte o echipă de astronauţi către Marte şi înapoi ar trebui să cântărească aproape patru milioane de livre. Ridicarea unui vehicul atât de masiv de pe suprafaţa Pământului (o planetă cu o atracţie gravitaţională puternică în comparaţie cu vecinii săi apropiaţi) ar necesita o încărcătură imensă de combustibil care, împreună cu rezervoarele în care să stea, ar creşte şi mai mult greutatea şi ar face lansarea imposibilă. (navetele spaţiale americane au acum o capacitate utilă de 65.000 de livre).

Aceste dificultăţi cu ridicarea şi combustibilul s-ar reduce mult dacă nava spaţială ar fi asamblată pe orbită în jurul Pământului, unde nu are greutate. Acest scenariu presupune existenţa unei staţii spaţiale orbitale, cu echipaj uman la bord, către care naveta spaţială va aduce părţile de navă spaţială. Între timp astronauţii care ar staţiona pe Lună într-o bază permanentă ar dezvolta tehnologia necesară pentru supravieţuirea Omului în spaţiu. Apoi oamenii şi vehiculul ar porni împreună în călătoria către Marte.

Călătoria dus-întors ar putea lua între doi şi trei ani, în funcţie de traiectorie şi de poziţia relativă dintre Pământ şi Marte. Lungimea şederii pe Marte ar varia de asemenea în funcţie de aceste constrângeri şi de alte probleme, poate nu va fi nicio şedere (doar câteva orbitări în jurul lui Marte) sau poate va fi o şedere lungă într-o colonie permanentă deservită de ture de astronauţi. Într-adevăr, mulţi din cei care susţin „Coletul pentru Marte”, cum a ajuns să fie numită această abordare după mai multe conferinţe ştiinţifice despre acest subiect, consideră justificată o misiune cu oameni la bord către Marte doar dacă se stabileşte acolo o bază permanentă, atât ca preludiul altor misiuni umane către planete şi mai îndepărtate, cât şi ca un avanpost de colonizare, o aşezare permanentă a Copiilor Pământului într-o lume nouă.

Trecerea de la o navetă spaţială la o staţie spaţială orbitală şi apoi la aterizări pe Lună şi stabilirea unei baze spaţiale acolo, toate acestea văzute ca nişte etape sau puncte de oprire în drumul către Marte, totul a fost descris în scenarii care par

ştiinţifico-fantastice dar sunt bazate pe cunoştinţe ştiinţifice şi realizabile tehnologic. Baze pe Lună şi pe Marte, chiar şi o colonie pe Marte, sunt plănuite de multă vreme şi sunt considerate în întregime realizabile. Susţinerea vieţii şi activităţii umane pe Lună este cu siguranţă o provocare dar studiile arată cum se poate face. Sarcinile sunt mai dificile pentru Marte deoarece realimentarea de pe Pământ (aşa cum se întâmplă la proiectul legat de Lună) e mai dificilă şi costisitoare. Totuşi resursele vitale necesare Omului pentru a supravieţui şi lucra sunt disponibile pe Marte iar savanţii cred că omul ar putea trăi „de pe urma pământului" acolo.

S-a tras concluzia că Marte este locuibilă pentru că *a fost locuibilă în trecut*.

Marte pare în zilele noastre o planetă rece, pe jumătate îngheţată, neospitalieră faţă de orice s-ar afla la suprafaţă, cu ierni îngrozitor de reci şi temperaturi care o depăşesc pe cea de îngheţ doar la ecuator, în sezonul cel mai cald, cu vaste suprafeţe acoperite sau de permafrost sau de roci şi pietriş cu fier oxidat (care dă planetei nuanţa ei roşiatică), fără apă lichidă care să întreţină viaţa sau oxigen de respirat. Dar nu cu foarte multă vreme în urmă, în termeni geologici, era o planetă cu anotimpuri relativ plăcute, ape curgătoare, oceane şi fluvii, cer (albastru!) înnorat şi probabil... viaţă.

Toate studiile converg către concluzia că Marte trece acum printr-o eră glaciară oarecum asemănătoare cu erele glaciare prin care a trecut periodic Pământul. Astăzi se consideră că motivul erelor glaciare ale Pământului, care au fost atribuite multor factori, au fost trei fenomene de bază legate de orbita descrisă de Pământ în jurul Soarelui. Primul este însăşi configuraţia orbitei; s-a tras concluzia că orbita se transformă dintr-una mai circulară în mai eliptică într-un ciclu de aproximativ 100.000 de ani, aceasta aducând Pământul uneori mai aproape de Soare şi alteori mai departe de el. Pământul are anotimpuri deoarece axa lui nu este perpendiculară pe planul orbitei (ecliptic) ci este înclinată, astfel încât emisfera nordică este mai mult sub influenţa Soarelui în timpul verii (nordice) iar emisfera sudică în timpul iernii, şi viceversa (Fig. 73); dar această înclinare, acum cam de 23,5 grade, nu este aceeaşi fiindcă Pământul, ca un vas în tangaj, îşi schimbă înclinarea cam cu 3 grade înainte şi înapoi într-un ciclu care durează

aproximativ 41.000 de ani. Cu cât e mai mare înclinarea cu atât mai severe sunt iernile şi mai calde sunt verile, fluxul de aer şi de apă se schimbă şi agravează schimbările climatice pe care le numim „ere glaciare” şi perioade calde, „interglaciare”. Al treilea ciclu care contribuie este acela al oscilaţiei Pământului în timp ce se roteşte în jurul axei, axa lui formând în cosmos un cerc imaginar; acesta este fenomenul Precesiunii Echinocţiilor iar durata acestui ciclu este cam de 26.000 de ani.

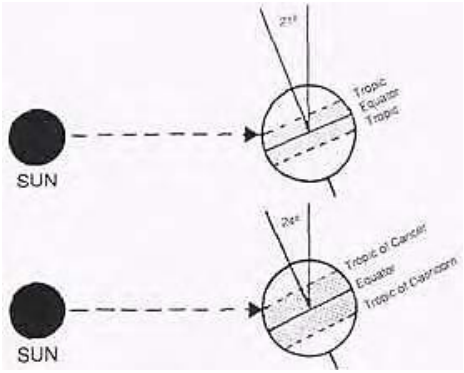

Fig. 73

Şi planeta Marte trece prin trei cicluri, doar că orbita ei în jurul Soarelui fiind mai mare, ca şi înclinaţia ei, aceasta duce la schimbări climatice mai dramatice. Se consideră că ciclul, aşa cum am menţionat, durează cam 50.000 de ani pe Marte (deşi au fost sugerate şi perioade mai scurte sau mai lungi).

Când va veni pe Marte următoarea perioadă caldă, sau interglaciară, planeta pur şi simplu va deborda de apă, anotimpurile nu vor mai fi atât de aspre iar atmosfera nu li se va părea Copiilor Pământului aşa de străină ca astăzi. Când a fost ultima epocă „interglaciară” pe Marte? Nu se poate să fi fost cu prea mult timp în urmă, fiindcă altfel furtunile de praf ar fi acoperit mai mult, sau aproape în totalitate, dovezile că pe suprafaţa ei au curs cândva fluvii, au existat oceane şi lacuri; de asemenea, n-ar mai fi rămas în atmosfera marţiana atâţia vapori de apă câţi se găsesc astăzi. „Pe planeta roşie trebuie să fi existat de curând, vorbind în termeni geologici, ape curgătoare” e de părere Harold Masursky de la U.S. Geological Survey. Unii cred că ultima schimbare a avut loc cu 10.000 de ani în urmă.

Cei care plănuiesc să aterizeze şi să rămână timp îndelungat pe Marte nu se aşteaptă ca climatul de acolo să treacă printr-o perioadă interglaciară în următorii douăzeci de ani dar cred că elementele de bază necesare vieţii şi supravieţuirii pe Marte sunt disponibile acolo. S-a arătat că apa este prezentă ca permafrost în zone extinse şi ar putea fi găsită în mâl sau în ceea ce văzut din spaţiu arată ca nişte albii uscate de râuri. Când geologii de la Arizona State University care lucrează pentru NASA au sugerat savanţilor sovietici locuri de aterizare pe Marte, ei au indicat un mare canion din bazinul Lunae Planum unde un vehicul de cercetare „ar putea sonda foste albii de râuri şi săpa în sedimentele unei delte unde un vechi fluviu îşi formase bazin" şi găsi acolo apă lichidă. Acviferele, bazine subterane de apă, sunt o sursă sigură de apă după opinia multor savanţi. Noi analize ale datelor aduse de nave spaţiale, precum şi a datelor oferite de instrumente de pe Pământ au determinat o echipă condusă de Robert L. Huguenin de la University of Massachusetts la concluzia, în iunie 1980, că două concentraţii de vapori de apă pe Marte, la sud de ecuatorul planetei, sugerează existenţa unor vaste rezervoare de apă lichidă la doar câţiva inch sub suprafaţa marţiană. Mai târziu în acelaşi an Stanley H. Zisk de la Haystack Observatory din Westfoed, Massachusetts, şi Peter J. Mouginis-Mark de la Brown University, Rhode Island, au raportat în *Science and Nature* (noiembrie 1980) că sondarea prin radar a zonelor de pe emisfera sudică a planetei au indicat „oaze de umezeală" venind de la „multă apă lichidă" aflată sub suprafaţă. Şi apoi, desigur, mai e şi toată apa strânsă în calota glaciară de la polul nord, care se topeşte la margini în timpul verii nordice creând porţiuni mari, vizibile, de culoare mai închisă (Fig. 74). Ceaţa observată dimineaţa pe Marte sugerează oamenilor de ştiinţă că există rouă, o sursă de apă pentru multe plante şi animale de pe Pământ în zone aride.

Atmosfera de pe Marte, la prima vedere neospitalieră şi chiar nocivă pentru Om şi viaţă, ar putea de fapt să fie o sursă de resurse vitale. S-a constatat că atmosfera conţine unii vapori de apă, care ar putea fi extraşi prin condensare. Ar putea de asemenea să fie o sursă de oxigen pentru respiraţie şi ardere. Atmosfera de pe Marte este alcătuită în primul rând în dioxidul de carbon (CO_2) cu mici procente de azot, argon şi urme de oxigen (atmosfera Pământului constă în primul rând din azot, cu

mari procente de oxigen şi cantităţi mici din alte gaze). Procesul de transformare a dioxidului de carbon (CO_2) în monoxid de carbon (CO), astfel eliberând oxigen (CO + O) este aproape elementar şi ar putea foarte uşor fi realizat de către astronauţi şi colonişti. Monoxidul de carbon poate servi de asemenea ca un simplu combustibil pentru rachete.

Fig. 74

Nuanţa maro-roşcat sau „ruginiu” a planetei este de asemenea un indiciu al existenţei oxigenului, pentru că este rezultatul ruginii de pe rocile bogate în fier de pe Marte. Produsul este oxid de fier, fier care s-a combinat cu oxigen. Pe Marte el este de un tip numit limonită, o combinaţie de oxid de fier (Fe_2O_3) cu mai multe molecule de apă (H_2O); cu echipamentul potrivit, oxigenul ar putea fi separat şi extras. Hidrogenul obţinut prin descompunerea apei în componente ar putea fi folosit la producerea hranei şi materialelor utile, dintre care multe au la bază hidrocarburi (combinaţii hidrogen – carbon).

Deşi solul marţian este relativ bogat în săruri, savanţii cred că ar putea fi spălat suficient cu apă până la obţinerea unor porţiuni adecvate culturii plantelor în sere; astfel s-ar putea obţine hrană pe loc, mai ales din seminţe de grâne şi legume din soiuri rezistente la săruri; deşeurile umane ar putea fi folosite ca îngrăşământ, aşa cum se face în multe ţări din Lumea a Treia. Azotul, necesar plantelor şi fertilizatorilor, este puţin pe Marte, dar există: atmosfera, deşi conţine în proporţie de 95% dioxid de

carbon, conţine şi aproximativ 3% azot. Serele în care să crească toate aceste plante ar fi făcute din cupole gonflabile, electricitatea ar fi obţinută din baterii solare iar vehiculele de transport de suprafaţă ar fi alimentate tot cu energie solară.

O altă sursă nu numai de apă ci şi de căldură pe Marte este indicată de existenţa în trecut a unei activităţi vulcanice. Dintre mai mulţi vulcani importanţi, cel numit Olimp, după muntele pe care grecii îl considerau sălaşul zeilor, face orice alt vulcan de pe Pământ sau chiar din Sistemul Solar să pară un pitic. Cel mai mare vulcan de pe Pământ, Mauna Loa din Hawaii, are 6,3 mile în timp ce Muntele Olimp de pe Marte se ridică la 15 mile deasupra câmpiei înconjurătoare iar craterul lui are la vârf un diametru de 45 de mile. Vulcanii de pe Marte şi alte dovezi de activitate vulcanică pe planetă indică existenţa unui miez fierbinte topit şi deci posibilitatea existenţei unor locuri calde la suprafaţă, unor izvoare de apă termală şi a altor fenomene care derivă din căldura generată la interior.

Cu o zi care are exact aceeaşi lungime ca ziua pământeană, anotimpuri (deşi de două ori mai lungi decât pe Pământ), regiuni ecuatoriale, calote polare la nord şi la sud, resurse de apă care au fost cândva mări, lacuri şi fluvii, cu lanţuri muntoase şi câmpii, vulcani şi canioane, Marte seamănă în multe privinţe cu Pământul. Într-adevăr, unii savanţi cred că Marte, deşi creată în acelaşi timp cu celelalte planete acum 4,6 miliarde de ani, este în stadiul în care se afla la început Pământul, înainte ca plantele să înceapă să emită oxigen şi să schimbe compoziţia atmosferei pământene. Această noţiune a servit ca bază pentru sugestiile făcute de către susţinătorii Teoriei Gaia că Omul ar putea „să accelereze” evoluţia pe Marte aducând pe ea viaţă; aceştia cred că Viaţa a permis Pământului să fie şi mai favorabil vieţii.

Scriind *Înverzirea lui Marte*, James Lovelock şi Michael Allaby au folosit elemente ştiinţifico-fantastice pentru a descrie cum s-ar trimite de pe Pământ pe Marte, cu rachete, microorganisme şi „gaze halocarbon”, primele pentru a începe lanţul biologic şi ultimele pentru a crea un scut în atmosfera marţiană. Acest scut de gaze halocarbon, suspendat în atmosfera de deasupra planetei acum rece şi aridă, ar bloca disiparea în spaţiu a căldurii pe care Marte o primeşte de la Soare şi a propriei ei călduri interne şi ar crea un „efect de seră” artificial indus. Încălzirea şi atmosfera îngroşată ar dezgheţa apele de pe Marte, ar accelera

creşterea plantelor şi prin urmare ar mări sursa de oxigen a planetei. Fiecare etapă din această evoluţie artificial provocată ar întări procesul şi astfel aducerea Vieţii pe Marte ar face-o şi mai favorabilă vieţii.

În 1984 cei doi savanţi au făcut sugestia că transformarea lui Marte într-o planetă locuibilă, proces pe care ei l-au numit „realizarea Terrei”, ar trebui să înceapă cu realizarea unui scut artificial care să împiedice disiparea de căldură şi de vapori de apă iar acest scut să fie un material adecvat suspendat în atmosfera planetei.

Coincidenţă sau nu, iar se dovedeşte că ştiinţa modernă doar recuperează cunoştinţe antice. Fiindcă, în *A Douăsprezecea Planetă* (1976), am descris cum Anunnaki au venit pe Pământ cam acum 450.000 de ani ca să obţină aur, metal de care aveau nevoie ca să protejeze viaţa pe planeta lor, Nibiru, suspendând particule de aur ca pe un scut în atmosfera în curs de rarefiere şi astfel făcând reversibil procesul de pierdere de căldură, aer şi apă.

Planurile propuse de susţinătorii Ipotezei Gaia se bazează pe o presupunere şi o prezumţie. Prima, că Marte nu are forme de viaţă proprii; a doua, că oamenii de pe o planetă au dreptul de a-şi introduce în altă lume propriile forme de viaţă, indiferent dacă ea le are pe ale sale sau nu.

Dar are Marte viaţă pe ea sau, cum preferă unii să întrebe, a avut ea viaţă în perioade mai puţin aspre? Întrebarea i-a preocupat pe cei care au plănuit şi executat diferitele misiuni pe Marte şi, după toată scanarea, fotografierea şi sondarea, este evident că Viaţa, aşa cum a înflorit ea pe Pământ, cu pomi şi păduri, tufişuri şi ierburi, păsări în zbor şi animale, pur şi simplu nu e acolo. Dar ce putem spune despre forme inferioare de viaţă, licheni, alge sau cele mai mici bacterii?

Deşi Marte este mult mai mică decât Pământul (masa ei este cam a zecea parte din cea a Pământului iar diametrul cam jumătate) suprafaţa ei, acum toată uscată, este aproape aceeaşi cu suprafaţa uscatului de pe Pământ. Prin urmare zona de explorat este aceeaşi cu cea de pe Pământ, cu toate continentele, toţi munţii, toate văile, ecuatorul şi zonele polare, cu regiunile calde şi reci, cu regiunile umede şi deşertice. Dacă suprapunem un contur al Statelor Unite pe faţa lui Marte (Fig.

75) putem aprecia mai bine domeniul de explorat precum şi varietatea terenului şi climei de care trebuie să ne ocupăm.

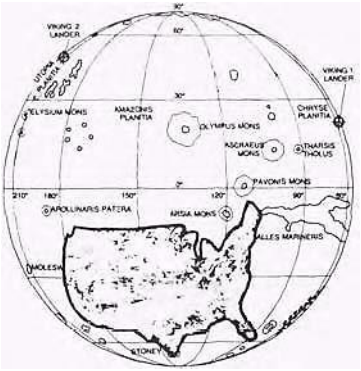

Fig. 75

Atunci nu-i de mirare că primele sonde ajunse pe Marte fără echipaj uman la bord, *Mariners 4, 6 şi 7* (1965 – 69), care au fotografiat părţi din suprafaţa planetei trecând pe lângă ea, au dezvăluit o planetă cu multe cratere şi extrem de pustie, cu puţine semne de activitate geologică în trecut. S-a întâmplat ca pozele să reprezinte aproape toate munţii plini de cratere din emisfera sudică a planetei. Această imagine, aceea a unei planete nu numai lipsite de viaţă ci părând ea însăşi un glob inert, mort, s-a schimbat complet când *Mariner 9* a intrat pe orbită în jurul lui Marte în 1971 şi i-a supravegheat aproape întreaga suprafaţă. Fotografiile au arătat o planetă vie, cu activitate geologică şi vulcanică în trecut, cu câmpii şi munţi, cu canioane în care Grand Canyon, mândria Americii, ar dispărea fără urmă, şi cu urme de ape curgătoare. Nu numai că era o planetă vie ci şi una care putea găzdui viaţa.

De aceea căutarea vieţii de pe Marte a fost un prim obiectiv al misiunilor Viking. *Viking 1* şi *Viking 2* au fost lansate de la Cape Canaveral în vara lui 1975 şi au ajuns la destinaţie în iulie şi august 1976. Fiecare era formată dintr-un Modul Orbital care a rămas pe orbită în jurul planetei pentru observaţie permanentă şi un Modul de Aterizare care a fost coborât pe suprafaţa planetei. Deşi pentru a realiza aterizări sigure s-au ales zone relativ plate din emisfera nordică, nu prea îndepărtate unul de celălalt, „criteriile biologice” (ca de exemplu posibilitatea existenţei vieţii) „au dominat deciziile referitoare la latitudinea la

care să aterizeze nava”. Modulele orbitale au furnizat o gamă largă de date despre Marte, date care sunt încă studiate şi analizate deoarece noi detalii şi aspecte apar în mod constant; modulele de aterizare au trimis fotografii impresionante ale peisajului marţian, făcute de la mică distanţă, şi au realizat o serie de experimente în căutarea vieţii.

Pe lângă instrumentele pentru analiza atmosferei şi camerele video cu care s-au fotografiat zonele de aterizare, fiecare Modul de Aterizare a transportat un aparat mixt cromatograf-de-gaz / spectrometru-de-masă ca să analizeze suprafaţa materialelor organice, precum şi trei instrumente menite să detecteze existenţa metabolismului la orice organism din sol. Solul a fost recoltat cu un braţ mecanic, pus într-un mic cuptor, încălzit, tratat şi în alte moduri şi testat. În eşantioane nu existau organisme vii, s-au găsit doar dioxid de carbon şi o cantitate mică de vapori de apă. Nu erau nici măcar molecule organice de tipul celor pe care le aduc cu ei meteoriţii de impact; se presupune că dacă asemenea molecule au fost aduse pe Marte, actualul nivel ridicat de raze ultraviolete care ajung pe planetă, a cărei atmosferă protectoare aproape a dispărut, cu siguranţa le-a distrus.

În timpul lungilor zile de experimente pe Marte, n-au lipsit dramele şi emoţiile. Privind retrospectiv, capacitatea echipei NASA de a manipula şi comanda de pe Pământ echipamentul de la suprafaţa lui Marte pare un basm, dar ambele procedee, precum şi situaţiile de urgenţă, au fost minunat abordate. Braţele mecanice n-au funcţionat la început dar au fost reparate prin comandă radio. Au existat şi alte defecţiuni şi reparaţii. A fost un moment de suspans extrem când experimentele asupra schimbului de gaze au detectat o scurgere masivă de oxigen, a fost nevoie de instrumentele de pe *Viking 2* ca să confirme sau să infirme rezultatele experimentelor realizate de aparatura de pe *Viking 1* care au lăsat deschisă întrebarea dacă schimbările în probele de sol excavate erau organice sau chimice, biologice sau inanimate. Rezultatele oferite de *Viking 2* au confirmat experimentele făcute de *Viking 1*: când s-au amestecat gaze sau când s-a adăugat sol unei „supe de nutrienţi” au apărut importante schimbări în nivelul de dioxid de carbon, dar e o enigmă dacă schimbările au reprezentat o reacţie chimică sau un răspuns biologic.

Oricât de nerăbdători erau savanţii să găsească viaţă pe Marte şi prin urmare să-şi susţină teoria conform căreia viaţa pe Pământ a început spontan din supa primordială, majoritatea au trebuit să tragă, cu regret, concluzia că nu s-a găsit nicio dovadă de viaţă pe Marte. Norman Horowitz de la Caltech a rezumat opinia preponderentă când a declarat (în *Scientific American*, noiembrie 1977) că „cel puţin acele zone de pe Marte examinate de cele două nave spaţiale nu găzduiesc viaţă. Probabil aceeaşi concluzie trebuie aplicată întregii planete, dar aceasta este o problemă complicată care nu poate fi încă abordată”.

În anii care au urmat, în experimente de laborator în care s-au simulat cât de bine au reuşit oamenii de ştiinţă compoziţia solului şi condiţiile de pe Marte, reacţiile au indicat răspunsuri biologice. Foarte incitante au fost experimentele realizate în 1980, la Space Biology Laboratory de la Universitatea din Moscova; când forme de viaţă primară de pe Pământ au fost introduse într-un mediu marţian simulat, păsările şi mamiferele au murit în câteva secunde, broaştele ţestoase şi broaştele de baltă au trăit mai multe ore, insectele au supravieţuit săptămâni iar ciupercile, lichenii, algele şi muşchiul s-au adaptat repede la noul mediu ambiant; ovăzul, secara şi fasolea au dat lăstari şi au crescut, dar nu s-au putut reproduce.

Deci viaţa s-ar putea instala pe Marte, dar a făcut-o şi în trecut? Când Marte a avut la dispoziţie 4,6 miliarde de ani, unde sunt nu numai nişte biete microorganisme (care s-ar putea să existe sau nu) ci unde sunt formele de viaţă mai evoluate? Sau sumerienii au avut dreptate când au spus că viaţa a înflorit pe Pământ atât de curând după formarea lui numai fiindcă „Sămânţa Vieţii” a fost adusă pe el de Nibiru?

În timp ce solul lui Marte ne ţine încă în suspans dacă reacţiile-test au fost de natură chimică, inanimată, dau de natură biologică şi provocate de organisme vii, rocile de pe Marte ne provoacă şi creează enigme şi mai mari.

Putem începe cu misterul rocilor marţiene găsite nu pe Marte ci pe Pământ. Printre miile de meteoriţi găsiţi pe Pământ, cei opt descoperiţi în India, Egipt şi Franţa între 1815 şi 1865 (cunoscuţi drept grupul SNC, după iniţialele numelor studiilor arheologice) au fost unici în sensul că vârsta lor a fost de doar 1,3 miliarde de ani în timp ce meteoriţii au în general o vechime de 4,6 miliarde de ani. Când s-au mai descoperit câţiva în Antarctica în 1979,

compoziţia gazoasă a atmosferei marţiene era deja cunoscută; comparaţiile au dezvăluit că meteoriţii SNC conţineau urme din izotopii Azot-14, Argon-40, Neon-20, Krypton-84 şi Xenon-13 aproape identici cu prezenţa acestor gaze rare pe Marte.

Cum au ajuns pe Pământ aceşti meteoriţi sau aceste roci? De ce au doar 1,3 miliarde de ani vechime? I-a făcut un impact catastrofic al lui Marte să sfideze cumva gravitaţia lui şi să zboare departe pe Pământ?

Rocile descoperite în Antarctica sunt chiar şi mai enigmatice. O fotografie a uneia dintre ele, dată de NASA şi publicată în *The New York Times* pe 1 septembrie 1987, arată că nu are „forma unei mingi de fotbal", cum fuseseră descrise aceste pietre, ci este mai degrabă un bloc cu feţe plate (Fig. 76) ca patru cărămizi, ca nişte *„pietre artificiale modelate şi potrivite împreună"*, ceva ce te-ai aştepta să găseşti în ruinele pre-Incaşe din Valea Sfântă din Peru (Fig. 77) dar nu pe Marte. Totuşi toate testele făcute pe rocă (ea nemaifiind numită meteorit) atestă că provine de pe Marte.

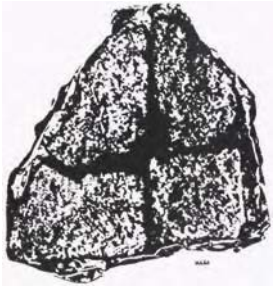

Fig. 76

Fig. 77

Ca să adâncească misterul, fotografii ale suprafeţei lui Marte au dezvăluit trăsături pe care astronomii, la prima vedere, le-au numit „Cetatea Incaşă". Aflate pe partea sudică a planetei, ele

reprezintă o serie de pereţi abrupţi făcuţi din segmente pătrate sau dreptunghiulare (Fig. 78 este fotografia 4212-15 realizată de *Mariner 9)*. John McCauley, un geolog de la NASA, a comentat că aceste „creste” sunt „continue, fără goluri şi se înalţă faţă de câmpia înconjurătoare şi micile dealuri precum ruinele unei cetăţi antice”.

Acest zid imens sau serie de blocuri de piatră suprapuse este izbitor de asemănătoare cu alte structuri colosale şi enigmatice de pe Pământ cum ar fi zidul imens din blocuri de piatră care formează baza vastei platforme de la Baalbek în Liban (Fig. 79) sau zidurile paralele de piatră, în zig-zag, mai rudimentare dar la fel de impresionante de la Sacsahuaman, mai sus de Cuzco, în Peru (Fig. 80). În *Scara către Ceruri* şi *Tărâmurile Pierdute* am atribuit ambele structuri populaţiei Anunnaki/Nefilim. Trăsăturile de pe Marte ar putea probabil fi explicate prin fenomene naturale iar mărimea blocurilor, variind între trei şi cinci mile lungime, ar putea foarte bine să indice „mâna” naturii mai curând decât pe-a omului, de oriunde ar fi venit el. Pe de altă parte, deoarece nu s-a dat încă nicio explicaţie plauzibilă, ele ar putea fi rămăşiţe ale unor structuri artificiale în cazul în care „uriaşii” de pe tărâmurile Orientului Apropiat sau din Anzi au vizitat şi planeta Marte.

Fig. 78

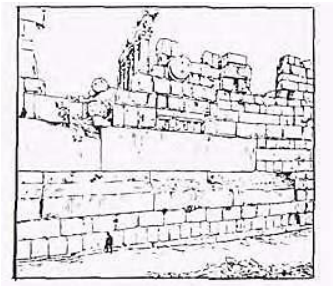

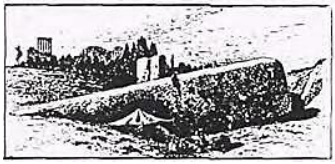

Fig. 79 Fig. 80

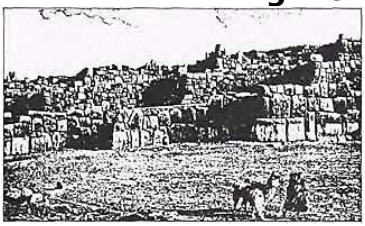

Noţiunea de „canale” pe Marte părea să fi fost abandonată când, după zeci de ani de ridiculizare a ideii, savanţii au sugerat că ceea ce observaseră şi trecuseră pe hărţi Schiaparelli şi Lowell erau de fapt albii secate de fluvii. Totuşi pe suprafaţa marţiană s-au găsit alte caracteristici care nu permit o explicaţie uşoară. Acestea includ „dungi” albe care merg în linie dreaptă pe lungimi de mile întregi, uneori paralel, alteori făcând unghiuri, uneori încrucişând alte „piste” mai înguste (Fig. 81 este o fotografie-schiţă). Din nou echipele de la NASA au sugerat că furtunile de praf ar fi provocat aceste trăsături. Se poate să fie aşa, deşi regularitatea lor şi mai ales faptul că se intersectează par să indice că sunt de origine artificială. Căutând pe Pământ ceva asemănător trebuie să studiem celebrele linii Nazca din sudul Peru (Fig. 82) care au fost atribuite „zeilor”.

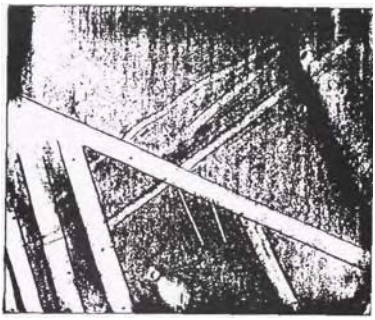

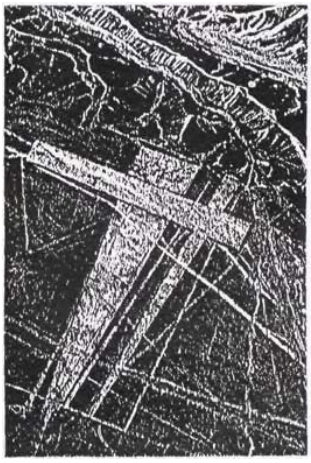

Fig. 81 Fig. 82

Atât Orientul Apropiat cât şi Anzii sunt regiuni cunoscute pentru diferite piramide, unica, imensa piramidă din Giza, piramidele în trepte sau ziguratele din Mesopotamia şi acelea ale civilizaţiilor americane antice. Aşa cum arată fotografii făcute de camerele de pe *Mariner* şi *Viking*, pe Marte apar chiar şi piramide sau ceva care seamănă cu ele.

Ceea ce arată ca piramidele cu trei laturi din podişul Elizeu (paradis) (harta, Fig. 83) din regiunea numită Trivium Charontis au fost prima dată observate în cadrele 4205-78 luate de Mariner 9 pe 8 februarie 1972 şi cadrele 4296-23 luate şase luni mai târziu. Atenţia s-a concentrat pe cele două perechi de „structuri piramidale tetraedrice", ca să folosim terminologia ştiinţifică; o pereche consta în piramide uriaşe în timp ce cealaltă pereche era de piramide mult mai mici iar cele patru păreau aşezate în formă de romb (Fig. 84). Şi aici dimensiunea „piramidelor", dintre care cele mai mari au baza de două mile şi înălţimea de jumătate de milă, sugerează că sunt fenomene naturale iar un studiu din ziarul *Icarus* (vol. 22, 1974, scris de Victor Ablordeppy şi Mark Gipson) a oferit patru teorii ca să explice formarea pe cale naturală a acestor formaţiuni. David Chandler *(Viaţa pe Marte)* şi astronomul Francis Graham (în *Frontierele Ştiinţei*, noiembrie-decembrie 1980), printre alţii, au arătat lipsurile fiecărei teorii. De fapt aceste trăsături au fost fotografiate într-un interval de şase luni, cu lumina soarelui venind din unghiuri diferite, în momente diferite ale zilei, şi totuşi păstrează forma

de tetraedru regulat, convingându-i pe mulţi că sunt structuri artificiale, chiar dacă nu înţelegem din ce motiv sunt atât de mari. „Având în vedre lipsa oricărei explicaţii uşor acceptabile,” a scris Chandler, „nu pare să existe niciun motiv de a exclude concluzia cea mai evidentă dintre toate: probabil ele au fost construite de către fiinţe inteligente”. Iar Francis Graham, afirmând că „ipoteza că acestea sunt construcţii realizate de o rasă străveche de marţieni trebuie să fie plasată printre teoriile referitoare la originea lor”, se întreba dacă viitorii exploratori n-ar putea descoperi în aceste structuri camere interioare, intrări zidite, sau inscripţii care ar putea să fi rezistat la „zece milioane de ani de eroziune produsă de vânt”.

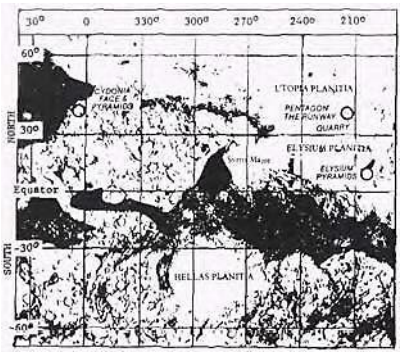

Fig. 83

Mai multe „piramide” cu număr variat de laturi netede au fost identificate de către cercetătorii care au scanat fotografiile de pe Marte. Interesul, şi controversele, s-au concentrat mai ales pe aria numită Cydonia (vezi harta fig. 83) pentru că un grup din ceea ce poate reprezenta structuri artificiale pare să fie aliniat cu construcţia pe care unii au numit-o un „sfinx” marţian aflat la est de aceste structuri, aşa cum se vede clar în fotografia panoramică NASA 035-A-72 (Planşa E). Remarcabilă este o stâncă ce prezintă trăsăturile unei feţe umane bine proporţionate, parcă a unui om care poartă un fel de cască (fig. 85), cu gura puţin deschisă şi ochi care se uită exact către privitor, dacă acesta se întâmplă să fie pe cer deasupra lui Marte. Ca şi celelalte „monumente”, trăsături care seamănă cu structuri artificiale, de pe Marte, şi aceasta are dimensiuni mari: Faţa măsoară aproximativ o milă de la bază la partea superioară

şi se ridică aproximativ o jumătate de milă deasupra podişului înconjurător, aşa cum poate fi estimat din umbra pe care o aruncă.

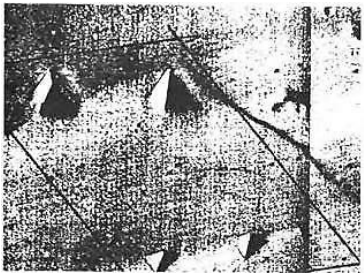

Fig. 84

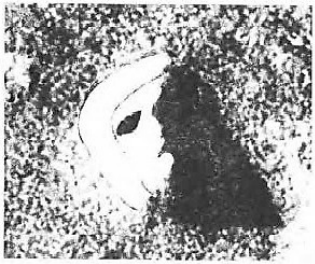

Fig. 85

Planşa E

Deşi se spune că savantul de la NASA care a examinat fotografiile primite de la Naveta Orbitală *Viking 1* pe 25 iulie, 1976, „aproape a căzut de pe scaun” când a văzut această fotografie şi că a emis, cum e normal, strigătul „O, Dumnezeule!” sau expresii asemănătoare, de fapt fotografia a fost îndosariată împreună cu alte mii de fotografii făcute de misiunea Viking, fără să se acţioneze în niciun fel fiindcă asemănarea cu o faţă umană a fost considerată doar un joc al

luminii şi umbrei pe o stâncă erodată de forţele naturii (apă, vânt). Într-adevăr când s-a întâmplat ca nişte reporteri să vadă imaginea transmisă şi să se întrebe dacă de fapt reprezenta o faţă umană, liderul Misiunii a declarat că o altă fotografie, făcută cu câteva ore mai târziu, nu arăta deloc o asemenea trăsătură. (câţiva ani mai târziu NASA a recunoscut că această declaraţie a fost una incorectă, şi nefericită, pentru că zona respectivă fusese cuprinsă de întunericul nopţii „câteva ore mai târziu” şi existau alte fotografii care arătau clar Faţa.)

Trei ani mai târziu Vincent DiPietro, un inginer electrician şi specialist în imagini, care îşi amintea că văzuse „Faţa” într-o revistă populară, a întâlnit imaginea marţiană în timp ce scotocea prin arhivele National Space Science Data Center. Fotografia făcută de *Viking*, cu numărul de catalog 76-A-593/17384, era intitulată simplu „CAPUL”. Intrigat de hotărârea de a păstra fotografia în centrul de date ştiinţifice sub titlul uimitor „CAPUL”, a cărui existenţă fusese negată, el a început, împreună cu Greg Molenaar, un specialist în computere, căutarea imaginii originale de la NASA. Au găsit nu numai una ci două, a doua fiind imaginea 070-A-13 (Planşa F). Cercetări ulterioare au dus la descoperirea mai multor fotografii din zona Cydonia luate de diferite camere de pe Modulul Orbital *Viking*, atât din partea dreaptă cât şi din stânga acestei formaţiuni (sunt deja 11 fotografii). Şi Faţa şi alte caracteristici uimitoare asemănătoare piramidelor se pot vedea pe toate. Folosind tehnici computerizate sofisticate de mărire a imaginilor, DiPietro şi Molenaar au obţinut imagini mărite şi clare ale Feţei care i-au convins că a fost sculptată artificial.

Planşa F

Înarmaţi cu descoperirile lor, ei au luat parte în 1981 la conferinţa Cazul Planetei Marte dar în loc să-i laude, savanţii adunaţi acolo le-au primit afirmaţiile cu răceală, fără îndoială pentru că ei ar fi trebuit să tragă concluzia că Faţa era opera unor fiinţe inteligente, „marţienii" care locuiseră planeta iar aceasta era o propunere total inacceptabilă. Publicându-şi singuri descoperirile *(Trăsături Neobişnuite pe Suprafaţa lui Marte)* DiPietro şi Molenaar s-au străduit mult să se disocieze de „speculaţiile exagerate" privind originea neobişnuitelor trăsături. Tot ce susţineau ei, în epilogul cărţii, era că „trăsăturile nu par naturale şi merită cercetări ulterioare". Totuşi oamenii de ştiinţă de la NASA au respins cu îndârjire orice sugestie că misiunile ulterioare ar trebui să includă o vizită făcută Feţei din moment ce era, în mod clar doar o stâncă modelată de forţele naturii astfel încât să semene cu o faţă de om.

Cauza Feţei de pe Marte a fost după aceea preluată mai întâi de Richard H. Hoagland, un autor de lucrări ştiinţifice şi cândva consultant la Goddard Space Flight Center. El a organizat o teleconferinţă intitulată Echipa Independentă De Investigaţii Pe Marte cu scopul ca aceste trăsături şi alte date pertinente să fie studiate de un grup reprezentativ de savanţi şi specialişti; grupul a inclus în cele din urmă pe Brian O'Leary, un savant-astronaut, şi David Webb, un membru al U.S. President's Space Commission. În concluziile lor ei nu numai că au acceptat ideea că „Faţa" şi „Piramidele" sunt structuri artificiale ci au sugerat de asemenea că alte trăsături de pe suprafaţa lui Marte sunt opera fiinţelor inteligente care au fost cândva pe Marte. Eu am fost în special intrigat de sugestia făcută în rapoartele lor că orientarea Feţei şi a principalei piramide indică faptul că ele au fost construite cam acum o jumătate de milion de ani şi aliniate faţă de poziţia Soarelui la răsărit la vremea solstiţiului pe Marte. Când Hoagland şi colegul său Thomas Rautenberg, un specialist în computere, au căutat pe fotografii proba comentariilor mele, le-am subliniat că Anunnaki/Nefilim, după concluziile mele din *A Douăsprezecea Planetă*, au aterizat mai întâi pe pământ cam acum 450.000 de ani; probabil nu a fost nicio coincidenţă că data stabilită de Hoagland şi Rautenberg pentru monumentele de pe Marte coincide cu scala mea de timp. Deşi Hoagland şi-a ascuns cu atenţie presupunerile, el a dedicat multe pagini din

cartea sa *Monumentele de pe Marte* scrierilor mele şi dovezilor sumeriene referitoare la Anunnaki.

Publicitatea acordată descoperirilor lui DiPietro, Molenaar şi Hoagland a obligat NASA să insiste că ei se înşeală. Făcând un lucru neobişnuit, National Space Flight Center din Greenbelt, Maryland care furnizează publicului copii ale datelor NASA, a pus alături de fotografiile „Feţei" copii ale articolelor care respingeau interpretările neortodoxe date imaginilor. Aceste articole de respingere includ o lucrare de trei pagini datată 6 iunie, 1987, scrisă de Paul Butterworth, care ocupă funcţia de Resident Planetologist la acest centru. El declară că „nu avem niciun motiv să credeam că acest munte anume, care seamănă cu alte zeci de mii de pe planetă, nu este rezultatul proceselor geologice naturale care au produs toate celelalte formaţiuni de relief de pe Marte. În numărul imens de munţi de pe Marte nu este surprinzător că unii ne amintesc de obiecte mai familiare şi nimic nu este mai familiar decât faţa umană. Eu caut încă *„Mâna de pe Marte"* şi *„Piciorul de pe Marte"!"*

„Niciun motiv să credem" că trăsătura este altfel decât naturală este, desigur, nu un argument în sine care să contrazică poziţia contrară, ai cărei susţinători recunosc că au într-adevăr motive să creadă că e vorba de structuri artificiale. Totuşi, este adevărat că pe pământ sunt dealuri şi munţi care dau impresia că e vorba de un cap sculptat de om sau animal deşi forma lor este doar opera naturii. Acesta, cred eu, ar putea fi un argument valabil în ce priveşte „piramidele" de pe platoul Elizeu sau „Cetatea Incaşă". Dar faţa şi câteva trăsături din apropierea ei, în special acele linii drepte, rămân o enigmă tulburătoare. Un studiu ştiinţific semnificativ făcut de Mark J. Carlotto, un savant optician, a fost publicat în ediţia din mai 1988 a prestigiosului jurnal *Optica Aplicată*. Folosind tehnici de grafică computerizată dezvoltate în optică, Carlotto a utilizat patru cadre din imaginile NASA luate de modulul orbital *Viking* cu camere diferite în patru treceri diferite pe orbită, pentru a crea o reprezentare tridimensională a feţei. Studiul a furnizat informaţii detaliate despre procedurile optice complexe şi formulele matematice ale analizei tridimensionale iar concluziile lui Carlotto au fost că „Faţa" era într-adevăr o faţă umană bisimetrică, cu o a doua orbită oculară în partea umbrită şi „o structură fină a gurii sugerând dinţi". Acestea, a declarat Carlotto, „sunt trăsături

faciale şi nu un fenomen întâmplător” sau un joc de lumină şi umbră. „Deşi datele oferite de Viking nu au o rezoluţie suficientă pentru a permite identificarea posibilelor mecanisme ale originii acestor obiecte, *rezultatele de până acum sugerează că ele nu pot şi naturale”*. *Optica Aplicată* a considerat studiul destul de important pentru a-l prezenta pe prima copertă iar jurnalul ştiinţific *New Scientist* a dedicat articolului publicat un raport special şi l-a intervievat pe autor. Jurnalul a susţinut sugestia lui că „aceste obiecte enigmatice (Faţa şi piramidele alăturate pe care unii le-au numit „Cetatea”) merită un studiu ulterior făcut de alte sonde marţiene, cum ar fi misiunea sovietică Phobos din 1988 sau U.S. Mars Observer”.

Faptul că presa sovietică cenzurată a publicat şi republicat articole scrise de Vladimir Avinsky, un reputat cercetător în geologie şi mineralogie, care susţin originea artificială a monumentelor, indică desigur atitudinea savanţilor sovietici faţă de acest subiect, o chestiune care va fi tratată pe larg mai târziu. De notat aici sunt două observaţii făcute de Dr. Avinsky. El sugerează (în articolele publicate şi alte lucrări ale sale) că luând în considerare dimensiunea enormă a formaţiunilor marţiene trebuie să ne amintim că, datorită gravitaţiei scăzute de pe Marte, omul ar putea realiza lucrări gigantice pe planetă; de asemenea el dă mare importanţă cercului întunecat care se vede clar pe aria plată dintre faţă si piramide. Pe când savanţii NASA au considerat-o doar „o pată de apă pe lentila modulului orbital *Viking”*, Avinsky o consideră „centrul întregii compoziţii” din „complexul marţian” (fig. 86).

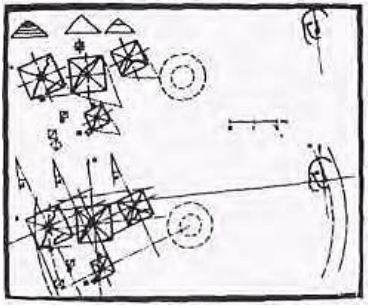

Fig. 86

Dacă eliminăm posibilitatea ca Pământenii să fi posedat, acum zeci de mii de ani sau chiar acum o jumătate de milion de

ani, o civilizaţie performantă şi o tehnologie sofisticată care să le permită efectuarea de călătorii spaţiale, aterizarea pe Marte şi, printre alte lucruri, ridicarea de monumente aici, inclusiv Faţa, mai rămân doar două alternative logice. Prima este că fiinţe inteligente care au evoluat pe Marte au putut nu numai să realizeze construcţii megalitice ci că aceste fiinţe întâmplător arătau exact ca noi. Dar în absenţa măcar a microorganismelor în solul de pe Marte şi fiindcă nu există nicio dovadă de plante şi animale care le-ar fi putut servi marţienilor drept hrană, pare extrem de improbabil că a existat o populaţie marţiană asemănătoare cu pământenii şi mai ales una care chiar a copiat structurile găsite pe Pământ.

Singura alternativă plauzibilă rămasă este că cineva, nici de pe Pământ nici de pe Marte, capabil de a călători în spaţiu acum o jumătate de milion de ani, a vizitat această parte a Sistemului Solar şi a rămas aici, lăsând apoi în urmă monumente, atât pe Pământ cât şi pe Marte. Singurele fiinţe despre care s-au găsit dovezi, în textele sumeriene şi biblice, precum şi în vechile „mitologii”, sunt Anunnaki de pe Nibiru. Ştim cum arătau: arătau ca noi pentru că ne-au făcut pe noi să arătăm ca ei, după chipul şi asemănarea lor ca să citäm Geneza.

Feţele lor asemănătoare cu cele umane apar în nenumărate reprezentări străvechi, inclusiv celebrul Sfinx din Giza (Fig. 87). Faţa lui, potrivit descrierilor egiptene, era aceea a *Horem-Akhet*, „Zeul-Şoim de la Orizont”, un epitet pentru Ra, primul fiu al lui Enki, care se putea ridica sus pe cer în Corabia Celestă.

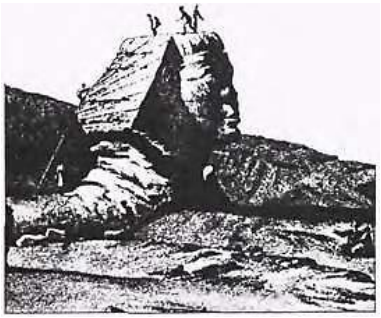

Fig. 87

Sfinxul din Giza era astfel aşezat încât ochii lui priveau exact spre est pe a treisprezecea paralelă către aeroportul spaţial

Anunnaki din Peninsula Sinai. Textele antice atribuiau Sfinxului funcţii de comunicare (şi presupuselor camere subterane de la baza lui):

Un mesaj e trimis din ceruri;
el e auzit în Heliopolis şi e repetat în Memphis
de cel Frumos la Faţă.
Mesajul e o depeşă cu scrisul lui Rhoth
Despre oraşul lui Amen...
Zeii vor acţiona după poruncă.

Referinţa la rolul celui „Frumos la Faţă”, adică sfinxul din Giza, de a trimite mesaje naşte întrebarea ce scop avea Faţa de pe Marte, fiindcă dacă era într-adevăr rezultatul muncii unor fiinţe inteligente, atunci prin definiţie ele nu ar fi irosit timp şi efort ca să creeze Faţa fără să aibă un motiv logic. Era oare scopul, aşa cum sugerează textul egiptean, să trimită „mesaj... din ceruri” către Sfinxul de pe Pământ, o „poruncă” trimisă de la o „Faţă” la „cel Frumos la Faţă”, un imbold în funcţie de care zeii acţionau?

Dacă acesta era scopul Feţei de pe Marte atunci ne putem într-adevăr aştepta să găsim în apropiere piramide, aşa cum se găsesc în Giza; acolo sunt trei piramide excepţionale, una mai mică şi două enorme, înălţându-se simetric una faţă de alta şi de Sfinx. Foarte interesant este că Dr. Avinsky discerne trei piramide în zona alăturată Feţei de pe Marte.

După cum indică numeroasele probe prezentate în volumele seriei „Cronicile Pământului”, piramidele din Giza nu au fost construite de faraoni ci de Anunnaki. Înainte de Potop aeroportul lor spaţial era în Masopotamia, la Sippar („Cetatea Păsărilor”). După Potop aeroportul spaţial a fost amplasat în Peninsula Sinai, la cele două mari piramide din Giza, doi munţi artificiali care serveau ca balize ale Coridorului de Aterizare al cărui apex era pe Muntele Ararat, cel mai vizibil fenomen natural din Orientul Apropiat. Dacă tot asta era şi funcţia piramidelor din zona Cydonia, atunci se poate eventual face o corelaţie cu cea mai vizibilă trăsătură naturală de pe Marte, Muntele Olimp.

Când principalul centru al producţiei de aur al populaţiei Anunnaki s-a mutat din sud-estul Africii în Anzi, centrul lor metalurgic a fost stabilit pe malul Lacului Titicaca, unde se află

în zilele noastre ruinele cetăţilor Tiahuanacu şi Puma-Punku. Principalele structuri din Tiahuanacu, care era legată de lac prin canale, erau „piramida” numită Akapana, o movilă destinată prelucrării minereurilor, şi Kalasasaya, o structură pătrată „scobită” (Fig. 88) care era folosită de astronomi şi orientată după solstiţii. Puma-Punku era situată direct pe malul lacului, principalele ei structuri erau „ţarcurile aurii” construite din imense blocuri de piatră care se înălţau de-a lungul digurilor în zig-zag (Fig. 89).

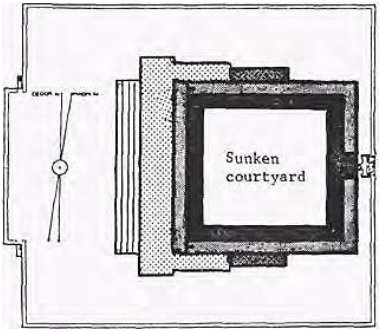

Fig. 88

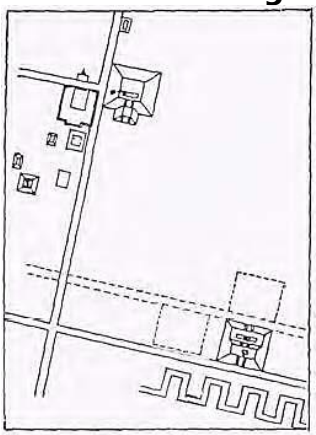

Fig. 89

Dintre trăsăturile neobişnuite surprinse de camerele de filmat pe suprafaţa lui Marte, două mi se par cu siguranţă artificiale *şi amândouă par să imite structuri găsite pe ţărmul Lacului Titicaca din Anzi*. Una, care este asemănătoare cu Kalasasaya, este prima la vest de Faţa de pe Marte, exact deasupra (la nordul) misteriosului cerc negru (vezi Planşa E).

După cum indică o imagine mărită (Planşa G), partea ei sudică, încă în picioare, constă din doi pereţi masivi de piatră, perfect drepţi, care se întâlnesc sub un unghi care pare ascuţit din cauza unghiului din care a fost făcută fotografia dar este de fapt un unghi absolut drept. Structura, care n-are nicio şansă de a fi naturală indiferent cât de mult ne-am forţa imaginaţia, pare să se fi prăbuşit în partea de nord sub impactul unui bolovan uriaş care a căzut pe ea în circumstanţe catastrofice.

Cealaltă trăsătură care nu putea fi produsul eroziunii naturale se află exact la sud de Faţă, într-o zonă cu trăsături de relief haotice, dintre care unele au linii uimitor de drepte (Planşa M). Formaţiunea este divizată prin ceea ce se poate sa fi fost un canal sau o cale navigabilă (toată lumea a fost de acord că zona a fost cândva ţărmul unei mări sau unui lac marţian), iar faţa proeminentă care dă spre canal nu este dreaptă ci are o serie de „zimţi" (planşa H). Trebuie să ne amintim că toate aceste fotografii au fost făcute de la o altitudine cam de 1.200 de mile deasupra suprafeţei marţiene, deci ceea ce observăm ar putea foarte bine să fie un grup de pietre mari, exact aşa cum găsim la Puma-Punku.

Planşa G

Planşa H

Cele două trăsături, care nu pot fi explicate sub pretextul jocului de umbră şi lumini, sunt asemănătoare cu structurile de pe ţărmul Lacului Titicaca. De aceea nu numai că ele susţin sugestia mea că sunt rămăşiţe din structuri ridicate de aceeaşi vizitatori, Anunnaki, ci oferă în plus o ipoteză pentru explicarea scopului şi funcţiei lor posibile. Această concluzie este susţinută

şi de trăsături care pot fi văzute în zona Utopia: o structură pentagonală (cadrul NASA mărit 086-A-07) şi o „pistă” lângă ceea ce unii consideră o zonă minieră (cadrul NASA 086-A-08) – Planşele I şi J.

Aeroporturile spaţiale ale populaţiei Anunnaki pe Pământ, judecând după înregistrările făcute de sumerieni şi egipteni, erau compuse dintr-un Centru de Control al Misiunii, Balize de Semnalizare, un siloz subteran şi o mare zonă plată a cărei suprafaţă naturală servea ca pistă. Centrul de Control al Misiunii şi anumite Balize de Semnalizare erau la oarecare distanţă de aeroportul propriu-zis unde erau pistele; când aeroportul spaţial a fost în Peninsula Sinai, Centrul de Control al Misiunii era în Ierusalim şi Balizele de Semnalizare erau în Giza, Egipt (silozul subteran din Muntele Sinai este reprezentat în desene de morminte egiptene – vezi vigneta de la sfârşitul acestui capitol – şi a fost distrus de arme nucleare în 2.024 î.Hr.). În Anzi cred că liniile Nazca reprezintă dovezile vizuale că acea câmpie perfect plană, aridă, era folosită ca pistă pentru aterizările şi decolările navetelor spaţiale. Inexplicabilele linii care se intersectează pe suprafaţa lui marte, aşa-numitele „şine” (vezi Fig. 81) ar putea foarte bine reprezenta acelaşi tip de dovezi.

Planşa I

Planşa J

Pe suprafaţa marţiană există de asemenea urme care chiar par urme de şine adevărate. Din aer arată ca nişte marcaje

făcute pe o podea de linoleum cu un obiect ascuţit, „zgârieturi” mai mult sau mai puţin drepte lăsate pe câmpia marţiană. Aceste marcaje au fost explicate ca fiind caracteristici geologice, adică crăpături naturale pe suprafaţa lui Marte. Dar după cum se poate vedea din cadrul NASA 651-A-06 (Planşa K), „crăpăturile”, sau şinele, par să meargă de la o structură ridicată, de formă geometrică, cu feţe drepte şi „dinţi” ca nişte diguri pe o parte, o structură acum aproape îngropată sub nisipurile aduse de vânt, către ţărmul a ceea ce evident a fost odinioară un lac. Alte fotografii făcute din aer (Fig. 90) arată nişte şine pe un povârniş aflat deasupra marelui canion din Valles Marineris, lângă ecuatorul marţian; aceste şine nu numai că urmează conturul terenului ci se şi încrucişează unele cu altele după un model care cu greu ar putea fi considerat natural.

Fig. 90

Planşa K

Planşa L

S-a subliniat că dacă o navă spaţială extraterestră ar căuta pe Pământ semne de viaţă în zone unde nu există oraşe, ceea ce ar trăda existenţa pe Pământ a unor fiinţe inteligente ar fi şinele, urmele pe care noi le numim „drumuri”, precum şi laturile rectilinii ale parcelelor cultivate. NASA însăşi a furnizat ceea ce ar putea fi considerată drept dovada existenţei agriculturii pe Marte. Cadrul 52-A-35 (Planşa L) arată o serie de şanţuri paralele care seamănă cu un teren cultivat, aşa cum se găseşte în munţii înalţi din jurul Văii Sacre din Peru. Comentariul ataşat de NASA News Center din Pasadena, California, când fotografia a fost publicată pe 18 august 1976, suna astfel:

Marcaje geometrice stranii, atât de regulate încât par aproape artificiale, pot fi văzute în această fotografie a solului marţian făcută de Modulul Orbital *Viking 1* pe 12 august pe o suprafaţă de 2053 kilometri (1273 mile).

Marcajele respective sunt într-o depresiune nu prea adâncă sau într-un bazin posibil format datorită eroziunii vântului. Marcajele, cu o distanţă de aproximativ un kilometru (o jumătate de milă) între o creastă şi alta, sunt culmi şi văi care pot fi atribuite aceluiaşi proces de eroziune.

Contururile paralele seamănă foarte mult cu o vedere din aer a unui câmp arat.

Asemănarea acestor formaţiuni cu „un câmp arat” a fost observată imediat după primirea imaginii iar comentariul lui Michael Carr, şeful echipei de interpretare a imaginilor, a fost „vedem nişte lucruri stranii, ne încurcă foarte tare... e greu să te gândeşti la o cauză naturală care să producă striaţii aşa de regulate”. Locul unde se găsesc poate nu este atât de surprinzător: regiunea Cydonia, locul unde se găsesc Faţa şi alte trăsături enigmatice!

În regiunea Elizeu, unde unii văd grupul de piramide cu trei feţe, caracteristicile suprafeţei seamănă cu cele ale unei zone irigate artificial (Planşa M). Studiile ştiinţifice explică aceste caracteristici (numite de unii „model de napolitană”) ca fiind „depozite de apă topită care au canale de scurgere” şi care se formează în mod natural prin interacţiunea dintre activitatea vulcanică şi gheaţa de la sol care a provocat aceste „prăbuşiri”. Pe de altă parte, aceste trăsături seamănă cu urmele recent descoperite lăsate de practicile agricole ale civilizaţiilor antice

din Mesoamerica şi America de Sud, practici prin care s-au obţinut recolte bogate în zone lipsite de ploi după folosirea resurselor bogate de ape subterane punând culturile pe „insule” înconjurate de canale de irigaţii. Dacă n-ar exista toate celelalte dovezi şi trăsături enigmatice, ar fi putut fi acceptată explicaţia că este vorba de un complex fenomen natural dar având în vedere toate celelalte dovezi unii ar putea prefera să vadă în aceste fotografii dovezi în plus ale activităţilor unor fiinţe inteligente pe Marte.

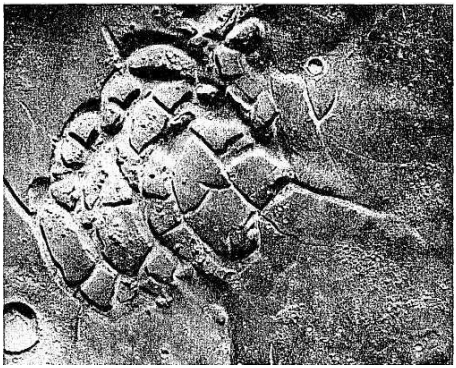

Planşa M

Din moment ce Anunnaki au început numărătoarea planetelor dinspre exteriorul Sistemului Solar către interior, Marte era a şasea planetă iar sumerienii au reprezentat-o folosind ca simbol o stea cu şase colţuri (exact aşa cum Pământul, a şaptea planetă, a fost reprezentat printr-o stea cu şapte colţuri sau pur şi simplu prin şapte puncte). Folosind ca indiciu aceste simboluri putem trece acum la examinarea unei uimitoare reprezentări sumeriene de pe un cilindru (Fig. 91). Ea arată o navă spaţială, cu panourile solare şi antenele desfăcute, trecând printre a şasea şi a şaptea planetă, adică printre Marte şi Pământ (simbolul din şapte puncte folosit pentru Pământ este însoţit de simbolul secerii Lunii). Un Anunnaki înaripat (un mod de a reprezenta membrii grupului de astronauţi Anunnaki) care ţine în mână un instrument îl întâmpină pe un altul care este evident pe Marte, ţine în mână un instrument şi poartă o cască la care are legat un echipament. Ei par să-şi spună „Nava spaţială este acum pe drum dinspre Marte către Pământ”. (Simbolul dublu al peştelui sub navă reprezintă zodia Peştilor).

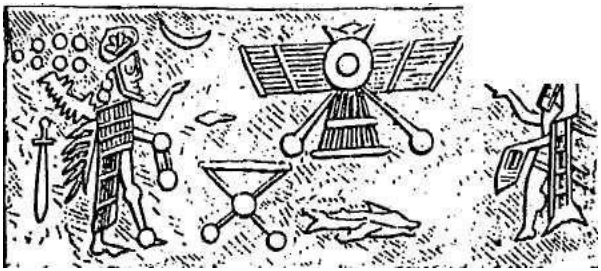

Fig. 91

Arheologii au descoperit multe liste cu nume de planete şi stele, scrise pe tăbliţe de lut, ale sumerienilor, acadienilor şi babilonienilor. Aşa cum era atunci tradiţia, numele erau epitete al căror înţeles transmitea informaţii privind persoana numită sau obiectul numit. Un epitet pentru Marte era *Simug*, însemnând „fierar”, în onoarea zeului Nergal cu care era asociată planeta pe vremea sumerienilor. Ca fiu al lui Enki el era însărcinat cu zona Africană care includea şi amplasamentul minelor de aur. Marte mai era numită UTU.KA.GAB.A, adică „Lumina Aşezată la Poarta Apelor”, ceea ce poate fi interpretat sau ca poziţia ei lângă centura de asteroizi care separa Apele de Jos de Apele de Sus, fie ca o sursă de apă pentru astronauţi când treceau către planetele uriaşe, mai periculoase şi mai puţin ospitaliere, Saturn şi Jupiter.

Chiar mai interesante sunt listele sumeriene de planete care descriu planetele pe lângă care au trecut Anunnaki în timpul unei călătorii către Pământ. Marte este numită MUL.APIN – „Planeta Unde Se Stabileşte Cursul Bun”. Tot aşa era numită pe o uimitoare tăbliţă circulară care reprezenta nici mai mult nici mai puţin decât copia unei hărţi, trasată de Enlil, cu drumul de la Nibiru la Pământ, pe care este reprezentată grafic „cotitura” din dreptul lui Marte.

Chiar şi mai grăitor pentru ce rol a avut Marte, sau dotările de pe ea, în călătoriile făcute de Anunnaki către Pământ este textul babilonian referitor la festivalul Akitu. Preluat după vechi tradiţii sumeriene, el sublinia ritualurile şi procedeele simbolice din timpul celor zece zile cât durau ceremoniile sărbătoririi Noului An. În Babilon principala zeitate care a preluat supremaţia de la cele precedente a fost Marduk; o parte a transferului supremaţiei către el a fost redenumirea de către babilonieni a

Planetei Zeilor în loc de *Nibiru* ca în sumeriană, *Marduk* în babiloniană.

Ceremoniile Akitu includeau o reconstituire de către Marduk a călătoriilor grupului de Anunnaki de pe Nibiru/Marduk pe Pământ. Fiecare planetă depăşită în această călătorie era simbolizată printr-o oprire pe drumul procesiunii religioase iar epitetul pentru fiecare planetă sau punct de oprire explica rolul, înfăţişarea sau caracteristicile ei speciale. Planeta/poziţia Marte era numită „Nava Călătorului" iar eu cred că asta însemna că pe Marte se făcea transferul astronauţilor şi încărcăturii care veneau de pe Nibiru pe nave mai mici cu care erau transportaţi pe Pământ (şi invers), iar acest du-te – vino între Marte şi Pământ nu s-a făcut doar o dată la 3.600 de ani ci mai des. Apropiindu-se de Pământ, aceste nave transportatoare se conectau cu staţiile orbitale ale Pământului manipulate de Igigi; aterizările şi decolările de pe Pământ se făceau cu navete mai mici care planau către „pistele" naturale şi decolau vertical pe măsură ce energia creştea.

Planurile referitoare la următorii paşi ai Omenirii în spaţiu prevăd aproape aceeaşi succesiune de vehicule diferite ca fiind cel mai bun mod de a înfrânge constrângerile atracţiei gravitaţionale a Pământului, utilizarea faptului că pe staţiile orbitale lucrurile nu au greutate şi că pe Marte atracţia gravitaţională este mai mică (ca de altfel şi pe Lună). Şi în această privinţa ştiinţa modernă nu face decât să recupereze cunoştinţe străvechi.

Împreună cu aceste texte şi descrieri vechi, fotografiile suprafeţei lui Marte şi asemănările dintre structurile marţiene şi cele ridicate pe Pământ de către Anunnaki, toate duc spre o concluzie plauzibilă:

Cândva în trecut Marte a fost sediul unei baze spaţiale.

Şi mai există dovezi care sugerează că *vechea bază spaţială a fost reactivată chiar în vremurile noastre, chiar în ultimii ani.*

UN DESEN CARE A ATRAS ATENŢIA

Când viceregele egiptean Huy a murit, mormântul lui a fost împodobit cu scene din viaţa şi munca lui ca guvernator al Nubiei şi Sinaiului în timpul domniei renumitului faraon Tut-Ankh-Amen. Printre desene era acela reprezentând o rachetă cu axul central

într-un siloz subteran şi modulul conic de comandă deasupra solului, printre palmieri şi girafe.

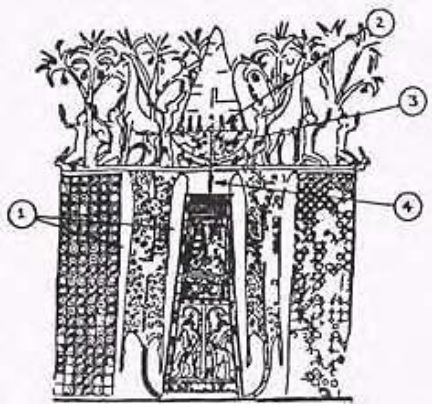

Desenul, care a fost reprodus în *A Douăsprezecea Planetă* împreună cu o pictogramă sumeriană asemănătoare reprezentând o navă spaţială a Anunnaki, l-a impresionat pe Stuart W. Greenwood, un inginer specializat în aeronautică, care la momentul respectiv făcea cercetări pentru NASA. Într-un articol din *Ancient Skies* (iulie-august 1977), o publicaţie a Ancient Astronaut Society, el a găsit în vechiul desen aspecte care arată cunoaşterea unei tehnologii sofisticate şi a atras în special atenţia către patru „caracteristici extrem de sugestive”: (1) „Suprafaţa portantă din jurul rachetei, în secţiune transversală”, care pare adevărată pentru „pereţii unui traseu folosit pentru mărirea forţei de împingere”; (2) Capul rachetei de deasupra solului, „amintind de capsula spaţială Gemini chiar şi în ce priveşte forma ferestrelor şi (3) suprafaţa înnegrită şi capătul bont; (4) Pivotul neobişnuit, care seamănă cu cele testate fără succes de NASA pentru a reduce frânarea capsulei spaţiale, dar care din aceste desen pare să fie retractabilă şi astfel ar putea rezolva problema supraîncălzirii, pe care NASA nu a putut-o depăşi.

El a estimat că „dacă poziţia relativă dintre capul rachetei şi ax prezentată în desen este aceeaşi care se aplică în timpul funcţionării în atmosferă, unda de şoc oblică de la proeminenţa/nasul capului rachetei ar atinge „buza” traseului cam cu Mach-3 (de trei ori viteza sunetului).

12. PHOBOS: DEFECŢIUNE SAU EPISOD DIN RĂZBOIUL STELELOR?

Pe 4 octombrie 1957 Uniunea Sovietică a lansat primul satelit artificial al Pământenilor, *Sputnik 1*, şi a îndrumat Omenirea pe un drum care a condus Omul pe Lună iar navele lui până la capătul Sistemului Solar şi dincolo de el.

Pe 12 iulie 1988, Uniunea Sovietică a lansat o navă fără echipaj uman la bord numită *Phobos 2* şi se poate să fi provocat primul incident din Războiul Stelelor, nefiind vorba de porecla Iniţiativei Strategice de Apărare a Americii (SDI) ci de *un război cu fiinţe dintr-o altă lume*.

Phobos 2 a fost unul dintre cei doi sateliţi fără echipaj uman la bord, celălalt fiind *Phobos 1*, ei fiind lansaţi de pe Pământ în iulie 1988 şi dirijaţi către planeta Marte. *Phobos 1*, se pare că din cauza unei erori de telecomandare, a fost pierdut două luni mai târziu. *Phobos 2* a ajuns cu bine pe Marte în ianuarie 1989 şi a intrat pe orbită în jurul lui Marte ca primă etapa a destinaţiei sale către ţelul final, să se transfere pe o orbită care l-ar face să zboare aproape în tandem cu satelitul marţian numit Phobos (de unde şi numele navei noastre) şi să exploreze micuţul satelit cu echipament extrem de sofisticat care includea două seturi de instrumente care să fie amplasate pe suprafaţa satelitului.

Totul a mers bine până când *Phobos 2* s-a aliniat cu Phobos, satelitul marţian. Apoi, pe 28 martie 1989, centrul de control al misiunii sovietice a primit deodată mesajul că există „probleme” cu nava spaţiala iar Tass, agenţia sovietică oficială de ştiri, a raportat că „*Phobos* nu a reuşit să comunice cu Pământul aşa cum era programat ieri după realizarea unei operaţiuni în jurul lunii marţiene numită Phobos. Savanţii de la controlul misiunii nu au putut stabili contactul radio.”

Aceste afirmaţii au lăsat impresia că problema nu era de nerezolvat şi au fost însoţite de asigurări că oamenii de ştiinţă care controlau misiunea erau implicaţi în manevre de restabilire a contactului cu nava spaţială. Oficialităţile din programul spaţial sovietic, ca şi mulţi specialişti din vest, erau conştienţi că

misiunea Phobos reprezenta o investiţie enormă din punct de vedere financiar, al planificării, eforturilor şi prestigiului. Deşi lansată de sovietici, misiunea reprezenta în realitate un efort internaţional de o dimensiune fără precedent, cu mai mult de treisprezece ţări europene (inclusiv Agenţia Spatială Europeană şi instituţii majore din Franţa şi Germania de Vest) care participau oficial, precum şi savanţi britanici şi americani care participau „personal” (cu ştiinţa şi binecuvântarea guvernelor respective). De aceea este de înţeles că „problema” a fost mai întâi prezentată ca o întrerupere a comunicaţiilor care ar putea fi rezolvată în termen de câteva zile. Televiziunea şi presa sovietică au minimalizat seriozitatea faptului, accentuând că se fac încercări de restabilire a legăturilor cu nava spaţială. De fapt oamenii de ştiinţă americani legaţi de program nu au fost informaţi oficial despre natura problemei şi au fost lăsaţi să creadă că întreruperea comunicării se datora proastei funcţionări a unui transmiţător de rezervă, de mică putere, care fusese folosit de când transmiţătorul principal se defectase.

Dar a doua zi, în timp ce publicul era încă liniştit că se poate restabili contactul cu nava, un oficial cu rang înalt de la Glavkosmos, agenţia spaţiala sovietică, a lăsat să se înţeleagă că de fapt nu mai sunt speranţe. „*Phobos 2* este 95% definitiv pierdut”, a spus Nikolai A. Simyonov; în ziua respectivă cuvintele folosite, nu că *contactul* cu nava fusese pierdut ci că *nava spaţială însăşi* fusese „definitiv pierdută”, nu au fost analizate cu atenţie.

Pe 30 martie, într-un raport special din Moscova către *The New York Times*, Esther B. Fein a menţionat că *Vremya*, principalul program de ştiri de seară de la televiziunea sovietică, „a expediat rapid veştile proaste despre *Phobos”* concentrându-şi raportul pe cercetările fructuoase pe care nava spaţială le realizase deja. Savanţii sovietici care apăreau în program „au prezentat câteva imagini din spaţiu dar au spus că nu era încă destul de clar ce indicii ofereau ele pentru înţelegerea lui Marte, Phobos, Soarelui şi spaţiului interplanetar”.

Despre ce „imagini” şi ce „indicii” vorbeau ei?

Aceasta a devenit mai clar a doua zi, când rapoarte publicate în presa europeană (dar din anumite motive nu şi în presa din S.U.A) vorbeau despre un „obiect neidentificat” care fusese

văzut în „ultimele fotografii făcute de nava spaţială” şi care arătau pe Marte un obiect „inexplicabil” cu „umbră eliptică”.

Venind de la Moscova aceasta a fost o avalanşă de cuvinte enigmatice!

Cotidianul spaniol *La Epoca*, de exemplu (Fig. 92), punea următorul titlu comunicatului primit de la corespondentul la Moscova al agenţiei europene de ştiri EFE *„Phobos 2 A Făcut Fotografii Stranii Pe Marte Înainte Să Piardă Contactul Cu Baza”.* Textul comunicatului, în traducere, sună astfel:

INTERNACIONAL

Fobos-2 captó extrañas fotos de Marte antes de perder el contacto con la base

Fig. 92

Buletinul de ştiri TV „Vremya” a dezvăluit ieri că sonda spaţială Phobos 2*, care orbita deasupra lui Marte când savanţii sovietici au pierdut contactul cu ea luni, fotografiase pe suprafaţa lui Marte un obiect neidentificat cu câteva secunde înainte de a pierde contactul.*

Emisia TV a dedicat mult timp difuzării fotografiilor făcute de nava spaţială înainte de a pierde contactul şi a arătat cele mai importante două fotografii în care se vede câte o umbră mare.

Savanţii au caracterizat fotografia finală făcută de nava spaţială, în care se poate vedea clar o elipsă subţire, drept „inexplicabilă”.

S-a declarat că fenomenul nu putea fi o iluzie optică pentru că a fost surprins cu aceeaşi claritate atât de camerele color cât şi de cele care iau imagini în infraroşu.

Unul dintre membrii Comisiei Spaţiale Permanente care lucrase non-stop ca să restabilească contactul cu sonda spaţială pierdută a declarat la televizor că după opinia savanţilor din comisie obiectul „arăta ca o umbră pe suprafaţa lui Marte”.

Conform calculelor făcute de cercetătorii din Uniunea Sovietică „umbra” pe care o arată ultima fotografie luată de Phobos 2 *are cam 20 de kilometri [cam 12,5 mile] lungime.*

Cu câteva zile mai devreme nava înregistrase un fenomen identic, doar că în acel caz „umbra” avea între 26 – 30 kilometri [între 16 şi 19 mile] lungime.

Reporterul de la „Vremya” a întrebat pe unul dintre membrii comisiei speciale dacă forma „fenomenului” nu-i sugera o rachetă spaţială iar savantul a răspuns „Aceasta ar însemna să ne lăsăm pradă fanteziei”.

[Urmează detalii despre însărcinările iniţiale ale misiunii.]

Inutil s-o mai spunem, acest raport este uimitor şi absolut „de neconceput” care oferă tot atâtea întrebări câte răspunsuri. Pierderea contactului cu nava spaţială a fost asociat, nu foarte deschis formulat ci prin implicaţii, cu observarea de către navă a unui „obiect pe suprafaţa lui Marte cu câteva secunde mai devreme”. „Obiectul” incriminat este descris ca „o elipsă subţire” şi mai este numit „fenomen” şi „umbră”. El a fost observat cel puţin de două ori, raportul nu spune dacă în acelaşi loc de pe suprafaţa lui Marte, şi este capabil să-şi schimbe mărimea: prima dată avea cam 12,5 mile lungime iar a doua oară, la momentul fatal, cam 16 – 19 mile lungime. Şi când reporterul de la „Vremya” se întreba dacă era o „rachetă spaţială”, savantul a răspuns „Aceasta ar însemna să ne lăsăm pradă fanteziei”. Deci, ce era sau ce este el?

Săptămânalul, foarte demn de încredere, *Aviation Week & Space Technology*, în ediţia din 3 aprilie 1989, a publicat un raport despre acest incident bazându-se pe mai multe surse din Moscova, Washington şi Paris (autorităţile din ultimul oraş fiind foarte implicate deoarece o defecţiune a echipamentului ar fi pus într-o lumină foarte proastă contribuţia franceză la misiune în timp ce o „calamitate” ar fi exonerat industria spaţială franceză). Versiunea dată de AW & ST trata întâmplarea drept „o problemă de comunicare” care a rămas nerezolvată în ciuda unei săptămâni de eforturi de a „restabili contactul”. Ea includea informaţia că oficialii programului de la Soviet Space Research Institute din Moscova au spus că problema a apărut „după o sesiune de strângere de imagini şi de date” în urma căreia *Phobos 2* trebuia să schimbe orientarea antenei. „Momentul

strângerii de date în sine s-a desfăşurat conform planului dar după aceea nu s-a putut restabili contactul cu *Phobos 2*". La momentul respectiv nava era pe o orbită aproape circulară în jurul lui Marte şi în fază de „pregătiri finale pentru întâlnirea cu Phobos" (satelitul).

Pe când această versiune atribuie incidentul unei „lipse de comunicare", un raport făcut câteva zile mai târziu în *Science* (7 aprilie 1989) vorbeşte despre „aparenta pierdere a lui *Phobos 2"*, pierderea însăşi a navei, nu doar a legăturilor de comunicaţii cu ea. S-a întâmplat, declară prestigiosul ziar, „pe 27 martie când nava s-a deplasat de pe direcţia faţă de Pământ pentru a fotografia micul satelit Phobos care era prima ţintă a misiunii. Când a venit momentul ca nava să se întoarcă pe sine şi antena sa automat înapoi către Pământ, nu s-a auzit nimic".

Apoi ziarul continua cu două fraze care rămân la fel de inexplicabile ca şi întregul incident şi „elipsa subţire" de pe suprafaţa lui Marte. Iată-le:

Câteva ore mai târziu s-a primit o transmisie slabă dar aparatura de comandă nu a putut stabiliza semnalul. Săptămâna aceasta nu s-a auzit nimic.

Deci, după cum va confirma recitirea rapoartelor şi declaraţiilor precedente, incidentul a fost descris ca o pierdere bruscă şi totală a „legăturilor de comunicaţie". Motivul furnizat era că nava, după ce-şi întorsese antena *ca să-l scaneze pe Phobos*, nu a mai reuşit s-o întoarcă înapoi către Pământ dintr-un motiv necunoscut. Dar dacă antena a rămas blocată într-o poziţie care nu permitea emisia către Pământ, cum a putut să fie primită „câteva ore mai târziu" „o transmisie slabă"? Iar dacă de fapt antena s-a întors aşa cum trebuie către Pământ, ce a provocat timp de câteva ore tăcerea după care a urmat transmisia unui semnal prea slab ca să fie captat?

Întrebarea care se naşte este de fapt una simplă: A fost nava spaţială Phobos 2 *lovită de „ceva" care a scos-o din funcţiune cu excepţia unui ultim „geamăt" sub forma acelui semnal slab emis cu câteva ore mai târziu?*

A mai existat un raport, de la Paris, în AW & ST de pe 10 aprilie 1989. Savanţii sovietici care studiază spaţiul, spunea el, sugerează că *Phobos 2* „nu s-a orientat aşa cum trebuie ca să

îndrepte către Pământ antena high-gain". Evident aceasta i-a nedumerit pe editorii revistei pentru că, spunea raportul ei, nava *Phobos 2* era „stabilizată pe trei direcţii" prin tehnologia dezvoltată pentru nava sovietică *Venera*, care realizase misiuni perfecte pe Venus.

Deci misterul este ce a provocat destabilizarea navei? A fost vorba de o defecţiune sau a fost o cauză exterioară, poate un impact?

Sursele franceze ale publicaţiei săptămânale dau acest detaliu uluitor:

Un operator la aparatura de comandă de la centrul de control din Kaliningrad a spus că semnalele limitate primite după încheierea sesiunii de prelevare de imagini i-au dat impresia că „urmărea un titirez".

Cu alte cuvinte *Phobos 2* se comporta de parcă s-ar fi învârtit în jurul axei.

Ei, dar ce fel de imagini „preleva" *Phobos 2* când s-a întâmplat incidentul? Deja ne-am făcut o idee bună din rapoarte prezentate de „Vremya" şi de agenţiile europene de presă. Dar iată ce scrie AW & ST citându-l pe Alexander Dunayev, preşedinte al administraţiei spaţiale a Soviet Glavkosmos:

„O imagine pare să conţină un obiect de formă ciudată între nava spaţială şi Marte. Ar putea fi resturi de pe orbita lui Phobos sau ar putea fi subsistemul autonom de propulsie de pe Phobos 2 *care a fost aruncat ca un lest după intrarea navei pe orbita lui Marte, nu ştim."*

Această declaraţie a fost făcută cam în bătaie de joc. Modulele orbitale Viking n-au lăsat resturi pe orbita lui Marte şi nu ştim alte „resturi" care ar rezulta din activităţi iniţiate de pe Pământ. Cealaltă „posibilitate", ca obiectul aflat pe orbita lui Marte între planetă şi nava *Phobos 2* să fie o parte a navei aruncată ca lest, poate fi repede eliminată dacă ne uităm la forma şi structura lui *Phobos 2* (Fig. 93): nici una dintre părţile ei nu avea forma unei „elipse subţiri". În plus, s-a descoperit în programul „Vremya" că „umbra" avea 12,5, 16 sau 19 mile lungime. Da, este adevărat că un obiect poate arunca o umbră

mult mai lungă decât el însuşi, în funcţie de unghiul sub care cade lumina soarelui, totuşi o parte a lui *Phobos 2* care avea o lungime de doar *câteva picioare* nu putea să arunce o umbră lungă de mile întregi. Orice ar fi fost observat, nu a fost vorba nici de resturi şi nici de lest.

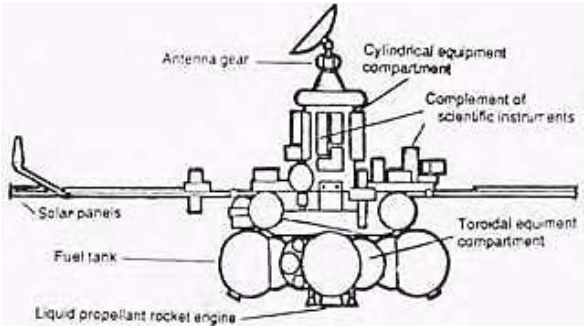

Fig. 93

La momentul respectiv m-am întrebat de ce speculaţiile oficiale au omis a treia posibilitate, cu siguranţă cea mai naturală şi mai credibilă, că ceea ce fusese observat era într-adevăr o umbră, dar umbra lui Phobos, însuşi satelitul lui Marte. El a fost cel mai adesea descris ca având „formă de cartof” (Fig. 94) şi o lungime de aproximativ 17 mile, cam dimensiunea „umbrei” menţionate în rapoartele iniţiale. De fapt mi-am amintit că văzusem o fotografie făcută de *Mariner 9* în timpul unei eclipse pe Marte provocată de umbra lui Phobos. M-am întrebat: că poate asta era cauza întregii agitaţii, măcar a „apariţiei” dacă nu cumva chiar a pierderii lui *Phobos 2?*

Fig. 94

Răspunsul a venit cam trei luni mai târziu. Presate de participarea internaţională la misiunile Phobos să dea date definitive, autorităţile sovietice au făcut publice imaginile televizate înregistrate pe care le-a transmis *Phobos 2* în ultimele lui clipe, *cu excepţia ultimelor cadre*, luate exact cu câteva secunde înainte ca nava să amuţească. Clip-ul de televiziune a fost difuzat de câteva posturi TV din Europa şi Canada ca parte a programelor săptămânale „jurnal de bord”, ca o curiozitate şi nu ca o ştire fierbinte.

Transmisia televizată revela şi sublinia două anomalii. Prima era o reţea de linii drepte în zona ecuatorului lui Marte; unele dintre linii erau scurte, unele mai lungi, unele fine, altele destul de late ca să pară nişte dreptunghiuri „ştanţate” pe suprafaţa marţiană. Liniile erau aranjate în şiruri paralele iar modelul acoperea o zonă cam de şase sute de kilometri pătraţi (mai mult de două sute treizeci de mile pătrate). „Anomalia” părea departe de a fi un fenomen natural.

Clipul televizat a fost însoţit de un comentariu live făcut de Dr. John Becklake de la England’s Science Museum. El descria fenomenul ca foarte deconcertant, deoarece modelul văzut pe suprafaţa lui Marte a fost fotografiat nu cu camera optică a navei spaţiale ci cu camera ei în infraroşu, o cameră care ia imagini ale obiectelor în funcţie de căldura pe care ele o radiază şi nu folosind jocul umbrei şi luminii pe ele. Cu alte cuvinte, modelul liniilor paralele şi al formelor dreptunghiulare care acoperă o arie de aproape două sute cincizeci de mile pătrate era o sursă care radia căldură. Este foarte puţin probabil ca o sursă naturală de

căldură (un gheizer sau o concentrare de minereuri radioactive sub suprafaţă, de exemplu) ar crea un model geometric de o asemenea perfecţiune. Dacă e studiat iar şi iar, modelul arată cu siguranţă artificial dar întrebat fiind ce reprezintă, savantul a răspuns „Chiar nu ştiu”.

Deoarece nu au fost făcute publice coordonatele precise ale acestei „anomalii”, este imposibil să judecăm relaţia dintre ea şi o altă trăsătură neobişnuită de pe suprafaţa lui Marte care poate fi văzută în cadrul 4209-75 luat de *Mariner 9*. Şi aceasta este situată în zona ecuatorului (longitudine 186,4) şi a fost descrisă ca „indentaţii neobişnuite plecând radial de pe un ax central” provocate (conform savanţilor de la NASA) de topirea şi prăbuşirea straturilor de permafrost. Forma respectivă, amintind de structura unui aeroport modern cu un ax central de la care pornesc structurile alungite care conţin terminalele, poate fi văzută mai bine când se inversează fotografia (iar depresiunile apar ca nişte proeminenţe – Fig. 95).

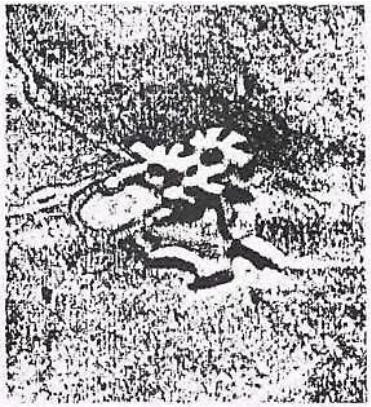

Fig. 95

Şi acum ajungem la a doua „anomalie” prezentată în programul televizat. Pe suprafaţa lui Marte se definea clar o formă întunecată care putea fi descrisă, aşa cum s-a întâmplat în primul comunicat de la Moscova, ca o „elipsă subţire”. (Planşa N este un cadru din clipul sovietic). Cu siguranţă era diferită de umbra lui Phobos înregistrată cu optsprezece ani înainte de *Mariner 9* (Planşa O). Aceea arunca o umbră ca o elipsă rotunjită şi cu margini neclare, aşa cum ar arunca suprafaţa neregulată a satelitului. „Anomalia” văzută în transmisia *Phobos 2* era o elipsă

subţire cu capete mai degrabă ascuţite şi nu rotunjite (formă cunoscută în comerţul cu diamante sub denumirea de „marchiză” iar muchiile, în loc sa fie neclare, se distingeau clar pe fondul unui fel de halou de pe suprafaţa marţiană. Dr. Becklake a descris-o drept „ceva care este între navă şi Marte, pentru că putem vedea suprafaţa marţiana sub ea” şi a accentuat că obiectul a fost detectat atât de camera optică cât şi de cea în infraroşu (cu detectare de căldură).

Toate aceste motivaţii explică de ce sovieticii nu au sugerat că „elipsa subţire”, întunecată, ar fi fost umbra satelitului lui Marte.

În timp ce imaginea era menţinută pe ecran, Dr. Becklake dădea explicaţia că a fost luată de navă în timp ce se alinia cu Phobos (satelitul). „Cum poza precedentă era la jumătatea drumului”, a spus el, „ei [sovieticii] *au văzut ceva care n-ar fi trebuit să fie acolo”*. Sovieticii, a continuat el, „nu au făcut publică această ultimă fotografie şi nu vom face speculaţii despre ce arată ea”.

Planşa N

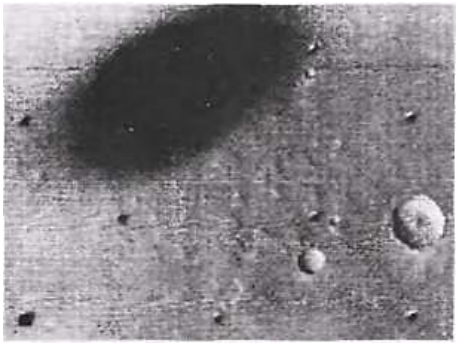

Planşa O

Deoarece ultimul cadru sau ultimele cadre nu au fost încă prezentate chiar la un an după incident, putem doar specula, bănui, sau crede zvonurile potrivit cărora ultimul cadru, de la jumătatea transmisiei, arată acel „ceva care n-ar fi trebuit să fie acolo” *înaintând grăbit către Phobos 2 şi ciocnindu-se de el*, provocând astfel întreruperea bruscă a transmisiei. Şi apoi a mai fost, potrivit rapoartelor menţionate mai devreme, o transmisie cu semnal slab la câteva ore după aceea, prea deformat ca să fie

clar. (Iar acest raport neagă explicaţia iniţială că nava nu şi-a putut întoarce antenele înapoi spre Pământ în poziţie de transmisie).

În ediţia din 19 octombrie 1989 a revistei *Nature*, oamenii de ştiinţă sovietici au publicat o serie de rapoarte tehnice despre experimentele pe care a reuşit sa le facă *Phobos 2*; din cele 37 de pagini, doar trei paragrafe tratează pierderea navei spaţiale. Raportul confirmă că nava se învârtea în jurul axei, sau din cauza unei defecţiuni a computerelor sau pentru că *Phobos 2* a fost „ciocnită" de un obiect necunoscut (teoria că ciocnirea s-a făcut cu „particule de praf" este respinsă în raport).

Deci ce anume s-a ciocnit de *Phobos 2*, ce-a fost acel „ceva care n-ar fi trebuit să fie acolo"? Ce arată ultimul cadru sau ultimele cadre, încă secrete? În cuvintele cu grijă alese către AW & ST, preşedintele echivalentului sovietic al NASA s-a referit la acel ultim cadru când a încercat sa explice pierderea bruscă a contactului, spunând:

„O imagine pare să includă un obiect de formă ciudată aflat între navă şi Marte."

Dacă n-au fost „resturi" sau „praf' sau „o parte a lui *Phobos 2* aruncată ca un lest", ce era „obiectul" despre care toate relatările incidentului admit acum că s-a ciocnit cu nava şi a făcut-o să se învârtă, un obiect a cărui imagine a fost surprinsă în ultimele cadre fotografice?

„Pur şi simplu nu ştim", a spus şeful programului spaţial sovietic.

Dar dovezile existenţei unei vechi baze spaţiale pe Marte şi „forma" cu contur ciudat de pe cer conduc spre o concluzie uluitoare: ceea ce ascund cadrele secrete este proba că pierderea lui *Phobos 2* nu a fost un accident ci un incident.

Poate că a fost primul incident din Războiul Stelelor, doborârea de către Extratereştri de pe o altă planetă a unei nave spaţiale de pe Pământ care înainta neautorizată pe baza lor de pe Marte.

Oare cititorul şi-a dat seama că răspunsul şefului programului spaţial sovietic, „Pur şi simplu nu ştim" ce reprezintă „obiectul cu formă ciudată dintre navă şi Marte" a fost încercarea lui de a-l numi OZN, un Obiect Zburător Neidentificat?

De câteva decenii, încă de când fenomenul numit mai întâi Farfurie Zburătoare şi apoi OZN a devenit o enigmă mondială, niciun om de ştiinţă respectabil nu vrea în ruptul capului să abordeze subiectul sau o face doar ca să ridiculizeze fenomenul şi pe oricine este atât de neghiob încât să-l ia în serios.

„Era modernă a OZN-urilor”, după opinia lui Antonio Huneeus, un scriitor în domeniul ştiinţifico-fantastic şi un cunoscut conferenţiar internaţional despre OZN-uri, a început pe 24 iunie 1947, când Kenneth Arnold, un pilot şi om de afaceri american, a zărit o formaţiune alcătuită din nouă discuri argintii zburând deasupra Munţilor Cascade din statul Washington. Termenul „Farfurie Zburătoare” care a intrat apoi în modă s-a bazat pe descrierea făcută de Arnold obiectelor misterioase.

După ce „incidentul Arnold” a fost urmat de afirmaţii, neconfirmate, referitoare la alte asemenea apariţii pe tot teritoriul Statelor Unite şi în alte părţi ale lumii, cazul OZN considerat cel mai semnificativ şi încă discutat (despre care s-au făcut şi filme) este aşa-zisa prăbuşire a unei „nave spaţiale extraterestre” pe 2 iulie 1947, la o săptămână după incidentul Arnold, la o fermă de lângă Roswell, New Mexico. În seara aceea pe cer a fost văzut un obiect strălucitor, în formă de disc; a doua zi un fermier, William Brazel, a descoperit pe câmpul său, la nord-vest de Roswell, urme împrăştiate ca în urma unei prăbuşiri de avion. Resturile şi „metalul” din care erau făcute arătau ciudat iar el a raportat descoperirea personalului bazei Forţelor Aeriene de la Roswell Field (care atunci aveau singura escadră de arme nucleare din lume). Maiorul Jesse Marcel, un ofiţer de informaţii, împreună cu un ofiţer de la contrainformaţii, s-au dus să examineze resturile. Bucăţile, de forme diferite, arătau şi aveau consistenţa lemnului de plută dar nu erau din lemn fiindcă nici nu se îndoiau şi nici nu au ars, oricât au încercat investigatorii. Pe unele bucăţi în forma de grindă erau semne geometrice care au fost mai târziu numite „hieroglife”. Întorcându-se la bază, ofiţerul însărcinat i-a solicitat ofiţerului purtător de cuvânt de la bază să anunţe presa (în comunicatul din 7 iulie 1947) că personalul Forţelor Aeriene Americane a găsit bucăţi dintr-o „farfurie zburătoare sfărâmată”. Comunicatul de presă a ţinut prima pagină în *The Roswell Daily Record* (Fig. 96) şi a fost preluat de un serviciu de presă din Albuquerque, New Mexico. După câteva ore o nouă declaraţie oficială, care o

înlocuia pe prima, pretindea că sfărâmăturile erau bucăţi dintr-un balon meteorologic. Ziarele au publicat retractarea şi, după unele rapoarte, staţiile radio au primit ordin să nu mai difuzeze prima versiune, ordinul fiind formulat astfel: „Încetaţi transmisia. Problemă de securitate naţională. Nu transmiteţi.”

Roswell Daily Record

RAAF Captures Flying Saucer On Ranch in Roswell Region

GRAND

Fig. 96

În ciuda versiunii revizuite şi negării de către oficialităţi că la Roswell a existat un incident cu vreo „farfurie zburătoare”, mulţi dintre cei implicaţi personal în acel incident continuă să afirme, chiar şi în ziua de azi, că prima versiune este corectă. Mulţi alţii declară că în apropiere, la locul prăbuşirii unei alte „farfurii zburătoare” (într-o zonă la vest de Socorro, New Mexico), martorii civili au văzut nu numai resturile navei ci şi mai multe trupuri de umanoizi morţi. S-a spus despre aceste trupuri, ca şi despre trupurile aşa-zişilor „extratereştri” din nave care s-au prăbuşit după aceste două evenimente, că au fost examinate la Wright-Patterson Air Force Base din Ohio. Conform unui document cunoscut în cercurile OZN ca *MJ-12* sau *Majestic-12* (cele două, pretind unii, nu sunt identice), preşedintele Truman a format în septembrie 1947 un comitet secret de prima mână care să se ocupe de Roswell şi incidentele conexe, dar autenticitatea acestui document a rămas neverificată. Ce se ştie exact este că senatorul Barry Goldwater, care sau a prezidat sau a fost un membru marcant al comitetelor Senatului Statelor Unite pentru Serviciile Secrete, Servicii Armate, Tactică de Război, Ştiinţă, Tehnologie şi Spaţiu şi alte comitete legate de acest subiect, nu a fost în repetate rânduri primit în aşa-numita Cameră Albastră de la baza spaţială. „Am renunţat de mult să mai obţin accesul în aşa-numita cameră albastră la Wright-Patterson fiindcă o mulţime de şefi la rând m-au refuzat”, scria el

cuiva în 1981; „Lucrul ăsta a devenit strict secret... e imposibil să afli ceva despre el”.

Reacţionând la raportări continue că au fost văzute OZN-uri şi la neplăcerea faţă de faptul că oficialităţile păstrau excesiv secretul, Forţele Aeriene ale U.S. au realizat mai multe investigaţii asupra fenomenului OZN iniţiind proiecte ca Sign, Grudge şi Blue Book. Între 1947 şi 1969 s-au investigat cam 13.000 de raportări de OZN-uri şi au fost în mare măsură considerate fenomene naturale, baloane, aparate de zbor sau doar creaţii ale imaginaţiei. Totuşi cam 700 de cazuri au rămas neexplicate. În 1953 U.S. Central Intelligence Agency’s Office of Scientific Intelligence a convocat un grup de savanţi şi oficiali ai guvernului. Cunoscut ca Masa Rotundă Robertson, grupul a petrecut 12 ore vizionând filme cu OZN-uri şi studiind cazuri şi alte informaţii iar la sfârşit a considerat că „pentru majoritatea apariţiilor se pot găsi explicaţii raţionale”. S-a spus că probele prezentate arătau cum cazurile ramase nu puteau fi explicate prin cauze probabile, „făcând din „extratereştri” ultima explicaţie rămasă în multe cazuri” deşi, notau savanţii, „cunoştinţele astronomice actuale despre Sistemul Solar fac din existenţa unor fiinţe inteligente, în altă parte decât pe Pământ, ceva extrem de improbabil”.

Deşi „demitizarea” oficială a rapoartelor despre OZN-uri a continuat (o altă investigaţie pe aceeaşi direcţie şi cu concluzii similare a fost întreprinsă de comisia de Studii Ştiinţifice asupra OZN-urilor de la Universitatea din Colorado, între 1966 şi 1969), numărul de incidente şi „contacte” a continuat să crească şi în numeroase ţări au apărut grupuri de investigatori amatori civili. Contactele sunt acum clasificate de aceste grupuri; acelea „de gradul doi” sunt cazuri în care OZN-urile lasă în urmă dovezi fizice (urme de aterizare sau defectarea diverselor aparate) iar cele „de gradul trei” sunt acelea în care există contact direct cu extratereştrii din OZN-uri.

Descrierea OZN-urilor varia cândva de la „farfurii zburătoare” la „obiect în formă de ţigare”. Acum majoritatea sunt descrise ca fiind circulare şi folosind trei sau patru picioare pentru aterizare. Şi descrierile despre ocupanţii lor sunt mai uniforme: „humanoizi înalţi de trei-patru picioare, cu capete mari şi fără păr, cu ochi foarte mari (Fig. 97 a, b). Conform unui raport al unui martor ocular, un ofiţer din serviciile secrete care a văzut

„epave de OZN-uri şi trupuri de extratereştri” la o „bază secretă din Arizona”, humanoizii „erau foarte, foarte albi, n-aveau urechi şi nici nări. Aveau doar fante: o gură foarte mică şi ochi foarte mari. Nu aveau păr facial, păr pe cap sau păr pubian. Erau goi. Cred că cel mai înalt putea avea cam trei picioare şi jumătate, poate un pic mai mult.” Martorul a adăugat că nu a văzut organe genitale sau sâni, deşi unii humanoizi păreau masculi şi alţii femele.

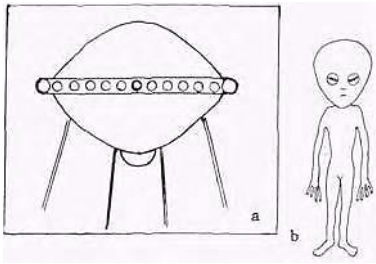

Fig. 97 a, b

O mulţime de oameni care au raportat că au văzut OZN-uri sau au avut contacte cu extratereştrii, vin din medii geografice şi profesionale foarte diferite. De exemplu preşedintele Jimmy Carter, a dezvăluit într-un discurs ţinut în campania prezidenţială din 1976 că văzuse un OZN. El a promis „să pună la dispoziţia publicului şi a oamenilor de ştiinţă orice informaţie pe care ţara o are despre incidente cu OZN-uri” dar, din motive care n-au fost niciodată explicate, nu şi-a respectat promisiunile din campanie.

În afară de politica oficială a S.U.A de a „demitiza” sau arăta în adevărata lumină rapoartele despre OZN-uri, ceea ce i-a deranjat pe americanii care cred în OZN-uri este tendinţa oficială de a da impresia că agenţiile guvernamentale şi-au pierdut până şi interesul în investigarea rapoartelor despre OZN-uri, din moment ce în repetate rânduri a ieşit la lumină că o agenţie sau alta, inclusiv NASA, închid ochii când e vorba de acest subiect. În Uniunea Sovietică, pe de altă parte, Institutul de Cercetări Spaţiale a publicat în 1979 o analiză a „Observării asupra Fenomenelor Atmosferice Anormale în URSS” („fenomene atmosferice anormale” este termenul folosit de ruşi pentru OZN-uri) iar în 1984 Academia Sovietică de Ştiinţă a format o comisie permanentă care să studieze fenomenele. În perspectivă militară, subiectul a intrat sub jurisdicţia GRU (Directoratul

Serviciilor Secrete al Statului Major Sovietic); ordinele primite de la el au fost să se descopere dacă OZN-urile erau „vehicule secrete ale puterilor străine”, fenomene naturale necunoscute sau „sonde spaţiale cu fiinţe sau fără fiinţe la bord care fac investigaţii despre Pământ”.

Printre numeroasele incidente sau aşa-zise incidente raportate în Uniunea Sovietică, unele au fost trăite de cosmonauţi sovietici. În septembrie 1989 autorităţile sovietice au făcut un pas semnificativ astfel că Tass, agenţia oficială de ştiri, a raportat un incident OZN, în oraşul Voronetz, de aşa manieră încât el a apărut pe prima pagină a ziarelor din toată lumea; în ciuda obişnuitei neîncrederi, Tass şi-a menţinut poziţia.

Autorităţile franceze au fost de asemenea mai puţin înclinate să „demitizeze” fenomenul (ca să punem o etichetă) decât oficialităţile din S.U.A. În 1977 Agenţia Spaţială Naţională Franceză (CNES), cu sediul în Toulouse, a stabilit Grupul de Studiu al Fenomenelor Aerospaţiale Neidentificate (GEPAN); el a fost recent redenumit *Service D’Expertise des Phenomenes de Rentrée Atmosphérique*, cu aceeaşi sarcină de a urmări şi a analiza rapoartele despre OZN-uri. Unele dintre cele mai renumite cazuri din Franţa au fost urmate de analiza siturilor şi solului unde aterizaseră OZN-urile iar rezultatele au arătat „prezenţa de urme pentru care nu există explicaţii satisfăcătoare”. Majoritatea savanţilor francezi au avut de întâmpinat neîncrederea colegilor lor din alte ţări referitor la acest subiect, dar printre cei care chiar s-au implicat şi au exprimat deschis o părere consensul a fost că aceste fenomene sunt „o manifestare a activităţii vizitatorilor extratereştri”.

În Marea Britanie umbra secretului care acoperă fenomenul OZN-urilor a rămas densă în ciuda eforturilor Grupului de Studiu al OZN-urilor creat de Camera Lorzilor la iniţiativa Contelui de Clancarty (un grup căruia am avut privilegiul să mă adresez în 1980). Experienţa britanică, ca şi cea a multor alte ţări, este raportată în detaliu în cartea lui Timothy Good *Dincolo de Strict Secret* (1987). Varietatea documentelor citate sau reproduse în cartea lui Good duce la concluzia că la început diverse guverne „au camuflat” descoperirile făcute deoarece credeau că OZN-urile erau vehicule spaţiale avansate ale altei superputeri şi nu era în interesul naţional să admită superioritatea unui inamic. Dar de îndată ce natura extraterestră a OZN-urilor a devenit

principala supoziţie (sau certitudine), amintirea momentelor de panică provocate de Orson Welles cu transmisia radiofonică „Războiul Lumilor” a fost folosită ca motivaţie pentru ceea ce atâţia entuziaşti interesaţi de OZN-uri numesc muşamalizare.

Adevărata problemă pe care o putem avea cu OZN-urile este lipsa unei teorii plauzibile, de coeziune, care să explice originea şi scopul lor. De unde vin? De ce?

Nu am întâlnit personal un OZN, şi cu atât mai puţin am fost răpit şi folosit ca obiect de studiu de către fiinţe humanoide cu capete eliptice şi ochi proeminenţi, lucru care mulţi alţii, dacă spun adevărul, au fost martori sau victime. Dar când mi se cere părerea dacă „cred în OZN-uri”, răspund uneori spunând o poveste. Haideţi să ne imaginăm, le spun oamenilor din cameră sau din sala de conferinţe în care vorbesc, că uşa de la intrare e dată de perete şi înăuntru se repede un tânăr evident agitat, cu respiraţia întretăiată ca după fugă, care ignoră ceea ce facem noi şi ţipă „Nu veţi crede ce mi s-a întâmplat!” Apoi povesteşte că făcea o excursie la ţară, că se întuneca şi era obosit, că a găsit nişte pietre, şi-a pus rucsacul pe ele ca o pernă şi a adormit. Apoi a fost brusc trezit nu de un sunet ci de lumini puternice. S-a uitat în sus şi a văzut fiinţe coborând şi urcând o scară. Scara ducea către cer, către un obiect rotund care plana. În obiect era o uşă prin care ieşea lumină. Cu spatele la lumină se vedea comandantul straniilor fiinţe. Priveliştea era atât de înspăimântătoare încât omul nostru a leşinat. Când şi-a revenit nu se mai vedea nimic. Orice-ar fi fost ceea ce văzuse, dispăruse.

Încă emoţionat de această experienţă, tânărul ar termina povestea spunând că nu mai e sigur dacă ce a văzut este real sau doar o închipuire, poate un vis. Noi ce gândim? Îl credem?

Ar trebui să-l credem dacă credem în Biblie, zic eu, fiindcă ceea ce abia am relatat este povestea viziunii lui Iacob aşa cum este spusă în Geneză, capitolul 7. Deşi a fost o viziune avută într-o transă asemănătoare visului, Iacob era sigur că ceea ce văzuse era real şi a spus:

Cu siguranţă Iehova e prezent în locul ăsta şi eu n-am ştiut.

Nu-i altceva decât sălaşul zeilor şi aceea e poarta către ceruri.

Cândva am subliniat la o conferinţă unde alţi vorbitori studiau amănunţit subiectul OZN că nu există Obiecte Zburătoare Neidentificate. Ele sunt doar neidentificate sau inexplicabile pentru cel care le vede, dar cei care le comandă ştiu foarte bine ce sunt. Evident, vehiculul pe pernă de aer pe care l-a văzut Iacob a fost imediat identificat de el ca aparţinând *Elohim*, adică zeilor. Ceea ce el nu ştia, spune clar Biblia, era că locul unde a adormit el era unul dintre punctele lor de decolare.

Povestea biblică a urcării la cer a Profetului Ilie descrie vehiculul ca pe un Car de Fier. Iar Profetul Ezekiel, în viziunea lui bine documentată, vorbeşte despre un vehicul cosmic sau aeropurtat care acţionează ca un turbion şi poate ateriza pe patru picioare cu roţi.

Descrierile şi terminologia antică arată că se făcea o distincţie chiar şi între diferitele feluri de aparate de zbor şi piloţii lor. Erau rachete (Fig. 98 a) care serveau ca o navetă şi mai erau modulele orbitale, şi am văzut deja cum arătau astronauţii Anunnaki şi staţiile orbitale manipulate de Igigi. Şi mai erau „elicopterele” sau „camere zburătoare” pe care acum le numim VTOL (Vehicul cu Aterizare şi Decolare Verticală); cum arătau ele în antichitate se arată într-o pictură murală dintr-un loc la est de Iordan, lângă zona în care Ilie a fost ridicat la ceruri (Fig. 98 b). Zeiţei Inanna/Ishtar îi plăcea să piloteze propria „cameră zburătoare” şi cu această ocazie se îmbrăca asemenea unui pilot din Primul Război Mondial (Fig. 98 c).

Dar s-au mai găsit şi alte reprezentări, figurine din lut reprezentând fiinţe asemănătoare oamenilor, cu capete eliptice şi ochi mari, oblici (Fig. 99), caracteristica lor neobişnuită fiind bisexualitatea (sau absenţa sexului), adică având la partea inferioară membrul masculin suprapus sau întretăiat de deschiderea unui vagin.

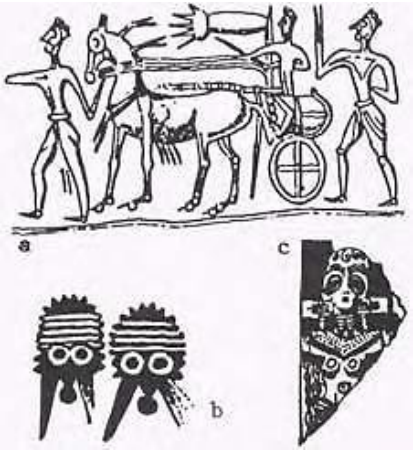

Fig. 98 a, b, c

Fig. 99

Dacă privim desenele reprezentând „humanoizii” pe care susţin că i-au văzut martorii în OZN-uri, este evident că ei nu arată ca noi, ceea ce înseamnă că nu arată ca Anunnaki. Arată mai degrabă ca ciudaţii humanoizi reprezentaţi de figurinele antice.

Această asemănare poate fi un indiciu important privind identitatea micilor creaturi cu piele netedă, fără organe sexuale, fără păr, cu capete eliptice şi ochi mari stranii despre care se crede că vin cu OZN-urile. *Dacă poveştile sunt adevărate, atunci ceea ce au văzut „persoanele contactate” nu sunt oamenii, fiinţele inteligente de pe altă planetă ci roboţii lor antropoizi.*

Şi chiar dacă doar un mic procent dintre incidentele raportate sunt reale, atunci numărul relativ mare de nave extraterestre care vizitează Pământul în ultima vreme sugerează că n-ar putea veni, atât de departe şi atât de des, de pe o planetă foarte îndepărtată. Dacă vin, trebuie s-o facă dintr-un loc aflat relativ aproape.

Şi singurul candidat plauzibil este Marte, împreună cu satelitul lui, Phobos.

* * *

Motivul folosirii lui Marte ca o bază de lansare pentru extratereştrii care să viziteze Pământul ar trebui să fie deja clar. V-am prezentat dovezile în sprijinul ideii mele că Marte a servit în trecut ca bază spaţială pentru Anunnaki. Circumstanţele în care a fost pierdut *Phobos 2* arată că *cineva e acolo pe Marte*, cineva gata să distrugă ceea ce pentru ei este o navă spaţială „străină”. Cum se integrează Phobos, satelitul natural, în această idee?

Pur şi simplu foarte bine.

Ca sa înţelegem de ce ar trebui să mergem înapoi şi să enumerăm motivele misiunii către Phobos. În prezent Marte are doi sateliţi micuţi numiţi Phobos şi Deimos. Se crede că amândoi nu sunt luni originale ale lui Marte ci asteroizi care au fost capturaţi pe orbita sa. Sunt de tip carbonic (vezi discuţia despre asteroizi din capitolul 4) şi prin urmare conţin cantităţi substanţiale de apă, mai ales sub formă de gheaţă exact sub suprafaţă. S-a propus ca, cu ajutorul bateriilor solare şi a unui mic generator nuclear, să se topească gheaţa pentru a obţine apă. Apoi apa ar putea fi separată în oxigen şi hidrogen, pentru respiraţie şi drept combustibil. Hidrogenul ar putea de asemenea fi combinat cu carbonul de pe asteroizi ca să compună hidrocarburi. Ca şi alţi asteroizi sau alte comete, aceste miniplanete conţin azot, amoniac şi alte molecule organice. În concluzie sateliţii ar putea deveni baze spaţiale cu auto-aprovizionare, un dar al naturii.

Deimos s-ar potrivi mai puţin unui asemenea scop. Are doar nouă ori opt ori şapte mile dimensiune şi orbitează cam la 15.000 de mile de Marte. Phobos, mult mai mare (şaptesprezece ori treisprezece ori douăsprezece mile) este la doar 5.800 de

mile de Marte, un salt scurt pentru o navetă spaţială sau un transportor de la el la Marte şi înapoi. Deoarece Phobos (de altfel ca şi Deimos) orbitează în jurul lui Marte în plan ecuatorial, Phobos poate fi observat de pe Marte (sau servi ca observator pentru ce se întâmplă pe Marte) între paralelele de 60 – 50 de grade nord şi sud, o bandă care include toate acele structuri artificiale şi ciudate de pe Marte cu excepţia „Cetăţii Inca”. În plus, din cauza apropierii, Phobos face cam 3,5 orbite în jurul lui Marte într-o singură zi marţiană, deci e o prezenţă aproape constantă.

Un lucru în plus care îl recomandă pe Phobos ca staţie naturală orbitală în jurul lui Marte este gravitaţia lui foarte mică prin comparaţie cu cea a Pământului sau chiar a lui Marte. Puterea necesară pentru decolarea de pe Phobos nu este mai mare decât cea consumată pentru o viteză de desprindere de 15 mile pe oră şi, reciproc, foarte puţină putere este necesară pentru frânare la aterizarea pe el.

Acestea sunt motivele pentru care cele două nave spaţiale sovietice, *Phobos 1* şi *2* au fost trimise acolo. N-a fost un secret că acea expediţie era una de pregătire a aterizării unui „robot hoinar” pe Marte în 1994 şi lansarea unei misiuni cu oameni la bord după aceea în vederea stabilirii unei baze acolo în următorul deceniu. Instructaje preliminare la centrul de control al misiunii din Moscova au dezvăluit că nava spaţială transporta echipament ca să localizeze „zonele de pe Marte care emit căldură” şi să obţină „o idee mai clară despre ce tip de viaţă există pe Marte”. Deşi s-a adăugat repede condiţia „în caz că există”, planul de a scana şi Marte şi Phobos nu numai cu echipament în infraroşu ci şi cu detectoare de raze gama făcea foarte clară ţinta cercetării.

După scanarea lui Marte cele două nave spaţiale trebuiau să-şi îndrepte atenţia în întregime asupra lui Phobos. El urma sa fie testat prin radar ca şi prin scanere în infraroşu şi raze gama, apoi fotografiat cu trei camere. Pe lângă această scanare orbitală, navele trebuiau să lase pe suprafaţa lui Phobos două module de aterizare: unul, un dispozitiv fix care s-ar fi ancorat la suprafaţă şi ar fi transmis date pe termen lung; celălalt, un dispozitiv „săltăreţ” cu picioare ca nişte arcuri, trebuia să se deplaseze în salturi pe suprafaţa satelitului şi să raporteze descoperirile.

Mai erau şi alte experimente inteligente în „sacul cu minuni” al lui *Phobos 2*. El era echipat cu un emiţător de ioni şi o armă cu laser care urmau să-şi trimită fasciculele către asteroid, să-i răscolească praful de la suprafaţă, să pulverizeze o parte din material şi să permită echipamentului de la bordul navei să analizeze norul rezultat. În momentul respectiv nava urma să planeze la doar 150 de picioare deasupra lui Phobos iar camerele ei urmau să fotografieze forme de relief de doar şase inch mărime.

Ce vroiau mai exact să descopere organizatorii misiunii, de ce se apropiau aşa? Trebuie să fi fost un obiectiv important, fiindcă mai târziu ei au lăsat să le scape informaţia că printre „oamenii de ştiinţă cu cercetări individuale” din Statele Unite care au fost implicaţi în planificarea şi echiparea misiunii s-au aflat americani cu experienţă în cercetarea lui Marte, al căror rol a fost oficial recunoscut de către guvernul Statelor Unite în perspectiva îmbunătăţirii relaţiilor cu Uniunea Sovietică. De asemenea, NASA a pus la dispoziţia misiunii reţeaua sa de radiotelescoape Deep Space Network care fusese folosită nu numai în comunicaţia prin satelit ci şi în programele de Căutare a Inteligenţei Extraterestre (SETI), iar savanţii de la JPL, Pasadena, California, au ajutat la localizarea navei *Phobos* şi monitorizarea transmisiilor de date. S-a aflat de asemenea că savanţii britanici care au participat la proiect au fost de fapt desemnaţi de către British National Space Centre ca să ia parte la misiune.

Cu participarea franceză girată prin National Space Agency din Toulouse, implicarea Germaniei de Vest prin prestigiosul Max Planck Institute şi contribuţia ştiiţifică a altor zece naţiuni europene, Misiunea Phobos a fost un considerabil efort comun al ştiinţei moderne de a ridica vălul de mister de pe Marte şi a-l înscrie ca o etapă pe drumul Omenirii către Spaţiu.

Dar oare a fost cineva acolo, pe Marte, care n-a privit cu ochi buni această imixtiune?

Merita observat că Phobos, spre deosebire de micul Deimos cu suprafaţa netedă, are trăsături de relief particulare care i-au făcut pe unii oameni de ştiinţă să creadă în trecut că este creat artificial. Sunt ciudate „urme de piste” (Fig. 100) care merg aproape drept şi paralel unele cu altele. Lăţimea lor este aproape uniformă, cam de la 700 până la 1.000 de picioare, iar adâncimea lor este şi ea uniformă, 75 – 90 de picioare (după

măsurătorile posibile de pe Viking). Posibilitatea ca aceste „şanţuri” sau crăpături să fie provocate de ape curgătoare sau vânt a fost eliminată deoarece nici unul dintre aceste două elemente nu există pe Phobos. Şanţurile par să ducă spre sau să vină dinspre un crater care ocupă mai mult de o treime din diametrul satelitului şi a cărei buză este perfect circulară, ceea ce dă impresia de artificial (vezi Fig. 94).

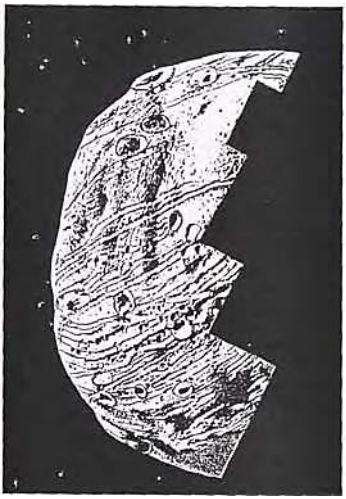

Fig. 100

Ce sunt aceste crăpături sau şanţuri, cum au apărut, de ce se îndreaptă către crater şi oare craterul merge până la interiorul satelitului? Savanţii sovietici s-au gândit că Phobos are ceva artificial în general, pentru că faptul că orbitează atât de aproape în jurul lui Marte pe o orbită aproape perfect circulară sfidează legile mişcării cosmice: Phobos, şi într-o oarecare măsură şi Deimos, ar trebui să aibă orbite eliptice care fie i-ar fi aruncat departe în spaţiu fie i-ar fi făcut sa se ciocnească de mult de Marte.

Sugestia că Phobos şi Deimos ar fi fost plasaţi pe orbita lui Marte artificial de către „cineva” a părut absurdă. De fapt, totuşi, capturarea asteroizilor şi remorcarea lor pe orbita Pământului au fost considerate realizabile tehnologic; de aceea un astfel de plan a fost prezentat la A Treia Conferinţă Anuală de Dezvoltare Spaţială organizată în San Francisco în 1984. Richard Gertsch de la Colorado School of Mines, unul dintre cei care au prezentat

planul, a evidenţiat că „există o uluitoare varietate de materiale” în spaţiu, „asteroizii sunt în special bogaţi în minerale strategice cum ar fi crom, germaniu şi galiu”. „Eu cred că am identificat asteroizi care sunt accesibili şi vor fi exploataţi”, a spus o altă susţinătoare, Eleanor F. Helin de la JPL.

Oare şi alţii, acum multă vreme, au avut ideile şi planurile pe care le nutreşte pentru viitor ştiinţa modernă, adică să-i aducă pe Phobos şi Deimos, doi asteroizi capturaţi, pe orbită în jurul lui Marte şi să scormonească în măruntaiele lor?

În anii 1960 s-a observat că Phobos îşi mărea viteza de rotaţie pe orbită în jurul lui Marte; aceasta i-a determinat pe savanţii sovietici să sugereze ca Phobos era mai uşor decât ai fi crezut după mărime. Fizicianul sovietic I.S. Shklovsky a oferit atunci ipoteza uluitoare că Phobos ar fi gol pe dinăuntru.

Alţi scriitori sovietici au speculat atunci că Phobos era un „satelit artificial” pus pe orbita lui Marte „acum un milion de ani de către o rasă dispărută de humanoizi”. Alţii au ridiculizat ideea că satelitul este gol în interior şi au sugerat că Phobos accelerează pentru că se apropie de Marte. Raportul detaliat din *Nature* include acum descoperirea că Phobos este chiar mai puţin dens decât s-a crezut, aşa că interiorul lui sau e făcut din gheaţă sau e gol.

Au fost un crater natural şi golurile din interior artificial mărite şi excavate de „cineva” astfel încât să creeze în interiorul lui Phobos un adăpost care să-i protejeze pe ocupanţii lui de frigul şi radiaţiile din spaţiu? Raportul sovietic nu face speculaţii pe această temă dar ceea ce spune despre „şanţuri” este revelant. Le numeşte „caneluri”, spune că lateralele sunt dintr-un material mai strălucitor decât suprafaţa satelitului şi, ceea ce este într-adevăr o revelaţie, că în vestul craterului cel mare „se pot vedea caneluri noi”, şanţuri sau caneluri care nu erau acolo când *Mariner 9* şi navele *Viking* au făcut poze satelitului.

Din moment ce nu există activitate vulcanică pe Phobos (craterul a rezultat iniţial din impactul cu meteoriţi, nu erupţie vulcanică), nici vânt puternic, nici ploaie, nici apă curgătoare, cum au apărut noile şanţuri? Cine a fost pe Phobos (deci şi pe Marte) din 1970 până acum? Cine este acolo *acum?*

Fiindcă, dacă nu e nimeni acolo acum, cum să explicăm incidentul de pe 27 martie 1989?

Posibilitatea terifiantă că ştiinţa modernă, recuperând cunoştinţe străvechi, a dus Omenirea către primul incident din Războiul Lumilor reaminteşte o situaţie care s-a ivit acum aproape 5.500 de ani.

Evenimentul similar situaţiei de astăzi a fost cunoscut ca Întâmplarea de la Turnul Babel. Este descris în Geneză, capitolul 11, iar în *Războaiele Zeilor şi Oamenilor* m-am referit la textele mesopotamiene care conţin relatări mai timpurii şi mai detaliate ale incidentului. L-am plasat în 3.450 î.Hr. şi l-am interpretat ca pe prima încercare a lui Marduk de a stabili în Babilon o bază spaţială ca act de sfidare a lui Enlil şi a fiilor săi.

În versiunea biblică oamenii pe care Marduk îi desemnase pentru asta construiau, în Babilon, un oraş cu „un turn al cărui vârf va ajunge la ceruri” în care urma să fie instalată o *Shem*, o rachetă spaţială (foarte posibil în modul reprezentat pe o monedă din Byblos, Fig. 101). Dar celelalte zeităţi n-au fost amuzate de această incursiune a Omenirii în era spaţială, aşa că

> *Iehova s-a pogorât să vadă cetatea şi turnul pe care-l construiau fiii oamenilor.*

Şi le-a spus unor tovarăşi fără nume:

> *Acesta-i doar începutul faptelor lor;*
> *De acum încolo nu le va fi imposibil nimic din ce-şi vor pune în minte. Haidem, să ne pogorâm şi să le încurcăm limba ca să nu-şi mai înţeleagă vorba unii altora.*

Fig. 101

Aproape 5.500 de ani mai târziu oamenii s-au adunat şi „au vorbit aceeaşi limbă” coordonând misiunea internaţională către Marte şi Phobos.

Şi, din nou, cineva n-a fost prea încântat.

13. ANTICIPÂND ÎN SECRET

Suntem unici? Suntem singuri?

Acestea au fost principalele întrebări puse în *A Douăsrezecea Planetă* în 1976 iar cartea a continuat prezentând probe referitoare la Anunnaki (Nefilim în Biblie) şi planeta lor Nibiru.

Progresele ştiinţifice făcute din 1976, trecute în revistă în capitolele precedente, au mers departe confirmând cunoştinţe din antichitate. Dar cum rămâne cu cele două baze ale acelor cunoştinţe şi răspunsul antic la principala întrebare? A confirmat ştiinţa modernă existenţa unei planete în plus în Sistemul nostru Solar şi a găsit alte fiinţe inteligente în afara Pământului?

Există probe că această căutare a continuat, atât în ce priveşte planeta cât şi fiinţele inteligente. Din documentele făcute publice am dedus că ea s-a intensificat în ultimii ani. Dar acum este de asemenea evident că, atunci când pătrundem dincolo de ceaţa scurgerilor de informaţii, zvonurilor şi negărilor, realizăm că dacă nu opinia publică, atunci *liderii mondiali au fost primii conştienţi, şi de ceva vreme, că, mai întâi, mai este o planetă în Sistemul Solar şi, în al doilea rând, nu suntem singuri.*

DOAR ACEASTĂ CUNOAŞTERE POATE EXPLICA INCREDIBILELE SCHIMBĂRI ÎN POLITICA MONDIALĂ, CARE AU AVUT LOC CU O VITEZĂ CHIAR MAI DE NECREZUT.

DOAR ACEASTĂ CUNOAŞTERE POATE EXPLICA DE CE SE FAC PREGĂTIRI PENTRU ZIUA, CARE VA VENI CU SIGURANŢĂ, CÂND CELE DOUĂ VEŞTI VOR FI LĂSATE SĂ CADĂ, CA DOUĂ OBUZE, PESTE OAMENII DE PE PLANETA PĂMÂNT.

Deodată, tot ce părea să dezbine şi să preocupe de zeci de ani puterile mondiale pare să nu mai conteze. Tancuri, aeronave, armate sunt retrase şi demobilizate. Conflictele regionale sunt pe neaşteptate rezolvate unul după altul. Zidul Berlinului, un simbol al împărţirii Europei, a dispărut. Cortina de Fier care a despărţit Vestul de Est din punct de vedere militar, ideologic şi economic a fost coborâtă. Şeful ateu al imperiului comunist îl vizitează pe Papă, care are ca motiv decorativ central al camerei sale o pictură medievală reprezentând un OZN. Un preşedinte

american, George Bush, care şi-a început mandatul în 1989 cu o politică prudentă de tipul vom-trăi-şi-vom-vedea, a renunţat până la sfârşitul anului la orice precauţii şi a devenit un partener înfocat al omologului său sovietic, Mikhail Gorbachev, când e vorba de lichidarea vechilor diferende şi pregătirea noii agende; dar pregătirea pentru ce?

Preşedintele sovietic, care acum câţiva ani condiţiona orice progres în dezarmare de renunţarea statelor unite la Iniţiativa de Apărare Strategică (SDI), aşa-numita apărare Războiul Stelelor în spaţiu împotriva proiectilelor şi aeronavelor inamice, a fost de acord la retrageri şi reduceri de trupe fără precedent la numai o săptămână după ce preşedintele S.U.A., alături de reduceri ale cheltuielilor militare americane, a cerut Congresului să *mărească* fondurile pentru SDI/Războiul Stelelor cu 4,5 miliarde de dolari în următorul an fiscal. Şi, înainte de sfârşitul lunii, cele două superputeri şi cei doi aliaţi majori ai săi la vreme de război, Marea Britanie şi Franţa, au căzut de acord să permită continuarea unificării Germaniei. Timp de 45 de ani jurământul de a nu vedea vreodată o Germanie unificată a fost un principiu de bază al stabilităţii europene iar acum, deodată, aceasta părea să nu mai conteze.

Brusc, inexplicabil, par să existe subiecte mai importante, mai urgente pe agenda liderilor mondiali. Dar care sunt ele?

Pe măsură ce căutăm răspunsuri, indiciile ne îndrumă pe o direcţie: Spaţiul. Desigur, în Europa de Est apele au început demult să se tulbure. Desigur, eşecurile economice au necesitat reforme prea mult amânate. Dar ceea ce ne uimeşte nu este schimbarea bruscă ci lipsa oricărei rezistenţe din parte Kremlinului. Din moment ce de la jumătatea anului 1989 tot ceea ce era apărat cu vigoare şi suprimat cu brutalitate pare să nu mai fie important iar după vara lui 1989 guvernul american, de obicei reticent şi încet, şi-a schimbat poziţia către cooperarea cu liderii sovietici şi a grăbit o întâlnire altădată tergiversată între preşedintele Bush şi preşedintele Gorbachev.

A fost doar o coincidenţă că incidentul *Phobos 2* din martie 1989 a fost considerat în iunie rezultatul învârtirii provocate de un impact? Sau că în aceeaşi lună iunie publicului din Vest i-au fost prezentate enigmaticele fotografii luate de *Phobos 2* (minus ultimul cadru sau ultimele cadre) care dezvăluie modelul emiţător de căldură de pe suprafaţa lui Marte şi „umbra subţire

eliptică” pentru care nu s-a găsit nicio explicaţie? A fost doar o coincidenţă temporală că schimbarea rapidă a politicii S.U.A. a survenit după zborul lui *Voyager 2* pe lângă Neptun în august 1989, zbor în urma cărora au apărut fotografii ale misterioaselor „şanţuri duble” de pe luna lui Neptun numită Triton (vezi Fig. 3), urme la fel de enigmatice ca cele fotografiate pe Marte în anii precedenţi şi pe Phobos în martie 1989?

O trecere în revistă a evenimentelor mondiale şi activităţilor legate de spaţiu de după seria de descoperiri spaţiale din martie/iunie/august 1989 creează impresia de activitate fervent şi schimbări de direcţie care dezvăluie impactul acestor descoperiri.

După pierderea lui *Phobos 2* imediat după nenorocirea cu *Phobos 1*, experţii din Vest au speculat că URSS va renunţa la planurile sale de a continua misiunea către Marte în 1992 şi de a amplasa acolo vehicule de teren în 1994. Dar purtătorul de cuvânt sovietic a respins asemenea îndoieli şi a reafirmat cu putere că în programul lor spaţial ei „dau prioritate lui Marte”. Erau hotărâţi să meargă în continuare către Marte şi să facă asta alături de Statele Unite.

A fost o simplă coincidenţă că la câteva zile de la incidentul cu *Phobos 2* Casa Albă a luat măsuri neaşteptate pentru a anula decizia Departamentului de Apărare de anulare a programului National Aero-Space Plane, în valoare de 3,3 miliarde dolari, în cadrul căruia NASA urma să dezvolte şi să construiască, până în 1994, două avioane hipersonice X-3 – care puteau să decoleze de pe Pământ şi să se înscrie pe orbită devenind nave spaţiale cu auto-lansare pentru apărarea militară spaţială? Aceasta a fost una dintre deciziile luate de preşedintele Bush împreună cu vicepreşedintele Dan Quayle, preşedintele recent numit al National Space Council (NSC), la prima întrunire a NSC din aprilie 1989. În iunie NSC a dat dispoziţie către NASA să accelereze pregătirile programului Staţii Spaţiale, un program căruia în anul fiscal 1990 i s-au alocat fonduri de 13,3 miliarde de dolari. În iulie 1989 vicepreşedintele a informat Congresul şi industria spaţială despre propunerile specifice pentru misiuni cu echipaj uman la bord către Lună şi către Marte. A fost clar că dintre toate cele cinci opţiuni, aceea a „realizării unei baze pe Lună ca un punct de sprijin în drumul către Marte primeşte cea mai mare atenţie”. O săptămână mai târziu s-a dezvăluit că instrumentele

purtate în spaţiu de o rachetă militară au tras cu succes „un fascicul de particule neutre”, „o rază a morţii”, în spaţiu ca parte a programului spaţial defensiv SDI.

Chiar şi un observator exterior putea simţi că deja Casa Albă, preşedintele însuşi, conduceau programul spaţial, legăturile lui cu SDI şi graficul lor accelerat. Şi aşa se face că imediat după întâlnirea lui grăbită la Malta cu liderul sovietic, preşedintele Bush a supus aprobării Congresului următorul buget anual care dădea un miliard de dolari în plus pentru „Războiul Stelelor”. Media se întrebau cum va reacţiona Mikhail Gorbachev la această „palmă peste faţă”. Dar în loc de critici din partea Moscovei a existat şi mai multă cooperare. Evident, liderul sovietic ştia despre ce este vorba în SDI: preşedintele Bush, în conferinţa de presă comună, a recunoscut că s-a discutat despre SDI, atât în ce priveşte „rachetele defensive şi ofensive cât şi personalul implicat... o discuţie largă”.

Propunerea de buget solicita de asemenea cu 24% mai multe fonduri pentru NASA, în mod special pentru îndeplinirea a ceea ce devenise deja „angajamentul” preşedintelui de a „duce înapoi astronauţi pe Lună şi eventuala explorare a lui Marte de către oameni”. Acest angajament, trebuie reamintit, a fost făcut de preşedinte în discursul său din iulie 1989 cu ocazia celei de-a douăzecea aniversare a primei aterizări pe Lună, un angajament uimitor prin plasarea în timp. Când naveta *Challenger* a fost distrusă accidental în ianuarie 1986, toate activităţile spaţiale au fost sistate. Dar în iulie 1989, doar la câteva luni după pierderea lui *Phobos 2*, Statele Unite în loc să dea înapoi şi-au reiterat hotărârea de a merge către Marte. Trebuie să fi fost un motiv hotărâtor.

Sub denumirea de Human Exploration Initiative, parte a bugetului propus, a declarat un oficial din administraţie, se vor extinde eforturile spaţiale în concordanţă cu un program dezvoltat de Consiliul Naţional Spaţial al Casei Albe; programul includea dezvoltarea a noi dotări de lansare, „deschiderea a noi frontiere pentru explorarea cu şi fără echipaj uman” şi „asigurarea că programul spaţial contribuie la securitatea militară naţională”. Explorarea umană a Lunii şi a lui Marte erau sarcini clare.

Concomitent cu acestea, NASA şi-a extins reţeaua de telescoape spaţiale, atât plasate pe sol cât şi pe orbită, şi a

echipat unele dintre navete cu dispozitive de scanare a cerului. Reţeaua de radiotelescoape Deep Space Network a fost extinsă prin reactivarea unor dotări neutilizate, ca şi prin acorduri cu alte naţiuni, cu accentul pe observarea cosmosului în partea de sud. Până în 1982, congresul SUA a alocat cu reticenţă fonduri programelor SETI, reducându-le de la an la an până când au fost complet anulate în 1982. Dar în 1983, din nou un an de răscruce, fondurile au fost brusc realocate. În 1989 NASA a reuşit să obţină fonduri duble şi triple pentru „căutare de inteligenţă extraterestră", în parte datorită susţinerii active a senatorului John Garn din Utah, un fost astronaut pe navetă spaţială care s-a convins de existenţa fiinţelor extraterestre. În mod semnificativ, NASA a căutat fonduri pentru noi dispozitive de scanare şi căutare care să analizeze emisiile din banda de microunde şi *în cosmos deasupra Pământului*, nu s-a limitat doar (aşa cum făcuse SETI înainte) să aştepte emisii radio de pe stele sau chiar galaxii îndepărtate. În broşura sa explicativă, NASA citează, cu privire la „Sky Survey", formularea lui Thomas O. Paine, fostul ei administrator:

Un program continuu de căutare a dovezilor că viaţă există, sau a existat, dincolo de Pământ, studiind alte corpuri din Sistemul Solar*, căutând planete care orbitează în jurul altor stele şi căutând semnale transmise de viaţa inteligentă din altă parte a Galaxiei.*

Comentând aceste realizări, un purtător de cuvânt pentru Federaţia Savanţilor Americani din Washington a spus: „Viitorul începe să se întâmple". Iar *The New York Times* din 6 februarie din 1990 a prezentat un raport al programelor SETI revigorate sub titlul „GOANA DUPĂ EXTRATEREŞTRI ÎN SPAŢIU: GENERAŢIA URMĂTOARE". Iată o schimbare mică dar simbolică, nu mai e vorba de căutarea „inteligenţei" extraterestre ci căutarea *Extratereştrilor*.

O căutare care anticipează în secret.

Şocul anului 1989 a fost precedat de o schimbare marcantă la sfârşitul lui 1983.

Privind retrospectiv este evident că diminuarea adversităţii super puterilor a fost cealaltă monedă a cooperării în eforturile în

domeniul spaţial şi ca din 1984 încolo singurul efort comun predominant în toate minţile era „să mergem către Marte, împreună”. Deja am revizuit în ce măsură SUA au susţinut şi participat la misiunea Phobos. Când a devenit cunoscut rolul savanţilor americani în această misiune s-a dat explicaţia că el era „susţinut oficial datorită îmbunătăţirii relaţiilor americano-sovietice”. S-a dezvăluit de asemenea că experţii americani în apărare erau îngrijoraţi de intenţia sovieticilor de a folosi un laser puternic în spaţiu (pentru a bombarda suprafaţa lui Phobos), temându-se că aceasta le va da sovieticilor un avantaj în propriul lor program „Star Wars” de defensivă spaţială dar Casa Albă a trecut peste părerea experţilor dându-şi consimţământul. O astfel de cooperare reprezenta o schimbare importantă faţă de trecut. În trecut sovieticii nu numai că îşi păstrau cu sfinţenie secretele spaţiale ci făceau orice efort ca să-i depăşească pe americani. În 1969 ei au lansat *Luna 15* într-o încercare eşuată de a ajunge pe Lună înaintea americanilor; în 1971 ei au trimis pe Marte nu una, ci trei nave spaţiale cu intenţia de a le plasa pe orbita lui Marte doar cu câteva zile înainte de *Mariner 9*. Când cele două super puteri s-au oprit să se odihnească, ele au semnat un acord de cooperare spaţială în 1972; singurul lui rezultat vizibil a fost legătura *Apollo* – *Soyuz* în 1975. Evenimentele care au urmat, cum ar fi înăbuşirea mişcării Solidaritatea în Polonia şi invazia Afganistanului, au înnoit tensiunile războiului rece. În 1982 preşedintele Reagan a refuzat să reia acordul din 1972 şi a lansat un masiv efort de reînarmare al SUA împotriva „Imperiului Răului”.

Când preşedintele Reagan, într-un discurs televizat din martie 1983, a surprins poporul american, naţiunile lumii (şi, după cum s-a aflat mai târziu, majoritatea oficialilor de frunte din propria sa administraţie) cu Iniţiativa Strategică de Apărare (SDI), conceptul unui scut protector în spaţiu împotriva proiectilelor şi navelor spaţiale, era normal să se presupună că singurul său scop era să obţină superioritate militară asupra Uniunii Sovietice. Aceasta a fost reacţia sovietică, şi a fost una vehementă. Când Mikhail Gorbachev i-a urmat lui Konstantin Chernenko ca lider sovietic în 1985, el a aderat la poziţia că orice îmbunătăţire în relaţiile est-vest depindea mai întâi şi mai presus de toate de abandonarea SDI. Dar aşa cum pare acum clar, înainte de sfârşitul anului, s-a instalat o nouă stare de spirit pe

măsură ce adevăratele motive ale SDI erau comunicate liderului sovietic. Antagonismul a fost înlocuit de o atitudine de genul „Hai să Discutăm” iar discuţia avea să fie despre cooperare în spaţiu şi, mai exact despre mersul împreună către Marte.

Observând că sovieticii deodată „au renunţat la obiceiul lor de a fi foarte secretoşi în legătura cu programul lor spaţial”, *The Economist* (15 iunie 1985) observa că recent savanţii sovietici îi uimiseră pe cei din vest cu modul deschis de abordare, „vorbind cinstit şi cu entuziasm despre planurile lor”. Săptămânalul nota că primul subiect fusese misiunile către Marte.

Importanta schimbare era şi mai uimitoare din moment ce în 1983 şi 1984 Uniunea Sovietică părea să fi avut realizări mult mai importante în programe spaţiale decât Statele Unite. Pe orbita Pământului fuseseră instalate o serie de staţii spaţiale *Salyut*, având la bord cosmonauţi ce reuşiseră să stea în spaţiu timp îndelungat şi acestor staţii li se asigurase o varietate de servicii şi realimentarea prin aeronave. Comparând cele două programe naţionale, un studiu al Congresului SUA raporta, la sfârşitul lui 1983, că erau ca broasca ţestoasă americană şi iepurele sovietic. Totuşi, până la sfârşitul lui 1984, primul semn de reluare a cooperării a fost dat când în nava sovietică *Vega*, care a fost lansată ca să întâlnească cometa Halley, a fost inclus un dispozitiv american.

Au mai fost şi alte manifestări, semi-oficiale şi oficiale, ale noului spirit de cooperare în spaţiu, în ciuda SDI. În ianuarie 1985 savanţii şi oficialii din apărare, întâlnindu-se la Washington ca să discute SDI au invitat un oficial sovietic cu funcţie înaltă în programul spaţial (mai târziu un consilier cheie al lui Gorbachev), Roald Sagdeyev, ca să ia parte. În acelaşi timp secretarul de stat american George Shultz s-a întâlnit cu omologul său sovietic în Geneva şi au căzut de acord să înnoiască fostul acord de cooperare spaţială americano sovietică.

În iulie 1985 oameni de ştiinţă, oficiali ai programelor spaţiale şi astronauţi din SUA şi Uniunea Sovietică s-au întâlnit în Washington, aparent ca să comemoreze legătura *Apollo – Soyuz* din 1975. În realitate, a fost un seminar organizat pentru a discuta o misiune comună către Marte. O săptămână mai târziu Brian T. O’Leary, fostul astronaut care a devenit activ în Aerospace System Grup Of Science Applications International Corporation, a spus la şedinţa Societăţii Pentru Avansul Ştiinţei

din Los Angeles că următorul pas gigantic al Omenirii ar trebui să fie către una din lunile lui Marte: „ce mod mai bun ar fi pentru a sărbători sfârşitul mileniului decât o călătorie dus-întors către Phobos şi Deimos, mai ales dacă ar fi vorba de o misiune internaţională?”. Iar în octombrie acelaşi an, mai mulţi congresmeni americani, oficiali ai guvernului şi foşti astronauţi au fost invitaţi de academia sovietică de ştiinţe să viziteze, pentru prima dată în istorie, dotările sovietice în domeniul spaţial.

A fost totul doar un proces de evoluţie, parte a noii politici duse de noul lider al URSS, a schimbării condiţiilor din spatele Cortinei de Fier, neliniştea crescândă, dificultăţile economice mărite care intensificau nevoia sovieticilor de a primi ajutor din Vest? Fără îndoială. Dar era nevoie de graba de a dezvălui planurile şi secretele programului spaţial sovietic? Poate a mai existat şi o altă cauză, un eveniment semnificativ care a creat deodată un climat diferit, care a schimbat agenda, care a impus noi priorităţi, care necesita resuscitarea unei alianţe ca cea din Al Doilea Război Mondial? Dar dacă aşa a fost, cine era duşmanul comun? Împotriva cui îşi aliniau Statele Unite şi URSS programele spaţiale? Şi de ce prioritatea, admisă de amândouă naţiunile, era călătoria spre Marte?

Sigur că în ambele naţiuni au existat obiecţii pentru asemenea intimitate. În Statele Unite mulţi oficiali din apărare şi politicieni conservatori s-au opus la „lăsarea gărzii jos” în Războiul Rece, mai ales în spaţiu. În trecut preşedintele Reagan fusese de acord, cinci ani refuzase să-l întâlnească pe liderul „Imperiului Răului”. Dar acum erau motive foarte puternice ca să se întâlnească şi să stea de vorbă – în particular. În noiembrie 1985 Reagan şi Gorbachev s-au întâlnit şi au devenit aliaţi şi prieteni, prognozând o nouă eră de cooperare, încredere şi înţelegere.

Reagan a fost întrebat cum putea explica această schimbare crucială de poziţie? Răspunsul a fost că ceea reprezenta o cauză comună era spaţiul. Mai exact, *un pericol venit din spaţiu către toate naţiunile de pe Pământ*.

La prima ocazie de a se adresa publicului, preşedintele Reagan a spus, în Fallston, Maryland, pe 4 decembrie 1985:

După cum ştiţi, Nancy şi cu mine ne-am întors acum aproape două săptămâni de la Geneva, unde am avut mai multe întâlniri lungi cu Secretarul General al Uniunii Sovietice, Gorbachev.

Am discutat cu el mai mult de 15 ore, inclusiv cinci ore de discuţii private doar între noi doi. Am văzut ca este un om hotărât dar şi unul care vrea să asculte. Şi i-am spus despre dorinţa fierbinte de pace a Americii, că noi nu vrem să ameninţăm Uniunea Sovietică şi cum eu cred că oamenii din ţările noastre vor acelaşi lucru, un viitor mai bun şi mai sigur pentru ei şi copiii lor...

Nu m-am putut abţine să nu-i spun, într-un moment al discuţiei mele private cu Secretarul General Gorbachev, fiindcă dacă te gândeşti suntem toţi copiii lui Dumnezeu, oriunde am trăi în lume, nu m-am putut abţine şi i-am spus:

„Doar gândiţi-vă cât ar fi de uşoară sarcina mea şi a lui în aceste întâlniri pe care le avem dacă deodată ar exista o ameninţare împotriva acestei lumi din partea altei specii de pe altă planetă din univers. Am uita toate micile divergenţe locale care sunt între ţările noastre şi am descoperi o dată şi pentru totdeauna ca suntem fiinţe umane împreună aici pe acest Pământ."

I-am subliniat de asemenea domnului Gorbachev devotamentul naţiunii noastre pentru Iniţiativa Strategică de Apărare (SDI), cercetarea şi dezvoltarea scutului non-nuclear, de înalta tehnologie care ne-ar proteja de proiectile, şi că noi ne dedicăm lui. I-am spus că SDI este un motiv de speranţă, nu de frică.

S-a referit această declaraţie la un detaliu irelevant sau la o dezvăluire făcută în mod deliberat de către preşedintele S.U.A. în întâlnirea privată cu liderul sovietic când a amintit de „o ameninţare împotriva acestei lumi din partea altei specii de pe altă planetă" ca motivaţie pentru a apropia cele două naţiuni şi încetarea opoziţiei sovietice faţă de SDI?

Privind retrospectiv este clar că „ameninţarea" şi nevoia de apărare în spaţiu împotriva ei îl preocupau pe preşedintele american. În *Călătorie În Spaţiu*, Bruce Murray, care a fost director al NASA/Caltech Jet Propulsion Laboratory din 1976 până în 1982 (şi cofondator alături de Carl Sagan al The Planetary Society), povesteşte cum la întâlnirea din martie 1986 de la Casa

Albă cu un grup select de şase savanţi în domeniul spaţial care să-l pună pe preşedintele Reagan la curent cu descoperirile făcute de *Voyager* pe Uranus, preşedintele a întrebat: „Dumneavoastră, domnilor, care aţi cercetat o mulţime de lucruri din spaţiu, aţi gasit vreo dovadă că s-ar putea să mai existe oameni acolo departe?” Când a primit un răspuns negativ, el a încheiat întâlnirea spunând că speră să audă „lucruri mai incitante pe măsură ce trece timpul”.

Erau acestea idei ale unui lider îmbătrânit, menite să fie alungate cu un zâmbet de către omul nou „hotărât” şi energic ce conducea imperiul sovietic? Sau îl convinsese Reagan pe Gorbachev, în întâlnirea lor privată care durase cinci ore, că ameninţarea extratereştrilor din spaţiu nu era o glumă?

Ceea ce ştim din ce s-a făcut public este că pe 16 februarie 1987, într-un discurs important ţinut la forumul despre „Supravieţuirea Omenirii” la Grand Kremlin Palace din Moscova, Gorbachev a amintit de discuţia lui cu preşedintele Reagan folosind cuvinte aproape identice cu cele ale preşedintelui american. „Destinul lumii şi viitorul omenirii au preocupat cele mai ilustre minţi încă de când omul a început sa se gândească la viitor” a spus el la începutul cuvântării. „Până relativ recent aceste reflexii şi altele înrudite au fost privite ca un exerciţiu de imaginaţie, ca o aplecare către alte lumi a filozofilor, savanţilor şi teologilor. În ultimele decenii totuşi, aceste probleme au trecut într-un plan mai practic.” După sublinierea riscurilor armelor nucleare şi interesul comun al „civilizaţiei umane”, el a continuat spunând:

La întâlnirea noastră din Geneva, preşedintele S.U.A. a spus că dacă Pământul ar avea de înfruntat o invazie a extratereştrilor, Statele Unite şi Uniunea Sovietică şi-ar uni forţele pentru a o respinge.

Nu voi nega ipoteza, deşi cred că e încă devreme să ne facem griji pentru o asemenea imixtiune.

Preferând să nu „nege ipoteza”, liderul sovietic părea să definească ameninţarea în termeni mai clari decât o făcuse preşedintele Reagan în discursul său mai elaborat: el vorbea despre „o invazie a extratereştrilor” şi dezvăluia că în conversaţia particulară de la Geneva preşedintele Reagan nu a

pus problema doar filozofic vorbind despre meritele unei Omeniri unite ci a propus că *„Statele Unite şi Uniunea Sovietică şi-ar uni forţele pentru a o respinge”.*

Chiar şi mai semnificativ decât această confirmare, la un forum internaţional, a ameninţării potenţiale şi nevoii de a „uni forţele”, a fost momentul în care s-a făcut ea. Doar cu un an înainte, pe 28 ianuarie 1986, Statele Unite suferiseră teribila înfrângere când naveta spaţială *Challenger* explodase curând după lansare, omorând şapte astronauţi şi punând la pământ programul spaţial american. Pe de altă parte, pe 20 februarie 1986, Uniunea Sovietică şi-a lansat noua staţie spaţială *Mir*, un model mult mai avansat decât precedenta serie *Salyut*. În lunile următoare, în loc să profite de situaţie şi să declare independenţa sovietică faţă de cooperarea spaţială cu S.U.A., sovieticii au întărit această cooperare; printre paşii făcuţi a fost invitaţia către reţelele de televiziune americane să fie martore la următoarea lansare spaţială de la, până atunci secretul, aeroport spaţial din Baikonur. Pe 4 martie nava sovietică *Vega 1*, care trecuse pe lângă Venus ca să lase să cadă pe ea sonde, a respectat întâlnirea cu cometa Halley; europenii şi japonezii erau şi ei acolo sus, dar nu şi Statele Unite. Totuşi, Uniunea Sovietică, prin Roald Sagdeyev, directorul Institutului pentru Cercetare Spaţială care fusese invitat la Washington în 1985 ca să discute SDI, a insistat ca drumul spre Marte să fie un efort făcut în comun cu Statele Unite.

Ca urmare a deprimării de după dezastrul *Challenger*, toate programele spaţiale au fost suspendate cu excepţia celor referitoare la Marte. Ca să rămână pe drumul către Lună şi Marte, NASA a stabilit un grup de studiu sub preşedinţia astronautului Dr. Sally K. Ride ca să reevalueze planurile fezabilităţii proiectului. Grupul a recomandat cu convingere dezvoltarea feriboturilor cosmice şi navelor de transfer care să ducă astronauţii şi încărcătura pentru „colonii umane aflate dincolo de orbita Pământului, de la munţii de pe Lună la câmpiile de pe Marte.”

Această nerăbdare de a merge pe Marte, aşa cum a reieşit clar din dovezi aduse la audierile Congresului, impunea eforturi comune americano-sovietice şi cooperare între programele lor spaţiale. Nu toată lumea din Statele Unite susţinea ideea. În particular, planificatorii sistemului de apărare considerau că

regresul faţă de programul care prevedea navete cu echipaj uman însemna că se pune mai multă bază pe rachete mai puternice, fără echipaj, iar ca să câştige susţinerea publicului şi a Congresului s-au dat publicităţii unele date despre noile rachete ultraperformante care urmau să fie folosite în apărarea „Războiul Stelelor”.

Trecând peste obiecţii, Statele Unite şi URSS au semnat, în aprilie 1987, un nou acord de cooperare spaţială. Imediat după semnarea acordului, Casa Albă a ordonat NASA să suspende lucrările la nava *Mars Observer* care urma să fie lansată în 1990; începând de atunci aveau să fie eforturi comune cu Uniunea Sovietică pentru susţinerea misiunii sale Phobos.

În Statele Unite totuşi a continuat opoziţia faţă de împărţirea secretelor spaţiului cu Uniunea Sovietică, şi unii experţi considerau că invitaţiile repetate ale sovieticilor ca Statele Unite să se alăture misiunii lor către Marte erau pur şi simplu încercări de a câştiga accesul la tehnologie vestică. Motivat desigur de aceste obiecţii, preşedintele Reagan a vorbit din nou în public despre ameninţarea extraterestră. Ocazia a fost discursul său către Adunarea Generală a Naţiunilor Unite din 21 septembrie 1987. Vorbind despre nevoia de a transforma săbiile în lame de plug, el a spus:

Obsedaţi de antagonismele momentului uităm adesea cât de multe lucruri unesc toţi membrii umanităţii. Probabil este nevoie de ceva exterior, o ameninţare universală, pentru a recunoaşte această legătură comună.

Mă gândesc, din când în când, cât de repede ar dispărea diferenţele dintre noi dacă am avea de înfruntat o ameninţare extraterestră din afara acestei lumi.

Aşa cum a raportat la momentul respectiv în *The New Republic* editorul principal Fred Barnes, preşedintele Reagan, în timpul unui dineu la Casa Albă pe 5 septembrie, i-a cerut ministrului de externe sovietic să-i confirme că Uniunea Sovietică se va alătura într-adevăr Statelor Unite împotriva unei ameninţări extraterestre din spaţiul exterior. Shevardnadze a răspuns, „Da, absolut”.

Putem doar ghici cum au decurs în următoarele 3 luni dezbaterile la Kremlin care au condus la a doua întâlnire la nivel înalt Reagan-Gorbachev din decembrie 1987, în timp ce erau cunoscute public unele dintre concepţiile contradictorii din Washington. Erau persoane care puneau sub semnul întrebării motivele sovieticilor şi aveau dificultăţi în trasarea unei distincţii clare între punerea în comun a tehnologiei ştiinţifice şi punerea în comun a secretelor militare. Şi mai erau cei care, ca şi preşedintele Representatives'Science, Space and Technology Committee de la Casa Albă, Rep. Robert A. Roe, care credea că efortul comun de a explora Marte va îndrepta atenţia internaţională de la „Războiul Stelelor" (Star Wars) către „Star Trek". El şi alte persoane l-au încurajat pe preşedintele Reagan să menţină ideea de a merge împreună către Marte la următorul Summit. De fapt, preşedintele american a autorizat cinci delegaţii NASA să discute cu ruşii proiectele legate de Marte.

Dezbaterile aprinse din Washington nu au încetat totuşi, chiar după summit-ul din decembrie 1987. S-a raportat că Secretarul American al Apărării, Casper Weynberger, a fost printre cei care au acuzat Uniunea Sovietică de dezvoltarea clandestină a unui sistem de anihilare cu ajutorul sateliţilor şi de realizarea unor experimente cu arme laser de pe staţia lor orbitală *Mir*. Deci încă o dată, preşedintele Reagan a ridicat problema ameninţării secrete. Întâlnindu-se la Chicago în mai 1988 cu membrii Forumului Naţional de Strategie, el i-a îndemnat să se întrebe:

Ce s-ar întâmpla dacă noi toţi locuitorii lumii am descoperi că suntem ameninţaţi de ceva exterior, o putere din spaţiul exterior, de pe altă planetă.

Nu mai era vorba despre o ameninţare vagă din „spaţiul exterior" ci de pe „altă planetă".

La sfârşitul acelei lumi liderii celor două super puteri au avut în Moscova a treia întâlnire la nivel înalt unde au căzut de acord asupra misiunii comune către Marte.

Două luni mai târziu s-au lansat navele Phobos. Zarurile erau aruncate: cele două puteri de pe Pământ lansaseră provocarea de a sonda „ceva exterior, o putere din spaţiul exterior, de pe altă planetă".

Apoi ei s-au retras anticipând în secret. Totul s-a terminat cu incidentul *Phobos 2*.

Ce s-a întâmplat în 1983 ca să provoace aceste schimbări majore în relaţiile dintre super puteri şi să-i facă le liderii lor să se concentreze asupra unei „ameninţări de pe altă planetă”?

Este demn de remarcat că în discursul său din februarie 1987 liderul sovietic, ridicând problema unei astfel de ameninţări pe care nu dorea să o nege, a putut linişti auditoriul cu afirmaţia că „Este încă prea devreme să ne îngrijorăm de o asemenea imixtiune”.

Până la incidentul *Phobos 2*, şi cu siguranţă înainte de sfârşitul lui 1983, întreaga problemă a „Extratereştrilor” era privită în două moduri asemănătoare şi totuşi separate. Pe de o parte erau cei care presupuneau, pur şi simplu prin logică şi teoria probabilităţilor, că „Inteligenţa Extraterestră” trebuie să fie „undeva acolo”. Cunoscută printre aceşti teoreticieni este formula dezvoltată de Frank Drake de la University of California din Santa Cruz şi preşedinte al Institutului SETI („Search For Extraterrestrial Intelligence”) din Mountain View din California. Formula duce la concluzia că în Calea Lactee, propria noastră Galaxie, ar trebui să fie între 10.000 şi 100.000 de civilizaţii avansate. Proiectele SETI au folosit diverse radiotelescoape ca să asculte emisiile radio din spaţiul îndepărtat în tentativa de a discerne ceva în cacofonia de emisii naturale ale stelelor, galaxiilor şi altor fenomene cosmice, de a capta un semnal coerent şi repetitiv care ar indica o sursă artificială. Asemenea semnale „inteligente” au fost primite de câteva ori dar savanţii au fost incapabili după aceea să le localizeze sau să le capteze din nou.

Cercetarea SETI, pe lângă faptul că s-a dovedit până acum neproductivă, ridică două întrebări. Prima (care a fost şi motivul pentru care Congresul a redus continuu şi în cele din urmă a tăiat fondurile până la reluarea din 1983) este dacă are vreun rost să încercăm să descoperim un semnal inteligent căruia i-au trebuit ani lumină să ajungă până la noi şi căruia i se va răspunde în aceeaşi perioadă (lumina călătoreşte cu 186.000 mile per secundă). În al doilea rând (şi aceasta este întrebarea mea): de ce ne aşteptăm ca civilizaţiile avansate să folosească undele radio pentru a comunica? Ne-am fi aşteptat de la ele să folosească focuri de semnalizare dacă am fi desfăşurat

cercetarea cu secole în urmă, aşa cum se transmiteau semnale de pe un vârf de munte către altul? Cum rămâne cu toate avantajele pe care noi, pământenii, le-am obţinut, de la electricitate la electromagnetism şi fibră optică, până la pulsaţii laser, fascicule de protoni şi oscilatoare cu cristale, precum şi alte metode încă nedescoperite?

Pe neaşteptate dar probabil inevitabil, cercetările SETI au fost obligate să se concentreze mai aproape de Pământ (şi să o facă nu asupra „inteligenţei" extraterestre ci asupra „fiinţelor") de către savanţii care s-au ocupat de originile vieţii pe pământ. Cele două grupuri au fost aduse împreună la Boston University în iulie 1980 din iniţiativa lui Philip Morrison de la Massachusetts Institute of Technology. După discuţia despre Panspermie (însămânţarea deliberată), un fizician de frunte de la Los Alamos National Laboratory, Eric M. Jones, „a susţinut ideea că dacă există extratereştrii, ei ar fi trebuit deja să colonizeze galaxia şi să ajungă la Pământ". Legătura dintre cercetarea originilor vieţii pe pământ şi căutarea extratereştrilor a devenit chiar şi mai evidentă la conferinţa internaţională din 1986 de la Berkley cu tema Viaţa pe Pământ. „Goana după semne de inteligenţă extraterestră este efortul de cercetare primordial în mintea multor persoane" ce caută originile vieţii, scria Erik Eckholm în *The New York Times*. Chimiştii şi biologii îşi îndreptau privirile către explorarea lui Marte şi Titan, luna lui Saturn, pentru a obţine răspunsuri la misterul apariţiei vieţii pe pământ.

În timp ce testele solului marţian nu au oferit concluzii privind viaţa acolo, ar fi o naivitate să presupunem că NASA şi alte agenţii implicate nu s-au întrebat ce înseamnă toate acele trăsături enigmatice de pe Marte (chiar dacă oficial ele au fost minimizate ca „speculaţii"). Încă din 1968 Agenţia Naţională de Securitate a SUA, într-un studiu tratând fenomenul OZN, a analizat consecinţele unei „confruntări dintre o civilizaţie extraterestră avansată tehnologic şi una inferioară de pe Pământ". Desigur, cineva trebuie să fi avut o teorie privind planeta de origine a unei asemenea civilizaţii extraterestre.

Era vorba despre Marte? Acesta putea fi singurul răspuns plauzibil (chiar dacă incredibil) până când o altă direcţie de cercetare, către încă o planetă în Sistemul nostru Solar, s-a deschis pe tema vieţii extraterestre.

De ceva vreme astronomii care erau nedumeriţi de perturbaţiile orbitelor lui Uranus şi Neptun luau în considerare posibilitatea existenţei unei planete în plus, mai departe de Soare. Ei au numit-o Planeta X însemnând atât „necunoscută” cât şi „a zecea”. În *A Douăsprezecea Planetă* am explicat că Planeta X şi Nibiru ar fi una şi aceeaşi, pentru că sumerienii considerau că Sistemul Solar are doisprezece membrii: Soarele, Luna, cele nouă planete iniţiale, şi planeta care a devenit al doisprezecelea membru, Invadatorul, Nibiru/Marduk.

De fapt, din cauza perturbaţiilor orbitelor lor, după descoperirea lui Uranus s-a descoperit şi Neptun, iar apoi Pluto (în 1930). Lucrând în 1972 la traiectoria anticipată a Cometei Halley, Joseph L. Brady de la Lawrence Livermore Laboratory din California a descoperit că orbita cometei Halley era şi ea perturbată. Calculele l-au condus către sugestia existenţei Planetei X la o distanţă de 64AU cu o perioadă orbitală de 1.800 ani pământeni. Deoarece el şi toţi ceilalţi astronomi care caută Planeta X presupun că ea orbitează Soarele precum celelalte planete, ei consideră distanţa planetei faţă de Soare ca fiind jumătate din lungimea axei mari (fig. 102, distanţa „a”). Dar în conformitate cu probele sumeriene, Nibiru orbitează Soarele ca o cometă, cu Soarele într-un focar extrem, astfel încât distanţa faţă de Soare ar fi aproape toată axa mare, nu doar jumătate din ea (fig. 102, distanţa „b”). Ar putea oare faptul că Nibiru se află doar la jumătatea drumului înapoi către perigeul său explica faptul că orbita lui Brady de 1.800 de ani este exact jumătate din orbita de 3.600 de ani pământeni pe care sumerienii o calculaseră pentru Nibiru?

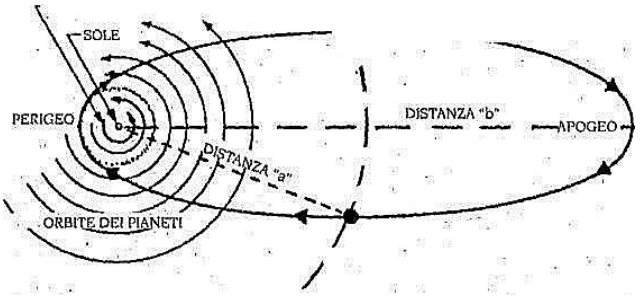

Fig. 102

Au fost şi alte concluzii trase de Brady care au coincis semnificativ cu datele sumeriene: că planeta are o orbită retrogradă şi că această orbită nu este în acelaşi plan (ecliptica) ca acela al altor planete (cu excepţia lui Pluto) ci înclinată faţă de el.

O vreme astronomii s-au întrebat dacă Pluto ar putea fi cauza perturbaţiilor orbitelor lui Uranus şi Neptun. Dar în iunie 1978 James W. Christie de la U.S. Naval Observatory, Washington, D.C., a descoperit ca Pluto are o lună (pe care a numit-o Charon) şi că Pluto este mult mai mic decât se crezuse. Aceasta a demonstrat că nu Pluto este cauza perturbaţiilor. În plus, orbita lui Charon în jurul lui Pluto a mai dezvăluit că Pluto, ca şi Uranus, este înclinat într-o parte. Aceasta, şi orbita lui ciudată, au întărit bănuielile că o unică forţă exterioară, un Intrus, l-a răsturnat pe Uranus, l-a deplasat şi răsturnat pe Pluto şi a facut ca Triton (o lună a lui Neptun) să aiba orbită retrogradă.

Intrigaţi de aceste descoperiri, doi colegi de-ai lui Christie de la U.S. Naval Observatory, Robert S. Harrington (care a colaborat cu Christie la identificarea lui Charon) şi Thomas C. Van Flandern, după o serie de simulări pe computer au tras concluzia că trebuia să fie un Intrus, o planetă de două sau cinci ori mai mare decât Pământul, cu o orbită înclinată, cu o semiaxă de „mai puţin de 100 AU” *(Icarus*, vol. 39, 1979). Acesta a fost încă un pas în confirmarea cunoştinţelor antice de către ştiinţa modernă: întregul concept al unui Intrus care provocase toate anomaliile era în concordanţă cu povestea sumeriană despre Nibiru iar distanţa de 100 AU, dacă ar fi dublată din cauza poziţiei Soarelui în focar, ar plasa Planeta X cam pe unde o situaseră sumerienii.

În 1981, având la dispoziţie datele aduse despre Jupiter şi Saturn de *Pioneer 10* şi *Pioneer 11* şi de la cele două nave *Voyager*, Van Flandern si patru colegi de la U.S. Naval Observatory au restudiat orbitele acestor planete ca şi pe cele ale planetelor exterioare. Adresându-se Societăţii Astronomice Americane, Van Flandern a prezentat noi probe, bazate pe ecuaţii gravitaţionale complexe, că un corp cu dimensiunea cel puţin de două ori mai mare decât a Pământului orbitează Soarele la o distanţă de cel puţin 1,5 mile dincolo de Pluto, cu o perioadă orbitală de cel puţin 1.000 de ani. Ediţia din 16 ianuarie 1981 a

The Detroit News a publicat ştirea pe prima pagină împreuna cu descrierea sumeriană a Sistemului Solar, luată din *A Douăsprezecea Planetă*, şi un rezumat al principalei teorii din carte (Fig. 103).

Fig. 103

Apoi şi NASA a participat la căutarea Planetei X, mai întâi sub conducerea lui John D. Anderson de la JPL, apoi a cercetătorului în domeniul mecanicii cosmice din misiunea *Pioneer*. Într-o declaraţie emisă de la Ames Research Center pe 17 iunie 1982 şi intitulată „Misiunea *Pioneer* Poate Găsi A Zecea Planetă", NASA a dezvăluit că cele două nave spaţiale se angajaseră în căutarea Planetei X. „Anomalii persistente în orbitele lui Uranus şi Neptun sugerează cu putere că un tip de obiect misterios este într-adevăr acolo, mult dincolo de cele mai îndepărtate planete", scria în declaraţia NASA. Pentru că navele Pioneer mergeau în direcţii diferite ele urmau să poată stabili cât de departe este acel corp: dacă una dintre ele simţea o atracţie mai puternică, însemna că misteriosul corp este aproape şi el trebuia să fie o planetă; dacă amândouă simţeau aceeaşi atracţie, corpul trebuia să fie la 50 – 100 de miliarde de mile distanţă şi putea fi o „dark star" sau o „pitică brună", dar nu un alt membru al Sistemului Solar.

În septembrie acelaşi an, 1982, U.S. Naval Observatory a confirmat „continuarea cu seriozitate" a căutării Planetei X. Dr. Harrington a spus că echipa lui s-a „limitat la o porţiune foarte mică a cerului" şi a adăugat că până la momentul respectiv concluzia era că planeta „se mişcă mult mai lent decât oricare dintre planetele cunoscute".

(Nu mai e nevoie să o spunem, toţi astronomii menţionaţi mai sus, implicaţi în căutarea Planetei X, au primit în curând din partea mea scrisori lungi însoţite de copii ale cărţii *A Douăsprezecea Planetă*; răspunsurile lor au fost la fel de lungi, de amabile şi detaliate).

Transformarea căutării Planetei X dintr-o activitate academică într-una care implică în principal U.S. Naval Observatory a avut loc în acelaşi timp cu intensificarea folosirii pentru căutare a navelor cu echipaj uman la bord. Se ştie că în diferite misiuni secrete ale navetelor spaţiale americane s-au

folosit noi telescoape pentru scanarea zonelor îndepărtate ale cosmosului şi că astronauţii sovietici de la bordul staţiei spaţiale *Salyut* au căutat şi ei în secret planeta.

Printre miriadele de puncte de pe cer, planetele (ca şi cometele şi asteroizii) se disting de stelele fixe şi de galaxii fiindcă sunt în mişcare. Tehnica este să se fotografieze aceeaşi porţiune a cerului de mai multe ori şi apoi să se „suprapună" fotografiile pentru comparaţie; un ochi antrenat poate vedea dacă o sursă de lumină s-a mutat. Desigur, această metodă nu va da rezultate în cazul Planetei X dacă este prea îndepărtată şi se mişcă prea lent.

Chiar când a fost anunţat în iunie 1982 rolul navei *Pioneer* în căutarea Planetei X, John Anderson însuşi, într-un bilanţ pregătit pentru Planetary Society, a subliniat că, pe lângă răspunsurile pe care le-ar putea furniza nava *Pioneer*, enigma planetei necunoscute ar putea fi rezolvată prin „cercetarea în infraroşu a vecinătăţii Soarelui" de către toată „aparatura de supraveghere cosmică a *Infrared Astronomical Satellite* (IRAS)". El a explicat că IRAS „va fi sensibil la căldura captată în interiorul corpurilor substelare", căldura care este pierdută lent în spaţiu sub forma radiaţiei în infraroşu.

Acest satelit sensibil la căldură, IRAS, a fost lansat pe orbită la 560 de mile deasupra Pământului la sfârşitul lui ianuarie 1983 ca rezultat al acţiunii comune a S.U.A, Marii Britanii şi Olandei. Era de aşteptat că va putea depista o planetă de mărimea lui Jupiter la o distanţă de 277 AU. Înainte să rămână fără heliul lichid care îi era substanţa de răcire, el a observat aproximativ 250.000 de corpuri cosmice: galaxii, stele, nori de praf interstelar, praf cosmic, precum şi asteroizi, comete şi planete. Unul dintre obiectivele declarate a fost căutarea celei de-a zecea planete. Raportând despre satelit şi misiunea lui, *The New York Times* din 30 ianuarie 1983, publica articolul cu titlul „Indicii Mai Incitante în Căutarea Planetei X". Era citat astronomul Ray T. Reynolds de la Ames Research Center care spusese: „Astronomii sunt atât de siguri de existenţa celei de-a zecea planete încât nu le-a mai rămas decât s-o numească".

A găsit IRAS a zecea planetă?

Deşi specialiştii admit că va fi nevoie de ani întregi ca să „cearnă" şi să „suprapună" mai mult de 600.000 de imagini

transmise de IRAS în cele zece luni de funcţionare, răspunsul oficial la întrebare este nu, nu a fost găsită a zecea planetă.

Dar acesta, ca să ne exprimăm politicos, nu este răspunsul corect.

După ce aceeaşi parte a cerului a fost scanată de cel puţin două ori, IRAS a făcut posibilă „suprapunerea” imaginilor şi, contrar impresiei create, s-au descoperit *obiecte în mişcare*. Printre acestea se numără cinci comete cunoscute dinainte, mai multe comete pe care astronomii le „pierduseră”, patru noi asteroizi şi *„un obiect enigmatic care seamănă cu o cometă”*.

Poate aceasta era Planeta X?

În ciuda faptului că oficial s-a negat, la sfârşitul anului s-a produs o scurgere de informaţii. Ea a fost sub forma unui interviu dat în exclusivitate de omul de ştiinţă principal în programul IRAS, Thomas O’Toole, pentru secţiunea ştiinţifică a Washington Post. Povestea, în general ignorată sau poate ascunsă, a fost preluată de câteva cotidiane care i-au pus diverse titluri „Obiectul Gigantic Păcăleşte Astronomii”, „Corp Misterios Găsit în Spaţiu” şi „Misterios Obiect Uriaş La Marginea Sistemului Solar ” (Fig. 104). Paragrafele de început ale acestei poveşti prezentate în exclusivitate sunau astfel:

Heavenly body poses a cosmic riddle to astronomers

By Thomas O'Toole

'Mystery' body found in space

At solar system's edge, giant object is mystery

Giant object mystifies astronomers

Fig. 104

WASHINGTON – Un corp cosmic posibil la fel de mare ca uriaşa planetă Jupiter şi posibil atât de aproape de Pământ încât face parte din sistemul nostru solar a fost găsit în direcţia constelaţiei Orion de către un telescop orbital numit Infrared Astronomical Observatory (IRAS).

Obiectul este atât de misterios încât astronomii nu ştiu dacă este o planetă, o cometă gigantică, o „protostea" care nu s-a încălzit niciodată suficient ca să devină stea, o galaxie îndepărtată atât de tânără încât este încă în proces de formare a primelor stele sau o galaxie atât de învăluită în praf încât nici una dintre luminile radiate de stele nu poate trece.

„Tot ce vă pot spune este că nu ştim ce este", a declarat Gerry Neugebauer, pricipalul savant IRAS.

Dar ar putea fi o planetă, încă un membru al Sistemului nostru Solar? NASA pare să se fi gândit la această posibilitate. Conform *Washington Post,*

Când savanţii IRAS au văzut pentru prima dată corpul misterios şi au calculat că el este aproape, la doar 50 de miliarde de mile, s-au făcut unele speculaţii că s-ar putea să se îndrepte către Pământ.

„Corpul misterios", continua raportul, „a fost văzut de două ori de către IRAS". A doua observare a avut loc la şase luni după prima şi sugera că obiectul aproape nu se mişcase de la locul lui de pe cer. „Aceasta sugerează că nu este o cometă pentru că o cometă nu ar fi atât de mare şi ea probabil s-ar fi mişcat", a spus James Houck de la Center for Radio Physics and Space Research al Cornell, un membru al echipei IRAS.

Dacă nu e o cometă care se mişcă rapid ar putea fi o planetă foarte îndepărtată care se mişcă încet?

„E de presupus," scria *Washington Post* „c-ar putea fi a zecea planetă pe care astronomii au căutat-o degeaba".

Deci, m-am interesat eu la Biroul de Informaţii al JPL în februarie 1984, ce-a descoperit IRAS? Iată ce răspuns am primit:

Savantul ale cărui cuvinte au fost citate în raportul de presă a dat o declaraţie din care reiese că nu are date pentru calificarea obiectului văzut de IRAS.

După obiceiul oamenilor de ştiinţă, el a observat cu precauţie că dacă obiectul ar fi aproape el ar trebui să fie de mărimea lui Neptun. Dar dacă ar fi îndepărtat, fi de mărimea unei galaxii.

Deci s-a zis cu comparaţia ca mărime cu Jupiter, acum e vorba de o planetă cât Neptun „dacă obiectul ar fi aproape" şi cât o galaxie (!) dacă ar fi departe.

Deci, a depistat IRAS, prin detectarea emisiei de căldură A Zecea Planetă? Mulţi astronomi aşa cred. Ca exemplu aş vrea să-l citez pe William Gutsch, preşedinte al American Museum-Hayden Planetarium din New York (şi editor ştiinţific la WABC-TV). Scriind despre descoperirile IRAS în rubrica sa „Skywatch", el a spus: „Se poate ca a zecea planetă să fi fost deja depistată şi catalogată" deşi ea încă nu este vizibilă prin telescoapele optice.

Oare la această concluzie s-a ajuns şi la Casa Albă având în vedere desfăşurarea relaţiilor dintre superputeri după 1983 şi modul repetat în care cei doi lideri făceau declaraţii „ipotetice" despre existenţa extratereştrilor în spaţiu?

Când Pluto a fost descoperit în 1930 aceasta a fost o mare realizare astronomică şi ştiinţifică dar nu un eveniment care să zguduie planeta. Acelaşi lucru s-ar fi întâmplat la descoperirea Planetei X; dar nu va mai fi aşa, nu dacă Planeta X şi Nibiru sunt unul şi acelaşi lucru. Fiindcă dacă există Nibiru atunci sumerienii au avut dreptate şi în privinţa Anunnaki.

Dacă Planeta X există atunci nu suntem singuri în Sistemul Solar. Iar implicaţiile pentru Omenire, civilizaţiile de pe pământ, diviziunile naţionale şi cursele de înarmare sunt într-adevăr atât de profunde încât preşedintele american avea dreptate să vorbească despre consecinţele asupra confruntării superputerilor pe Pământ şi cooperării în spaţiu.

Indiciul puternic că ceea ce a depistat IRAS nu a fost „o galaxie îndepărtată" ci o „planetă de dimensiunea lui Neptun" este confirmată de intensificarea eforturilor de a scana anumite părţi ale cerului cu telescoape optice şi accentul care s-a pus brusc pe realizarea acestor cercetări în partea de sud a cosmosului.

Exact în ziua în care s-a publicat în mai multe ziare articolul din *Washington Post*, NASA a anunţat că începuse scanarea optică a nu mai puţin de nouă „surse misterioase" de radiaţii în

infraroşu. Scopul era, spunea declaraţia, de a găsi aceste „obiecte neidentificate” în „părţi ale cerului unde nu există nicio sursă evidentă de radiaţii, cum ar fi o galaxie îndepărtată sau grupuri mari de stele”. Aceasta urma să se facă cu unele dintre „cele mai puternice telescoape” din lume, două fiind pe muntele Palomar în California, unul uriaş şi unul mai mic; telescopul extrem de puternic de la Cerro Tololo din Anzii Chilieni „şi toate celelalte telescoape importante” din lume, inclusiv cel de pe vârful muntelui Mauna Kea din Hawaii.

Căutând Planeta X cu telescoape optice, astronomii suferă urmările rezultatelor negative ale cercetării conduse de Clyde Tombaugh, descoperitorul lui Pluto, timp de mai mult de o decadă după acea descoperire. Concluzia lui a fost că a zecea planetă are „o orbită foarte eliptică şi foarte înclinată şi este acum departe de Soare”. Un alt astronom reputat, Charles T. Kowal, descoperitorul mai multor comete şi asteroizi, inclusiv a lui Chiron, a tras în 1984 concluzia că nu mai este nicio altă planetă în interiorul unei centuri cosmice care merge cu 15 grade deasupra şi dedesubtul eclipticei. Dar din moment ce propriile lui calcule l-au convins că trebuie să existe o astfel de a zecea planetă, el a sugerat ca ea să fie căutată la o inclinaţie de 30 de grade faţă de ecliptică.

Până în 1985 numeroşi astronomi au fost intrigaţi de „teoria Nemesis” propusă mai întâi de către geologul Walter Alvarez de la University of California din Berkeley şi tatăl său, fizicianul Luis Alvarez, laureat al Premiului Nobel. Observând o ritmicitate în dispariţia speciilor de pe Pământ (inclusiv a dinozaurilor), ei au presupus că „o stea a morţii” sau o planetă cu orbită eliptică înclinată şi imensă răscoleşte periodic un mare număr de comete care apoi aduc moarte şi dezastre în interiorul Sistemului Solar, inclusiv pe Pământ. Cu cât astronomii şi astrofizicienii (cum ar fi Daniel Whitmire şi John Matese de la University of Southwestern Louisiana) au analizat mai mult posibilităţile cu atât au dedus că nu e vorba de „o stea a morţii” ci de Planeta X. Lucrând cu Thomas Chester, şeful echipei IRAS, pentru a „cerne” transmisiile în infraroşu, Whitmire a anunţat în mai 1985: „Există o şansă ca Planeta X să fi fost deja înregistrată şi să aştepte chiar acum să fie descoperită”. Jordin Kare, un fizician de la Lawrence Berkeley Laboratory, a sugerat ca telescopul Schmidt din Australia să fie folosit cu un sistem de scanare pe computer

numit „Star Crucher” („Ronţăie-Stele”) ca să supravegheze cosmosul în sud. Dacă planeta nu poate fi localizată acolo, a spus Whitmire, „astronomii s-ar putea să trebuiască să aştepte anul 2.600” ca s-o localizeze când traversează ecliptica.

Între timp cele două nave Pioneer mergeau în direcţii diferite dincolo de teritoriul planetelor cunoscute, raportând conştiincioase observaţiile captate de senzori. Ce raportau ele referitor la Planeta X? Pe 25 iunie 1987 NASA a emis un comunicat de presă cu titlul „Savant NASA Crede Că A Zecea Planetă Poate Exista”. El se baza pe o conferinţă la care John Anderson a raportat că navele *Pioneer* nu găsiseră nimic. Aceasta, explica el, era o veste bună pentru că elimina o dată pentru totdeauna posibilitatea ca perturbaţiile planetelor exterioare să fi fost provocate de o „dark star” sau o „pitică brună”. Dar perturbaţiile există; el a spus presei că datele fuseseră verificate şi reverificate şi că nu era nicio îndoială despre asta, într-adevăr perturbaţiile erau mai pronunţate acum un secol, când Uranus şi Neptun erau de cealaltă parte a Soarelui. Aceasta l-a făcut pe Dr. Anderson să tragă concluzia că Planeta X există într-adevăr; orbita ei este mult mai înclinată decât cea a lui Pluto şi ea are cam de cinci ori masa Pământului. Dar acestea, a spus el, erau presupuneri care se vor dovedi corecte sau greşite doar când planeta va fi observată cu adevărat.

Comentând conferinţa de presă de la NASA, *Newsweek* (13 iulie 1987) scria: „NASA a organizat săptămâna trecută o conferinţă de presă ca să facă un anunţ destul de straniu: o ciudată a zecea planetă s-ar putea să, sau s-ar putea să nu orbiteze în jurul Soarelui”. Dar ce a trecut neobservat a fost faptul că această conferinţă de presă a fost organizată sub auspiciile Jet Propulsion Laboratory, Ames Research Center şi sediului NASA din Washington. Aceasta însemna că orice se dădea publicităţii se făcea sub aprobarea celor mai înalte autorităţi în domeniul spaţial. Mesajul era ascuns într-un comentariu final al Dr. Anderson. Fiind întrebat când va fi găsită Planeta X el a spus: „Nu m-ar surprinde dacă ar fi găsită peste 100 de ani sau n-ar fi niciodată... şi *nu m-ar surprinde dacă ar fi găsită săptămâna viitoare.*

Iată, fără îndoială, de ce trei agenţii NASA sponsorizaseră conferinţa de presă: *Aceasta* era ştirea.

Este evident din toate aceste întâmplări că cei care sunt însărcinaţi cu căutarea Planetei X sunt convinşi că este fără îndoială undeva acolo dar trebuie să fie observată „după vechea manieră”, vizual, cu telescoape, înainte să fie recunoscută existenţa, poziţia şi orbita ei precisă. Este de notat că din 1984, după enigmatica dezvăluire a IRAS, au fost construite de urgenţă o mulţime de telescoape noi sau au fost îmbunătăţite cele vechi în Statele Unite, Uniunea Sovietică şi statele europene. Cea mai mare atenţie a fost acordată telescoapelor din emisfera sudică. De exemplu în Franţa Observatorul din Paris a format o echipă specială pentru căutarea Planetei X şi un telescop nou numit New Technology Telescope (NTT) a fost activat de European Southern Observatory din Cerro La Silla în Chile. În acelaşi timp cele două superputeri şi-au îndreptat atenţia spre părţi îndepărtate ale cosmosului căutând acelaşi lucru. Se ştie că sovieticii au echipat în 1987 noua staţie spaţială *Mir* cu mai multe telescoape puternice când au anexat la ea un „modul ştiinţific” de 11 tone numit *Kvant*, care a fost descris drept „un laborator de astrofizică de înaltă energie”. S-a descoperit că patru dintre telescoape serveau la studiul cosmosului emisferei sudice. NASA plănuise să ridice cel mai puternic telescop construit vreodată, telescopul *Hubble*, dar programul spaţial a suferit în 1986 eşecul cu naveta *Challenger;* sunt motive să credem că speranţele că Planeta X va fi descoperită. În 1987 se bazau pe faptul că *Hubble* va fi ridicat la timp (el a fost în sfârşit pus pe orbită la începutul lui 1990 dar s-a descoperit că e defect).

Între timp U.S. Naval Observatory a continuat cele mai sistematice şi mai precise căutări ale Planetei X de aici, de pe Pământ. O serie de articole detaliate din revistele de ştiinţă din şi de după august 1988 au republicat calculele perturbaţiilor planetare şi au reafirmat convingerea celor mai de frunte astronomi că Planeta X există. Deja până atunci mulţi oameni de ştiinţă erau şi ei de acord cu presupunerea Dr. Harrington că planeta este înclinată cam cu 30 de grade faţă de ecliptică şi are jumătate din axa mare aproximativ egală cu 101 AU (sau toată axa mare de peste 200 AU). El credea că masa ei este probabil de patru ori mai mare decât a Pământului.

Cu o orbită asemănătoare cu cea a cometei Halley, Planeta X petrece o parte a timpului deasupra eclipticei (în partea de nord a cosmosului) şi majoritatea timpului sub ea (în partea de sud a cosmosului). Echipa de la U.S. Naval Observatory a decis cu din ce în ce mai multă convingere să continue căutarea Planetei X în emisfera sudică, la o distanţă cam de 2,5 ori mai mare ca cea până la Neptun şi Pluto. Dr. Harrington şi-a prezentat cele mai recente descoperiri într-o lucrare publicată în *The Astronomical Journal* (octombrie 1988) şi intitulată „Amplasarea Planetei X". Lucrarea conţinea şi schiţa cosmosului în care era prezentată cea mai bună amplasare posibilă (locul unde ar putea fi acum Planeta X) atât în emisfera sudică cât şi în cea nordică. Dar de la publicarea ei datele aduse de *Voyager 2*, care a zburat pe lângă Uranus şi Neptun şi a detectat perturbaţii mici dar sesizabile ale orbitelor acestor planete, n-au lăsat nicio îndoială în mintea lui Harrington că Planeta X trebuie să fie acum .

Trimiţându-mi un exemplar al lucrării, el a marcat alături de poziţia nordică de pe schiţă „Incompatibilă cu Neptun" iar alături de poziţia sudică a scris „Cea mai bună zonă acum". (Fig. 105)

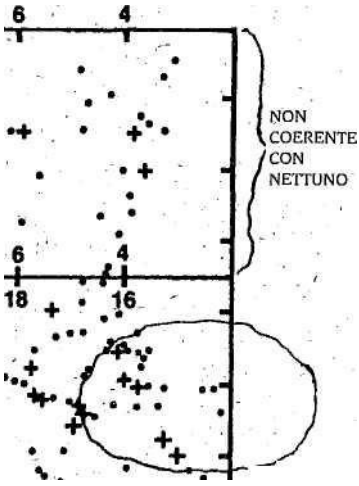

Fig. 105

Pe 16 ianuarie 1990 Dr. Harrington a raportat la întâlnirea Societăţii Astronomice Americane din Arlington, Virginia, că U.S. Naval Observatory şi-a limitat căutarea celei de-a zecea planete la zona sudică a cosmosului şi a anunţat trimiterea unei echipe de astronomi la Black Birch Astronomic Observatory din Noua

Zeelandă. El a dezvăluit că datele aduse de *Voyager 2* au dus echipa sa la concluzia că a zecea planetă este cam de cinci ori mai mare decât Pământul şi cam de trei ori mai departe de Soare decât Neptun şi Pluto.

Aceste veşti sunt extraordinare, nu numai pentru că aduc ştiinţa modernă în pragul anunţării a ceea ce sumerienii ştiau cu atâta vreme în urmă, că mai este o planetă în Sistemul nostru Solar, ci şi pentru că ele străbat o cale lungă către confirmarea detaliilor despre mărimea şi orbita planetei.

Astronomia sumeriană considera cosmosul din jurul Pământului ca împărţit în trei benzi sau „Căi". Banda centrală era „Calea lui Anu", conducătorul lui Nibiru, şi se întindea de la 30 de grade nord la 30 de grade sud. Deasupra ei era „Calea lui Enlil" şi sub ea „Calea lui Ea/Enki" (Fig. 106). Această împărţire li se părea fără sens astronomilor moderni care studiau textele sumeriene; singura explicaţie pe care am putut s-o găsesc pentru ea a fost referirea care se face în acele texte la orbita lui Nibiru/Marduk aşa cum se vedea de pe Pământ:

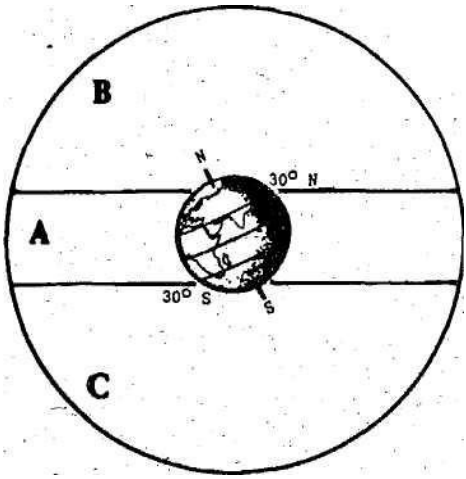

Fig. 106

Planeta Marduk:
La apariţie: Mercur
Ridicată la 30 de grade faţă de arcul cosmic: Jupiter
Când se află la locul bătăliei celeste: Nibiru

Aceste instrucţiuni pentru observarea planetei care se apropia se referă clar la mişcarea ei din poziţia de aliniere faţă de Mercur către alinierea cu Jupiter *când se ridica cu 30 de grade*. Aceasta se putea întâmpla doar dacă orbita lui Nibiru/Marduk este înclinată cu 30 de grade faţă de ecliptică. Apariţia la 30 de grade deasupra eclipticei şi dispariţia (pentru un privitor din Mesopotamia) la 30 de grade sub ea creează „Calea lui Anu" care formează o bandă cuprinsă între 30 de grade sub şi deasupra ecuatorului.

A treizecea paralelă către nord, după cum am arătat în *Scara Către Ceruri*, era o linie „sacră" pe care se află cosmoportul din peninsula Sinai, marile piramide din Giza si Sfinxul. Pare plauzibil ca aliniamentul să aibă legătură cu poziţia lui Nibiru, la 30 de grade în emisfera nordică, atunci când atingea periheliul orbitei lui. Trăgând concluzia că înclinarea Planetei X ar putea fi de 30° astronomii moderni confirmă datele astronomice sumeriene.

Tot aşa se întâmplă cu cele mai recente raţionamente că planeta se deplasează în sus pe orbită dinspre sud-est, direcţia constelaţiei Centaurus. În zilele noastre noi vedem acolo constelaţia zodiacală Balanţă dar pe timpul babilonienilor; în timpurile biblice acela era locul constelaţiei Săgetătorului. Un text citat în cartea lui R. Campbell Thompson intitulată *Relatări ale Magicienilor şi Astronomilor din Nineveh şi Babylon* descrie mişcările planetei care se apropie şi coteşte în jurul lui Jupiter ca să ajungă în centura de asteroizi, la locul Bătaliei Celeste, „Locul traversării" (de unde vine şi numele Nibiru):

Când din al lui Jupiter sălaş Planeta trece către vest,
o vreme ea va fi în siguranţă...
Când din al lui Jupiter sălaş Planeta câştigă în strălucire
şi în Zodia Racului devine Nibiru, Akkad o umple de belşug.

Se poate uşor ilustra (Fig. 107) că atunci când periheliul planetei era în Rac, prima apariţie trebuia să fie din direcţia Săgetătorului. În această privinţă putem cita versetele biblice din Cartea lui Iov care descriu apariţia Stăpânului Ceresc şi întoarcerea lui către îndepărtatul său sălaş:

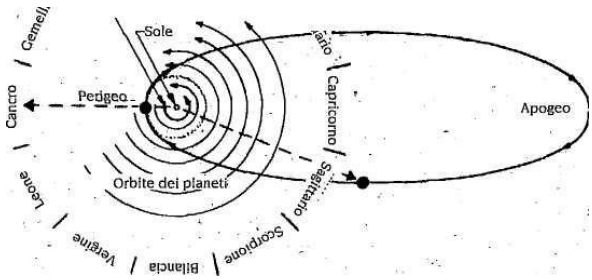

Fig. 107

Singur El se-avântă în ceruri şi trece peste cel mai îndepărtat Abis.

Ajunge la Ursa Mare, Orion şi Sirius, apoi la constelaţiile din sud...

El zâmbeşte cu faţa către Taur şi Berbec;
De la Taur către Săgetător va merge.

Nu e doar o sosire dinspre sud-est (şi o întoarcere acolo) ci o descriere a orbitei retrograde.

Dacă Extratereştrii există ar trebui Pământenii să încerce să ajungă la ei? Dacă ei pot călători în spaţiu şi vor ajunge pe Pământ vor fi buni sau, aşa cum i-a descris H.G. Wells în *Războiul Lumilor*, vor veni să distrugă, să cucerească, să nimicească?

Când *Pioneer 10* a fost lansată în 1971, ea purta o plăcuţă plină de simboluri menite să explice Extratereştrilor care ar putea urca pe navă sau pe rămăşiţele ei de unde a plecat ea şi cine a trimis-o. Când au fost lansate în 1977 navele *Voyager*, ele purtau un disc din aur cu simboluri similare, un mesaj digital codat şi o înregistrare de mesaje citite de Secretarul General al Naţiunilor unite şi delegaţi din 13 ţări. „Dacă locuitorii altor lumi au tehnologia ca să intercepteze una dintre aceste înregistrări”, a spus la sediul ONU la momentul respectiv Timothy Ferris de la NASA, „ei ar trebui să ştie cum să le deruleze”.

Nu toată lumea a considerat asta o idee bună. În Marea Britanie, Astronomul Regal, Sir Martin Ryle, a fost împotriva oricărei încercări a pământenilor de a-şi face cunoscută existenţa. Îngrijorarea lui era că o altă civilizaţie ar putea vedea Pământul şi pe pământeni ca pe o sursă atrăgătoare de minereuri, hrană şi sclavi. El a fost criticat nu numai pentru că nu

are încredere în posibilitatea ca asemenea contacte să ofere un câştig ci şi pentru că provoacă panică inutilă: „Având în vedere imensitatea spaţiului” (scria într-un editorial din *The New York Times)* „nu există probabilitatea ca cele mai apropiate fiinţe inteligente să se afle la o distanţă mai mică de 100 de ani lumină”.

Dar, aşa cum reiese din cronologia descoperirilor şi relaţiile dintre superputeri, până la data la care s-a ţinut prima întâlnire sovieto-americană la nivel înalt savanţii şi-au dat seama că asemenea fiinţe inteligente sunt mult mai aproape de noi decât atât, că există într-adevăr încă o planetă în Sistemul nostru Solar, că ea era cunoscută în antichitate drept Nibiru şi că era populată de fiinţe mult mai avansate decât noi.

La ceva timp după acea primă întâlnire Reagan-Gorbachev din 1985, fără vâlvă şi fară dezvăluiri înainte de vreme, aproape în mare secret, Statele Unite au convocat un „grup de lucru” compus din oameni de ştiinţă, experţi în legi şi diplomaţi care să se întâlnească cu reprezentanţii NASA şi oficiali de la alte agenţii americane şi să studieze problema Extratereştrilor. Comitetul de lucru, care includea reprezentanţi din Statele Unite, Uniunea Sovietică şi alte câteva naţiuni, şi-a desfăşurat lucrările în colaborare cu Oficiul de Stat pentru Tehnologie Avansată.

Ce i se cerea comitetului să ia în considerare? Nu întrebarea teoretică dacă există extratereştri la ani lumină depărtare, nu cum să continue căutarea unor asemenea Extratereştri în speranţa că ei există. Sarcina comitetului era mult mai urgentă şi ameninţătoare: *Ce e de făcut imediat ce este descoperită existenţa lor*.

Puţine lucruri se cunosc public despre deliberările acelui Comitet de Lucru, dar din ce s-a putut afla este evident că principala preocupare era cum să menţină controlul şi influenţa în cazul unui contact extraterestru şi cum să împiedice dezvăluirea neautorizată, prematură şi nocivă a evenimentului. Cât timp putea informaţia să fie ţinută secretă? Cum să fie abordată trecerea anticipată de la zvonuri la panică mondială? Cine să fie însărcinat să răspundă la avalanşa de întrebări şi ce să spună?

În aprilie 1989, imediat după incidentul *Phobos 2* de lângă Marte, echipa internaţională a stabilit un set de linii directoare. Era vorba de un document de două pagini intitulat DECLARAŢIA

PRINCIPIILOR REFERITOARE LA ACTIVITĂŢILE DE DUPĂ DETECTAREA INTELIGENŢEI EXTRATERESTRE. El are zece puncte şi o Anexă şi este clar că scopul principal era să menţină controlul anumitor autorităţi asupra ştirilor *de după* „detectarea inteligenţei extraterestre”.

„Principiile” stabilesc linii directoare care caută să minimizeze, aşa cum au spus persoane familiarizate cu documentul, „posibila panică publică apărută după primele dovezi că omenirea nu este singură în univers”. *Declaraţia Principiilor* începe cu afirmaţia că „noi, instituţiile şi indivizii care participă la cercetarea inteligenţei extraterestre, recunoaştem că aceasta face parte din explorarea spaţiului şi este realizată în scopuri paşnice şi pentru interesul comun al omenirii” şi îi îndeamnă pe participanţi „să respecte următoarele principii de diseminare a informaţiei despre detectarea inteligenţei extraterestre”.

Principiile se vor aplica „oricărui individ, oricărei instituţii de cercetare publică sau privată, oricărei agenţii guvernamentale care crede că a detectat un semnal sau altă probă de inteligenţă extraterestră”. Ele îi interzic „descoperitorului” să facă „un anunţ public că au fost detectate probe de existenţă a inteligenţei extraterestre” fără ca mai întâi să-i informeze prompt pe cei care sunt părţi ale declaraţiei astfel încât „să se poată realiza o reţea care să permită monitorizarea permanentă a semnalului sau fenomenului”.

Apoi Principiile detaliază procedurile care vor fi folosite pentru evaluarea, înregistrarea şi protecţia semnalelor şi frecvenţelor pe care au fost acestea transmise, iar prin Clauza 8 interzic răspunsul neautorizat:

Nu se va trimite niciun răspuns la un semnal sau altă dovadă de existenţă a inteligenţei extraterestre până nu s-au realizat consultările internaţionale cuvenite. Procedurile pentru astfel de consultări vor face obiectul unui acord sau aranjament separat sau unei declaraţii separate.

Comitetul de Lucru a luat în considerare posibilitatea ca „semnalul” să nu fie doar unul care indică originea sa inteligentă ci chiar un „mesaj” care trebuie decodat şi au presupus că savanţii nu vor avea la dispoziţie decât o zi înainte ca vestea să

înceapă să circule, zvonurile să se amplifice şi situaţia să scape de sub control. Comitetul anticipa o presiune din ce în ce mai mare din partea media, din partea publicului în general şi din partea „politicienilor”, presiune care să necesite un răspuns autoritar şi liniştitor.

Dar de ce-ar fi un asemenea iad, o panică mondială dacă autorităţile ar anunţa, să zicem, că este posibilă existenţa vieţii inteligente într-un sistem solar aflat la ani lumină? Dacă s-ar gândi, de exemplu, că un asemenea semnal ar putea veni din primul sistem solar pe care l-ar întâlni *Voyager* după ieşirea din Sistemul nostru Solar, întâlnirea ar avea loc peste 40.000 de ani! Desigur, nu această posibilitate a îngrijorat Comitetul...

Deci este clar că Principiile au fost stabilite deoarece se anticipează un mesaj sau un fenomen mai aproape de noi, din interiorul Sistemului Solar. Într-adevăr, baza legală a Principiilor pe care o invocă Declaraţia este tratatul Naţiunilor Unite care reglementează activităţile statelor în „explorările în curs” care au ca obiect Luna şi alte corpuri cosmice din interiorul Sistemului Solar. În consecinţă, după ce guvernele naţionale erau informate şi aveau o şansă de a examina dovezile şi a decide ce măsuri să ia, trebuia anunţat şi Secretarul General al ONU

Încercând să micşoreze îngrijorarea exprimată de diferite organizaţii astronomice, astrologice şi de alte tipuri care „au demonstrat interes şi pricepere în problema existenţei inteligenţei extraterestre” că descoperirea va deveni o problemă pur politică şi naţională, semnatarii Declaraţiei au fost de acord să se formeze „un comitet internaţional de savanţi şi alţi experţi” care nu numai să ajute la examinarea dovezilor ci şi să „dea sfaturi despre cum să fie informaţia dezvăluită către public”. Biroul SETI al NASA s-a referit în iulie 1989 la acest grup ca la *„comitetul special post-detecţie”*. Documente ulterioare arată că de activităţile şi componenţa acestui comitet special post-detecţie se va ocupa Şeful Biroului SETI al NASA.

În iulie 1989 superputerile au devenit conştiente că ceea ce se întâmplase cu *Phobos* nu fusese o defecţiune tehnică, drept care s-a pus în mişcare mecanismul pentru „Activităţi Ulterioare Detecţiei Inteligenţei Extraterestre”.

Ştiinţa modernă a recuperat într-adevăr cunoştinţe străvechi despre Nibiru şi despre Anunnaki. Iar Omul ştie, încă o dată, că nu e singur.

IAR NUMELE EI VA FI...

Este obiceiul ca cel care descoperă un nou corp ceresc să aibă privilegiul de a-l boteza.

Pe 31 ianuarie 1983 autorul acestei cărţi a scris către Planetary Society următoarea scrisoare:

D-nei Charlene Anderson
The Planetary Society
110 S. Euclid
Pasadena, California, 91101

Stimată D-nă Anderson:

Ca urmare a recentelor raportări apărute în presă referitor la intensificarea căutării celei de-a zecea planete, vă anexez copii ale discuţiilor avute de mine şi Dr. John D. Anderson pe acest subiect.

Conform celor scrise în ediţia de duminică (vedeţi anexa) a ziarului New York Times, „astronomii sunt atât de siguri de existenţa celei de-a zecea planete încât cred că ea mai trebuie doar să primească un nume”.

Ei bine, anticii au numit-o deja Nibiru în sumeriană şi Marduk în babiloniană iar eu cred că am dreptul să insist ca ea să fie numită astfel.

Cu sinceritate al dvs.,
Z. Sitchin

O ACTUALIZARE: PIERDEREA LUI *MARS OBSERVER*

La 25 septembrie 1992, NASA (National Aeronautics and Space Administration) a lansat o nouă navă spaţială pe Marte.

„După şaptesprezece ani, NASA se întoarce pe Marte”, au anunţat jubiliar titlurile ziarelor, lansarea într-o descriere detaliată a minunilor din sofisticata nouă navă spaţială de miliarde de dolari şi aşteptările glorioase ale misiunii ambiţioase. Botezat *Mars Observer* („Observatorul lui Marte”), nava a fost concepută nu doar pentru a explora planeta mai detaliat decât se mai făcuse vreodată, dar şi pentru a o ţine sub observaţie pe termen lung. Trebuia să lase impresia destinată ştergerii tuturor dezamăgirilor şi eşecurilor din trecut, precum şi preludiul unui vast efort internaţional de a supune Marte la toate experimentele posibile în misiunile ulterioare din 1994, 1995 şi 1999 şi, de asemenea, la o posibilă aterizare umană, după cum a dezvăluit preşedintele Bush... Acest asalt fenomenal pe Marte s-a încheiat şi mai fenomenal şi dramatic; temerile răspândite că şerpuia prin spaţiu un „monstru galactic” – un presupus, invizibil „demon spaţial” hotărât să împiedice încercările pământenilor de a ridica vălul care ascunde Marte – a devenit cunoscut publicului.

Mari aşteptări sau planuri secrete?

Lansat pe o traiectorie care ar fi trebuit să-l ducă pe Marte după unsprezece luni de călătorie, *Mars Observer* a fost conceput pentru a rămâne pe cerul lui Marte cel puţin un an marţian întreg (echivalent cu 687 de zile de pe Pământ), şi astfel să observe un ciclu întreg sezonier al „planetei roşii”. Ar fi trebuit să continue să înconjoare Marte pe o orbită polară, făcând un tur complet la fiecare 118 minute. Faptul că Marte, ca şi Pământul, se roteşte şi pe axa proprie (o zi pe Marte este cu doar patruzeci şi unu de minute mai lungă decât o zi a Pământului), ar fi însemnat că, rămânând pe aceeaşi orbită, nava spaţială avea să

vadă continuu suprafaţa schimbându-se sub ea şi astfel putea examina şi fotografia rapid întreaga planetă, de la nord la sud şi de la est la vest, şi a face asta continuu.

Ce trebuia să observe *„Mars Observer”?* Şapte seturi de instrumente extrem de sofisticate şi sensibile au fost concepute pentru a furniza informaţii complete (până acum doar parţiale) despre topografia planetei şi reproducerea tridimensională a fiecărui munte şi a fiecărei văi; determinarea compoziţiei planetei, deasupra şi în subsol, şi astfel constatarea bogăţiei minerale a acesteia; studierea climei şi atmosferei; înregistrarea activităţii vulcanice prezente şi trecute.

Sarcinile navei au fost şi mai ambiţioase când au fost explicate funcţiile celorlalte instrumente ale sale: un spectrometru capabil să localizeze „radiaţii cu raze gamma cu potenţial ridicat”; un detector de neutroni „extrem de sensibil la prezenţa hidrogenului şi carbonului pe solul marţian”; un spectrometru pentru emisii termice capabil să detecteze „emisiile în infraroşu (adică căldură!) de pe suprafaţa planetei”; un radiometru cu infraroşu cu presiune modulată, capabil să testeze atmosfera lui Marte (până la altitudini de 50 mile!) pentru a detecta urmele de vapori de apă şi a analiza praful ridicat de la suprafaţă; iar lista continuă şi se termină cu un altimetru laser pentru a „proiecta raze laser pe suprafaţa planetei”.

În completarea listei de instrumente erau mai multe camere foto. Două unghiuri mari capabile să trimită o imagine color a întregii planete în fiecare zi, în detaliu de patruzeci de ori mai mare decât orice fotografie anterioară a lui Marte. Şi o cameră cu teleobiective de precizie care, de la o distanţă de 400 de kilometri deasupra lui Marte, ar putea dezvălui prezenţa şi forma obiectelor la cel puţin trei metri pe suprafaţa sa. Cu aceste dispozitive, orice lucru de deasupra, dedesubtul sau de pe suprafaţa lui Marte nu ar fi scăpat nedetectat.

Diseminarea acestor ştiri, deşi cu detalii limitate, a produs câteva întrebări cruciale imediat după lansarea navei spaţiale. În mintea celor mai mulţi se ridicase o întrebare: *Mars Observer* caută urme ale vieţii existente sau dacă a existat pe Marte? Spre o surpriză considerabilă, NASA a spus că nu: nu era un scop oficial al misiunii. Desigur, a explicat dr. Michael H. Carr, o persoană de rang înalt din echipa ştiinţifică *Mars Observer*, „ştim

că viaţa a evoluat pe Pământ; nu ştim ce s-a întâmplat pe Marte; „aşa că vrem să ne întoarcem înapoi în timp şi să observăm, în special! „depozite legate de apă”.

Punctul cheie al declaraţiei sale este: „vrem să ne întoarcem în timp”. După cum au clarificat declaraţiile de presă ulterior, poziţia oficială a NASA a fost aceea că *Mars Observer* ar fi examinat cu o atenţie deosebită dovezile, parţial deja cunoscute, ale vastelor resurse de apă de pe Marte din trecut, în epocile anterioare. Nava spaţială ar observa calotele de gheaţă ale polilor, ar căuta urme de apă îngheţată sub suprafaţă şi poate chiar ar descoperi apă în fundul văilor şi canioanelor adânci.

El ar fi examinat atmosfera prezentă şi ar fi urmărit istoria ei şi poate, pe baza tuturor acestor date, ar fi ajuns la concluzia că Marte *ar fi putut să găzduiască* viaţa. Dar nu s-ar face nicio încercare de a constata prezenţa actuală a vieţii pe Marte sau de a căuta dovezi directe ale prezenţei vieţii în trecut; aceasta a fost versiunea NASA pentru public, ceea ce părea mai rău decât ilogic, absurd. Pentru noi, pe Pământ, nu este mai important să ştim dacă a existat viaţă pe Marte şi dacă mai există, decât să cunoaştem magnetismul planetei sau înălţimea vulcanilor? Şi dacă urmărirea vieţii nu a făcut parte din misiune, cum a fost justificată desfăşurarea instrumentelor pentru a descoperi molecule de hidrogen şi carbon şi detectoare de molecule organice? NASA – unii au început să suspecteze – a avut un program secret pentru *Mars Observer?*

FĂRĂ FAŢĂ, FĂRĂ PIRAMIDE, FĂRĂ STRUCTURI!

Au existat şi alte întrebări despre misiunea *Mars Observer* şi au atins parţial subiectul vieţii pe Marte, dar nu în sens teoretic. Pentru mulţi, inclusiv pentru mine, a fost evident că expediţiile anterioare pe Marte au fotografiat imagini cu structuri care păreau artificiale; cele mai cunoscute au fost Faţa şi, aşa cum sugeraseră unii, piramidele din zona Cydonia. Aceste monumente, aşa cum le-au numit unii, dacă nu sunt naturale, pot însemna doar că odată a existat viaţă pe Marte şi nu a fost vorba de microbi, ci de fiinţe inteligente care, judecând după faţă, seamănă foarte mult cu noi. Întrebarea a fost pusă NASA în aceşti termeni: camerele şi senzorii *Mars Observer* vor fi folosiţi în aşa fel încât să clarifice odată pentru totdeauna dacă sunt

structuri artificiale sau, aşa cum a susţinut NASA, formaţiuni naturale – roci erodate din vântul, nisipul, ploaia – care, ca în multe cazuri şi pe Pământ, au aspectul unei feţe sau a unei piramide dacă le privim dintr-un anumit unghi?

Spre surprinderea şi dezamăgirea multora, NASA a spus că nu, nu era planificat să se acorde o atenţie specială zonei Cydonia sau altei zone, pentru a arunca o privire mai atentă la Faţă sau la piramide! (Cititorii ştiu că acord o importanţă deosebită structurilor de pe Marte care prezintă linii drepte sau unghiuri drepte, deoarece natura nu produce aceste forme geometrice, nici structurile indentate regulate care arată ca aeroporturi sau spaţioporturi. Apoi erau „pătratele" de pe suprafaţă care au apărut atât în sondajele vizuale, cât şi în infraroşu (deci au emis căldură!), realizate de *Phobos 2*. Dar NASA a spus că nu a fost planificată nicio cercetare în acest sens.

Cum a renunţat vreodată NASA la o ocazie unică de a clarifica controversa? Având în vedere că întotdeauna susţinuse că acestea nu erau structuri artificiale, ci „un simplu joc de lumină şi umbră", cum a pierdut vreodată ocazia de a demonstra, în propriul său interes, că are dreptate? Pentru susţinătorii uimiţi ai tezei opuse, alegerea NASA de a nu investiga echivalează cu admiterea că clădirile erau artificiale.

Neîncrederea trebuia să crească odată cu următoarea întrebare. Dacă nu se efectuează alte cercetări în zona Cydonia, cel puţin va fi posibil să se vadă fotografii ale Cydonia şi ale celorlalte zone în cauză atunci când lentilele le încadrează de sus în trecerea lor zilnică?

Incredibil, dar adevărat, NASA a respins chiar şi această ultimă cerere. Nicio informaţie nu ar fi dezvăluită publicului în „timp real". De fapt, s-a explicat, NASA a contractat operaţiunea în cauză către o firmă privată, aşa că nimeni nu putea vedea transmisiile în direct de la Jet Propulsion Laboratory... NASA ar arăta *o selecţie* a imaginilor transmise, dar numai *şase luni mai târziu*.

Între indignarea publică şi protestele de la sediul NASA, organizaţia guvernamentală a fost acuzată că a planificat o acoperire pentru a ascunde descoperirile sale. Intervenţia membrilor Congresului a determinat NASA să bată în retragere.

S-a spus – „că procedurile sale au fost înţelese greşit; fotografiile vor fi puse la dispoziţia publicului mai devreme sau mai târziu.”

Singurul lucru de făcut era de aşteptat şi de văzut.

AŞTEPTĂRI MARI, ÎNTREPRINDERI PRIVATE

Data crucială a misiunii a fost 24 august 1993, ziua în care nava spaţială, sosind pe Marte, ar schimba cursul pentru a orbita în jurul planetei şi a o scana cu sistemul său de instrumente şi camere fotografice.

Pe măsură ce se apropia ziua, Jet Propulsion Laboratory al NASA a început să lanseze fotografii ale lui Marte, din ce în ce mai mari şi mai clare, capturate de obiectivele navei spaţiale. În presă, la radio şi la televizor, simulările sosirii la Polul Nord au început să arate diferitele instrumente în lucru. Aşteptările pentru ultimele ştiri erau în creştere... La începutul lunii august 1993 eram la Londra. În timp ce mă întâlneam cu un grup de cititori fideli ai mei, am fost întrebat: ce crezi că va descoperi *Mars Observer?*

Răspunsul meu a fost: mai întâi să vedem dacă ajunge...

Am adăugat, adresându-mă grupului uimit, „în mijlocul tuturor acestei emoţii, nu găsesc nicio menţiune despre incidentul *Phobos*”, de parcă lecţia misiunii eşuate ar fi fost ignorată în mod deliberat. Din nou, se gândesc să bombardeze planeta cu raze laser! Când ruşii au lansat în cele din urmă ultima imagine trimisă de *Phobos 2* apropiindu-se de mica lună a lui Marte, s-a descoperit că arăta un obiect lung în formă de rachetă care a intrat direct în nava spaţială, după care *Phobos 2* a început să se rotească în jurul său şi a dispărut. Am putea fi siguri că acest lucru nu se va mai întâmpla? – i-am întrebat pe ascultătorii mei.

Îngrijorările mele – presimţiri? – s-au adeverit pe 21 august 1993. Cu trei zile înainte de începerea explorării lui Marte, nava spaţială a încetat să mai transmită. Cuvintele comunicatului de presă: „A existat o întrerupere bruscă şi inexplicabilă a comunicaţiilor cu sonda spaţială Mars Observer.

„Ceva s-a întâmplat”, au spus oficialii NASA, „dar nu ştim ce”.

Dintr-o dată, o navă spaţială de miliarde de dolari care funcţionase perfect de unsprezece luni a tăcut!

EŞEC, ACCIDENT ALEATORIU SAU PROVOCAT?

A doua zi, 22 august 1993, ofiţerii şi inginerii NASA de la JPL (Jet Propulsion Laboratory) din Pasadena, California (instalaţia ştiinţifică direct responsabilă de *Mars Observer)*, au dezvăluit că problema a avut loc la ora 9 (ora solară vestică) din noaptea precedentă, când navei spaţiale i s-a trimis comanda de a încetini pentru a fi captată de gravitaţia lui Marte şi de a schimba traiectoria pentru a începe să orbiteze planeta (şi să o observe). Conform secvenţei de comenzi, nava spaţială ar fi trebuit, de asemenea, să îşi pornească antenele pentru a transmite de pe orbită pe Pământ.

Dar a fost doar o tăcere totală.

Ce s-a întâmplat, ce s-a greşit? „Nimeni nu poate spune nimic pentru că nimeni nu ştie ce s-a întâmplat”, a spus Robert I. Macmillan, purtătorul de cuvânt oficial al JPL. Inginerii s-au simţit de două ori batjocoriţi de faptul că nava spaţială a fost programată să intre automat în poziţie de siguranţă dacă senzorii săi computerizaţi detectează o anomalie de orice fel. În poziţia de siguranţă, toate instrumentele sunt oprite, cu excepţia transmiţătorului, astfel încât toată puterea disponibilă să fie concentrată pe transmisii.

Mai mult, indiferent de natura problemei, nava spaţială ar trebui să-şi orienteze propriile panouri solare (sursă de energie suplimentară) către Soare şi antenele sale către Pământ, astfel încât conexiunea cu baza să fie asigurată.

În schimb, transmisia a fost întreruptă brusc. În ciuda tuturor, NASA a fost optimistă. „Nu cred că vom pierde misiunea”, a spus Glenn Cunnigham, director de proiect. „Cred că a existat una dintre micile „sughiţuri” tipice care ne afectează toate misiunile, datorită complexităţii computerelor de la bord şi a programelor lor interconectate.” Autocontrolul, a spus el, va duce nava spaţială pe orbita lui Marte aşa cum era planificat, pe 24 august iar sistemele automate de la bord ar reporni aşa cum sunt pregătite să o facă, a explicat el optimist.

Concomitent cu acest optimism pentru o reactivare viitoare, inginerii JPL s-au angajat în eforturi frenetice de a comunica cu nava spaţială, încercând să ajungă şi să obţină răspuns de la unele dintre instrumentele sale de la bord; dar toate eforturile s-

au confruntat cu o linişte de nepătruns de la *Mars 1 Observer*. „Cu cât devine mai lung, cu atât apare mai critic”, au spus experţii NASA. Posibilitatea ca problema să fie mai gravă decât o defecţiune temporară a antenei sau a emiţătorului a început să-i îngrijoreze pe cei responsabili pentru misiune, „Fie emiţătorul, fie nava spaţială au suferit daune ireparabile”, au mărturisit ei editorului ştiinţific al *New York Times*, după cum a scris ziarul din 23 august.

Oficial, însă, NASA a rămas optimistă. Mai întâi a dezvăluit că exista un fel de ceas central la bordul lui *Mars Observer*, un dispozitiv care va reporni automat activităţile la bord şi transmisiile radio la o oră prestabilită, indiferent de ce s-a întâmplat. Când acest lucru nu s-a întâmplat, pentru a nu da frâu acuzaţiilor de incompetenţă, NASA a ţinut o conferinţă de presă (pe 24 august) în care au fost descrise toate dispozitivele de replicare, siguranţă, alternative şi duplicare instalate pe nava spaţială, astfel încât, dacă unul dintre instrumente ieşise din funcţiune, altul l-ar fi înlocuit. Acum, dacă nava spaţială silenţioasă ar fi intrat automat pe orbită, ar exista un dispozitiv – care ar începe să transmită după cinci zile. Tot ce trebuia să facem era să aşteptăm încă câteva zile, sau încă ceva.

Când acest lucru nu s-a întâmplat, o profundă disperare a pus stăpânire pe ingineri şi oameni de ştiinţă, iar JPL a început să vorbească încet despre soarta nespusă până atunci a *Phobos*. Şi ce zici de toate încercările eşuate anterioare de a ajunge pe Marte? În glumă, oamenii de ştiinţă JPL au început să vorbească despre „marele monstru galactic care înghite nave spaţiale lângă Marte”.

Dar pierderea lui *Mars Observer* nu a fost o glumă.

ECOURILE ISTORIEI TURNUL BABEL

Pierderea aparentă a lui *Mars Observer* mi-a amintit nu numai de ceea ce se întâmplase cu misiunea *Phobos* (care este şi povestită în detaliu în carte), ci şi un eveniment mai vechi: lecţia istorică a Turnului Babel, pe care am citit-o în Biblie.

În primele zile agitate care au urmat tăcerii bruşte şi misterioase a *Mars Observer*, editorul american al *Genesis Revisited*, Avon Books, a lansat următorul comunicat de presă pe

numele meu: *Pierderea Mars Observer, accident aleatoriu sau provocat?*

Scriitorul sugerează că este o replică a poveştii navei spaţiale sovietice şi a Turnului Babel.

În timp ce NASA numeşte pierderea bruscă a contactului cu nava spaţială *Mars Observer* „inexplicabilă”, un scriitor care consideră că ştiinţa modernă doar ajunge din urmă cunoştinţele celor antici indică o posibilă explicaţie: că a fost reactivată „o bază spaţială veche pe Marte”.

„Pierderea contactului cu Mars Observer sau pierderea navei spaţiale în sine nu este un eveniment izolat”, a spus Sitchin într-o declaraţie publicată de editorul său, Avon Books. „În 1989, două nave spaţiale sovietice trimise pe Marte s-au pierdut şi ele. Contactul cu primul, *Phobos 1*, a dispărut pe măsură ce se apropia de Marte. Celălalt, *Phobos 2*, a reuşit să intre pe orbita lui Marte. Fotografiile pe care le-a trimis pe Pământ au inclus umbra unui obiect alungit, eliptic, despre care oamenii de ştiinţă sovietici au spus că „nu ar fi trebuit să fie acolo”. Două zile mai târziu, nava spaţială a început să se rotească şi a încetat să mai transmită; înainte de a fi pierdută, totuşi, camerele ei au fotografiat un obiect alungit care se îndrepta spre ea de pe suprafaţa planetei roşii. „Totul este documentat de fotografiile existente”, a adăugat Sitchin „şi este raportat în declaraţiile ataşate fotografiilor de către oamenii de ştiinţă sovietici responsabili cu misiunea”. În cartea sa din 1990 despre Geneză, care detaliază evenimentul, Sitchin a concluzionat că pierderea lui *Phobos 2* „nu a fost un accident întâmplător, ci a fost cauzat”.

„Îmi aduce în minte”, a scris el, „povestea Turnului Babel, când Domnul a coborât pentru a distruge încercarea umanităţii de a construi ceea ce în zilele noastre am numi un turn de lansare.

Fotografiile lui Marte făcute în 1979 de *Mariner* au dezvăluit rămăşiţele construcţiilor artificiale de pe planetă, inclusiv una care seamănă cu o boltă umană sculptată în stâncă şi cu piramide. În cărţile sale anterioare din seria *Cronici terestre*, Zecharia Sitchin a prezentat mărturii de texte şi descrieri despre călătoria spaţială a Anunnaki („cei care au venit din cer pe Pământ”) de pe planeta lor Nibiru pe Pământ; în cursul acelor călătorii, Anunnaki au stabilit o bază pe Marte.

„Soarta *Mars Observer* şi a navei spaţiale sovietice care l-au precedat sugerează că dovezile trecutului nu mai pot fi ignorate”, spune Sitchin.

O ULTIMĂ SPERANŢĂ

Experţii americani, când li s-a cerut să facă o comparaţie între pierderea *Mars Observer* şi cea a lui *Phobos 1* şi *Phobos 2*, au atribuit pierderea navei spaţiale sovietice unor erori ale computerului, dar au exclus categoric astfel de erori în cazul misiunii americane.

A existat o explozie la bord? Ei bine, managerul de proiect Glenn E. Cunnigham a spus, „deoarece transmiţătorul nu s-a repornit automat” în cazul în care nava spaţială a intrat pe orbită în jurul lui Marte, „s-a crezut că rezervoarele de combustibil erau prea presurizate, provocând o explozie catastrofală, aşa că nimeni nu poate şti dacă nava spaţială mai există”. Cu toate acestea, o explozie cauzată de excesul de presiune a fost „extrem de puţin probabilă, deoarece mai multe sisteme de siguranţă au reglementat tancurile”.

Dacă, aşa cum pare să sugereze totul, nava spaţială nu reuşise să intre pe orbita lui Marte, aşa cum fusese programată să facă orice s-a întâmplat şi, dacă nu explodase, ce s-a întâmplat cu ea? Aceasta este tocmai ultima noastră speranţă, au spus experţii NASA. În acest caz, *Mars Observer* ar fi trecut de Marte, fără a scăpa de atracţia gravitaţională a Soarelui. Astfel, devenind un satelit artificial în Sistemul nostru Solar, după ce a făcut un cerc complet intenţionat spre Soare, s-ar fi apropiat din nou de Marte după *opt sau doisprezece* luni.

Dacă *Mars Observer* ar intra pe orbită în jurul Soarelui, ar fi posibil să-i urmăm mişcările cereşti de pe Pământ. Nu numai atât, ar putea fi reprogramat pentru a intra pe orbita lui Marte şi pentru a-şi finaliza misiunea, cu un an întârziere!

Ca şi cum ar arăta că era o posibilitate reală – ca *Mars Observer* să fi devenit un fel de mică cometă care orbitează Soarele sau un alt asteroid care orbitează Marte şi Jupiter – NASA a mobilizat toate antenele de cercetare spaţială din lume pentru a localiza rătăcirea navei spaţiale: în deşertul californian, în Spania, în Australia, în Anglia. Căutarea în spaţiul îndepărtat a continuat până la sfârşitul lunii octombrie, fără rezultat;

astronomii celebrului radiotelescop Jodrell Bank au definit o explicaţie realistă a posibilităţii „unei explozii care a distrus nava spaţială”.

Cum rămâne cu ultima speranţă, întoarcerea *Mars Observer* în decurs de un an dacă acesta a continuat cu adevărat să navigheze prin spaţiu dincolo de Marte pentru a intra pe orbita Soarelui?

August 1994 a venit şi a trecut, iar singura „ştire” de pe *Mars Observer* este că nu mai este menţionată. Se ştie că NASA lucrează acum la mici nave spaţiale militare pentru explorarea planetară în continuare, ca parte a programului de apărare numit „Star Wars”.

Apropo, ce s-a întâmplat cu proiectul de apărare antirachetă „Războiul Stelelor” iniţiat de preşedintele Reagan, acum că războiul rece cu Uniunea Sovietică a dispărut?

Oficial, programul este mort, terminat, nu mai este subvenţionat. Cu excepţia faptului că s-au alocat trei miliarde şi opt sute de milioane de dolari pentru un sistem de apărare antirachetă numit *Organizaţia Balistică de Apărare a Rachetelor*. Scopul său: de a crea o apărare împotriva rachetelor din spaţiu ...

Zecharia Sitchin
New York, mai 1995

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE....4
1. CEATA DIN CERURI....5
2. A VENIT DIN COSMOS....22
3. LA ÎNCEPUT....38
4. MESAGERII GENEZEI....58
5. GAIA: PLANETA SCINDATĂ....81
6. MARTOR LA GENEZĂ....99
7. SĂMÂNŢA VIEŢII....124
8. ADAM: UN SCLAV PROGRAMAT SĂ COMANDE....146
9. MAMA PE NUME EVA....170
10. CÂND ÎNŢELEPCIUNEA A COBORÂT DIN CERURI....189
11. O BAZĂ SPAŢIALĂ PE MARTE....211
12. PHOBOS: DEFECŢIUNE SAU EPISOD DIN RĂZBOIUL STELELOR?....242
13. ANTICIPÂND ÎN SECRET....266
O ACTUALIZARE: PIERDEREA LUI *MARS OBSERVER*....299